

РИШЕЛ МИЙД БЛЯСКАВИЯТ ДВОР

Част 1 от „Бляскавият двор“

Превод от английски: Деница Райкова, 2016

chitanka.info

1

Никога не бях имала намерение да отмъквам нечий чужд живот.

Всъщност при един бегъл поглед не бихте си помислили, че в стария ми живот има нещо, което да не е наред. Бях млада и здрава. Харесваше ми да вярвам, че съм умна. Принадлежах към едно от най-знатните семейства в Осфрид, род, който можеше да проследи произхода си назад чак до основателите на страната. Безспорно, титлата ми можеше да е по-престижна, ако богатството на семейството ми не се бе изпарило, но това бе лесно за поправка. Всичко, което трябваше да направя, беше да се омъжа изгодно.

И точно там започваха проблемите ми.

Повечето аристократи се възхищаваха на една потомка на Рупърт, Първи граф на Ротфорд, велик герой на Осфрид. Преди столетия той беше помогнал за отвоюването на страната от диваците, създавайки по този начин великата нация, на която се радвахме днес. Малцина аристократи обаче се възхищаваха на липсата ми на средства, особено в тези времена. Други семейства се бореха със собствени финансови проблеми и едно хубаво лице с висока титла вече не бе така съблазнително както някога.

Трябваше ми чудо, и то бързо.

— Скъпа, случи се чудо.

Бях зареяла поглед към релефния кадифен тапет на балната зала, а в главата ми кръжеше вихър от мрачни мисли. Примигнах и отново насочих вниманието си към шумното празненство и се съсредоточих върху приближаването на баба ми. Макар че лицето ѝ беше набраздено от бръчки, а косата ѝ — чисто бяла, хората винаги отбелязваха каква красива жена е лейди Алис Уитмор. Бях съгласна с това, макар че нямаше как да не забележа, че тя сякаш се състари повече в годините, откакто родителите ми починаха. Точно сега обаче лицето ѝ имаше грейнало изражение, каквото не бях виждала от доста време.

— Как така, бабо?

— Получихме предложение. *Предложение за брак*. Той е всичко, на което се надявахме. Млад. Със значително състояние. Произходът му е толкова изтъкнат, колкото и твоят.

Последното ме завари неподготвена. Трудно беше някой да се мери с рода на благословения Рупърт.

— Сигурна ли си?

— Определено. Той е твой... братовчед.

Не се случваше често да изгубя дар слово. За миг можех да се сетя единствено за братовчед си Питър. Той беше два пъти по-възрастен от мен и женен. По правилата на произхода на него се падаше да наследи титлата на Ротфорд, ако починех, без да оставя деца. Винаги когато беше в града, се отбиваше да ме попита как съм.

— Кой? — попитах най-сетне и се поотпуснах. Определението „братовчед“ понякога се използваше твърде разтегливо и ако човек се задълбочеше достатъчно във фамилните родословни дървета, половината аристократи на Осфрид бяха в роднински връзки с другата половина. Тя можеше да говори за неограничен брой мъже.

— Лайънъл Белшайър, барон на Ашби.

Поклатих глава. Не го познавах.

Тя преплете ръката ми със своята и ме задържа към отсрещния край на балната зала, проправяйки си с криволичене път през най-влиятелните хора в града. Те бяха издокарани в копринени и кадифени платове, окичени с перли и скъпоценни камъни. Над нас целият таван беше покрит с кристални полилеи, сякаш домакините ни се опитваха да надминат блясъка на звездите. Такъв беше животът сред аристокрацията на Осфро.

— Двете с баба му бяхме дами в свитата на херцогинята на Самфорд едно време. Той е само барон. — Баба наклони глава към мен, за да говори по-тихо. Забелязах обшитата с перли шапчица, която носеше — запазена, но излязла от мода преди поне две години. Харчеше парите ни, за да облича мен. — Но все пак потеклото му е добро. Родът му произхожда от един от по-малките синове на Рупърт, макар да имаше някакви скандални твърдения, че Рупърт може да не е истинският му баща. Майка му обаче беше аристократка, така че и в двата случая сме подсигурени.

Все още се опитвах да смея това, когато спряхме пред висок от пода до тавана прозорец, от който се разкриваше изглед към

Харлингтън Грийн. Млад мъж стоеше заедно с жена на възрастта на баба ми и двамата разговаряха приглушено. При появата ни и двамата вдигнаха погледи с жив интерес.

Баба пусна ръката ми:

— Внучката ми, графинята на Ротфорд. Скъпа, това са барон Белшайър и баба му, лейди Дороти.

Лайънъл се приведе и ми целуна ръка, а баба му направи реверанс. Почтителното му държание беше само за показ. Остри проницателни очи обходиха всяка частица от тялото ми. Мисля, че ако благоприличието позволяваше, щеше да ми огледа и зъбите.

Когато Лайънъл се изправи, се обърнах към него. Той беше онзи, когото трябваше да преценя.

— Графиньо, удоволствие е да ви срещна. Жалко е, че това не стана по-рано, предвид факта, че сме роднини. Потомци на граф Рупърт и така нататък.

С крайчеца на околото си видях как баба повдига скептично вежда.

Отправих му сдържана усмивка, недостатъчно почтителна, за да омаловажа по-висшестоящото си положение, но достатъчно, за да го накарам да си помисли, че чарът му ми е подействал. Чарът му, разбира се, тепърва предстоеше да бъде оценен. При първа бегла преценка възможно беше това да е единствената точка в негова полза. Лицето му бе издължено и изострено, кожата — нездрава и бледа. Бих очаквала поне някаква руменина, като се имаше предвид как стаята се бе изпълнила с топлина от скупчените вътре тела. Увисналите му тесни рамене създаваха впечатлението, че той всеки момент ще хлътне навътре в себе си. Нищо от това обаче нямаше значение. Важни бяха само подробностите по уговарянето на брака. Никога не бях очаквала да се омъжа по любов.

— Определено трябваше отдавна да се срещнем — съгласих се. — Всъщност всички би трябвало да провеждаме редовни семейни събирания, посветени на Рупърт, в чест на нашия родоначалник. Да събираме всички и да си правим пикници на открито. Можем да организираме надбягвания на три крака, както правят селяните. Сигурна съм, че бих могла да се справя даже и в пола.

Той се втренчи немигащо в мен и се почеса по китката:

— Потомците на граф Рупърт са разпръснати из цял Осфрид. Не мисля, че подобно събиране би било осъществимо. И не само за

аристократите е непристойно да участват в тези надбягвания на три крака; не позволявам и на арендаторите в имотите си да правят подобни неща. Великият бог Урос ни е дал два крака, а не три. Да се намеква нещо друго, е богохулство. — Той направи пауза. — Всъщност не одобрявам и надбягванията с чували за картофи.

— Прав сте, разбира се — казах все така със залепена на лицето усмивка. До мен баба се прокашля.

— Баронът има голям успех с добива си от ечемик — каза тя пресилено бодро. — Навярно е най-успешният в страната.

Лайънъл се почеса по лявото ухо:

— Моите арендатори превърнаха повече от осемдесет процента от земята в ечемичени посеви. Наскоро купихме нов имот и сега онези земи също дават изобилна реколта. Ечемик, докдето поглед стига. Безброй акри. Дори карам домашните си слуги в двата имота да го ядат всяка сутрин. За повдигане на духа.

— Това е... много ечемик — казах. Започваше да ми дожалява за слугите му. — Е, надявам се, че понякога им позволявате да се поразпуснат и да пируват. С овес. Ръж, ако сте в настроение за нещо екзотично.

Предишното озадачено изражение отново се появи на лицето му, докато се чешеше по дясното ухо:

— Защо бих направил това? Ечемикът е нашето препитание. Добре е да помнят това. Придържам се към същия стандарт — по висок всъщност, тъй като се старая да включвам порция ечемик във всяко свое ядене. Това дава добър пример.

— Вие се грижите за благополучието на обикновените хора — казах. Огледах прозореца зад гърба му, питайки се дали мога да скоча през него.

Настъпи неловко мълчание и лейди Дороти се опита да го запълни:

— Като говорим за имоти, разбрах, че съвсем наскоро сте продали и *последния* от вашите. — Ето го: напомняне за тежкото ни финансово положение. Баба побърза да защити честта ни.

— Не го използвахме — тя повдигна брадичка. — Не съм толкова глупава, че да прахосвам пари по празна къща и арендатори, които, останали без надзор, се отдават на леност. Имението ни тук в

града е много по-удобно и ни осигурява близост до обществото. Тази зима ни каниха в двора три пъти, знаете ли.

— Зимата, разбира се — отбеляза лейди Дороти пренебрежително. — Но със сигурност летата в града са скучни. Особено когато толкова голяма част от аристократите са в собствените си имения. След като се омъжите за Лайънъл, ще живеете в имението му в Нортшър — където живея аз — и няма да ви липсва нищо. И можете да планирате колкото си искате светски събирания. Под мой строг надзор, разбира се. Това е такъв прекрасен шанс за вас. Не искам да ви обидя — графиньо, лейди Алис. Вие се поддържате толкова добре, че никой не би се досетил за истинското ви положение. Сигурна съм обаче, че ще бъде облекчение да заживеете при по-добри обстоятелства.

— По-добри обстоятелства за мен. По-висока титла за него — промърморих.

Докато разговаряхме, Лайънъл се почеса първо по челото, а после — по вътрешната страна на ръката над лакътя. Този втори пристъп продължи доста време, а аз се опитах да не зяпам. Какво ставаше? Защо го сърбеше толкова много? И защо сърбежите бяха по цялото му тяло? Не забелязвах никакви очевидни обриви. По-лошо: колкото повече го наблюдавах, толкова по-силно внезапно желание изпитвах да се почеша. Наложих се да склуча ръце, за да се възпра.

Мъчителният разговор продължи още няколко минути, докато бабите ни правеха планове за венчавката, за която току-що бях научила. Лайънъл продължаваше да се чеше. Когато най-сетне се измъкнахме, изчаках цели трийсет секунди, преди да изразя мнението си пред баба.

— Не — заявих.

— Тихо. — Докато вървахме към изхода на балната зала, тя се усмихваше на различните гости, които познавахме, и каза на един от слугите на нашия домакин да повика каретата ни. Сдържах думите си, докато се озовахме на сигурно място сами вътре.

— Не — повторих, отпусайки се назад в плюшената седалка на каретата. — Категорично не.

— Не драматизирай толкова.

— Изобщо не драматизирам! Проявявам здрав разум. Не мога да повярвам, че си приела това предложение, без да се допиташ до мен.

— Е, със сигурност беше трудно да избира между него и *многобройните ти други предложения*. — Тя срещна спокойно погледа ми. — Да, скъпа, не си единствената тук, която може да бъде заядлива. Обаче си единствената, която може да ни спаси от окончателно разорение.

— Сега кой драматизира? Лейди Брансън е готова да те приеме в домакинството на дъщеря си. Би живяла там много добре.

— А какво ще стане с теб, докато аз си живея живота?

— Не знам. Ще си намеря някой друг. — В мислите ми възкръсна споменът за рояка от гости, които бях срещнала на празненството тази вечер. — Какво ще кажеш за онзи търговец, който присъстваше? Доналд Кросби? Чувам, че е натрупал солидно състояние.

— Уф. — Баба разтри слепоочията си. — Моля те, не ми говори за новобогаташите. Знаеш какво главоболие ми докарва това.

Изсумтях подигравателно.

— Че какво му е? Бизнесът му преуспява. И се смя на всичките ми шеги — което е повече от това, което може да се каже за Лайънъл.

— Знаеш какъв е проблемът с *господин* Кросби. Изобщо не биваше да присъства на това празненство. Не знам какво си е мислил лорд Джилман — тя млъкна за миг, когато каретата ни се наклони, попаднала в особено голяма дупка на калдъръмената улица. — Как мислиш, че би се почувствал височайшият ти праотец Рупърт от това, че смесваш произхода му с такава неблагоородна кръв?

Изпъшках. Изглежда, че напоследък не можехме да проведем разговор, без да споменем името на Рупърт.

— Мисля, че някой, последвал господаря си от другата страна на пролива, за да създаде империя, би наблегнал силно на старанието да запази самоуважението си. Не да го продаде на някакъв досаден братовчед и тираничната му баба. Преброи ли колко пъти тя каза „под мой строг надзор“, когато говорехме за бъдещето? Аз ги броих. Пет. Което е със седем по-малко от броя на всичките пъти, когато Лайънъл се почеса по някоя част на тялото.

Изражението на баба стана уморено:

— Мислиш ли, че си първото момиче, което е имало уреден брак? Мислиш ли, че си първото момиче, което негодува срещу това? Историите и песните са пълни с разкази за злочести девойки, впримчени в такова положение, които се спасяват и намират бляскаво

бъдеще. Но това са приказки. В реалността повечето момичета в твоето положение... е, просто търпят. Не можеш да направиш нищо друго. Не можеш да отидеш никъде другаде. Това е цената, която плащаме за този свят, в който живеем. За високото си положение.

— Родителите ми никога нямаше да ме принудят да изтърпя това — възроптах.

Погледът ѝ стана суров:

— Родителите ти и техните лекомислени вложения са причината да сме в това положение. Без пари сме. Продажбата на имението „Бентли“ ни помогна да поддържаме предишния си живот. Но това ще се промени. И когато стане, няма да ти хареса. — Продължих все така упорито да гледам на кръв, а тя добави: — През целия ти живот други хора ще правят избори вместо теб. Свикни с това.

Домът ни се намираше в друг район, не в този, където бе празненството, но също толкова моден. При пристигането ни цели рояци от слуги се спуснаха да ни посрещнат. Помогнаха ни да излезем от каретата, поеха пелерините и шаловете ни. Аз си имах собствен рояк камериерки, които ме придружиха до покоите ми, за да съблекат официалните ми дрехи. Гледах как пригладваха червената кадифена рокля с ръкави, широки в горната си част и тесни долу, и със златиста бродерия. Закачиха я при безброй други упадъчно пищни рокли, а аз се хванах, че се вирам в писалището, след като си излязоха. Толкова голяма част от топящото се богатство на семейството ни — пръснато за дрехи, с чиято помощ уж трябваше да успея да променя живота си към по-добро.

Животът ми безспорно щеше да се промени, но дали щеше да е към по-добро? По този въпрос бях скептична.

И затова се държах, сякаш преживяването не беше реално. Така се бях справила и със смъртта на родителите си. Бях отказала да повярвам, че вече ги няма, дори когато се изправих пред осезаемото доказателство — гробовете им. Не беше възможно някой, когото си обичал толкова много, някой, който е запълвал толкова голяма част от сърцето ти, вече да не съществува на света. Опитах се да се убедя, че един ден ще влязат през вратата ми. А когато не можах да се застава да повярвам в това, просто вече изобщо не мислех за него.

Така се справих с Лайънъл. Изхвърлих го от ума си и продължих с живота си, сякаш никое от събитията на онова празненство не се

беше случило.

Когато един ден пристигна писмо от лейди Дороти, най-накрая трябваше да признае отново съществуването му. Тя искаше да уточним дата за сватбата, което трябваше да се очаква. Онова, което не очаквах, беше нареждането ѝ да намалим броя на домашната си прислуга наполовина и да се освободим от по-голямата част от притежанията си. *Няма да имате нужда от тях, когато стигнете в Нортшър*, пишеше тя. *Нужните слуги и вещи ще ви бъдат осигурени под мой строг надзор.*

— О, мили Боже Урос — възкликнах, когато свърших да чета.

— Не изричай напразно името Божие — изсъска баба. Въпреки острите ѝ думи забелязах, че е напрегната. И за нея нямаше да е лесно да живее под нечия друга власт. — А Лайънъл ти е изпратил подарък.

„Подаръкът“ беше кутия с ечемичена зърнена закуска, негово собствено производство, която той ядеше всяка сутрин, с бележка, в която пишеше, че това щяло да ми помогне да вкуся предстоящото. Искях да вярвам, че каламбурът е умишлен, но искрено се съмнявах в това.

Докато излизах от стаята, баба започна да се тревожи как да раздели прислугата. А аз продължих да вървя. Излязох от голямата градска къща навън през предния двор. Минах право през портата, която заслоняваше имота ни от главния път, и си спечелих озадачен поглед от слугата, който я пазеше.

— Милейди? Мога ли да ви помогна с нещо?

Махнах му в отговор, когато понечи да се надигне:

— Не — казах. Той хвърли поглед наоколо, несигурен как да постъпи. Никога не ме беше виждал да излизам от имота ни сама. Никой не беше. Така не се правеше.

Объркването му го задържа на място и аз скоро се намерих погълната от множеството, което вървеше по улицата. Не бяха поземлени аристократи, разбира се. Слуги, търговци, куриери... всички хора, чийто труд помагаше на богатите в града да оцеляват. Присъединих се към тях, без да съм сигурна къде отивам.

Някаква безумна част от мен си мислеше, че може би трябва да се обърна с молба към Доналд Кросби. Изглежда, по време на продължилия ни няколко минути разговор той доста ме харесал. Или може би можех да си потърся място на някой кораб. Да замина на

континента и да очаровам някой белсиански благородник. Или пък да се изгубя в тълпата — просто още едно анонимно лице, сливащо се с градските множества.

— Мога ли да ви помогна, милейди? От слугите си ли се отделихте?

Явно не чак толкова анонимно.

Бях се озовала в покрайнините на един от многобройните търговски райони на града. Онзи, който ме бе заговорил, беше по-възрастен мъж, понесъл на гърба си пакети, които изглеждаха твърде тежки за дребното му слабо тяло.

— Откъде знаете, че съм лейди? — изтърсих.

Той се ухили — беше с няколко липсващи зъба.

— По улиците няма много сами жени, облечени като вас.

Хвърлих поглед наоколо и видях, че е прав. Виолетовата жакардова рокля, която носех, беше небрежно и обикновено облекло за мен, но ме правеше да изпъквам в морето от иначе сиви и еднообразни дрехи. Имаше още няколко души от по-висшите класи, излезли да пазаруват, но те бяха заобиколени от покорни слуги, готови да ги предпазят от всякакви неприятни стечения на обстоятелствата.

— Добре съм — казах, провирайки се покрай него. Но не стигнах много далече, преди да ме спре друг минувач: червендалесто момче от онези, които си изкарваха прехраната, като предаваха съобщения.

— Имате ли нужда да ви придружа до вкъщи, м'лейди? — попита то. — Три медника и ще ви измъкна от всичко това.

— Не, аз... — замлъкнах, когато ми хрумна нещо. — Нямам пари. Не и у себе си. — Той понечи да си тръгне, а аз го повиках: — Чакайте. Ето. — Изхлузих перлената си гривна и му я предложих. — Можете ли да ме отведете до Църквата на Славния Ваиел?

Очите му се разшириха при вида на перлите, но се поколеба.

— Това е твърде много, м'лейди. Църквата е съвсем наблизо, на „Кънингам Стрийт“.

Пъхнах гривната в ръката му:

— Нямам представа къде е това. Заведете ме.

Оказа се само на около три преки. Знаех всички големи райони на Осфро, но не бях много наясно как да се придвижвам между тях. Никога не ми се беше налагало да знам.

Днес нямаше служби, но главните врати бяха леко откренати и подпрени, готови да приемат всички нуждаещи се от утеха души. Подминах изящната църква и излязох в гробището. Тръгнах през участъка, отделен за обикновените хора, минах през по-хубавия и накрая стигнах до отделения за благородниците парцел. Около него имаше порта от ковано желязо и беше пълен с монументи и мавзолеи вместо с обикновени надгробни камъни.

Може и да не умеех да се ориентирам добре из улиците на Осфро, но знаех точно на кое място в това гробище се намираще мавзолеят на семейството ми. Водачът ми изчака недалеч от желязната порта, докато аз се приближих до изящната каменна постройка с надпис „уитмор“. Не беше най-голямата в гробището, но смятах, че е една от най-красивите. Баща ми беше обичал всички видове изкуства и бяхме поръчали изящни изваяни изображения на шестте бляскави ангела върху всичките външни стени.

Нямаше как да вляза, не и без предварителни уговорки с църквата, и просто седнах на стъпалата. Прокарах пръсти по имената, издълбани сред изброените върху каменната плочка: Лорд Роджър Уитмор, Шестнайсети Граф на Ротфорд, и Лейди Амелия Ротфорд. Над тях беше изписано само името на дядо ми: Лорд Огъстъс Уитмор, Петнайсети Граф на Ротфорд. Един ден името на баба ми щеше да се присъедини към неговото и тогава мавзолеят щеше да е пълен. „Ще трябва сама да си намериш място“, беше ми казала баба на погребението на баща ми.

Майка ми беше починала първа, прихващайки една от многобройните болести, които вилнееха в по-бедните части на града. Родителите ми проявяваха голям интерес да влагат средства в благотворителни начинания сред хората, към които съдбата бе по-малко благосклонна, и бяха заплатили за това с живота си: майка ми се беше разболяла едното лято, баща ми — на следващото. Благотворителните им начинания се разпадаха. Някои хора казваха, че родителите ми били истински светци. Повечето ги обявяваха за лекомислени.

Загледах се нагоре към голямата каменна врата, на която бе изсечено изображение на бляскавия ангел Ариниел, пазителката на портите на Урос. Творбата беше великолепа, но винаги бях смятала Ариниел за най-малко интересната от ангелите. Всичко, което

правеше, беше да отваря пътя за другите и да улеснява пътуванията им. Дали имаше някое място, където би искала да бъде? Нещо друго, което би предпочела да прави? Беше ли доволна да съществува, за да могат другите да постигат целите си, докато тя си стоеше на едно място? Баба бе казала, че винаги някой ще прави изборите вместо мен. Дали това важеше както за хората, така и за ангелите? В писанията никога не се бяха обсъждали такива въпроси. Най-вероятно бяха богохулни.

— Милейди!

Извърнах се от онова спокойно и ведро лице и видях как при портата потрепва нещо цветно. Три от дамите ми бързаха към мен. Далече зад тях, близо до входа на църквата, видях да ни чака каретата. Те мигновено ме връхлетяха като рояк.

— О, милейди, какво сте си мислили? — извика Ванеса. — Онова момче прилично ли се държа?

— Сигурно замръзвате! — Ада наметна на раменете ми по-тежка пелерина.

— Дайте да изчеткам пръстта от подгъва на роклята ви — каза Теа.

— Не, не — възразих на последната реплика. — Добре съм. Как ме открихте?

Всички заговориха една през друга, но обяснението се свеждаше в общи линии до това как забелязали изчезването ми и разпитали момчето на портата на градската ни къща и кажи-речи всеки, покрай когото бях минала на излизане. Очевидно бях направила впечатление.

— Баба ви още не знае — каза Ванеса, побутвайки ме напред. Тя беше най-умната от тях. — Да се връщаме бързо.

Преди да се отдръпна, погледнах назад към ангела, обратно към имената на родителите си. *Винаги ще се случват лоши неща*, беше ми казал баща ми през последната си година. *Няма как това да бъде избегнато. Контролът ни се изразява в това как ги посрещаме. Дали им позволяваме да ни смажат, изпълвайки ни с униние? Дали ги посрещаме непоколебимо и понасяме болката? Дали ги надхитряваме?* Бях го попитала какво означава да надхитриш някое лошо събитие. *Ще узнаеш, когато му дойде времето. А когато дойде, трябва да действаш бързо.*

Прислужничките неспирно се суетяха около мен дори по време на пътуването с каретата към къщи.

— Милейди, ако сте искали да отидете, просто трябваше да ни оставите да уредим подобаващо посещение с някой свещеник — каза Теа.

— Не мислех — промърморих. Нямах намерение да се задълбочавам в обяснения как писмото от лейди Дороти насмалко не ми беше докарало нервна криза. — Исках да изляза на въздух. Реших просто да отида пеша дотам сама.

Те се втренчиха слисано в мен:

— Не можете да правите това — каза Ада. — Не можете да правите това сама. Вие... не можете да правите сама нищо.

— Защо не? — сопнах се и изпитах съвсем леко угризение, когато тя трепна. — аз съм благородница на кралството. Фамилното ми име вдъхва респект навсякъде. В такъв случай защо да не съм свободна да се движа навсякъде? Да избирам да правя каквото поискам?

Никоя от тях не проговори веднага и не се изненадах, че тази, която най-сетне го направи, беше Ванеса:

— Защото вие сте графинята на Ротфорд. Някой с подобно име не може да се движи сред безименните. А когато въпросът опира до това коя сте, милейди... е, това е нещо, в което никога нямаме избор.

2

Тогава осъзнах, че предприемам първия подход към това „лошо нещо“ с Лайънъл: оставях се да ме съкруши. И ето защо още тогава, още там реших, че ще избира по-благородния, непоколебим начин. Щях да изтърпя болката.

През следващите седмици се усмихвах, подмятах духовитите си забележки и се държах, сякаш домакинството ни не беше разкъсвано на части. Докато слугите работеха и се тревожеха за бъдещето си, аз спокойно се отдавах на занимания, подобаващи за една млада аристократка: рисувах картини и планирах сватбената си премяна. Когато идваха посетители да ни поднесат благопожеланията си, седях с тях и се преструвах на развълнувана. Неведнъж чух да определят уговорения брак като „подходяща партия“. Това ми напомни, че когато бях на шест години, с майка ми бяхме гледали как минава сватбеното шествие на принцеса Маргарет.

Принцесата седеше в каляска, махаше и се усмихваше сковано, докато се държеше за ръце с някакъв лорандийски херцог, с когото се бе запознала едва предишната седмица.

— Изглежда малко позеленяла — бях отбелязала.

— Глупости. А ако имаш късмет — беше ми казала майка ми, — и ти ще си намериш такава подходяща партия.

Дали майка ми щеше да позволи това, ако беше още жива? Дали всичко щеше да се развие различно? Вероятно. Много неща щяха да бъдат различни, ако родителите ми бяха още живи.

— Милейди?

Вдигнах поглед от платното, което рисувах: поле с пурпурни и розови макове, прекопирано от един от великите майстори в Националната галерия. Пред мен стоеше един паж. От тона на гласа му се досетих, че не се обръщаше към мен за пръв път.

— Да? — попитах. Думата прозвуча малко по-рязко, отколкото бях възнамерявала. Тази сутрин бях имала спор с баба за отпращането на любимата ми готвачка и това още ме смущаваше.

Той се поклони, облекчен, че най-сетне са го забелязали:

— Дойде един джентълмен. Той, ъм, кара Ада да плаче.

Примигнах, питайки се дали не съм чула погрешно:

— Съжалявам, какво?

Теа и Ванеса седяха до мен, заети с шиене. Вдигнаха погледи от работата си, също толкова объркани.

Пажът пристъпи смутено от крак на крак:

— И самият аз не го разбирам наистина, милейди. Някаква среща, уредена от лейди Брансън. Мисля, че тя трябваше да е тук, за да наглежда нещата, но била забавена от някакви дела. Настаних ги в западния салон, а когато се върнах да видя как са, Ада беше в истинска истерия. Помислих си, че ще искате да знаете.

— Да, разбира се.

А аз си бях мислила, че денят ще е скучен.

Другите дами се надигнаха, когато се изправих, но аз настоях да си седнат по местата. Докато следвах пажа обратно вътре в къщата, попитах:

— Имате ли някаква представа за какво е дошъл този така наречен джентълмен?

— За да предложи друго назначение, предполагам.

Почувствах леко пробождане на вина. Намалването на броя на прислугата беше започнало и Ада беше една от отпратените дами от антуража ми. Бях успяла да задържа само една. Лейди Дороти ме беше уверила, че заместничките, които бях избрала под неин строг надзор, са образцови, но бях напълно сигурна, че главното им задължение ще бъде да ме шпионират.

Докато отивах към салона, размишлявах какво можеше да е породило тази неочаквана сутрешна драма. Лейди Брансън беше главната дама на баба ми. Ако беше уредила служба за Ада, трябваше да предположи, че е нещо почтено, а не такова, което би могло да предизвика нервен срыв.

— Значи, не бяха сълзи от радост? — попитах пажа просто за да изясня.

— Не, милейди.

Влязохме в стаята и наистина там беше горката Ада, седнала на една софа и хлипаща в шепите си. Някакъв мъж с гръб към мен се беше привел над нея и неумело се опитваше да я утеши, като я

потупваше по рамото. Сърцето ми незабавно се вкорави, докато се питах що за чудовище бе предизвикало това.

— Лейди Уитмор, графиня на Ротфорд — обяви пажът.

Това стресна както Ада, така и госта ѝ. Тя вдигна лице от ръцете си, все още подсмърчайки, и успя да стане за лек реверанс. Мъжът също се изправи и се обърна да ме погледне. Когато го стори, образите на някакъв стар, коварен негодник, които изграждах в ума си, изчезнаха.

Е, може би беше негодник, но коя бях аз, за да преценя? А останалата част от него... очите ми пламнаха при вида му. Наситено кестенява коса, отметната и прибрана назад в къса, модна опашка, разкриваше лице с чисти линии и високи скули. Очите му бяха с ярък синьо-сив цвят, контрастиращ със загоряла от дълго прекарано навън време кожа. Това не беше модно сред аристократите, но от цяла миля можех да се досетя, че той не беше един от нас.

— Ваше благородие — поздрави той и се поклони подобаващо. — Удоволствие е да се запозная с вас.

Отпратих с жест пажа и седнах — знак за другите двама да направят същото.

— Не съм убедена, че мога и аз да кажа това, предвид факта, че докарахте почетната ми дама до истерия.

По красивото лице премина огорчено изражение:

— Тъ, нямах такова намерение. Аз съм толкова изненадан, колкото и вие. Бях останал с впечатлението, че лейди Брансън е уточнила нещата с нея.

— Уточни ги — възкликна Ада. Виждах как в нея се надигат нови ридания. — Но сега, когато е вече факт... аз просто... просто не знам дали искам да отида!

Той се обърна към нея с усмивка, толкова уверена и така отработена, та бях сигурна, че често я използваше, за да постигне своето:

— Е, малко нервност е нещо разбираемо. Но видите ли веднъж как живеят другите момичета в Бляскавия двор...

— Чакайте малко — прекъснах го. — Какво е Бляскавият двор? — Звученето смътно напомняше за име на бордей, но това изглеждаше неправдоподобно, ако лейди Брансън го бе уредила.

— С радост бих ви обяснил, милейди. Ако предположим, че не намирате техническите подробности за досадни.

Хвърлих поглед към него:

— Повярвайте ми, в тази ситуация няма абсолютно нищо, което да намирам за досадно.

Той насочи онази галантна усмивка към мен, без съмнение надявайки се, че тя ще ме спечели, както печелеше другите. Донякъде успя.

— Бляскавият двор е вълнуваща възможност за младите жени като Ада, шанс, който ще преобрази живота им и...

— Задръжете пак за малко — казах. — Как се казвате?

Той се изправи и отново се поклони:

— Седрик Торн, на вашите услуги. — Нямахме титла, но пък това не ме изненада. Колкото повече го изучавах, толкова по-заинтригувана бях. Носеше кафяво палто от фина вълна, което се разширяваше леко при коляното, по-дълго от настоящите модни тенденции. Кафява брокатена жилетка под палтото улавяше светлината. Това бе благоприлично, съдържано облекло, каквото би носил някой преуспяващ търговец, но една ярка кехлибарена игла на шапката, която държеше, ми подсказа, че не е напълно лишен от въображение.

— Милейди? — попита той.

Осъзнах, че съм се втренчила в него, и магнах надменно с ръка:

— Моля, продължавайте да обяснявате този ваш Сияещ двор.

— Бляскав, милейди. И както казвах, това е вълнуваща възможност за младите жени да се издигнат в света. Вашата Ада е точно типът будно и обещаващо момиче, каквото търсим.

Повдигнах вежда, когато чух това. Ада беше вероятно най-безинтересната ми прислужница. Беше хубава, което, бях научила, обикновено беше синоним на „будна и обещаваща“ за повечето мъже.

Той се впусна в нещо, което сигурно беше добре заучена реч:

— Бляскавият двор е ползващо се с високо уважение начинание от двете страни на океана. Баща ми и чичо ми го основаха преди десет години, след като научиха колко малко жени има в Адория.

Адория ли? За това ли ставаше дума тук? Почти се наведох към него, а после се опомних. И въпреки това беше трудно да не бъда заинтригувана. Адория. Страната, открита от другата страна на Морето на залеза. Адория. Самият звук на името извикваше мисли за

приключения и вълнение. Това беше нов свят, свят, много далечен от този, в който от мен се искаше да се омъжа за измъчвания си от сърбежи братовчед, но също и свят без художествени галерии и театри и разкошно облечени благородници.

— Там има много жени икори — отбелязах, чувствайки, че се налага да кажа нещо.

Усмивката на Седрик стана по-широка и стопли чертите му. Миглите му по-дълги ли бяха от моите? Това със сигурност изглеждаше нечестно.

— Да, но нашите колонисти не търсят съпруги сред дивачките икори, облечени в килтове и карирани вълнени платове. Е — добави той, — повечето ни колонисти не си търсят съпруги сред диваците. Предполагам, че винаги има някой, който намира това за привлекателно.

Насмалко не попитах какво намира самият той за привлекателно, а после отново си напомних, че съм дама с високо положение.

— Повечето наши заселници търсят благовъзпитани, образовани съпруги от Осфрид — особено онези мъже, които са натрупали състояние там. Мнозина отплаваха за Адория само с дрехите на гърба си, а сега са постигнали успех като бизнесмени и плантатори. Превърнали са се в стълбове на своите общности, изтъкнати мъже. — Седрик вдигна ръце с отривист жест като актьор на сцена. — Искат подходящи съпруги, с които да създадат семейства. Негово Величество също го иска. Нареди основаването на още няколко колонии и разширяването на настоящите, но това е много трудно, след като осфридианските мъже превишават по брой жените в съотношение три към едно. Когато там все пак отиват жени, те обикновено са неотличаващи се с нищо момичета от работническата класа, които вече са женени. Новата аристокрация не търси това.

— Нова аристокрация ли? — попитах. Ентусиазмът му започваше да ме увлича. Това беше ново преживяване: някой друг да упражнява върху мен силите на убеждението.

— Новата аристокрация. Така ги наричаме — онези обикновени мъже, открили необикновено величие в Новия свят.

— Много е привлекателно. Вие ли го измислихте?

Той изглеждаше изненадан от въпроса:

— Не, милейди. Баща ми. Той е майстор на рекламата и убеждението. Далеч повече от мен.

— Намирам го за невероятно. Моля — продължавайте с вашата нова аристокрация.

Седрик се вгледа изпитателно в мен за миг и в очите му имаше нещо. Преценка или може би преосмисляне.

— Новата аристокрация. На тях не им е нужна титла или рождено право, за да претендират за власт и престиж. Те са я заслужили чрез усърдна работа и са се превърнали в — един вид — благородници, и сега имат нужда от подобаващо „благородни“ съпруги. Но тъй като едва ли може да се каже, че жените от вашия ранг се редят на опашка да отплават от другата страна на морето, Бляскавият двор се е нагърбил със задачата да създаде група от млади жени, готови да се преобразят. Вземаме прекрасни момичета като вашата Ада, момичета от обикновено потекло, момичета без семейство — или може би с твърде многобройни семейства — и ги обучаваме, за да се издигнат.

Беше се усмихнал за миг, когато подхвърли коментара си за редящите се на опашка благороднички, сякаш това беше някаква шега между нас. Почувствах как сърцето ми се присви от спазъм. Той дори не можеше да си представи, че точно тогава, изправена пред заплахата да бъде обвързана за цял живот с навъсен братовчед и деспотична свекърва, бях готова да се откажа от царствения си свят и да отплавам към колониите в миг независимо от първобитните условия. Не че изобщо щях да успея да стигна до кейовете, без дузина души да се опитат да ме върнат в подобаващия ми обществен кръг.

Ада подсмръкна, напомняйки ми, че още е тук. Познавах я от години и почти не се замислях за нея. Сега, за пръв път до този момент, изпитах завист. Пред нея се разкриваше свят — нов свят — на потенциал и приключения.

— И така. Смятате да отведете Ада в Адория — казах. Беше трудно да поддържам безгрижен тон, за да не проличи завистта ми.

— Не веднага — каза Седрик. — Първо трябва да се погрижим да бъде обучена по стандартите на Бляскавия двор. Сигурен съм, че докато е била на служба при вас, е получила известно образование — но нищо, което може да се мери с вашето. Тя ще прекара година в едно

от именията на чичо ми с други момичета на нейната възраст, научавайки всевъзможни неща, които да я компенсират за това. Ще...

— Чакайте — прекъснах го. Баба ми щеше да е ужасена от напълно безразборния начин, по който водех този разговор, но цялата ситуация беше твърде странна, за да се увличам във формалности. — Искате да кажете, че тя ще получи образование, което може да се мери с моето? За една година?

— Не напълно, не. Но след това време ще може да си проправи път сред висшите класи — може би дори аристокрацията.

При положение че познавах Ада толкова добре, отново изпитах съмнения, но го подтикнах:

— Продължавайте.

— Ще започнем, като изгладим основните й познания в четенето и воденето на сметки, а после ще се разпрострем в по-изтънчени области. Как да управлява домакинство и да ръководи слуги. Уроци по музика. Как да организира светски събития. На какви теми да говори на светски събирания. Изкуство, история, философия. Чужд език, ако има време.

— Това е много обширно — казах и хвърлих любопитен поглед към Ада.

— Именно затова отнема една година — обясни Седрик. — Тя ще живее в едно от именията на чичо ми, докато усвоява всички тези неща, а после ще отплава за Адория с всички момичета от другите имения. Ако предпочете да отиде.

Щом чу това, Ада се оживи. Вдигна рязко глава:

— Не съм длъжна да замина?

— Ами, не — каза Седрик, малко изненадан от въпроса. Измъкна от палтото си навит на руло лист — с леко претенциозен жест, ако не грешах. — В договора ви се казва, че в края на тази една година можете да изберете или да заминете за Адория, за да сключите уреден за вас брак, или можете да напуснете Бляскавия двор, в който случай ще ви намерим подходящо място за работа, за да си възстановим сумата, похарчена за обучението ви.

Ада придоби неимоверно по-бодро изражение и осъзнах, че вероятно мислеше, че споменатото уреждане на подходящо работно място навярно включва работа, подобна на тази, която имаше сега.

— Предполагам, че той има предвид завод или фабрика — казах.

Лицето ѝ посърна:

— О. Но все пак ще е тук. В Осфрид.

— Да — каза Седрик. — Ако искате да останете. Но честно? Кое момиче би избрало такива дълги работни часове пред шанса да се обляга на ръката на състоятелен, обожавашъ съпруг, който ще ви окичи с коприни и скъпоценности?

— Нямам право да го избира — възрази тя.

— Това не е съвсем вярно. Когато пристигнете в Адория, с другите момичета ще разполагате с период от три месеца, в който ще бъдете представяни на онези мъже за женене, проявили интерес към нашите скъпоценни камъни — така чичо ми нарича момичетата от Бляскавия двор. — Пусна в действие най-ослепителната си усмивка, опитвайки се да успокои Ада. — Там страхотно ще ти хареса. Мъжете в колониите полудяват, когато доведем нови момичета. Това е време на партита и други светски ангажименти и ще имате цял нов гардероб за всичките — модите в Адория са доста различни от нашите. Ако повече от един мъж направи оферта за вас, можете да изберете онзи, когото искате.

Отново открих, че преливам от завист, но Ада още изглеждаше несигурна. Несъмнено беше чувала разкази за Адория, в които се говореше за опасности и варварства. И честно казано, някои от тях не бяха безпочвени. Когато заселници от Осфрид и други страни бяха слезли на суша в Адория, бе имало ужасно кръвопролитие между тях и клановете на икори, които живееха там. Много от икорите бяха прогонени, но все още чувахме разкази за други трагедии: болести, бури и диви животни, да назова само няколко.

Но какво бяха тези неща в сравнение с богатствата и величието, които Адория предлагаше? И нима нямаше опасност навсякъде? Искаше ми се да я разтърся и да ѝ набия малко разум в главата, да ѝ кажа, че би трябвало да се възползва от тази възможност и никога да не поглежда назад. Със сигурност не можеше да има по-голямо приключение от това. Но тя никога не беше имала усет за приключения, никога не беше виждала нищо обещаващо в поемането на риск или в нещо, което не познаваше. Това беше част от причината, поради която не я бях избрала да дойде с мен в домакинството на Лайънъл.

След дълго размишление тя се обърна към мен:

— Как мислите, че би трябвало да постъпя, милейди?

Въпросът ме хвана неподготвена и изведнъж всичко, за което можех да мисля, бяха думите на баба ми: *През целия ти живот други хора ще правят избори вместо теб. Свикни с това.*

Почувствах как омеквам:

— Трябва сама да правиш изборите си — особено след като ще бъдеш сама, когато напуснеш службата си при мен. — Хвърлих поглед към Седрик и за пръв път видях смущение, изписано върху онези зашеметяващи черти. Страхуваше се, че Ада ще предпочете да не отиде. Дали Бляскавият двор трябваше да изпълни определена квота? Длъжен ли беше да отведе някое момиче?

— Господин Торн направи всичко това да звучи прелестно — отвърна тя. — Но в известна степен се чувствам като някаква дрънкулка, която купуват и продават.

— Жените винаги се чувстват така — казах.

Накрая обаче Ада все пак прие предложението на Седрик, защото така, както тя виждаше нещата, нямаше къде другаде да отиде. Над рамото ѝ прегледах набързо договора, който представляваше най-вече по-официално обяснение на онова, което ни беше казал Седрик. Когато тя подписа, се сепнах:

— Това ли е пълното ти име? — попитах. — Аделейд? Защо не се представяш с него?

Тя сви рамене:

— Твърде много букви. Трябваша ми години да се науча да го пиша.

Седрик сякаш се мъчеше да запази сериозно изражение. Зачудих се дали започваше да се съмнява в този избор и дали Ада наистина можеше да бъде превърната в част от неговата „нова аристокрация“.

С договора в ръка, той стана и ми се поклони. На нея каза:

— Имам да занеса други договори днес следобед и някои задачи в университета. Можете да използвате деня да си опаковате нещата, а каретата ни ще дойде да ви вземе тази вечер и да ви откара в имението. С баща ми ще се присъединим към вас по пътя.

— Къде е това имение? — попитах.

— Не съм сигурен в кое ще я разпределят — призна той. — До довечера ще узная. Чичо ми поддържа четири за Бляскавия двор, всяко

с по десет момичета. Едното е в Медфордшър. Две са в Донли, друго — във Феърхоуп.

Значи бяха истински провинциални къщи, отбелязах, мислено разполагайки тези места на картата. Всяко беше поне на половин ден път от дома, в който се намирахме в Осфро.

Мъжът даде още няколко последни указания, преди да се пригответи да си върви. Предложих да го изпратя до изхода, което беше малко нетрадиционно, и го поведох обратно към градината, в която бях по-рано.

— Университет. В такъв случай сте студент, господин Торн.

— Да. Не звучите изненадана от това.

— Долавя се в маниера ви. И в палтото ви. Само един студент би налагал собствени модни стандарти.

Той се засмя:

— Не съм. Всъщност е по адорийската мода. Трябва да изглеждам подобаващо за ролята, когато заминавам с момичетата.

— И вие ли заминавате? — Това някак правеше цялото нещо дори още по-мъчително. — Били ли сте там преди?

— Не и от години, но...

Той млъкна рязко, когато завихме зад един ъгъл и чухме още подсмърчане. Старата Дорис, готвачката, се тътреше към кухнята и се опитваше да не плаче, докато вървеше.

— Не ме разбирайте криво... — поде Седрик. — Но в домакинството ви има много сълзи.

Стрелнах го с кисел поглед:

— Много неща се променят. Дорис също няма да замине с нас. Сляпа е с едното око и братовчед ми не я иска.

Той се обърна, за да се вгледа изпитателно в мен, и аз отместих поглед, защото не исках да види колко болка ми причиняваше това решение. В нейното състояние на Дорис нямаше да ѝ е лесно да си намери работа. Това беше поредният спор, който баба беше спечелила. Губех предишната си решителност и умения.

— Добра ли е? — попита Седрик.

— Много.

— Извинете — провикна се той към нея.

Дорис се обърна изненадано:

— М'лорд? — Никой от двамата ни не си даде труд да поправи грешката й.

— Вярно ли е, че услугите ви са свободни за наемане? Мога да ви разбера, ако някой друг вече ви е наел.

Тя примигна, единственото й здраво око се фокусира върху него:

— Не, м'лорд.

— В една от кухните на университета има свободно място. Четири сребърника на месец, стая и храна. Ако се интересувате, ваше е. Макар че ако мисълта да готвите за толкова много хора е стряскаща...

— М'лорд — прекъсна го тя, изправяйки се до пълния си, макар и нисък ръст. — Наглеждала съм приготвянето на вечери от по седем блюда за сто благородници. Няма да ми се опрат никакви си там наперени момчета.

Изречението на Седрик си остана изпълнено с достойнство:

— Радвам се да го чуя. Идете в северната канцелария на университета утре и кажете името си. Те ще ви дадат повече сведения.

Устата на старата Дорис увисна и тя ме погледна за потвърждение. Кимнах окуражително.

— Да, да, м'лорд! Ще отида веднага, след като бъде сервирана закуската. Благодаря ви, толкова ви благодаря.

— Е, това е истински късмет — казах му в мига, щом отново останахме сами. Със сигурност не бих го признала, но си помислих, че е невероятно мило от негова страна да предложи подобно нещо, а какво остава пък да я забележи. Повечето хора не я забелязваха. — Късмет, че имаше свободно място.

— Всъщност няма — каза той. — Но днес ще се отбия да говоря с хората в канцеларията. Когато приключа, вече ще имат свободно място.

— Господин Торн, нещо ми подсказва, че бихте могли да продадете спасение на свещеник.

Той се усмихна, щом чу старата поговорка:

— Какво ви кара да мислите, че не съм го правил?

Стигнахме до градината и приближавахме изхода, когато той спря отново. Изражение на слисване премина по лицето му и аз се обърнах към онова, което беше привлякло погледа му. Масленото ми платно с маковете.

— Това е... *Макове* на Питър Косингфорд. Видях я в Националната галерия. Освен... — Той млъкна, без да довърши, с изражение, изпълнено с объркване, докато попиваше с поглед платното и боите до него.

— Копие е. Моят опит за копие. Имам и други. Това е нещо, което правя за забавление.

— Рисувате копия на велики творби за забавление? — Със закъснение добави: — Милейди?

— Не, господин Торн. Това правите *вие*.

Усмивката на лицето му беше искрена и открих, че ми харесва повече от престорените.

— Е, напълно съм сигурен, че никога не бих могъл да копирам вас.

Бяхме стигнали предната порта и думите му ме накараха да спра рязко. Причината беше по-малко в значението им, отколкото в начина, по който ги беше казал. Тонът. Топлотата. Опитах се да измисля остроумен отговор, но обичайно бързият ми ум беше застинал.

— И ако няма да се обидите, че говоря открито... — добави той бързо.

— Бих била разочарована, ако не го направите.

— Просто... ами *наистина* съм малко разочарован, че вероятно няма да имам възможност да ви видя никога повече. — Навярно давайки си сметка, че това бе твърде откровено, той припряно се поклони: — Сбогом и късмет, милейди.

Един от пазачите пред портата му я отключи и аз го проследих как излиза, възхищавайки се от начина, по който кадифеното палто обгръщаше тялото му.

— Но определено ще ме видите отново — промърморих. — Само почакайте.

3

Планът се оформяше в дъното на ума ми още откакто Ада със сълзи на очи бе подписала договора си. Имах шанс да надхитря лошите неща, застрашително надвиснали над мен. И както ме бе посъветвал баща ми, трябваше да действам бързо. Докато все повече и повече подробности се изясняваха, вълнението ми нарастваше и едва се сдържах да не го изкрещя към небесата.

Овладях се и излязох бързо — но спокойно — от градината и се върнах в салона, където Ада седеше с мрачно изражение. Промъкнах се покрай двама слуги, които мъкнеха шезлонга на баба ми, и се зарадвах, че Седрик не беше видял това. Изглеждаше, сякаш ни ограбват.

— Е, сигурно се вълнуваш — казах бодро на Ада. — Очаква те такъв вълнуващ шанс.

Тя подпря брадичка върху ръцете си:

— Щом казвате, милейди.

Седнах до нея, преструвайки се на удивена:

— Това е страхотна възможност за теб.

— Знам, знам — тя въздъхна. — Просто... просто... — Опитите й да се владее се провалиха напълно и по бузите й рукнаха сълзи. Подадох й копринена кърпичка. — Не искам да отивам в непозната земя! Не искам да преплавам Морето на залеза! Не искам да се омъжвам!

— Тогава не отивай — казах. — Направи нещо друго, когато двете с баба заминем. Намери си друга работа.

Тя поклати глава:

— Подписах договора. А и какво мога да направя? Аз не съм като вас, милейди. Не мога просто да си тръгна. Не разполагам с нужните средства, а никое друго аристократично семейство не наемат хора — поне не на това ниво. Проверих.

Да замина? Нима наистина мислеше, че аз бих могла? Ада гледаше на произхода и богатството ми, сякаш това беше власт, но в

действителност една жена от неблагороден произход разполагаше с повече свобода от мен. Което навярно беше причината, поради която трябваше да стана такава.

Ти си графинята на Ротфорд. Жена с такова име не може да се движи сред безименните.

— Какво би направила тогава? Ако разполагаше със средствата?

— Ако не работех тук ли? — тя направи пауза и си избърса носа. — Щях да отида при семейството си в Хадауърт. Имам братовчеди там. Имат хубава кравеферма.

— Хадауърт е най-крайната северна точка — напомних ѝ. — Това пътуване също не е лесно.

— Няма океан! — възкликна тя. — Все още е в Осфрид. И там няма диваци.

— Би предпочела да работиш в кравеферма, вместо да се омъжиш за авантюрист от Адория? — Трябва да призная, че това се вписваше в плановете ми по-добре, отколкото бях очаквала. Но звучеше толкова комично, че не се сдържах и попитах: — Как изобщо в крайна сметка решиха да те изпратят в този Бляскав двор?

— Синът на лейди Брансън, Джон, посещава университета заедно с него — с мастър Седрик. Лорд Джон го чул да говори как му трябвали хубави момичета за някаква задача, която му възложил баща му. Лорд Джон знаел, че разпускате прислугата, и попитал майка си дали има момичета, нуждаещи се от място, където да отидат. Когато тя се обърна към мен... е, какво можех да направя?

Хванах ръката ѝ в необичайна проява на неофициалност между нас.

— Ще отидеш в Хадауърт. Ето това ще направиш.

Ада зяпна, а аз я отведох горе в спалнята си, където други камериерки подреждаха дрехи. Отпратих ги да се заемат с нови задачи, а после извадих чифт обици с топази от кутията си за бижута.

— Ето — казах и ги подадох на Ада. — Продай ги. Повече от достатъчно е, за да си купиш място за пътуване с група почтени пътници, отиващи в Хадауърт. — Бях очаквала, че мечтата на живота ѝ ще е нещо по-голямо, което не бих могла да си позволя. Това беше изгодна сделка.

Очите ѝ се разшириха:

— Милейди... аз... не мога. Не мога да ги приема.

— Можеш — настоях. Собственото ми сърце биеше бясно. — Не мога, въ, да понеса мисълта, че си нещастна. Искам да бъдеш със семейството си и да намериш щастieto. Заслужаваш го. — Това не беше пълна лъжа... но истинските ми мотиви съвсем не бяха толкова алтруистични.

Тя стисна обичите в ръце и върху лицето ѝ започна да разцъфва надежда.

— Аз... не. Не мога. Онзи договор! Това е обвързващо. Ще ме открият и...

— Аз ще се погрижа за това — не е нужно да се тревожиш. Ще те измъкна. Мога да правя такива неща, знаеш. Но за да е сигурно, че всичко, въ, ще се получи, трябва да тръгнеш сега. Незабавно. Едва минава пладне. Повечето пътуващи търговци скоро ще привършат сделките си и ще потеглят на север. И тогава трябва да отречеш, че изобщо знаеш нещо за Бляскавия двор. Никога, никога не казвай на когото и да било, че са се свързали с теб.

Очите ѝ бяха огромни:

— Няма, милейди. Няма. Нито дума. И ще замина сега — веднага щом си опаковам нещата.

— Не, недей. Искам да кажа, не вземай твърде много неща. Тръгни с лек багаж. Не можеш да изглеждаш, сякаш заминаваш завинаги. Дръж се, като че ли просто отиваш да свършиш нещо. — Не исках никой да забележи заминаването ѝ и може би да я спре и да ѝ задава въпроси.

Тя кимна, признавайки благоразумието на думите ми:

— Права сте, милейди. Разбира се, че сте права. Освен това с тези мога да си купя нови дрехи, когато стигна в Хадауърт.

По мой съвет тя събра само някои дребни неща: един кат дрехи за преобличане, семеен медальон и тесте деанзиански карти. Изчерви се, когато видя как повдигнах вежди при вида на последните.

— Това е само за забавление, милейди. Развличаме се, като гледаме на карти. Хората винаги са го правили.

— Докато аланзанците ги превърнаха в ключова част от религията си — казах. — Напоследък свещениците изгарят тези карти. Гледай да не те арестуват като еретичка.

Очите ѝ се разшириха:

— Не се кланям на демони! Или на дървета!

Всичко друго остави зад гърба си. Домакинството бе толкова заето с приготовления за преместването, че никой не ни погледна втори път, когато се измъкнахме да се заловим със задачите си. Занесох останалите ѝ притежания, които не бяха много, само малко дрехи, обратно в стаята си и ги скрих, докато дискретно я изпращах. Тя ме сепна с бърза, силно неуместна прегръдка, с блестящи в очите ѝ сълзи.

— Благодаря ви, милейди. Благодаря. Спасихте ме от ужасна съдба.

А ти може би си направила същото за мен, помислих си.

По мои напътствия тя излезе небрежно през предната порта, сякаш просто отиваше за покупки на пазара. Не мисля, че пазачът, застанал на пост, изобщо я забеляза да излиза. Тя беше невидима, нещо, което дори не можех да си представя... все още. Веднага щом тръгна, аз се върнах към рисуването си в градината, полагайки всички усилия да изглеждам, сякаш съм заета с обичайните си опити да си убивам времето, докато останалите от домакинството се трудеха. Винаги, когато можех да го вмъкна в разговора с другите слуги, споменавах небрежно, че Ада е заминала да постъпи на ново място, и колко прекрасно е, че ѝ е било уредено. Всички знаеха, че някой е идвал да пита за нея преди, но никой не беше наясно с подробностите от този разговор. Много други слуги вече бяха тръгнали, така че заминаването ѝ не беше нищо ново.

В течение на вечерта дойде съобщение, че баба ми и лейди Брансън са били задържани за вечеря, докато гостуваха на приятелка. Това развитие на нещата ме устройваше прекрасно, макар че наистина се поколебах за момент, когато осъзнах, че можеше да не видя баба никога повече. Тази сутрин си бяхме разменили резки думи, но това не намаляваше обичта ми към нея... или нейната към мен. Всичко, което беше направила в тази каша с Лайънъл, беше за мое добро и щеше да има огромни неприятни последици, когато уговорката се разтуреше.

Не се колебай сега, казах си. Няколко пъти вдишах и издишах дълбоко, насилвайки се да запазя спокойствие. Баба може да се справи с всичко, което се случи. А когато скандалът утихне, ще живее с лейди Брансън и дъщеря ѝ. Ще бъде много по-щастлива там, отколкото под строгия надзор на лейди Дороти.

Дори и да бяхме разделени, все още имаше шанс баба да прекрачи прага ми в някой далечен ден. Но о, как само щеше да се

тревожи за мен. Надявах се, че ако — не, когато — се срещнем отново, тя щеше да разбере защо бе трябвало да направя това. Не можех да се омъжа и да заживея луксозен и разточителен живот, ако това означаваше да се откажа от душата си.

След вечеря се оплаках от главоболие и се оттеглих в стаята си. Това беше кажи-речи единствената причина за усамотение, която можех да имам, и дори то не беше лесно. Веднага след като пропъдих преданите си до раболепие прислужнички, съблякох изящната копринена рокля, която бях носила на вечеря, и си сложих по-семплата ленена рокля на Ада — което ми причини известно затруднение. Обикновено имах камериерки, които ми помагаша да обличам и събличам дрехите си, и не бях свикнала да се справям с копчетата без допълнителна помощ. Роклята на Ада беше тъмносиня на цвят, без украса. Дългата бяла риза, която облякох под нея, беше също толкова семпла. Дотогава никога не бях забелязвала истински колко невзрачно всъщност беше облеклото на дамите ми. И все пак то щеше да ми помогне да се прикрия, както и сивото наметало с качулка, което облякох отгоре. Прибрах останалите й дрехи в малка торба с връзки, а после забързах надолу по тясно, предназначено за слугите, стълбище, което рядко се използваше по това време на вечерта. След като се уверих, че наоколо няма никого, се измъкнах през една задна врата.

Така се озовах във вътрешния двор до конюшните ни, които сега бяха затъмнени от сенките на здрача. Тук се суетяха слуги, приключващи работата си за вечерта, и никой не ме забеляза, когато се сгуших в тъмнината. Това беше най-опасната част от рискованото ми начинание — частта, в която всичко можеше да се разпадне, ако някой ме огледаше хубаво. Трябваше да прекося вътрешния двор към задните порти на конюшните. Пролетното време бе захладняло значително и не бях единствената с качулка. Само се молах никой да не погледне към лицето ми, докато вървях.

Конярчето, което пазеше задната порта, беше заето да дялка: вниманието му беше насочено към онези, които се опитваха да влязат, а не към излизащите. И да ме забеляза, видях само гърба на една от прислужничките, които сновяха наоколо, заети с домакински задължения. Щом излязох от оградения двор, забързах покрай ъгъла на дома ни нататък към входа на предната ни улица. Движението по нея беше по-бавно, отколкото по-рано през деня, но още имаше коне и

излезли за вечерта пешеходци, чиито стъпки тропаха по калдъръмената улица. Повечето не ме удостоиха с внимание. Бях прислужница на дама, а не дама.

На един ъгъл стоеше странстващ свещеник на Урос и проповядваше срещу аланзанските еретици. Посочи обвинително към мен, пръстът му се заби право в лицето ми.

— Не си склонна да почиташ слънцето и луната, нали, момиче?

В очите му имаше фанатичен, трескав блясък и бях толкова удивена, че замръзнах пред него.

— Хей, ти! Не мърдай оттам!

Ахнах, когато двама градски стражи се зададоха тичешком към мен. Едва бях прекосила улицата срещу дома си! Как така вече бяха разбрали и ме гонеха?

Но целта им не бях аз. Сграбчиха свещеника: единият удържаше мятащия се мъж, докато другият завърза китките му.

— Как смеете да докосвате един от избраниците на Урос! — ревна свещеникът.

Единият от стражите изсумтя:

— Ти не си истински последовател на Урос. Да видим колко ще е силна вярата ти след няколко нощи в затвора. — Той повлече пищящия свещеник, а другият страж се обърна към мен. Побързах да наведе очи, преструвайки се на свенлива, за да не види лицето ми.

— Добре ли сте, госпожице? Той нарани ли ви?

— Добре съм. Благодаря. Сър.

Той поклати отвратно глава:

— Не знам накъде върви светът, когато по улиците крачат еретици. Най-добре да се върнете в къщата на господаря си, преди да се стъмни.

Наведох глава и бързо се отдалечих. В последно време религиозната атмосфера в Осфрид беше опасна. Тези фанатични скитащи свещеници може и да твърдяха, че почитат единствения бог Урос, но ритуалите им оспорваха общоприетата църква почти толкова, колкото и аланзанците и техните паднали ангели. Ортодоксалните свещеници и служители вече не проявяваха същата търпимост както едно време и беше нужно много малко, за да те превърне в заподозрян.

Беше облекчение, когато стигнах до каретата на Бляскавия двор. Беше на две пресечки разстояние в противоположната посока точно

както Седрик беше казал на Ада, че ще бъде.

Беше цялата черна, лъскава и блестяща, с печата на Бляскавия двор отвън: кръг от златна верига с малки скъпоценни камъни, разпръснати между брънките. Каретата бе скромна по размер, дори не и наполовина толкова внушителна като онази, в която се возехме баба ми или аз, но предположих, че би се сторила изключителна на момиче, което не е виждало различна. Заобиколих до предната страна, където един кочияш седеше и чакаше над четири бели коня. Подвикнах му поздрав, достатъчно високо, за да се чуе гласът ми над шума от улицата, но надявах се, не достатъчно високо, за да привлека вниманието на хората в голямата къща от другата ѝ страна.

— Хей — повиках го. — Дошли сте да вземете мен. Името ми е Аделейд.

Бях се решила на това, когато замислих този план. Бях накарала Ада да изчезне и получих обещанието ѝ, че няма да спомене нищо от това, но доколкото бе известно на служителите от Бляскавия двор, те разполагаха с правилното момиче. Не ми се струваше уместно да се нарека Ада. Това, което правех, вече ми изглеждаше като кражба, но със сигурност не можех да се представям под собственото си име. Така че щях да използвам прекрасното име, дадено на Ада при раждането ѝ — името, с чието изписване се затрудняваше. Имах чувството, че го заслужавам точно както заслужавах този шанс, който я ужасяваше.

Кочияшът кимна рязко.

— Да, добре, скачай вътре. Ще се срещнем с мастър Джаспър и мастър Седрик по пътя.

Мастър Седрик.

Колкото и да ми беше приятно да го гледам, ако го видех сега, това определено можеше да създаде проблем в този гениален план, който бях замислила... но щеше да се наложи да се справя с положението по-късно. За момента имах други проблеми.

— Да скачам вътре? — попитах и сложих ръце на хълбоците си. — Няма ли да слезете и да ми отворите вратата?

Мъжът изсумтя развеселено:

— Я се чуй само, вече се държиш като дама. Още не си „скъпоценен камък“, госпожичке. Сега влизай — имаме да спрем на още две места и едното е край района на сирминиканците. Не искам да

пристигам *там* по-късно, отколкото се налага. Тези сирминиканци ще те ограбят до шушка, ако не ги държиш под око.

Засуетих се неумело с дръжката на вратата на каретата и найсетне проумях как да я отворя. Без капка грациозност наполовина пристъпих, наполовина се изтърколих във вътрешността на каретата, без да си помогна при качването със столче или възглавничка, поднесени от някой слуга. Вътре каретата беше сумрачна, осветена само от малкото светлина, която проникваше през опушените прозорци. Когато очите ми се приспособиха, видях, че подплатената с възглавнички седалка, на която седях, беше направена от не особено скъпо кадифе в бургундско червено.

Без да си дава труд да се увери, че ми е удобно, кочияшът подкара конете по пътя им и аз рязко залитнах напред. Вкопчих се за опора в стените, загледана навън през затъмненото стъкло, докато светлините на семейния ми дом се отдалечаваха все повече и повече. Затаих дъх, докато се вирах в изчезващата къща, очаквайки група слуги да хукнат навън всеки момент и да обкръжат каретата, докато спре и ме пусне. Никой не дойде обаче. Къщата се занимаваше с вечерните си задължения и скоро изчезна в нощта. Или може би аз бях тази, която изчезваше. Може би щяха да ме забравят бързо, лицето и гласът ми щяха да си отидат от умовете на онези, които някога бях познавала. Представата ме натъжи повече, отколкото бях очаквала, и трябваше отново да се съсредоточа върху плана.

Ако предположим, че на никого не му хрумнеше да провери как е главоболието ми тази вечер, щях да разполагам с време до сутринта, преди да открият отсъствието ми: по това време, надявах се, вече отдавна щях да съм потънала във вътрешността на страната. И това беше, разбира се, при положение че Ада не се изплашеше и не се върнеше — ако изобщо бе напуснала града. Ако нещата вървяха по план, щеше вече да си е купила билет за пътуване с някоя група пътешественици, поели на север.

В този план имаше много „ако“, много неща, които можеха да се объркат.

Клатушкащата се карета пое през града, минаваше през квартали, които не бях виждала никога преди. Бях ужасно любопитна за всичко, но с напредването на вечерта виждах все по-малко и по-малко на светлината на газените лампи, с които осветяваха улиците.

Най-сетне спряхме и чух приглушен разговор. Мигове по-късно вратичката на каретата се отвори и момиче на моята възраст застана в рамката на вратата: огненочервената ѝ коса блестеше дори в полумрака. Стрелна ме с преценяващ поглед, а после подобно на мен се покатери вътре без помощта на столче. Само че се справи по-добре. Затвори вратичката и каретата продължи да се подрусва по пътя.

Седяхме там, преценявайки се мълчаливо, докато се спускахме по калдъръмените улици. Светлината от външните лампи ту се появяваше, ту изчезваше, устройвайки истинско представление от потрепващи сенки вътре. Когато каретата се освети за миг, видях, че роклята на спътницата ми беше още по-проста от моята, излиняла на места. Най-после тя проговори — в гласа ѝ леко се долавяше акцентът на работническата класа:

— Как си направи косата такава? Всичките тези къдрици, падащи точно по този начин?

Това беше неочакван въпрос. Освен това ми се стори безочлив, докато не осъзнах, че тя смяташе, че принадлежим към една и съща обществена прослойка.

— Естествено чуплива е — казах.

Тя кимна нетърпеливо:

— Да, да, ясно ми е, но начинът, по който онези къдрици са подредени толкова съвършено... И аз самата съм пробвала това, както правят високопоставените дами. Сигурно ще ми трябва дузина ръце, за да го постигна.

Насмалко да кажа, че *наистина* бях разполагала с помощта на дузина ръце, а после млъкнах рязко. Бях се мислила за много хитра, като се преоблякох в роклята на Ада, но се бях отправила на това приключение със същата сложна прическа, с която бях тази сутрин — камериерките ми бяха помогнали да накъдря косата си и да я прикрепя с фиби по последната мода, за да се спуска като водопад около раменете ми. Сковано се усмихнах в отговор на спътничката си.

— Помогнаха ми — казах. Сетих се за историята, която Ада си беше намислила, за да се представи, и се опитах да я направя своя. — Тъй като случаят е, въ, специален. Работех като камериерка на благородна дама, разбираш ли, затова имам приятелки, които са наистина добри в такива неща.

— Камериерка на дама? Е, това е адски късмет. Не бих искала да напусна такава служба. Обяснява защо говориш толкова добре — ще имаш предимство пред нас, останалите. — Звучеше впечатлена... а също и обзета от лека завист.

— Това не е състезание — казах бързо.

Отвън пак се мярна мимолетен проблясък на светлина и ми показва ироничното изражение на лицето ѝ:

— Не е, друг път. Как се справяме и колко добре се учим, се отразява на решението на кого ще ни предложат като съпруги. Аз ще бъда съпруга на банкиер. Или на политик. Не на някакъв си фермер — спря за миг, за да помисли отново. — Освен ако не е някой мръсен богат притежател на плантация, където мога да се разпореждам със слугите и домакинството. Но обикновена фермерска съпруга? Да мета подове и да правя сирене? Не, благодаря. Не че някой стар фермер би могъл да си позволи една от нас. Майка ми чула от една от приятелките си, че Бляскавият двор получил цена за брак от четиристотин златни долара за едно от момичетата си. Можеш ли изобщо да си представиш такава сума пари?

Смътно си спомнях как Седрик говореше за кандидати, които правят „оферти“. По-нататък в договора се обясняваше как агентите на Бляскавия двор печелят комисионна от брачната цена на всяко момиче. Седрик може и да беше говорил надменно как неговата нова аристокрация щяла да служи на Новия свят, но беше очевидно, че това бе изключително доходно начинание за семейство Торн.

Другото момиче ме гледеше странно в очакване на отговор.

— Съжалявам — ще трябва да ми простиш, ако звучи несвързано. Всичко стана, кажи-речи, в последния момент — обясних. — Семейството, за което работех, освобождаваше по-голямата част от прислугата си и затова, когато Сед — мастър Седрик — търсел момичета, някой му спомена за мен.

— О, тогава значи си една от неговите, а? И за това чух — каза спътничката ми. — Никога преди не е набирал момичета, разбираш ли. Баща му е един от най-добрите доставчици, а мастър Седрик непрекъснато повтаряше как и сам можел да бъде също толкова добър, така че баща му позволи да избере две момичета. Предизвика голямо вълнение в семейството.

— Определено знаеш много — отбелязах. Явно бе получила доста по-обширна подготовка от Ада и мен.

— Доставях пране в дома им — обясни тя. — Майка ми пере дрехи, а аз ѝ помагах. Но вече не. — Вдигна ръце и ги заоглежда, но аз не можех да ги видя добре. — Не съм създадена за перачка. Никога повече няма да пера нечии проклети дрехи.

Амбицията се излъчваше от нея. Не бях сигурна дали подобна предприемчивост щеше да ми е от полза, или не, но бях открила, че когато се съмнявам, дружелюбното държание обикновено беше най-добрият курс на действие.

— Аз съм Аделейд — казах ѝ топло. — Толкова ми е приятно да се запозная с вас, госпожице...

Тя се поколеба, сякаш решаваше дали си струвам следващото късче информация:

— Райт. Тамзин Райт.

Каретата започна да забавя ход, отвеждайки ни до следващата ни спирка. И двете заряхахме нишката на разговора си, докато чакахме да видим кое ще е следващото влязло момиче. Когато вратичката се отвори и се показа застанало отвън момиче, дъхът на Тамзин пресекна. Отначало си помислих, че лошата светлина изопачава външността на новодошлата. После осъзнах, че светлокафявият оттенък на кожата ѝ е естествен. Беше почти като карамел. Спомних си как кочияшът каза, че минаваме близо до сирминиканския квартал. Това беше един от най-бедните райони в столицата и едва различих няколко мръсни, порутени постройки в далечината. От онова, което бях чувала, знаех, че е претъпкан с бежанци от Сирминика, която бе приклещена в хватката на гражданска война през последните няколко години. Някога това била велика държава и членове на нейната кралска фамилия дори се бяха женили за хора от нашата. Неотдавна бунтовници бяха съборили от власт кралското семейство и сега повечето хора избягваха страната като обзета от хаос военна зона. Това момиче, което чакаше край вратичката на каретата с прекрасната си кожа и пищна черна коса, носеше всички признаци, че е една от онези бежанци.

Освен това беше зашеметяващо, смайващо красива.

Кочияшът беше скочил долу, за да я посрещне, и я погледна предпазливо, когато тя пристъпи напред. Носеше се с достойнство и след като хвърли поглед между двете ни с Тамзин, се настани в моя

край на каретата. Роклята ѝ беше още по-износена от тази на Тамзин, но увитият около раменете ѝ шал, обшит със сложна бродерия, беше невероятен.

Спомняйки си грубите намеци на кочияша, се запитах дали не беше слязъл да се увери, че тя няма да ни нападне и ограби. Когато той продължи да чака край отворената врата, осъзнах, че ставаше нещо повече. Скоро до ушите ми достигнаха два мъжки гласа, един от които разпознах.

— ... достатъчно хубава, предполагам, но нямаш представа колко трудно ще бъде да продадем сирминиканка.

— Това няма да има значение — не и там.

— Не познаваш това „там“, както го познавам аз — дочу се хапливият отговор. — Току-що си пропиля комиссионната.

— Това не е...

Думите секнаха рязко, когато двамата говорещи стигнаха до вратичката на каретата. Единият, по-възрастен мъж на четиресет и нещо, имаше съвсем лек оттенък на сиво в косата. Около него витаеше енергично излъчване и приличаше достатъчно на Седрик Торн, за да осъзная, че трябва да беше баща му, Джаспър.

Другият мъж, който щеше да се присъедини към нас, беше, разбира се, самият Седрик Торн.

Устата ми пресъхна, когато погледите ни се сключиха. Дори и докато баща му го упрекуваше, Седрик се бе приближил наперено до каретата със същата самоуверена лекота, която бях забелязала преди. Сега спря рязко, толкова внезапно, че едва не се препъна в собствените си крака. Втренчи се в мен, сякаш бях привидение. Устата му се отвори да каже нещо, а после се затвори отривисто, сякаш може би си нямаше доверие.

Когато видя Тамзин, Джаспър грейна в пълно неведение за безмълвната драма, която се разиграваше между Седрик и мен.

— Толкова е прекрасно да те видя отново, скъпа. Вярвам, че нямаше проблеми с вземането ти?

Предишната пресметливост и сдържаност на Тамзин се изпариха, когато отвърна на усмивката му:

— О, всичко е чудесно, господин Торн. Каретата е прекрасна и вече си намерих нова приятелка.

Погледът му падна върху мен и трябваше да се отдръпна от приковаващия поглед на Седрик. Забелязах, че Джаспър поне ме гледаше одобрително.

— А вие трябва да сте другата ни прекрасна спътница. Ада, нали? — Джаспър ми протегна ръка и след няколко неловки мига осъзнах, че очакваше да я стисна. Направих го, надявайки се да не ми е проличало, че жестът ми е непознат. — Вие без съмнение ще накарате мъжете да блъскат по вратата ни в Адория.

Навлажних устни: трудно ми беше да проговоря:

— Б-благодаря ви, сър. И можете да ме наричате Аделейд.

По някакъв начин този коментар сякаш изтръгна Седрик от унеса му.

— О. Така ли се наричаш сега?

— Така е по-добре — казах многозначително. — Не мислите ли?

Когато Седрик не отговори, Джаспър го смушка:

— Стига си се разтакавал. Трябва да тръгваме.

Седрик се вгледа внимателно в мен за още миг и се почувствах, сякаш и двамата стояхме на ръба на пропаст. Той щеше да реши в коя посока ще се наклоним.

— Да — каза най-накрая. — Да вървим.

Джаспър влезе пред него, седна до Тамзин и зае по-голямата част от мястото от тази страна. Сирминиканското момиче покорно се примъкна до нашия край, оставяйки допълнително място. Долавяйки намека, аз също се преместих. След леко колебание Седрик седна до мен. Въпреки всичко пространството още беше тясно и ръцете и краката ни се докосваха. Баба ми щеше да бъде скандализирана. Той почти не помръдваше и почувствах, че тялото му беше така вдървено, както и моето: и двамата бяхме напрегнати, докато се опитвахме да приемем тази нова ситуация.

По-голямата част от последвалия разговор се водеше от Джаспър и Тамзин. Научих, че сирминиканското момиче се казва Мира, но тя говореше толкова малко, колкото и ние със Седрик. Веднъж отбелязах колко е красив шалът ѝ и тя го придърпа по-плътено.

— Беше на майка ми — каза меко, в думите ѝ се долавяше сирминикански акцент. В гласа ѝ имаше тъга, която разбирах и която пробуди болка в гърдите ми — тя така и не си беше отишла напълно.

Без да знам нищо друго за Мира, мигновено се почувствах свързана с нея и не я разпитвах повече.

Когато каретата спря окончателно след двайсетина минути, Джаспър доволно вдигна поглед:

— Най-сетне. Портите. Излезем ли веднъж от града, можем да потеглим наистина бързо. — Дочухме възбудени гласове от другата страна на вратичката на каретата и докато забавянето ставаше все по-дълго, изражението на Джаспър стана раздражено. — Защо се бавят толкова? — Той отвори вратата и се надвеси навън, провиквайки се към кочияша.

Кочияшът забърза към вратичката с двама от пазачите на портите зад него:

— Съжалявам, господин Торн. Проверяват всички заминаващи. Търсят някакво момиче.

— Не просто някакво момиче — поправи го рязко един от стражите. — Млада благородница. Седемнайсетгодишна. Графиня.

Спрях да дишам.

— Кои са тези момичета? — запита настойчиво другият страж и надникна вътре.

Джаспър се отпусна:

— Със сигурност не са графини. С Бляскавия двор сме. Това са момичета с обикновен произход, пътуващи за Адория.

Стражът бе изпълнен с подозрения: огледа всяка от нас подред. Отново ми се прииска да се бях сетила да си променя прическата.

— Как изглежда това момиче? — попита Джаспър вежливо.

— Кафява коса и сини очи — каза един от стражите: погледът му се задържа върху мен за още частица от секундата. — На същата възраст като тези тук. Избягала по-рано тази вечер. Има награда.

Почти се възмутих, тъй като обичах да мисля, че косата ми е по-скоро *златистокафява*. Но това беше достатъчно обичайно описание, което можеше да се отнася за половината момичета в града. Колкото по-смъртно, толкова по-добре.

— Е, имаме една сирминиканка, една перачка и една домашна прислужница — каза Джаспър. — Ако наградата е достатъчно голяма и искате да представите една от тях като графиня, моля, заповядайте, обаче ви уверявам, че видяхме откъде идват. Това едва ли може да се нарекат луксозни условия... макар че, Седрик, ти не беше ли в къщата

на някаква аристократка днес? Не взе ли оттам Аделейд? Да си чул нещо?

Погледът на първия страж се прикова върху Седрик:

— Сър? Къде бяхте?

Седрик се беше взирал напред през цялото това време, навярно надявайки се, че ако не ги гледа в очите, това ще го направи невидим.

— Сър? — настоя стражът.

Светът сякаш се задвижи на забавен кадър и няколко мига чувах само силното блъскане на собственото си сърце. Отново се сетих за онази пропаст, само че сега губех опора. Щеше да е нужна само една дума от Седрик, една дума, за да ме завлекат обратно при баба ми и Лайънъл. Не се съмнявах, че Седрик беше достатъчно находчив да извърти ситуацията, за да се изкара невинен. А доколкото ми беше известно, Седрик може би си мислеше, че сега да прибере една награда, беше по-лесно, отколкото да спечели комисионна в Адория.

Седрик си пое дълбоко дъх и сякаш нахлузвайки маска, се превърна в наперения младеж отпреди:

— Видях се с лорд Джон Брансън — каза той. Кимна към мен: — Обаче тя поправяше дрехите на някаква изтънчена дама в къщата му, когато я взех. Това брой ли се?

— Това едва ли е нещо, с което можете да се шегувате — процеди стражът. Забелязах обаче, че вече губеше интерес към нас, готов да си продължи по пътя. Вероятно имаше много пътници, които се опитваха да потеглят преди вечерния час, и не искаха да бъдат забавяни от някаква съмнителна карета. Една избягала аристократка щеше да се спотайва, а не да седи заедно с почтени и уважавани бизнесмени.

— Можете да вървите — каза другият страж. — Благодаря ви за отделеното време.

Седрик, все още любезен, се усмихна в отговор:

— Няма проблем. Дано я намерите.

Вратичката се затвори и каретата пое напред, най-сетне движейки се достатъчно бързо и равномерно сега, когато бяхме преодолели всички спирки и изходи на града. Изпуснах шумно дъха си: цялото напрежение се стопи и изчезна, когато се отпуснах на седалката. Осмелих се да хвърля кратък поглед към Седрик, но не можах да разчета изражението или намеренията му. Всичко, на което

можех да се надявам, беше, че може би най-сетне щях да бъда свободна.

4

Пътуването отне цяла нощ, аз постоянно се унасях в сън и се будех отново. Тялото ми искаше почивка, но умът ми беше твърде възбуден, изпълнен със страх, че ще чуя коне и гневни викове зад нас. Но нощта премина без особени събития: люшкането на каретата ме унесе и ме потопи по-скоро в спокойно замайване, отколкото в истински сън. Събудих се напълно, когато чух Джаспър да казва: „А, ето, пристигнахме“. Равномерният ход на каретата започна да се забавя и аз повдигнах глава, осъзнавайки със сепване и смущение, че съм я облягала на рамото на Седрик. Одеколонтът му ухаеше на ветивер^[1].

Реакциите на спътничките ми бяха смесени. Тамзин имаше любопитно и оживено изражение, готова да се впусне в това ново приключение и да сграбчи онова, което приемаше като своя съдба. Мира беше по-неспокойна, с изражението на човек, който е видял много и е достатъчно благоразумен да не се доверява на първоначалните външни впечатления.

Джаспър помогна на всяка от нас да излезе от каретата и докато чаках реда си, за миг изпитах паника при мисълта какво можеше да открия. Миналата нощ положих доста усилия в стремежа си към място, знанията ми за което се основаваха повече на собствените ми фантазии, отколкото на каквито и да е факти. Седрик успя да ме изкуши с възторжените си разкази пред Ада, но беше много вероятно скоро да се озова в ситуация, далеч по-ужасна от цял живот на ечемичена диета с Лайънъл. Може би ме очакваше порочен и опасен живот.

Джаспър ме хвана за ръката и за пръв път видях добре имението Блу Спринг. За мое незабавно облекчение отвън то не изглеждаше нито порочно, нито опасно. Блу Спринг Манър беше провинциален имот, разположен сред тресавищата, и в близост до него нямаше нито село, нито друга общност. Никой, който ме търсеше, нямаше да мине случайно наблизо. Имението не беше и наполовина толкова голямо, колкото някои от предишните владения на семейството ми, но все пак

беше старо и впечатляващо. Утринното слънце изгря точно зад покрива и освети благоговейните изражения на Тамзин и Мира.

Жена на средна възраст, облечена изцяло в черно, ни посрещна на вратата.

— Е, ето ги и последните. Тревожех се, че няма да се появят.

— Имахме няколко забавяния — обясни Джаспър, хвърляйки поглед към Мира. — И някои изненади.

— Сигурна съм, че съвсем скоро ще свикнат. — Жената се обърна към нас със строго изражение: — Аз съм мистрес Мастърсън. Управлявам къщата и ще ръководя всекидневните ви дела. Освен това на мен се пада отговорността да ви науча на етикет, в което очаквам да се представите отлично. Останала ни е една стая, в която вие трите ще се сместите чудесно. Можете да си приберете нещата, а после да се присъедините към другите момичета за закуска. Току-що седнаха.

Мистрес Мастърсън попита двамата Торн дали също искат да закусят, но почти не чух отговора им. Бях твърде заета да смилам споменаването на мистрес Мастърсън, че трите ще делим една стая. Никога в живота си не бях делила стая с някого. Не — никога не бях делила *покоите си* с някого. Независимо къде отсядаше семейството ми, бях имала собствен апартамент. В най-лошия случай бе имало прислужница, която спеше пред вратата ми или в преддверието, за да отговори, ако я повикам.

Седрик ме погледна остро и се запитах дали удивлението не е проличало по лицето ми. Бързо се овладях и приех неутрално изражение, и последвах мистрес Мастърсън вътре. Тя ни поведе нагоре по вито стълбище, което, трябва да призная, беше елегантно. По стените на къщата се редяха ярки картини, някои — портрети на членове на семейство Торн, а други — окачени просто заради красотата си. Разпознах няколко от художниците и почти забавих ход, за да ги огледам по-подробно, преди да си спомня, че не трябва да изоставам.

Стаята, където ни отведе мистрес Мастърсън, беше чудесно обзаведена, с дантелени завеси, обрамчващи прозорец, от който се разкриваше гледка надолу към землището на имението. Стаята съдържаше също и три легла с дебели крака, наподобяващи животински лапи, със скринове в тон с тях, но съвсем не изглеждаше достатъчно голяма за никоя от тези мебели, а какво остава пък за три

обитателки. Широко отворените очи на Тамзин и Мира намекваха друго.

— Толкова дяволски голяма е — възкликна Тамзин.

— Внимавайте с езика, моля. — Строгото изражение на мистрес Мастърсън поомекна, докато ни оглеждаше. — Скоро ще свикнете с това, а ако имате късмет и учите старателно, вероятно ще имате такава голяма стая само за себе си, когато се омъжите в Новия свят.

Мира леко прокара върховете на пръстите си по тапета на цветя:

— Никога не съм виждала подобно нещо.

Мистрес Мастърсън се наду от гордост:

— Почти всичките ни стаи са с тапети — опитваме се да поддържаме високи стандарти, също толкова добри, колкото тези на столицата. Така, сега. Нека ви заведе долу при другите момичета. Можете да се запознаете с тях, докато говоря с мастър Джаспър и сина му.

Оставихме оскъдните си притежания в стаята и я последвахме обратно надолу по стълбището. Останалите коридори на имението бяха украсени по същия начин — със стари портрети и разпръснати наоколо изящни вази. Влязохме в трапезарията, прекрасно обзаведена, открояваща се с тапет на ивици и наситено зелени килимчета. Масата беше застлана с бродирана по ръбовете покривка и подредена с порцелан и сребро. Тамзин се беше опитала да си придаде безразлично изражение, когато влязохме в помещението, но при вида му се предаде.

Незабавно съсредоточих вниманието си върху насядалите около масата: седем момичета, които при пристигането ни замлъкнаха. Изглеждаха на същата възраст като нас и всичките бяха много привлекателни. Бляскавият двор може и да претендираше, че намира момичета, които могат да усвоят обноски като тези на паристократичните класи, но беше ясно, че външността ни беше голяма част от критериите, довели ни тук.

— Дами — каза мистрес Мастърсън, — това са Тамзин, Аделейд и Мирабел. Предстои им да постъпят в нашия дом. — Към нас добави: — Другите пристигнаха в рамките на последната седмица. Сега, когато всички вече сте тук, ще оформим официално разписанието и разбира се, ще се заемем да прегледаме облеклото на всяка от вас. Ще се обличате по-добре, отколкото когато и да било през живота си, и ще се научите да си придавате стил, какъвто приляга на висшите класи. —

Направи пауза и ме огледа. — Макар че косата ти вече е много хубава, Аделейд.

Тя ни нареди да сядаме, а после излезе да говори с Джаспър и Седрик. Мълчанието продължаваше, докато всички се преценяваха взаимно с погледи или продължаваха да се хранят. Бях изненадващо гладна и се запитах кога ли ще влезе някой прислужник, за да сервира. След няколко минути осъзнах, че нямаше да дойде никой и че трябваше да си сервираме сами. Посегнах към един чайник наблизко и изпитах съвсем новото преживяване да си наляя сама.

Закуската се състоеше от подобрани плодове и сладкиши. Пресметливостта на Тамзин и боязливостта на Мира не можеха да устоят срещу подобно изобилие и те посегнаха нетърпеливо към подноса. Запитах се дали някога бяха яли такива неща през живота си. И двете бяха слаби. Може би и двете никога не бяха яли много от каквото и да е.

Нарочно избрах тарталета със смокини и бадеми — нещо, чието ядене изискваше малко усилие. По традиция се ядеше, като първо се режеше на малки парчета с еднакъв размер, и използвах забавянето като повод да огледам сътрапезничките си. Първото, което ме впечатли, беше еднаквост в облеклото им. Разбира се, роклите бяха различни по цвят и материя, но предположих, че всичките са преминали през процеса на подборане на гардероба, за който беше споменала мистрес Мастърсън. Роклите бяха красиви и кокетни, в контраст с по-практичната, която бях наследила от Ада. Платът на моята обаче беше почти толкова качествен, ако не и по-хубав. Облеклото на Мира и Тамзин дори не можеше да се сравнява с нас, останалите, макар че трябваше да предположа, че повечето момичета бяха пристигнали в подобен вид.

Изглежда, че другите също вече бяха имали няколко урока по елементарни обноски, които с променлив успех се опитваха да приложат на практика. Може и да бяха прилично облечени и фризирани, но бяха дъщери на работници и занаятчии. Две момичета се справяха прилично добре с комплекта от десет прибора за хранене. Други не полагаха каквото и да било усилие и се хранеха главно с ръце. Повечето бяха някъде по средата, явно мъчейки се да отгатнат кой прибор да използват, несъмнено опитвайки се да си припомнят каквото ги беше научила мистрес Мастърсън през краткия им престой

тук. Внезапно забелязах, че Тамзин също ядеше тарталета със смокини и бадеми. За разлика от другите момичета, които просто вдигаха сладкиша и отхапваха от него, Тамзин режеше своя съвършено, точно с приборите, с които трябваше. После осъзнах, че погледът ѝ беше прикован върху чинията ми и тя подражаваше на всичко, което правех.

— Ти каква си? — попита дръзко едно момиче. — Мирикози? Винизианка? Със сигурност не и... сирминиканка.

Ясно беше за кого говори и всички погледи се извъртяха към Мира. Тя се забави няколко мига, преди да вдигне очи. Режеше спретнато лимоновото си руло, но използваше погрешните вилица и нож. Никой друг не беше по-наясно, а аз със сигурност нямаше да го изтъкна.

— Родена съм в Града на Святата Светлина, да.

Санта Лус. Най-великолепният, най-стар град в Сирминика. Бях научила за него в уроците по история, които ми преподаваше гувернантката ми, как бил заселен от древни рувийци преди столетия. Философи и крале бяха живели и управлявали там и паметниците му бяха легендарни. Или поне бяха, докато революцията опустоши страната.

Едно момиче в отсрещния край на масата изгледа Мира с неприкрито презрение:

— Няма начин да успееш да се отървеш от този акцент за една година. — Огледа многозначително няколко от другите. — Сигурна съм, че в Новия свят имат нужда от слугини. Няма да ти се налага да говориш много, ако си заета да търкаш подове.

Това предизвика кискане от страна на някои момичета и смутени погледи от страна на други.

— Клара — предупреди я смутено едно момиче. Внимателно оставих вилицата и ножа си, кръстосвайки ги в съвършено „X“, както правеше една дама, когато спреше да се храни. Фиксирайки с овладян поглед момичето — Клара, което седеше в края на масата, попитах:

— Кой те гримира днес?

Стресната от въпроса ми, тя се извърна от съседката си, на която се хилеше самодоволно, и ме огледа любопитно:

— Сама се гримирах.

Кимнах удовлетворено:

— Очевидно.

Клара се намръщи:

— Очевидно ли?

— Е, знаех, че няма как да е била мистрес Мастърсън.

Едно момиче до мен се обади колебливо:

— Не сме тук отдавна. Употребата на козметика не е част от учебното раз... разпис...

— Учебното разписание — казах, помагайки ѝ с непознатата дума. Хвърлих поглед обратно към Клара, преди да се заема отново с тарталетата си. — Очевидно не.

— Защо непрекъснато повтаряш това? — запита настойчиво тя.

Проточих напрежението, като изядох още едно парче, преди да отговоря:

— Защото мистрес Мастърсън никога не би те посъветвала да използваш козметика по *този* начин. Червените устни вече не са на мода в Осфро. Всички дами от високо потекло носят коралово и матово розово. И си нанесла ружа не където трябва — слага се по-високо, горе на скулите. — Така поне бях чувала. Аз самата със сигурност никога не бях използвала козметика. — Начинът, по който си го сложила сега, те прави да изглеждаш като болна от заушки. Добре си нанесла антимона, но всеки знае, че трябва да го размажеш, за да добиеш подходящия вид. В противен случай очите ти изглеждат малки и лъскави. И всичко — *всичко*, което си нанесла, е прекалено тъмно. Един светъл щрих върши голяма работа. Начинът, по който носиш грима сега, те прави да приличаш на... как да кажа... ами на жена със съмнителен морал.

По бузите на момичето избиха две петна руменина и накараха лошо нанесения ѝ руж да изглежда още по-зле:

— На *каква*?

— На проститутка. Това е друга дума за „развратница“, в случай че не си запозната с нея — обясних, служейки си с делови тон, какъвто използваше някогашната ми гувернантка, докато ми преподаваше рувианска граматика. — Това е жена, която продава тялото си за...

— Зная какво означава! — възкликна момичето и поруменя още повече.

— Но — добавих — ако това е някаква утеха, приличаш на такава от много висока класа. На някоя, която би работила в един от по-скъпите бордеи. Където момичетата танцуват и пеят. Не като онези,

които работят долу край кейовете. Онези бедни създания изобщо не могат да се доберат до истинска козметика, така че трябва да се задоволяват с това, което могат да скалпят. Бъди благодарна, че не си изпаднала толкова ниско. — Направих пауза. — О, и между другото, използваш погрешната вилица.

Момичето се втренчи в мен с отворена уста и аз се подготвих за рязък отведен удар. Щеше да е напълно заслужен, но тя безспорно си беше спечелила пренебрежението ми. Не познавах Мира добре, но нещо у нея намираще отглас в мен — смесица от тъга, прикрита от гордост. Клара имаше излъчването на човек, който често тормози другите. Познавах този тип момичета. Очевидно съществуваха както във висшите, така и в нисшите класи, така че не изпитвах угризения за постъпката си.

До момента, в който очите ѝ — и онези на всички други на масата — се вдигнаха към нещо зад мен. Студено чувство набъбна под лъжичката ми и бавно се обърнах, не особено изненадана да видя мистрес Мастърсън и двамата Торн, застанали на входа към трапезарията. Не бях сигурна колко бяха чули, но шокираните им изражения ми подсказаха, че бяха чули достатъчно.

Никой обаче не даде това да се разбере, когато Седрик и Джаспър седнаха при нас на масата. Всъщност никой не отбеляза кой знае какво, докато закуската продължаваше. Искаше ми се да се свия на мястото си, но си спомних, че една дама трябва винаги да седи изправена. Напрежението и преди беше плътно, но сега го усещах как притиска раменете ми. Съжалих, че съм довършила плодовия сладкиш, защото след това нямах нищо, с което да се занимавам или върху което да прикова поглед. Налях си още една чаша чай, разбърквайки я до безкрайност, докато бащата и синът Торн се надигнаха да си вървят и мистрес Мастърсън официално ни отпрати по стаите ни.

Бях една от първите, които излязоха забързано, надявайки се, че ако избягвам да се мяркам пред погледа на мистрес Мастърсън, тя в крайна сметка щеше да забрави за сцената, на която бе станала свидетел. Със сигурност си имаше по-сериозни тревоги. Другите момичета се насочиха към спираловидното стълбище, но точно когато се канех да тръгна натам, ярко цветно петно привлече погледа ми в отсрещния край на фойето. Всички бяха заети да вървят по собствения си път и не ми обърнаха особено внимание, когато се

отдалечих от стълбите. В далечния край на голямата зала беше входът към салона, а до него висеше прелестна картина.

Когато приближих, разпознах художника. Флоренцио. В Националната галерия в Осфро също имаше една негова картина и я бях разглеждала внимателно много пъти. Той беше сирминиканец, прочут с рисуването на пейзажи в родината си, и бях изненадана да открия една от творбите му в това провинциално имение. Повнимателният оглед ме наведе на мисълта, че това е някоя от по-ранните творби на художника. Определени техники не бяха чак толкова пречистени, както портретът в галерията. Пак беше прекрасна, но тези несъвършени детайли можеха да обяснят как картината в крайна сметка беше попаднала тук.

Възхищавах ѝ се още малко, опитвайки се да разгадая някои от похватите на художника, а после се обърнах да се върна при стълбището. За мое удивление видях Джаспър и Седрик, отпратили се в моята посока надолу по коридора. Никой от двамата още не ме бе забелязал. Бяха твърде погълнати от разговора си. Бързо пристъпих зад един ъгъл и се свих в едно кътче отстрани до входа на гостната, което не се виждаше от главната зала.

— ... знаех си, че е твърде хубаво, за да е вярно — точно казваше Джаспър. — Имаше два шанса. Два шанса и пропиля и двата.

— Не мислиш ли, че си малко краен? — попита Седрик. Тонът му беше небрежен, дори лаконичен, но долових напрежението под него.

— Чу ли как говореше онова момиче? — възкликна Джаспър. — Отвратително.

— Всъщност не. Доста любезно изрече всичко. Без неприличен език. — Седрик се поколеба. — А граматиката и речникът ѝ са наистина отлични.

— Проблемът не е толкова в езика, колкото в поведението. Тя е дръзка и безочлива. Мъжете в Адория не искат опърничави жени за съпруги. Искат кротки, покорни млади жени.

— Не твърде кротки, ако смятат да оцелеят в Адория — каза Седрик. — А тя защитаваше Мира. Сметнах го за благородно. — Е, това отговаряше на един въпрос. В крайна сметка бяха чули целия разговор.

Джаспър въздъхна:

— О, да. Да защити сирминиканката — това оправдава всичко. Онази ще трябва да свикне да бъде унижавана. Клара няма да е единствената, която ще го прави.

— Не мисля, че Мира е от онези жени, които някога „ще свикнат“ да бъдат унижавани — каза Седрик. Помислих си за тъмното проблясане в очите ѝ и бях склонна да се съглася с него.

— Както и да е, ти пропиля и двете комисионни. Истински късмет ще е, ако изобщо вземеш нещо за тях в Адория — освен ако не успееш да накараш Аделейд да си затвори устата за достатъчно дълго, за да я омъжим. Достатъчно хубава е да впримчи някой глупак. Сирминиканката също — добави Джаспър почти неохотно. — Поне не ти липсва добро зрение, това ти го признавам. Виж, за останалите ти качества не съм толкова сигурен. Лоша идея беше да ти позволя да подбиращ момичета тази година. Трябваше да си останеш тук и да си гледаш уроците. Може би след някоя и друга година щеше да се научиш на малко разум.

— Стореното — сторено — каза Седрик.

— Предполагам. Е, трябва да приключа с работата по някои книжа, а после ще се срещнем при каретата. Трябва да се отбием в Суон Ридж.

Чух звуците от стъпките на Джаспър, докато се отдалечаваше, и зачаках Седрик да направи същото. Вместо това той тръгна напред и го видях, докато гледаше същата картина, на която се бях възхищавала преди. Замръзнах на място, молейки се да не погледне настрани. След няколко мига той въздъхна и се обърна да последва баща си. И когато го направи, ме забеляза с периферното си зрение. Преди да успея отново да си поема дъх, той се стрелна в малката ми ниша и ме хвана натясно между себе си и стената.

— Ти! Какво, в името на Озиел, си направила? — изсъска, снишавайки глас. — Какво правиш тук?

— Ъм, подготвям се да бъда част от новата аристокрация.

— Сериозен съм! Къде е Ада? — настоя той.

— Отдавна замина — казах, свивайки рамене. — Предполагам, че ще трябва да се задоволиш с мен. Освен това мислех, че искаш да ме видиш отново?

— Когато казах това, имах предвид, че искам... — прекъсна мисълта си, добивайки само за миг смутен вид, докато безброй

неизречени възможности витаеха хипнотизиращо във въздуха между нас. Самообладанието му се върна след броени мигове. — Милейди, това не е игра. Нямайте работа тук! От мен се очакваше да взема Ада.

— А аз ти казвам, че тя отдавна замина. Дадох ѝ пари и я отпратих. Съвсем скоро вече щастливо ще дои крави. — Думите ми бяха дръзки — безочливи, както несъмнено би казал Джаспър, но вътрешно бях обзета от паника. Седрик ме беше покрил в Осфро, но това още не беше свършило. — Помогнах ти, като дойдох тук. Ада вероятно щеше и сама да побегне. Нямаше ли да загазиш, задето се появяваш с едно момиче по-малко?

— Имаш ли представа колко неприятности ще си навлека, задето тайно съм измъкнал графиня? Ще ме хвърлят в затвора! В случай че бъдещият ти съпруг не ме убие лично. — Виждайки изненадата ми, добави: — Да, знам за годежа ви, милейди. Чета светските хроники.

— Тогава би трябвало да знаете, че не ви заплашва истинска опасност от страна на Лайънъл. Той не е от жестокия тип хора — освен ако не сте сърбеж.

— Мислите ли, че бъдещето ми е шега? Всичко това шега ли е за вас?

Срещнах погледа му, вглеждайки се немигащо в онези сиво-сини очи:

— Всъщност това е всичко друго, но не и шега. Това е и моето бъдеще. Шансът ми да бъда свободна и да правя сама изборите си.

Той поклати глава:

— Не осъзнавате какво сте направили — какво може да сте ми стрували. Заложил съм толкова много на това, повече, отколкото можете да си представите.

— Не съм ви коствала нищо. Помогнете ми с това — не ме издавайте, и ще ви дължа услуга. — Хванах го за ръкава. — Никога ли не сте знаели нещо в сърцето си, не сте ли знаели, че трябва непременно да направите нещо или да бъдете някъде? Така стоят нещата за мен. *Трябва* да направя това. Помогнете ми и кълна се, ще ви се отплатя някой ден.

Мимолетна усмивка заигра по устните му:

— Графинята на Ротфорд би могла да направи за мен повече, отколкото едно обикновено момиче, потеглило към Адория.

— Ще се изненадате. Графинята на Ротфорд не можеше да направи много за себе си, а какво остава пък за някой друг. — Вдигнах поглед към него през миглите си. — И не приемайте за даденост, че съм обикновена.

Той не отговори, а вместо това се взря в мен с продължителен изучаващ поглед. Бяхме много близо един до друг, което придаде на този внимателен оглед смущаващо интимно усещане.

— Ще е по-трудно, отколкото си мислите — каза накрая.

— Съмнявам се — казах и опрях ръце на хълбоците си. — Всички онези неща, на които учите другите момичета? Аз вече ги знам. Бих могла да преподавам уроци на това място.

— Да. Точно това е проблемът. Знаете твърде много. Обноските ви, начинът ви на говорене — дори косата ви.

— Ще ми се всички да престанат да говорят за косата ми — промърморих.

— Вие се откроявате, милейди. Това е свят, който не разбирате — където не можете да се перчите с привилегированото положение, което сте имали. Където титлата ви няма да ви осигури достъп или дори да ви позволи да бъдете сериозно приемана на някои места. И има много неща, които другите момичета знаят, а вие — не. Можете ли да запалите огън в огнището? Можете ли дори да се облечете сама?

— Сама си облякох това — казах му. — Искам да кажа, отне ми малко време да разгада как да се справя с копчетата, но в крайна сметка успях.

Той изглеждаше, сякаш всеки миг щеше да завърти очи:

— Милейди, нямате представа какво...

— Аделейд — поправих го. — Ако смятаме да осъществим това, трябва да ме наричате така. Никакви титли повече.

— Е, добре тогава, *Аделейд*, нека те посъветвам нещо. Не бъди твърде добра в нищо — не ти трябва да привличаш допълнително внимание. Прецени добре, преди да поправиш някого, дори и да е Клара. — Тонът му, когато изрече името ѝ, ме накара да помисля, че всъщност нямаше нищо против, че съм я поставила на място. — И преди всичко наблюдавай другите момичета. Следи характерните черти на държанието им. Слушай ги как говорят. Всяка дребна подробност. Едно подхлъзване и животът и на двама ни ще бъде съсипан. Ще се издадеш по начини, за които дори не си даваш сметка.

При тези думи внезапно си спомних как вече бях объркала нещата в последните двайсет и четири часа. Вратичката на каретата. Плодовият сладкиш. Лекцията за козметиката. И да, косата.

Ще се издадеш по начини, за които дори не си даваш сметка.

— Няма — заявих ожесточено. — Ще се справя с това — ще видиш. Ще правя всичко каквото трябва. Ще получа дузина предложения в Адория и ще ти донеса най-голямата комисионна от всички.

— Не — гледай да не се открояваш. — Той направи пауза и на повърхността отново изплува частица от онази закачлива усмивка. — Е, поне доколкото успееш да се сдържиш.

— Каза, че си заложил много на това. Какво? Нещо повече от комисионната ли?

Той отново се отрезви:

— Нищо, за което да се притесняваш. Просто стигни до Адория, без да те разкрият, и може и двамата да преживеем това. — Хвърли поглед наоколо: — Трябва да вървим. Ще разберат, че ни няма.

Помислих си колко рязко беше говорил Джаспър на Седрик, как беше пренебрегнал старанията му. Една благоразумна част от мен знаеше, че не бива да коментира тези неща. Вместо това попитах:

— Някакви други мъдри съвети, преди да тръгнеш?

Той се обърна назад и ме огледа по начин, който ми се стори странно интимен. Този път обаче не ме смути толкова много. Нито пък близостта ни.

— Да — каза. Посегна напред и уви една от къдриците ми около пръстите си, при което, без да иска, докосна бузата ми. — Направи нещо с тази коса. Разроши я. Вържи я назад. Каквото и да е, което да те направи да изглеждаш малко по-неспретната и по-малко, сякаш си на прием в двора.

Повдигнах брадичка:

— Първо, това не е дворцов стил — което щеше да знаеш, ако беше прекарал някакво време със *старата* аристокрация. И второ, мога да се издъня на колкото щеш уроци по етикет, но... неспретната? Не знам дали мога да се справя с това.

Усмивката се върна, по-топла и по-широка отпреди.

— Някак си не съм изненадан. — Поклони ми се набързо: поклонът му беше почти карикатура на онзи при първата ни среща. —

До следващия път, ваша свет... Аделейд.

Обърна се и след бърз поглед зад ъгъла тръгна обратно надолу по големия коридор. Изчаках подобаващо дълго време и направих същото. Бях се надявала да го зърна, но той вече се беше изгубил от поглед. Толкова по-добре. Изхвърлих го от ума си и се заизкачвах по стълбището към новия си живот в Бляскавия двор.

---

[1] Съставка на множество парфюми, одеколони и други козметични материали за мъже, извлечана от вид азиатско растение. — Б.пр. ↑

5

Върнах се в стаята си, без да съм съвсем сигурна какво да очаквам. Още треперех от срещата със Седрик, от мисълта колко малко оставаше всичко да се разпадне около мен. Поех си дълбоко дъх, отметнах рамене назад и бутнах вратата да я отворя.

Посрещнаха ме спокойствие и тишина. Двете ми съквартирантки седяха на съответните си легла. Мира беше вдигнала колене към тялото си, за да си създаде импровизирана опора, докато четеше опърпана книга. Тамзин седеше с кръстосани крака и ожесточено пишеше нещо, което приличаше на писмо. Когато ме видя, побърза да сгъне листа. Не знаех дали беше съвпадение, или не, но леглата, които си бяха избрали, бяха едно срещу друго в стаята.

— Надявам се, не възразяваш да вземеш леглото до прозореца — каза Мира. — Тамзин се безпокоеше, че ще се отрази зле на кожата ѝ.

Тамзин леко докосна бузата си:

— Представа си нямате какво може да причини слънчевата светлина на луничките. Точно сега обаче това няма значение. Какво стана долу? Не са те изритали, нали?

Седнах на ръба на леглото между техните, онова, което предизвикваше появата на лунички.

— Не още — насмалко да кажа, че мистрес Мастърсън изобщо не ми се е карала, но после размислих, за да не се налага да обяснявам какво всъщност правех. — Само, въ, строго ме предупредиха.

— Е, имаш късмет — каза Тамзин. — Но това в известен смисъл променя всичко. Сега не съм сигурна как да се държа с теб.

Отне ми един миг да проследя мисълта ѝ:

— И ти ли ме упрекваш?

— Не. Искам да кажа, да. Не знам. Но не съм сигурна дали ако ме свързват с две момичета, които създават неприятност, това ще ми е от полза тук.

Мира изглеждаше стресната:

— Аз какво съм направила?

— Засега нищо. — Тамзин *почти* изглеждаше разочарована. — Но видя какво беше положението там долу след само пет минути. Хора като Клара няма да те оставят на мира.

— Значи искаш да те свързват с някоя като Клара? — попитах.

— По дяволите, не. Но трябва да планирам стратегията си тук. Не мога да се проваля. — При изричането на последната част в гласа ѝ се усети съвсем леко потрепване — по-скоро уязвимост, отколкото арогантност. Мира също го долови.

— Няма да се провалиш — каза тя мило. — Просто не изоставай с нищо. Седрик каза, че стига да отбележим достатъчно високи резултати, за да вземем изпитите, със сигурност ще отидем в Адория. — Фактът, че го нарече с малкото му име, без почетна титла, не ми убягна.

— Трябва не просто да взема изпитите. — Тамзин хвърли поглед надолу към сгънатия лист в ръцете си, а после вдигна очи с подновена решителност. Стисна другия си юмрук отстрани до тялото. — Трябва да бъде най-добрата. Най-добрата в нашето имение. Най-добрата във всички други имения. И трябва да направя каквото е нужно, за да сключа най-изгодния брак в Адория — с най-състоятелния мъж, когото успея да намеря, някой, който ще е готов да направи всичко за мен. Ако това означава да бъде безскрупулна и безмилостна тук? Така да бъде.

— На кого му трябва безмилостни и безскрупулни хора, когато имаш мен? Ако искаш да си на върха, тогава се дръж за мен. Вече знам половината от това, след като съм била в къщата на важна дама. Дръж се за мен и успехът ти е гарантиран. Дръж се за двете ни — добавих, хвърляйки поглед към Мира.

Все още не знаех нищо за нея, но онова чувство на свързаност си оставаше. Не знаех много и за Тамзин, ако не се брои готовността ѝ да бъде „безскрупулна и безмилостна“ — което не беше особено изненадващо след краткото ни познанство. Но думите на Седрик притискаха съзнанието ми: за това колко важно беше да не се издъня и да се издам. По-вероятно беше да се справя, ако имах подкрепление.

Дали тези двете бяха най-доброто подкрепление, което можех да избира? Не беше ясно. Но като мои съквартирантки за следващата година те бяха най-добрите кандидатки.

— Вероятно не си единствената, която мисли, че конкуренцията на това място е на живот и смърт — продължих. Напоследък уменията

ми за убеждаване не бяха точно ненадминати, но след като спечелих Седрик на своя страна, започвах отново да се чувствам уверена. — Следователно знаеш, че другите ще бъдат безпощадни — особено ако си най-добрата.

— Няма „ако“ — заяви Тамзин.

— Правилно. Е, тогава някоя като Клара със сигурност ще те набележи за жертва. И знаеш, че освен това ще се заобиколи с верни поддръжници. Ще има очи и уши навсякъде — по-добре ти също да имаш такива. Кой знае дали тя ще падне толкова ниско, че да те саботира? И може и да мислиш, че съм смутителка на реда, но освен това съм и смутителка на реда, която знае разликата между сухо, полусухо и сладко шампанизирано вино.

— Полу какво? — попита Тамзин.

Тържествуващо скръстих ръце на гърдите си:

— Именно.

— Значи ти разполагаш с вътрешната информация. Аз очевидно съм лидерът — погледът на Тамзин падна върху Мира. — *Ти* какво имаш да предложиш?

Когато Мира просто срещна погледа ѝ, без да мигне, аз се обадох:

— Е, тя очевидно е оцеляла във военна зона. Някак се съмнявам, че това ще бъде по-трудно.

Тамзин имаше вид, сякаш се опитваше да вземе решение по този въпрос. Преди разговорът да може да продължи, се чу почукване по вратата. Влезе мистрес Мастърсън с преметнати върху едната ѝ ръка дрехи.

— Ето няколко дневни рокли, които да носите днес. По-късно можем да направим поправки. Облечете ги, измийте си лицата и бъдете долу след петнайсет минути. — Очите ѝ се спряха върху мен: — И Аделейд, очаквам, че няма да видим от теб повече подобни... откровени изблици. Двамата Торн ме наемат, за да ви превърна в образцови млади дами. Не ми трябва този опит да бъде подкопан още преди да е изтекъл и първият ви час.

— Да, разбира се. — Тя ме погледна с очакване и аз добавих: — Мадам. — Когато и това не я накара да вдигне поглед, пробвах: — Тъ, съжالياвам? — В моето положение рядко ми се беше налагало да се извинявам и не бях напълно сигурна как става.

С раздражено изражение мистрес Мастърсън провеси роклите и долните ризи на един стол.

— Моля те, мисли следващия път, преди да говориш.

Това вече го разбирах. Беше съветът, който баба ми даваше от години.

Когато мистрес Мастърсън си отиде, Тамзин се хвърли нетърпеливо към роклите и взе да оглежда внимателно всяка. Мира обаче ме гледаше изпитателно:

— Ти май каза, че вече ти се е скарала?

Лепнах на лицето си крива усмивка:

— Предполагам, искала е да се увери, че съм схванала посланието. Или да ме накара да се почувствам неудобно пред вас.

Един стон от Тамзин привлече вниманието ни в друга посока:

— По дяволите. Тази е прекалено дълга.

Беше вдигнала към себе си кремава рокля, осеяна със зелени цветя. Станах и запрехвърлях останалите дрехи:

— Облечи тази. По-къса е.

Тамзин изгледа пренебрежително ръждивочервената басмена рокля:

— Това не е моят цвят. Бих помислила, че всяка сваятна камериерка на дама ще знае, че оранжевото не подхожда на червена коса.

— Знам, че облечена в рокля, която не ти е по мярка, ще изглеждаш много по-зле. Даже направо раздърпана.

Тамзин се поколеба за момент, а после грабна роклята от мен и в замяна ми подхвърли зелената. И на мен ми беше прекалено дълга и я подадох на Мира, най-високата от нас. Така за мен остана лека вълнена рокля на сиви райета. Когато другите започнаха да се събличат, аз се дръпнах назад, внезапно почувствала смущение. Предположих, че беше глупаво предвид факта, че цял живот ме бяха обличали други хора. Но онова беше просто функционално и практично. На прислужничките ми това им беше работата. Преобличането сега, с други момичета около мен, беше напомняне за новата липса на спокойствие и усамотение, която преживявах. Внезапно стаята ми се стори малка, сякаш се свиваше около мен и ме притискаше.

Обърнах им гръб и започнах с усилие да разкопчавам всички онези копчета, които ми бяха създали такива затруднения преди. Беше

малко по-лесно от първоначалното им закопчаване, но гайките, през които минаваха, бяха пришити под ръба на плата и изискваха известна сръчност. И да му се не види, трябваше ли да са толкова много? Когато най-сетне стигнах до най-долния край на роклята, хвърлих поглед зад гърба си и видях Тамзин и Мира да се взират удивено. И двете вече бяха облечени в новите си долни ризи и рокли.

— Най-добрата ни възможност, а? — попита Тамзин.

— По-трудно е, отколкото изглежда — отвърнах рязко. — Нов стил. Такъв, с който не съм свикнала. — Извърнах се отново от тях и с гърчене и извиване поне успях да се измъкна от роклята по-бързо, отколкото се справих с разкопчаването. Долната риза на Ада беше по-качествена от новата, но свалих и нея и облякох целия комплект.

— Тези рокли скъсани ли са? — попита Мира, като оглеждаше един от ръкавите си.

Беше ясно, че никое от двете момичета досега не беше носило долна риза по друг начин, освен като елементарно долно бельо. Всъщност съвсем сигурна бях, че Мира изобщо не беше носила такава. Тези нови рокли бяха в същия стил като много, които бях носила преди — макар че моите бяха от по-скъпи материи — при които долната риза трябваше да се показва като част от роклята. Знаех как би трябвало да изглежда, но не бях напълно сигурна как да го осъществя на практика. Положих всички старания да го обясня и след доста дърпане и оправяне най-накрая всички успяхме да си придадем моден вид. Изящният бял плат на долната ми риза беше издърпан и разбухнат и се показваше през прорезите в ръкавите на роклята отгоре, създавайки цветови контраст. Дантела от деколтето на долната риза се подаваше около корсажа ми.

Всичките ни допълнителни маневри бяха отнели доста време и пристигнахме долу последни. Не бяхме точно закъснели, но острият поглед на мистрес Мастърсън ни даде да разберем, че не е бивало да се бавим толкова. После, когато огледа външността ни, изражението ѝ стана одобрително:

— Вие трите сте нагласили много хубаво тези долни ризи. Цяла седмица се опитвам да науча другите, но те просто непрекъснато набират плата.

Отправих към мистрес Мастърсън най-сладката си усмивка:

— Благодаря ви, мадам. Радваме се да помогнем на другите момичета, ако се затрудняват. Виждам, че долната риза на Клара *наистина* се е набрала отзад. Мога да ѝ помогна след днешните уроци. — Клара ме стрелна с убийствен поглед и забелязах, че голяма част от грима ѝ е изтрит.

— Много мило от твоя страна — каза мистрес Мастърсън. — И такова освежаващо държание. Повечето момичета идват тук толкова... безмилостни и безскрупулни. Мира, нещо не е наред ли?

Мира беше притиснала ръка към устата си, опитвайки се да прикрие смеха си:

— Не, мадам. Просто кашлица.

Мистрес Мастърсън ѝ отправи предпазлив поглед, а после направи знак на всички ни да я последваме в стаята за музика. Тамзин и Мира тръгнаха редом с мен, от двете ми страни.

— Това беше прекалено — каза Тамзин. Но тя също се усмихваше — и този път нямаше показност или предпазливост.

Усмигнах се в отговор:

— Най-добрият. Шанс.

* * *

И така започна животът ми на обикновено момиче: дните летяха по-бързо, отколкото очаквах.

Не беше нужно Седрик да се тревожи, че косата ми ще ме издаде. Никога в живота си не я бях фризирила сама и след първото ѝ измиване в Блу Спринг бе невъзможно някога да повтора прическата, с която бях пристигнала в онзи първи ден. Никой не изискваше всекидневно такива подробности и от нас се очакваше главно да прибираме спретнато косата си в кокове или плитки. И в това не ме биваше особено. Разрошената коса се превърна в част от всекидневния ми живот.

А Седрик беше прав за другите неща. Макар че ни обучаваха да се впишем в по-висшите класи, което освобождаваше момичетата от много от тежките задължения, с които бяха израсли, все пак имаше много приемани за даденост умения, с които не можех да се справя. Правех каквото ме бе посъветвал той: наблюдавах внимателно другите

момичета и им подражавах възможно най-добре. Бележех променлив успех.

— Не го смесвай! — възкликна Тамзин. Стрелна се през кухнята и рязко издърпа лъжицата от ръката ми.

Бяхме в Блу Спринг вече от месец и си бяхме създали устойчива рутина от учебни занятия и други дейности. Посочих към отворената готварска книга на плота:

— Тук пише да разбием маслото в брашното.

— Това не е същото като смесването. Това нещо ще стане плътно като животински череп.

Свих неразбиращо рамене и тя ме избута настрани, за да се заеме сама. Кулинарните умения не бяха нещо, което бях очаквала да усвоя тук. Надеждата беше, че в Адория повечето от нас ще имат слуги или поне домашна готвачка, която да приготвя храната. Въпреки това обаче от господарката на голямо домакинство се очакваше да надзирава какво се готви, а това означаваше да ни обучат в приготвянето на поизтънчена храна. Ястията, които приготвихме тук, далеч надминаваха онова, с което се бяха хранили повечето момичета, но все пак много от основните принципи бяха познати на съквартирантките ми. Колкото до мен? Аз никога не бях готвила нищо, нито ми се беше налагало да наглеждам приготвянето на нещо. Имах слуги, които да надзират другите ми слуги.

Гледах как Тамзин сръчно нарязва маслото на кубчета и го сложи в брашното.

— Дай аз да опитам — предложих.

— Не, само ще объркаш всичко. Всички още помним какво стана, когато „обели“ аспержите.

— Виж, „избелени“ и „обелени“ звучат много подобно — процедих през зъби.

Тамзин поклати глава:

— Просто не искам да проваля първия ни тест по готварство особено след като групата на Клара получи такива добри оценки вчера. Върви да премериш стафидите. Мира, може ли вместо това да затоплиш сметаната?

Мира плъзна купата със стафиди към мен и си разменихме развеселени погледи. Със съквартирантките ми също бяхме възприели удобни роли, да не говорим, че помежду ни имаше растяща близост.

Въпреки първоначалните изявления на Тамзин в крайна сметка започнаха да гледат на мен като на неофициален лидер — макар че все още обикновено я оставяхме да диктува действията ни. Беше по-лесно, отколкото да тръгнем срещу нея. Всички искахме да успеем тук, но нейната неприкрита амбиция и изострено внимание заставяха Мира и мен да работим с темпо, което иначе би ни убягнало. Беше полезно да я имам на своя страна, но бдителният ѝ критичен поглед понякога ме изнервяше. Рядко ѝ убягваше нещо.

— Как изобщо си оцеляла в дома на господарката си? — попита тя, оглеждайки със задоволство маслото и брашното си. Не за пръв път ми задаваха този въпрос. Подозирах, че заедно с положението си на неофициален лидер им служех и за редовно забавление благодарение както на остроумието, така и на неуспехите си.

Свих рамене:

— Никога не се налагаше да готвя. Имаше други, които да вършат тази работа. — Това не беше лъжа. На Ада може и да ѝ се беше налагало да готви, докато е растяла в дома на майка си, но никога в моя. — Шиех и кърпех. Обличах господарката си. Правех ѝ прическата.

При тези думи Мира и Тамзин повдигнаха вежди. Бяха видели как се мъча с косата си.

Успях да се измъкна благополучно от това, когато видях как Тамзин изважда керамично блюдо, за да сложи сладкиша ни.

— Не, използвай стъкло — казах ѝ.

— Защо, по дяволите — искам да кажа за какво ни е да правим това? — В последния месец Тамзин беше напреднала доста в начина си на изразяване, но все още често се „изпускате“.

— Така го поднасят сега. Върху стъклен съд с украса от захар и допълнителни стафиди.

Може и да напредвах с усилие в баналните всекидневни дейности, но знаех тези дребни, изтънчени подробности — неща, до които наставниците ни често още не бяха стигнали в обучението ни. Беше като с долните ризи. Видях как Тамзин присви очи, незабавно съхранявайки наученото в паметта си. Именно затова често пренебрегваше липсата ми на умения в други отношения — както истинска, така и престорена. Тези дребни неща ни даваха предимство

и то се доказва по-късно, когато преподавателката по готварство се отби да огледа работата ни.

— Това е прекрасно — каза тя, като разглеждаше изкусните завъртулки от захар върху стъкленото блюдо, които бях направила. — Никоя от другите момичета не са се съсредоточили особено върху естетиката, но тя е също толкова важна, колкото и качеството на храната. Външната привлекателност е част от вкусовото привличане, знаете.

Не видяхме какво записа на листа си, но доволният ѝ поглед беше достатъчно красноречив. Тамзин едва съдържаше самодоволството си.

— Сега ще стане непоносима — каза ми Мира, когато отивахме към урока си по танци след това. Кимна към Тамзин, която оживено разказваше на друго момиче за отличните ни оценки. — Прави го от чиста злоба. Знае, че някой ще го разкаже на Клара.

— Искаш да кажеш, че Клара не заслужава малко злоба? — Клара беше продължила да създава проблеми на Мира, макар че се бе поотдръпнала, когато осъзна, че да враждува с Мира, означаваше да враждува също с Тамзин и мен.

— Просто казвам, че не е нужно да продължаваме с дребнавите съперничества, когато в света вече има толкова много зло, което трябва да спрем.

Мира може и да не притежаваше френетичната енергичност на Тамзин, но беше съюзница — и приятелка — която отдавна бях започнала да ценя. У нея имаше спокойствие и сила, които успокояваха мен и дори невротичната Тамзин. Мира беше скалата, на която и двете можехме да се опрем. Създаваше впечатлението, че политиката и драмата в къщата не я интересуват, след като бе станала свидетел на разрушенията на войната и последвалите лишения на сирминиканското гето в Осфрид. Коментарът ѝ за световните злини бе рядък намек за миналото ѝ, но не настоях да каже нещо повече, когато не се задълбочи.

Вместо това преплетох ръка с нейната, докато влизахме в балната зала.

— С това дипломатично държание е трябвало да станеш монахиня. Да се скриеш в някой манастир и да размишляваш.

— Не можеш да пребориш злото с размишления — отвърна тя. Нямахте да се изненадам, ако цитираше от едно от най-свидните си притежания: стара книга с героични разкази, измъкната тайно от Сирминика.

Една учителка по танци обикаляше по ред различните имена всяка седмица, а това беше област, в която трябваше съзнателно да притъпявам уменията си. Още от детството си вземах официални уроци по танци. Другите момичета никога не бяха имали такива и повечето още изпитваха големи затруднения, след като беше изтекъл само месец. Това беше една от онези области, в които Седрик ме беше предупредил, че ще изпъквам, затова полагах неимоверно старание да не привличам вниманието на госпожица Хейуърт — до такава степен, че почти изглеждах безнадеждно тромава и неспособна.

— Аделейд — каза тя уморено. — Ролята на мъжа ли изпълняваш в танца?

Точно изпълнявахме сложно движение от танца, подредени в редица, при което бе обичайно да се редуваме да изпълняваме ролята на противоположния пол.

— Да, мадам — казах. — Мислех, че трябва да се редуваме в изпълнението й?

Тя вдигна безпомощно ръце:

— Да, но сега е твой ред да танцуваш като дама — ролята, която ще изпълняваш в Адория. Ще изпотъпчеш краката на бедната Силвия.

— О. Това обяснява нещата — отправих й слънчева усмивка и тя продължи нататък. Седрик може и да бе способен да продаде спасение на свещеник, но аз пък можех да накарам наставниците си да ме намират за мила и сладка въпреки вбесяващата ми липса на напредък.

Направихме още няколко завъртания, а после спряхме за едно от ужасните изненадващи изпитвания на госпожица Хейуърт. Моментално застанах нащрек. Добре беше човек да не се отпуска по време на тези внезапни изпитвания, защото на онези, които се представеха зле, често се възлагаше задължението да почистят.

— Каролайн, колко движения има в лорандийския двустъпен танц със завъртане?

Каролайн — главната съюзничка на Клара — се поколеба:

— Три?

— Правилно.

Госпожица Хейуърт се обърна към следващото момиче, придвижвайки се надолу по редицата. Когато дойде моят ред, отговорих бързо и съвършено, спечелвайки си озадачен поглед от госпожица Хейуърт — предвид факта, че въпросът се отнасяше за танца, който току-що бях сбъркала. Тя ме подмина.

— Мира, при кой кръг от танца алегро се изпълнява бързото завъртане?

Видях как на лицето на Мира се появи празно и неразбиращо изражение. Тя притежаваше вроден инстинкт за движенията и се справяше добре със самите стъпки, но тези изненадващи изпитвания я объркваха. Мира винаги полагаше много повече старания от нас, останалите, тъй като трябваше да навакса с неща, които много от нас като жителки на Осфрид вече знаеха — особено с езика. Прекарваше толкова много време да работи по изказа си, че техническите подробности от танците просто не бяха приоритет.

Госпожица Хейуърт беше с гръб към мен и аз привлякох погледа на Мира с малък жест, вдигайки четири пръста.

— При четвъртия, госпожице Хейуърт — макар че акцентът ѝ все още се забелязваше, старанията на Мира да подобри осфридианския си вече даваха очевиден резултат.

— Правилно.

Госпожица Хейуърт продължи нататък, а Мира ми кимна с благодарност. Кимнах в отговор, доволна, че съм помогнала. Урокът приключи с упражняване на повтарящи се стъпки от нов танц. Естествено, престорих се, че ме затруднява.

— Видях какво направи — изсъска Клара, промъквайки се до мен с рамото напред, докато вниманието на госпожица Хейуърт беше насочено другаде. — Подсказа ѝ отговора. Постоянно го правиш. В момента, щом получа доказателство, ще издам теб и оная сирминиканска пачавра.

— Не я наричай така — процедих.

По лицето на Клара припламна тържествуващо изражение. Вече се справях доста добре с пренебрегването на хапливите ѝ подмятания и от доста време не беше успявала да ме предизвика да избухна. Противни същества като нея живееха за такива неща.

— Защо не? — попита тя. — Знаеш, че е вярно. Не си го измислям просто така.

— Разбира се, че си го измисляш — казах. — Мира е едно от най-благовъзпитаните момичета тук — което щеше да знаеш, ако не беше толкова тесногръда и посредствена.

Клара поклати глава:

— Как мислиш, че е попаднала тук? Как, за бога, според теб една сирминиканска бежанка е успяла да се докопа до място в подобно заведение, целият смисъл на което е да обучава елитни *осффридиански* момичета?

— Седрик Торн е видял потенциал в нея.

Клара се ухили злобно:

— О, видял е много по-голяма част от нея, не само това.

Не беше нужно да се преструвам за следващото си запъване:

— Такава лъжкия си. Би трябвало да те докладвам за клевета.

— Нима? Видя ли как се прехласва по нея, когато ни посещава? Как се противопостави на баща си, за да я вземе и да рискува комисионната си? Спазарили са се. Тя си е легнала с него в замяна на място тук. Чух други хора да говорят за това.

— Кой? — попитах. — Онези подмазвачки, приятелките ти?

— Говори каквото искаш, но няма как да заобиколиш истината. Твоята сирминиканска приятелка е една мръсна, безсрамна...

Извърших следващата си постъпка, без да се замисля втори път. Клара се беше приближила до мен, за да снижи глас, и се възползвах от тази близост, за да измъкна тайно крака си и да я ритна в глезена. Резултатите бяха зрелищни: и двете изгубихме равновесие. Погрешните движения не бяха нещо необичайно за мен, но тя беше една от по-добрите танцьорки. Движението ме запрати настрани, паднах назад и доста болезнено се ударих в едно бюро. Струваше си, за да видя как Клара се просна на пода, при което целият клас внезапно спря на място.

— Момичета! — възкликна госпожица Хейуърт. — Какво означава това?

Изправих се, приглаждайки роклята си, която се бе закачила за сложно изработените дръжки на бюрото.

— Съжалявам, госпожице Хейуърт. Вината беше моя — толкова съм непохватна.

Тя изглеждаше разбираемо раздразнена:

— Как можеш да разбираш принципите толкова добре, а да не ги изпълняваш на практика? И о, погледни — скъсала си роклята си. И двете ще си имаме неприятности с мистрес Мастърсън заради това.

Погледнах надолу и печално забелязах, че е права. Тези рокли може и да не бяха копринените и кадифени дрехи, които някога бях носила, но Бляскавият двор беше вложил в тях доста пари. Бяха ни набили в главите, че трябва да се отнасяме внимателно с тях. Можеше да платя за това, че бях поставила Клара в неудобно положение, по-висока цена, отколкото бях очаквала.

— Е — каза госпожица Хейуърт, като се наведе към мен, — за щастие, изглежда, че би трябвало да е доста лесно да се поправи. Можеш да си тръгнеш по-рано, за да се погрижиш за това.

Объркано вдигнах поглед към нея:

— Да се погрижа за това ли?

— Да, да. Бързо ще го закърпиш. Върви сега и вероятно няма да закъснееш за урока на господин Брикър.

Не помръднах веднага, а оставих значението на думите ѝ да поспе в съзнанието ми:

— Бързо закърпване — повторих.

Раздразнение изпълни чертите ѝ:

— Да, сега тръгвай!

Пришпорена от нареждането ѝ, излязох припряно от класната стая, изпитвайки съвсем малко задоволство от възмущението на Клара. Когато останах сама в голямата зала, огледах скъсаното място на полата си и почувствах как ме обзема отчаяние. За който и да е друг това вероятно беше лесно за закърпване — освен ако никога не си кърпила нищо. От време на време се бях занимавала с изящна, много фина бродерия и ако тя беше поискала от мен да избродирам цветя върху роклята, можеше и да се справя. Нямах представа как да поправа подобно нещо, но прилежно взех назаем един от комплектите за шиене в имението и отидох в стаята си.

Там открих една домашна прислужница да чисти. Отдръпнах се, тъй като не исках да види неумението ми, и вместо това избрах да работя в стаята за музика. Там нямаше никого: преподавателят по музика щеше да отсъства два дни. Развързах връзките на роклята си и се настаних на една малка софа. Измъкнах се с усилие от обемистата дреха и разстлах плата на коленете си. Беше лека вълна с цвят на роза,

подходяща за времето на нашата късна пролет. Беше по-плътна от фините копринени платове, които бях бродирала, затова напосоки избрах по-голяма игла и се залових за работа.

Прислужничките ми винаги ми бяха вдявали иглите за бродиране, така че дори само това ми отне доста време. А в мига, щом започнах да шия, разбрах, че е безнадеждно. Не знаех как да закърпя скъсаното, без да личат шевовете. Бодовете ми бяха неравни и с различно големи разстояния между тях, които оставяха видими гънки в плата. Спрях и се втренчих мрачно в роклята. Обичайното ми оправдание, че съм била камериерка на дама, нямаше да ме измъкне от тази ситуация. Може би щях да успея да скалъпя някаква история как катастрофалните ми шивашки умения са ми докарали изгонване.

Звукът от отварянето на вратата на стаята за музика прекъсна размишленията ми. Уплаших се, че някой беше дошъл да провери какво правя, но за мое удивление този, който влезе, беше Седрик. Спомняйки си, че съм по долна риза, бързо възкликнах:

— Излез!

Стреснат, той отскочи назад и насмалко да ме послуша. После любопитството му сигурно взе връх:

— Чакай. Аделейд? Какво правиш? Нима си... нима си...

— Полугола? — Заметнах се с роклята. — Да. Да, полугола съм.

Той затвори вратата: изглеждаше по-скоро любопитен, отколкото скандализиран.

— Всъщност канех се да попитам... шиеш ли? Тоест с игла и така нататък?

Въздъгнах: раздразнението взе връх над смущението ми. Запитах се какво ли изобщо правеше тук. Откакто пристигнах, се беше отбивал в имението само веднъж:

— Моля те, може ли да си вървиш, преди тази ситуация да се влоши още повече?

Той се приближи, осмелявайки се да хвърли колеблив поглед към роклята, която притисках към себе си. Скъсаната част от полата висеше близо до коляното ми и той коленичи, за да я види по-добре.

— *Наистина* шиеш. Или, ами, нещо подобно.

Сухият коментар ми беше достатъчен, за да пренебрегна факта, че беше толкова близо до крака ми. Дръпнах скъсаната пола от него:

— Сякаш ти би могъл да се справиш по-добре.

Той се изправи и седна на кушетката до мен.

— Всъщност бих могъл. Дай да видя.

Поколебах се, смутена, че ще се откажа от прикритието си или че ще разкрия неумението си, а после най-сетне му подадох роклята. Долната риза, която носех под нея, беше наситено синя, но все пак потънка, отколкото допускаше благоприличието. Скръстих ръце върху гърдите си, като се постарах да се отдръпна възможно най-много и в същото време все пак да мога да хвърлям погледи и да го наблюдавам.

— Това е губерка — каза той, разваляйки бодовете ми. — Имаш късмет, че не си пробила дупки в плата. — Замести иглата с по-малка и я вдяна за миниатюрна частица от времето, което ми беше трябвало на мен. После прегъна скъсания плат и започна да шие със спретнати, равни бодове.

— Къде си се научил да правиш това? — попитах неохотно.

— В университета няма предани камериерки. Трябва да се научим сами да си кърпим дрехите.

— Защо не си там днес?

Той се поколеба и вдигна очи, внимателно задържайки погледа си насочен някъде над врата ми:

— Нямаме занятия. Татко ме изпрати да докладвам за положението тук и в Дънфорд Манър.

— Е, сигурна съм, че ще имаш да кажеш много за моя напредък.

В отговор той се усмихна, докато се връщаше към работата си. Днес косата му беше небрежно разпусната и обрамчваше лицето му в меки, кестеняви вълни.

— Страх ме е да попитам как се случи това.

— Отново защитавах честта на Мира — докато говорех, сепнато осъзнах какво беше обвинението и ролята му в него. Наложих се да отместя очи за миг, преди да се обърна отново към Седрик: — Клара се държеше по типичния си подъл начин.

Това предизвика нова пауза и той намръщено вдигна поглед:

— Още ли я тормозят?

— По-малко отпреди, но все още продължава. Тя обаче се справя добре.

— Сигурен съм в това — каза той. — Тя има силен дух. Не може лесно да бъде пречупена.

Странно чувство се настани под лъжичката ми, докато той се връщаше към работата си. Нямахме как да не доловя в гласа му уважение. Дори топлота. Стомахът ми се сви още повече, когато добави:

— Надявам се, че ще продължиш да ѝ помагаш. Ще се тревожа много по-малко, ако знам, че има силна защитничка. Само глупак би те ядосал — аз със сигурност не бих.

Не можах да възприема комплиментата. Беше ме обзела ужасна мисъл.

Дали Клара беше права?

Дали Мира беше попаднала тук, като беше преспала със Седрик?

Определено се отнасяше към нея с нещо повече от безразличието, което човек би изпитвал към обикновена придобивка. Възхищаваше ѝ се и беше загрижен за нея. А Клара беше права, че е рискувал, като я е довел тук. Не исках да вярвам такива неща за съдържаната, издръжлива Мира, в чиито постъпки имаше толкова гордост и сила.

И определено не исках да го вярвам за Седрик.

Докато оглеждах сега профила му, изящните скули и леко извитите устни, почувствах как смущението се разпростира от стомаха ми и стяга гърдите ми. Внезапно, мислено си представих тези устни върху устните на приятелката ми, тези умели ръце, пробягващи през буйната ѝ коса. Преглътнах и се опитах да прогоня необяснимия смут, който изпитах.

Той отново вдигна очи: изражението му се смекчи, докато попиваше с поглед лицето ми.

— Хей, всичко ще се оправи. Почти приключихме. Никой няма да разбере.

Емоциите сигурно са били изписани на лицето ми, а той ме беше разбрал погрешно. Сведох поглед, сковано промърморих някаква благодарност вместо обичайните хапливи забележки, които така често си разменяхме.

— Готово — каза той няколко минути по-късно, като вдигна роклята. — Почти като нова.

Когато я погледнах, видях, че е прав. Бодовете почти не се виждаха, освен ако човек не е точно до скъсаното място. Надявах се, че ще е достатъчно, за да убегне от вниманието на мистрес Мастърсън.

Взех роклята и се извърнах от него, докато я нахлузвах през главата си. Изненадах се, че след толкова кратко време вече беше поела уханието на одеколона с ветивер, който Седрик си слагаше.

Трябваша ми няколко минути да наглася отново ансамбъла, да закопчаю всичките миниатюрни перлени копчета и да пригладя фустата, за да лежи плътно. После, разбира се, последва досадният процес по нагласяването на контрастиращата с роклята долна риза, за да се подава навън както трябва. Когато най-накрая се обърнах, Седрик ме наблюдаваше развеселено.

— Да не би да ме гледаше как се обличам? — възкликнах.

— Не се тревожи, нищичко не видях — каза той. — Освен колко много си напреднала в умението да се обличаш сама. Предполагам, че подготовката в тази школа по обноски наистина си казва думата.

— Някой би трябвало да изпрати *теб* в школа по обноски — отвърнах рязко, когато се отправихме към вратата. — Нямах чувство за благоприличие.

— Казва момичето, което ме пусна да вляза.

— Казах ти да си вървиш! Ти беше този, който не ми обърна внимание и влезе направо въпреки вида, в който бях.

Онази непринудена, уверена усмивка се върна:

— Не се тревожи, лесно се забравя.

— Е — казах раздразнено, — не би трябвало да е *толкова* лесно за забравяне.

— По-доволна ли ще си, ако кажа, че в края на краищата ще го забравя, но не и без известни усилия и терзания?

— Да.

— Дадено.

Разделихме се и аз се запътих към салона, където господин Брикър ни преподаваше уроци както за миналото, така и за настоящите събития. Вратата беше открената и се позабавих отвън, изпълнена с неохота да вляза. Не исках закъснението ми да бъде оповестено пред всички. Освен това наистина не ми се искаше да слушам лекцията му. Обясняваше аланзанската ерес и все по-голямото безпокойство, което тя причиняваше на осфридианската църква. Всички благочестиви, имащи страх пред Урос, хора знаеха, че шестте славни ангела бяха служили на бога от началото на сътворението и че шест блудни ангела бяха паднали и се бяха превърнали в демони. Аланзанците почитаха и

дванайсетте ангела — както тъмните, така и светлите, поставяйки ги почти на същото ниво като великия бог в кръвожадни, низки ритуали.

Знаех голяма част от това, тъй като то беше гореща тема в салоните на аристократите — тема, която биваше обсъждана с удивление, а после пренебрежително отхвърляна като нещо, което „другите хора“ правеха. Понечих да бутна вратата и да я отворя, но спрях, когато зърнах Мира, жадно заслушана, с очи, приковани върху господин Брикър. В Сирминика имаше доста голяма аланзанска фракция.

Вместо обаче да се замислям дали ги бе срещала, открих, че се възхищавам на прекрасния ѝ профил. Беше невъзможно да не се възхитя. Сдържаното ѝ, безстрашно поведение я правеше загадъчна и съблазнителна по начин, с който малко жени можеха да се мерят. Със сигурност не и аз. Дали онези пленителни очи криеха мрачна тайна? Дали е била метреса на Седрик?

Онова противно чувство започна да се надига отново в мен и аз го прогоних, докато отворях вратата и влизах вътре. Седнах на мястото си, надявайки се, че уханието на ветивер скоро ще изветрее от роклята ми.

6

В месеците, които последваха, не виждах често Седрик. След като имах толкова много други неща, които да ме държат заета, беше лесно да го изтикам някъде в дъното на ума си. Съхранявах там други неща — например спомените за родителите си и мисълта колко ли разтревожена трябваше да е баба ми — и умишлено се стараех да навещавам това мислено хранилище възможно най-малко. Само понякога късно нощем, когато лежах будна и неспокойна в леглото, си позволявах да надникна в онези тъмни ъгълчета на ума си.

Престоят ми в Бляскавия двор скоро се превърна в най-щастливото време от живота ми до настоящия момент с изключение на времето, когато родителите ми бяха още живи. Въпреки строго организираното разписание, безкрайните наставления и занятия изпитвах чувство за свобода, каквото не бях познавала никога. Движех се из имението с усещане за лекота в гърдите, опиянена от чувството, че можех да правя всичко и светът беше на мое разположение. Със сигурност ме следяха внимателно, но съвсем не така изкъсо, както в Осфро.

Това не означаваше, че все още не се сблъсках с известни предизвикателства.

— Хей, готова ли си да... Какво си направила?

Вдигнах поглед, когато Тамзин и Мира влязоха в кухнята. Макар че вече бяхме прекарали почти осем месеца в усвояване на обноските на дамите от висшите класи, мистрес Мастърсън искаше от нас — или от някои от нас — да помним скромния си произход. Това означаваше изпълняване от време на време на домакински задължения като например съдовете, които в момента миех.

Те се приближиха забързано до мен и надникнаха към бакърения чайник, който се опитвах да измия.

— Това белина ли е? Наистина е белина! Мога да усетя миризмата ѝ — без да чака отговор, Тамзин грабна чайника и изсипа съдържанието му в голямо ведро с помия. — Какво си мислеше?

— Нещо беше загоряло в него и стъргането не вършеше работа. Видях те, че онзи ден използваше белина, за да махнеш онова петно от роклята си, затова си помислих...

— Спри — каза Тамзин. — Не искам да чувам нищо повече. Не мога да слушам повече.

Мира взе парцал и изтърка вътрешността на чайника.

— Петното излезе, а белината не е престояла вътре достатъчно дълго, за да го повреди.

Изпитах тържествуващо чувство:

— Значи все пак подейства.

— Накисването във вода, последвано от изстъргване с лимон, щеше да свърши същата работа с много по-малък риск. — Тамзин хвана едната ми ръка и я вдигна. Едната ѝ страна беше зачервена от белината. — По дяволите. Отивай да ги изплакнеш. Имаш най-хубавите ръце от всички ни. Не проваляй това.

По ръцете на самата Тамзин личеше, че от детинство е търкала пране, и това безкрайно я дразнеше. Постоянно нанасяше овлажняващи кремове в опит да поправи — или поне да намали до минимум — пораженията.

Мира взе престилката ми и я закачи, докато Тамзин ме огледа набързо:

— Няма други поражения. Роклята е непокътната и смея да кажа, че това е най-хубавият кок, който съм те виждала да правиш. Помогна ли ти някой?

Опипах косата си, оскърбена от мнителния ѝ тон.

— Делим една стая. Мислиш ли, че някой се е промъкнал тайно и ми е помогнал?

— Не бях аз — каза Мира, забелязвайки как погледът на Тамзин падна върху нея. — Аделейд напредна много. Онзи ден я видях да сгъва одеяло и по него почти нямаше гънки.

Бутнах вратата на кухнята, а другите две ме последваха.

— О, спрете и двете. Днес е свободният ни ден. Нямаше да има значение, ако бях с разчорлена коса.

Тамзин присви замислено очи:

— Не, нещо става. Иначе мистрес Мастърсън нямаше да ни нареди да отидем в балната зала. Това обикновено е денят, в който поръчва да я почистят.

Заради мудността ми с миенето на съдовете бяхме пристигнали последни, но още не бяхме закъснели. Дори и да бяхме, не мислех, че мистрес Мастърсън щеше да забележи. Беше заета да нарежда на един от домашните слуги да подреди големи маси в далечния край на помещението. В средата на самата бална зала ни посрещна удивителната гледка на разстлани върху пода одеяла и останалите момичета от имението, насядали върху тях.

— Какво става? — попитах Розамънд.

Тя вдигна поглед към нас от постелката си на сини цветя:

— Нямам представа. Мистрес Мастърсън просто ни каза да седнем и да чакаме.

Озадачени, с приятелките ми прекосихме стаята, докато стигнахме до едно незаето одеяло — огромно и мъхнато, на червени и жълти райета. Около нас разговорът на другите момичета беше като оживено бръмчене, докато и те се чудеха какво става. Тамзин изпъшка:

— Да му се не види, знаех си, че трябваше да си облека роклята за църква.

— Мислиш, че ще имаме служба тук? — попитах.

— Не. Но мисля, че това е тест. Внезапно изпитване. Може би как да забавляваме гости и да организираме събиране почти без предизвестие. — Тамзин посочи към входа. — Вижте. Пристига храна.

Влязоха трима мъже в обикновени работнически дрехи, помъкнали големи блюда, които мистрес Мастърсън им нареди да сложат по масите. Когато махна покривалата им, дори от това разстояние се досетих, че съдържаха сандвичи, които можеха да се ядат с ръце, и плодове. Работниците излязоха и се върнаха с нов товар от храна, както и с чинии и ленени салфетки. Бях помислила, че Тамзин просто е обзета от излишен страх, но нямаше съмнение, че имахме много повече храна, отколкото беше необходима на групата ни. След като масите се запълниха, работниците излязоха и не се върнаха. Мистрес Мастърсън стоеше до вратата с очаквателно изражение на лицето.

— Да му се не види — повтори Тамзин. Пое си дълбоко дъх. Погледът ѝ стана стоманено твърд като на генерал, подготвящ се за битка. — Добре. Няма проблем. Можем да се справим с това. Можем да се справим с това по-добре, отколкото другите, защото никоя от тях не е осъзнала какво става. Имаме предимство. Спомнете си уроците ни

за това как да поздравяваме непознати на парти. Всички приемливи теми. Времето. Предстоящите празници. Животните също са уместна тема. Никаква религия. Никаква политика, освен ако не е в подкрепа на краля и най-скорошните му политически решения. Винаги изглеждайте изпълнени с достойнство — кой знае какви изискани гости е изровила старата дама? Запазете добра стойка и...

Това умело държание се превърна в сливане и Тамзин нададе много недостоен писък. В миг скочи на крака и спринтира през стаята. И не беше единствената. Други също се раздвижиха и бръмченето се превърна в истинска какофония на хаос и вълнение. Когато насочих поглед обратно към входа, видях да влизат непознати — непознати, които едва ли можеха да се нарекат елегантни. Съквартирантките ми се изгубиха в тълпата, пометени в поток от прегръдки и сълзи.

— Семействата им — каза Мира меко. С нея бяхме единствените две момичета, които още седяха. По лицето ѝ се разля усмивка, докато гледахме как Тамзин се хвърли на гърдите на едър, снажен мъж с червена брада. До него с усмивка стоеше по-слаба жена, а наблизо се въртяха три червенокоси деца. Две, момиче и момче, изглеждаха някъде в средата на тийнейджърските си години. Третото беше малко момиче само на няколко години. Тамзин я грабна, сякаш беше лека като перце, а после се опита едновременно с това да притегли в прегръдка и другите две деца: последваха смехове и объркване. Върху лицето на Тамзин нямаше и следа от лукавство или пресметливост. Никаква хитрост или преценяване на ситуацията. Овладяното поведение, което поддържаше винаги, беше изчезнало, емоциите ѝ бяха неподправени и първични. Около нея се долавяше нещо светло и леко, което ме накара да осъзная, че до този момент така и не си бях давала наистина сметка какво голямо бреме носеше.

— При теб ще дойде ли някой? — попитах Мира.

Тя поклати глава:

— Не. Никой от близките ми не дойде с мен от Сирминика. Но наистина се питам какво биха си помислили родителите ми за всичко това, ако можеха да го видят. Щяха да бъдат потресени.

Не можах да сдържа смеха си, макар да не се чувствах много весела:

— Моите също. Моите също.

Изненадващо, обаче това, от което ме заболя сърцето точно тогава, не беше мисълта за родителите ми. А тази за баба. Тя се беше грижила за мен през всичките тези последни години, полагайки толкова усилия да ни спаси от пълно разорение. Все още бях решена да замина, но след като първоначалното вълнение избледня, бях имала повече време да обмисля последствията от онова, което бях направила — и да се почувствам виновна. Седрик тайно ми беше дал една изрезка от светските хроники, в която се споменаваше женитбата на Лайънъл с някаква дребна аристократка само няколко седмици след изчезването ми. Седрик беше надраскал отгоре: *Такъв прибързан брак. Вероятно единственият начин, по който бедният човек е можел да се утеша след такава огромна загуба.* Това беше поставило края на тази част от историята, но все още оставяше без отговор много други въпроси.

Проговорих, без да помисля:

— Иска ми се да можех да видя баба си.

Мира ме погледна с лека изненада:

— Никога преди не си я споменавала... не мога да повярвам. Те са тук! — Бавно се изправи на крака, очите ѝ се разшириха, докато се вираше през стаята към двойка побелели сирминиканци. — Пабло и Фернанда. Придружаваха ме по време на пътуването от дома ми. Извини ме.

Тя се отдалечи, без да погледне назад, и макар че се радвах да я видя как прегръща дребните стари мъж и жена, болката в сърцето ми само се усили. Повечето от другите момичета бяха твърде развълнувани от срещата със собствените си близки, за да забележат кой знае какво друго, но няколко хвърлиха любопитни погледи в моята посока. Бях се тревожила, че ще изпъквам по други начини, но никога по този. Дори онези без никакви кръвни роднини поне имаха приятели, дошли да ги видят. Аз бях единствената, която беше сама. Единствената без никакви близки. Единствената без минало.

Или може би не.

— Аделейд е ето там, зад семейството на Силвия — чух да казва мистрес Мастърсън. — Седи на раираното одеяло.

Една жена заобиколи тълпа от хора и се усмихна широко, когато ме видя:

— Ето я моята Аделейд!

Зяпнах. Не я бях виждала никога през живота си. Изглеждаше два пъти по-възрастна от мен и имаше чувствена фигура, открояваща се — повече от необходимото — в избеляла червена рокля, която ѝ беше с един размер по-малка. Очите ѝ бяха обилно подчертани с антимоун, а върху коса с цвят на бакър се мъдреше сламена шапка с изкуствени цветя.

— Е? — попита тя, застанала над мен с ръце на хълбоците. — Няма ли да прегърнеш своята леля Сали?

Зад нея видях мистрес Мастърсън да ни наблюдава любопитно. Тъй като не исках да привличам още внимателни погледи, станах да прегърна непознатата и ме заля натрапчивият мирис на чаени рози.

— Просто поддържай преструвката — прошепна тя в ухото ми.

Отдръпнахме се една от друга и аз се усилих да докарам една усмивка, която, надявах се, скриваше объркването ми. Мистрес Мастърсън кимна одобрително, а после продължи нататък.

„Леля Сали“ се отпусна, но тонът ѝ остана все така приглушен, когато ми заговори:

— Казвам се Ронда Гейбълс, изтъкната звезда на някои от най-големите театрални продукции в Осфро. Вероятно си чувала за мен.

Поклатих глава.

— Е, момиче с твоето положение навярно не успява много често да стигне до театъра, така че е разбираемо. — Семейството ми притежаваше места в ложа и беше гледало всички големи представления в столицата, и бях сигурна, че ако Ронда беше участвала в някое от тях, щях да си спомням.

— Какво правите тук? — попитах.

Тя се огледа заговорнически наоколо:

— Дошла съм да се престоря на леля ти. Нае ме — е, всъщност така и не му разбрах името, обаче плати в сребро. Привлекателен младеж. Кестенява коса. Хубави скули. Бога ми, ако бях с двайсет години по-млада, щеше да ми хареса да...

— Да — прекъснах я. — Мисля, че познавам въпросния млад човек. Знаете ли защо сте тук?

— Само, че от мен се очакваше да дойда тук, на това място, един Урос знае къде в пущинаците, заедно с останалите. Взеха ни с карети от града и ни казаха, че ще ни нахранят, а коя съм аз, че да откажа

безплатно ядене? Ето човека, който го организира. — Посочи през стаята, докато Джаспър влизаше. — Знаеш ли дали тук сервират вино?

Джаспър плесна с ръце, призовавайки за внимание, и глъчката утихна, докато се приближавахме, за да го чуем. Беше готов да изнесе истинско представление.

— Първо, позволете ми да ви приветствам с „добре дошли“ днес тук, в Блу Спринг Манър. Вие сте наши гости и всички сме на вашите услуги. Второ, искам да ви благодаря за жертвата, която знам, че сигурно сте направили в последните осем месеца, заемайки ни дъщерите си — направи пауза, за да погледне в очите случайно избрани хора, като кимаше и се усмихваше. — Но за нас е привилегия и чест да ги приемем, да им помогнем да развият потенциала, който вие със сигурност през цялото време сте знаели, че притежават. Днес ще можете да зърнете света, в който влязоха — свят, който ще им се стори нищожен в сравнение с богатствата и великолепието, които ще получат, когато се омъжат в Адория.

Последното попадна право в целта. Почти всички посетители бяха обзети от благоговение при вида на балната зала с нейните кристални полилеи и тапети с позлата. Представата, че може би ни очакваше по-голямо богатство от това, беше просто невъзможна за възприемане.

— Обичайно каним приятелите и роднините по-късно през пролетта, за да можем да организираме пикник в по-топло време. — Джаспър се усмихна заговорнически и кимна към голям прозорец, целия в ледени кристали. — Но както можете да видите, това не е възможно днес. Така че ще си направим пикник на закрито. Напълнете си чашите и чиниите, намерете си място и научете точно колко бляскаво всъщност е бъдещето на вашите дъщери.

Опитах се да не завъртя очи. Трудно ми беше да приема на сериозно изисканите му думи, спомняйки си колко рязко бе говорил на Седрик насаме, но всички други бяха напълно очаровани. Семействата се скупчиха заедно и се отправиха към бюфета. Ронда беше забелязала, че има пунш с ром, и вече се беше изстреляла към този участък от масите. Тръгнах припряно след нея, забавяна от близки на момичетата, които сновяха наоколо и без да бързат, наваксваха с новините. Докато чаках бабата на Каролайн да мине с клатушкане покрай мен, дочух Джаспър да говори с мистрес Мастърсън.

— Тази среща на момичетата с близките им винаги е толкова деликатен момент — каза ѝ тихо. — Никога не се знае дали на някои от тях няма да им домъчнее за вкъщи и да побегнат. Но намирам, че в мига, щом пътуването до Адория бъде официално обявено, рискът да избягат всъщност намалява. Ако предварително са получили подкрепа от омаяните си близки, е по-вероятно да искат да ги накарат да се гордеят.

Намръщих се на това, когато настигнах Ронда. Ако не знаех, че плаванията до Адория винаги се осъществяваха през пролетта и лятото, щях да си помисля, че тонът му намеква за по-скорошно заминаване.

Ронда пресуши наведнъж чаша пунш и тръгна за нова. Издърпах я, докато майката на Клара гледеше неодобрително.

— Хайде, хайде, лельо Сали. Не и докато не обядваш нещо. Спомни си какво стана на миналогодишното празненство по случай зимното слънцестоене.

За щастие, Ронда беше също толкова доволна да отрупа чинията си с храна, и занесохме чинии със сандвичи с краставица, студено пиле и резени круша обратно до раираното одеяло. Мира седеше на крайчеца му с Пабло и говореше бързо на сирминикански. Тамзин, сияеща от радост, беше твърде развълнувана, за да яде. Семейството ѝ споделяше това щастие, но трудно можеше да откаже такова ядене. Братът и сестрата тийнейджъри — близнаци, научих — се казваха Джонатан и Оливия и се сгушиха от двете страни на Тамзин, като едновременно ядяха и говореха. Най-малкото момиче ми беше представено като Мери и седеше на скута на Тамзин, щастливо дъвчейки круша. Всичките имаха една и съща червена коса.

— Погледни си ръцете — възкликна майката на Тамзин. — Никога повече няма да можеш да изпереш наръч дрехи.

Тамзин засия. Ръцете, които смяташе за ужасно изглеждащи редом до моите, бяха меки и деликатни в сравнение с тези на майка ѝ, които бяха твърди и груби от цял живот на вряла вода и търкане.

— Нямам и намерение — отвърна Тамзин. — А омъжа ли се за най-богатия човек в Адория, на теб също няма да ти се налага.

Баща ѝ нададе гръмогласен смях, който накара всички други върху нашето одеяло също да се усмихнат.

— Моята мечтателка. Само гледай първо да стигнеш там.

— Тя не греши — каза Джаспър, промъквайки се до нас. Бях забелязала как обикаля и другите семейства. Наведе се. — Тамзин е известна тук с амбицията си — с решимостта си да не приеме нищо по-малко от съвършенството. Онзи ден точно говорех с нашата преподавателка по музика и тя неспирно сипеше възторжени похвали за забележителния напредък на Тамзин с пианото.

Майка ѝ се обърна удивено към нея:

— Можеш да свириш на пиано?

Това беше навярно най-осезаемото удивително нещо, което Джаспър би могъл да избере. В кръговете, от които произхождаше Тамзин, никога дори не виждаха пиана. Да свириш на такава, беше все едно да говориш чужд език.

Тя поруменя от удоволствие:

— Още се уча, но мога да правя някои основни неща. Ако съпругът ми има пиано, мога да продължа да се упражнявам.

Джаспър ѝ намигна:

— А ако няма, сигурен съм, че можеш да го убедиш да купи.

Обърна се към мен и се запитах каква тема за банален светски разговор щеше да измисли. Искрено се съмнявах, че беше говорил с преподавателката ни по музика. Предполагах, че тази сутрин набързо се беше осведомил от мистрес Мастърсън за силните ни страни. При предишните си посещения Джаспър просто ни бе хвърлял бегъл поглед, а после бе обсъждал делови въпроси с нея. Най-близкото подобие на забележка от личен характер, което го бях чувала някога да отправя към някое момиче, беше да каже на Каролайн да яде по-малко сладкиши на закуска всяка сутрин.

— Нашата Аделейд има толкова спокойна и елегантна осанка, изглежда така, сякаш е правила това цял живот — каза той. Не се изненадах, че беше изтъкнал черта от външното ми поведение. Умишлено бележех променлив успех в учебните си занимания. — А знаем, че при нейната красота мъжете там ще блъскат по вратата ни.

Ронда кимна, докато отпиваше от нова чаша пунш с ром, до която нямах представа как беше успяла да се докопа.

— Винаги е било така с нашето прекрасно момиче. Още откакто беше малка. Момчетата се редяха на опашка по улиците. Момчета пред вратата ни. Момчета в къщата ни. Ако Аделейд беше наоколо, можеше да сте сигурни, че с нея има момче.

Настъпи неловко мълчание и аз се опитах да докарам небрежен смях, който прозвуча по-скоро сякаш се бях задавила. За щастие, Джаспър се обърна към Мира. Тамзин се наведе през Мира и ми прошепна:

— Ясно ми е защо никога не си я споменавала.

— А Мира... — Джаспър още се усмихваше, но беше трудно да определя истинските му чувства. — Е, Мира продължава да изненадва всички ни. Сигурен съм, че ще продължи и в Адория.

— Вие сте бащата на господин Торн? — попита Пабло. — Господин Седрик Торн? Мислех си, че може да е тук.

Мира може и да имаше проблеми с акцента си, но той беше нищо в сравнение с неговия. Трябваша ми няколко мига да схвана думите му, и забелязах, че с Джаспър е същото.

— Върна се в Осфро, за да довърши последните си изпити. — Джаспър се намръщи. — Откъде познавате сина ми?

Пабло се поколеба:

— Срегнах го, когато дойде да вземе Мирабел. Струва ми се добър човек.

Очаквах някоя остра забележка от страна на Джаспър, но той дори за миг не изгуби самообладание:

— Такъв е. И съм сигурен, че никога не бихте позволили на Мира да замине с някого, който не е такъв. Ако ме извините сега, трябва да говоря с другите.

Той се изправи и продължи към следващата група. Спомних си думите му към мистрес Мастърсън как всичко това е с цел да покаже, че ще заминем за Адория с благословията на семействата си. Не можех да се освободя от чувството, че става нещо задкулисно.

Когато той си отиде, Фернанда изсумтя насмешливо:

— Не можем да *позволяваме* или забраняваме на Мира да прави каквото и да било. Тя сама си проправя път.

Обърнах се отново към тях и се опитах да отърся тревогите си:

— Значи сте се познавали в Сирминика?

— Докато фракциите се бореха помежду си, повечето обикновени хора просто искаха да стоят далече. А когато това вече не беше възможно, започнаха да бягат — обясни Мира. Посочи към Пабло и Фернанда. — Попаднахме в една и съща група бежанци, опитващи се да се доберат до границата. Пътищата не бяха безопасни

— вероятно все още не са. Понякога беше безопасно, ако сме многобройни. Понякога. Дори в група едно само момиче невинаги беше в безопасност. Опитах се да закрилям другите. Опитах се.

Изречението на Мира стана мрачно и Фернанда стисна ръката ѝ:

— Мира наистина закриляше другите. Войната изважда на бял свят чудовищата сред човечеството и има само ограничен брой неща, които човек може да направи, за да... — Погледът ѝ падна върху червенкосите деца, които слушаха внимателно всяка дума. — Е. Както казах, Мира наистина закриляше много другите.

Ронда остави празната си чаша:

— Знаете ли, нямам проблем със сирминиканците. Казвам, че Осфрид е отворен за всички. Всеки, който иска да дойде и да намери нов живот тук, е добре дошъл да го стори. Храня огромно уважение към всички народи. А някои от най-скъпите ми приятели са сирминиканци, знаете ли. Има един господин, който държи заведение за палачинки при Крайбрежния фонтан. Той ми е приятел — повече от приятел, ако схващате какво искам да кажа. Прави едни от най-хубавите палачинки в града. И ме кара да...

— Знам за кое място говорите — каза майката на Тамзин. — И човекът не е сирминиканец. От Лорандия е.

— Съвсем определено не е. Не разбирах нито дума от това, което казваше. И името му завършва на о точно като на останалите от вас. — Ронда придружи последните си думи с кимване към Мира и приятелите ѝ.

— Казва се Жан Деверьо — настоя майката на Тамзин. — Прала съм негови неща. Говори лорандийски.

— А палачинките са типични за Лорандия — добавих.

Ронда ме стрелна с оскърбен поглед:

— Сега и ти ли се съмняваш в мен? Дотук с оная поговорка, че кръвта вода не става. Е, няма значение. Сирминиканци, лорандийци. Всичките звучат еднакво, а и всъщност двамата с него не сме си говорили много, ако се сещате какво имам предвид.

Два часа по-късно, когато пикникът свърши, се почувствах виновна главно защото толкова се зарадвах. С останалите ми съквартирантки не беше така, а специално Тамзин го прие тежко. Всички се сбогуваха с близките си в преддверието, докато каретите се готвеха да откарат посетителите обратно в града. Видях Тамзин да

подава на майка си огромен пакет хартия, и осъзнах, че тук бяха събрани закуп всички онези писма, които все пишеше. Бях забелязала, че го правеше всеки ден, но беше удивително да видя общия им брой.

Това, което ме обърка обаче, бе изражението ѝ. Докато преди то бе така изпълнено с неприкрита радост, сега тя изглеждаше съкрушена. Никога преди не бях виждала подобни емоции, изписани на лицето ѝ. Такава уязвимост. Тамзин прегърна пламенно родителите си за сбогом, а когато отиде да вдигне Мери, имаше вид, сякаш е готова да се разплаче. Принудих се да отместя очи. Струваше ми се нередно да зяпам по време на подобен момент.

Ронда застана до мен. Вече бях изгубила бройката на чашите с пунш, които беше погълнала.

— Е — каза тя и сложи ръка на раменете ми, — надявам се, че ще отделиш малко време да дойдеш на гости на старата си леля Сали следващия път, когато си в столицата. Знам, че дотогава вече ще си важна дама и така нататък, но не забравяй произхода си, момиче. Чуваш ли ме?

Няколко души близо до нас я чуха. Колкото повече пиеше, толкова по-трудно ѝ беше да контролира силата на гласа си. Не можех да реша дали, като я бе наел, Седрик ми беше направил услуга, или не.

Един кочияш повика първата група пътници, в която бяха роднините на Тамзин. Тя ги проследи със скръбно изражение как излизат. В мига, щом си отидоха, се завъртя на пети и побягна от фойето. Суматохата и глъчката от другите гости, които още чакаха превоза си, бяха толкова големи, че никой освен мен не забележа тръгването ѝ. Дори Мира беше разсеяна, говорейки с един от работниците. Промъкнах се с криволичене през зяпачите и забързах да намеря Тамзин, без да обръщам внимание на виковете на Ронда, че е по-добре да не забравям да ѝ дойда на гости.

* * *

Открих Тамзин в стаята ни: плачеше на леглото си. Рязко вдигна глава, когато влязох, и ожесточено избърса очи:

— Какво правиш тук? Не трябва ли да се сбогуваш с леля си?

Седнах до нея:

— Тя ще се справи чудесно и без мен. Дойдох, защото се тревожех за теб.

Тя подсмръкна и отново избърса очи:

— Добре съм.

— Няма нищо лошо в това да ти е мъчно за вкъщи — казах нежно. — Не е нужно да се срамуваш, че ти липсват.

— Не се срамувам... но не мога да допусна те — другите — да ме видят така. Не мога да показвам слабост.

— Да обичаш семейството си не е слабост.

— Не... но тук? Трябва да бъда силна. През цялото време. Винаги да напредвам. — Онова познато решително изражение проблесна отново в очите ѝ. — Не мога да допусна нищо да ме спре да получа това, което искам. От което имам нужда. — Не казах нищо. Просто сложих ръка върху нейната и след миг тя я стисна. — Знам, че всички смятат, че съм студена и безчувствена. Че съм подла към хората.

— С мен никога не си се държала така.

Тя вдигна поглед:

— Е, разбира се, че не. Как иначе ще науча онзи проклет белсиански валс, ако не се упражняваш с мен? Трябва да поддържам добри отношения с теб. Но сериозно... — Тя се отдръпна и склучи ръце пред тялото си. — Трябва да разбереш, че не правя всичко това просто защото съм кучка по природа. Има причина, поради която се налага да правя това — постоянно да се старая да съм най-добрата и да се добера до най-добрия мъж в Адория. Само ако знаеше какво съм... какво съм заложила... — гласът започна да ѝ изневерява.

— Тогава ми кажи — изрекох умолително. — Кажи ми и може би мога да ти помогна.

— Не — Тамзин припряно изтри още няколко непокорни сълзи. — Ако узнаеш, вече никога няма да гледаш на мен по същия начин.

— Ти си ми приятелка. Нищо няма да промени чувствата ми към теб.

И въпреки това, докато говорех, се запитах дали щях толкова бързо да повярвам на тези думи, ако някой искаше да измъкне тайните ми от мен. Бях напълно сигурна, че нито Тамзин, нито Мира щяха да се държат по същия начин, ако знаеха, че делят стая с една от потомките на могъщия Рупърт.

— Не мога — каза тя. — Не мога да рискувам.

— Добре. Не си длъжна да ми казваш нищо, което не искаш. Но винаги съм тук. Знаеш, че съм.

Усмивката ѝ беше уморена, но искрена:

— Знам.

Вратата се отвори и вътре се втурна Мира.

— Ето къде сте били. Всички са... Добре ли си?

Тамзин се изправи на крака:

— Чудесно, чудесно. Какво става?

Мира хвърли поглед към мен за потвърждение и аз леко ѝ кимнах. Тя се вгледа загрижено в Тамзин за още няколко мига, преди да продължи:

— Всички си отидоха — семействата. Джаспър вика всички ни да се съберем обратно в балната зала.

Последните остатъци от емоционалния изблик на Тамзин изчезнаха. Тя се погледна бегло в огледалото, а след това последва Мира.

— Знаех си. Знаех си, че нещо става.

Забързано слязохме отново долу и намерихме всички в балната зала. Тамзин в никакъв случай не беше единствената, която страдаше от заминаването на любимите си хора, и бях принудена да се запитам дали планът на Джаспър наистина щеше да доведе до резултата, на който се беше надявал.

Мистрес Мастърсън призова за вниманието ни, докато Джаспър излизаше напред да заговори:

— Надявам се, че всички сте се насладили на деня си. За мен беше истинско удоволствие да се срещна с прекрасните хора, които са помогнали за отглеждането ви. Тяхното посещение обаче не е единствената изненада, която ще получите днес.

Той изчака, оставяйки напрежението да се трупа в стаята. Макар че държанието му беше ведро и успокояващо, напрегнатото изражение на мистрес Мастърсън ми подсказа, че не всичко е наред. Лошото ми предчувствие се завърна.

— Надявам се, че всички сте много развълнувани от заминаването за Адория, защото отиваме там — два месеца по-рано от планираното.

Никой не проговори. Всички бяха твърде зашеметени. Онова, което наистина предизвика реакция, беше следващото изявление на Джаспър.

— Като резултат ви предстои също и да положите изпитите си по-рано. Ще започнат след една седмица.

До мен Тамзин ахна и допря ръка до гърдите си. Други момичета, с широко разтворени очи, се обърнаха разтревожено едно към друго и зашушукаха.

— Тихо — предупреди мистрес Мастърсън. — Господин Торн не е свършил да говори.

— Знам, че тази промяна в плановете е неочаквана — продължи Джаспър. — Всъщност обаче фактът, че се чувстваме уверени да ви отведем в Адория по-рано, е отражение на изключителния ви напредък. Само след два месеца ще бъдете в един цял нов свят — обожавани и желани като скъпоценните камъни, каквито наистина сте. Знам, че брат ми ще бъде заплепен, когато види тазгодишния клас.

Чарлс Торн, основният финансов спонсор на Бляскавия двор, всяка година се сменяше с Джаспър в подбирането на момичетата. Сега беше в Адория и през пролетта щеше да доплава обратно в Осфрид, за да подбере следващата група момичета, докато Джаспър наглеждаше напредъка ни в Адория.

— Не се съмнявам, че всички ще се представите отлично на изпитите си — продължи Джаспър. — С удоволствие бих останал, но трябва да се отбия и в другите имения. Седрик обаче ще пристигне скоро да следи протичането на изпитите ви и да ви оказва морална подкрепа.

Прочистих гърло и излязох напред:

— Не е ли опасно?

Джаспър се навъси:

— Това, че Седрик ще ви оказва морална подкрепа ли?

— Не. Да прекосяваме морето през късната зима. Това не е ли все още сезонът на бурите?

— Предпочитам да мисля за този сезон по-скоро като за ранна пролет. И едва ли бих предприел лично пътуването, ако смятах, че ще бъдем в опасност. Със сигурност, Аделейд, не си придобила никакви познания за мореплаването, които да не са ми известни, нали? Познания, превъзхождащи моите и онези на капитаните на корабите, които се съгласиха да ни вземат?

Въпросът беше нелеп, затова не отговорих. Разбира се, че нямах никакъв мореплавателски опит, но бях чела безбройните книги, занимаващи се с историята на Адория, които бяха част от учебната програма тук. И беше имало много разкази, в които се споменаваха как ранните заселници научили на свой гръб, че зимните плавания не са препоръчителни.

Отпратиха ни по стаите ни и както очаквах, Тамзин имаше много за казване. Тръсна се на леглото си, без да я е грижа, че ще измачка тънката си ленена рокля.

— Можете ли да повярвате? Изтеглили са изпитите ни напред!
Другата седмица.

Мира също изглеждаше смутена, а аз си напомних да си придам подобаващо загрижен вид. За мен нямаше да има значение дори да се бяхме явили на тях днес.

— Това не е много време за учене — каза Мира.

— *Знам!* — нададе вопъл Тамзин. — Докато излизахме обаче, чух мистрес Мастърсън да казва, че досега вече или знаем материала, или не.

— Права е — обадох се, спечелвайки си удивени погледи от двете. — Хайде сега, не мислите ли, че можем да получим по всички предмети достатъчно високи оценки, за да вземем изпитите? Няма да скъсат никоя от нас. — Едно момиче трябваше да се провали по множество предмети, за да го отстранят от пътуването на Бляскавия двор до Адория, а всяка, справила се толкова зле, щеше отдавна да е помолена да си тръгне.

— Не искам да получа просто оценка, достатъчна за вземането на изпита — заяви Тамзин. — Искам най-добрите оценки. Искам да бъда диамантът.

— Кое? — попитахме двете с Мира в един глас. Много пъти я бях чувала да говори за отлично представяне, но никога не бях чувала да се споменава диамант.

Тамзин се надвеси напред със светнали кафяви очи:

— Това е основната тема тази година. Когато ни представят в Адория, винаги имат някакъв лайтмотив. Шият дрехите ни така, че да са свързани с него, и възлагат на всяка от нас роля, приблизително съответстваща на постигнатите резултати. Миналата година лайтмотивът бяха цветята и момичето с най-висок резултат беше орхидея. Следващото беше роза. Третото — лилия. Мисля, че поминалата година лайтмотивът бяха птиците. Тази година са скъпоценните камъни.

— И най-добре представилото се момиче е диамант — досетих се.

— Да. Най-добре представилите се три момичета от всички школи получават покани за най-много празненства в Адория и биват специално представяни на най-подходящите кандидати за женитба. Искам да кажа, технически всички сме изключителни, но Джаспър и Чарлс създават голяма мистичност около тези три момичета. Това предизвиква търсене — и увеличава сумите, които мъжете са готови да платят за брак. А това пък увеличава гарантираната парична сума, която ни се полага да задържим.

Отново това не ме безпокоеше особено. Щях да се постарая резултатът ми да е някъде по средата точно както винаги. Тамзин безспорно се справяше най-добре в Блу Спринг и не можех да повярвам, че в другите имения има някое момиче, което да е помотивирано.

Със застрашителното приближаване на изпитите следващата седмица се превърна в истинска вихрушка от оживление. Обичайните ни уроци бяха отменени, за да може всяка от нас да посвети времето си на учене по темите, за които беше нужна най-много работа. Преподавателите, които обикаляха на ротационен принцип из именията, се отбиваха по-често и даваха частни уроци на онези, които ги искаха. В имението цареше постоянно движение.

Колкото до мен, трябваше да си измислям области за изучаване, за да си придам вид на заета. Тамзин стана сдържана и затворена, усамотявайки се с учебниците, и се изненадах колко много ми

липсваше френетичната ѝ енергия. Мира дори вече нямаше нужда да я обучавам по езика. По време на небрежни разговори възприемаше акцента си, но когато се налагаше, осфридианският ѝ беше почти неразличим от този на някой местен жител. Всъщност беше по-добър от този на някои от другите момичета, които при пристигането си говореха ужасни типични за нисшата класа диалекти. Понякога Мира дори упражняваше акценти от други езици за забавление.

Трябваше да изглеждам, сякаш правя нещо, затова прекарвах времето си, препрочитайки една книга относно въпроса, който мистрес Мастърсън деликатно наричаше „женски науки“. Заедно с подробностите относно бременността и раждането тя включваше и информация за онова, което водеше до тях. „Една добра и мила съпруга се държи приятно в спалнята. Топлотата и привързаността ви са гаранция за щастлив съпруг“, беше казвала мистрес Мастърсън в уроците ни, често пъти с най-лишения от топлина глас, който човек можеше да си представи. Това беше кажи-речи единствената изучавана област, която не беше част от предишния ми живот. Повечето момичета се чувстваха унижени, когато слушахме тези лекции, но аз нямаше как да не се заслушам в тях с гузно опиянение.

— Това не го ли четеш вече за трети път? — подметна закачливо Мира в деня преди изпитите. Седеше на леглото си с учебници по езици, докато Тамзин, давайки си една от редките си почивки, пишеше поредното писмо.

Изчервих се и затворих книгата:

— Просто мисля, че това е по-озадачаващо от почти всичко друго, това е всичко.

Мира хвърли поглед обратно към листовете си:

— Не знам. Мисля, че просто ще се изясни от само себе си, когато му дойде времето.

— Предполагам — казах, питайки се не за първи път дали това беше областта, в която вече имаше личен опит. Хладнокръвното ѝ държание не издаваше нищо.

— Няма нищо за узнаване — обади се Тамзин, без дори да си прави труда да вдигне поглед от писмото си. — Освен че трябва да изчакаме до първата си брачна нощ, а после да оставим съпрузите си да ни научат какво искат.

Мира остави книгата си настрана и се облегна на горната табла на леглото:

— Това не ми харесва. Тази идея, че всичко зависи от тях. Че владеят положението. Не е ли редно и ние да имаме право да решим какво искаме?

Това най-после привлече вниманието на Тамзин:

— И как ще го направиш? Познавах едно момиче у дома: тя отдаде добродетелта си на един мъж, който ѝ обеща да се ожени за нея. И знаеш ли какво? Не го направи. Бил вречен на друга и казал на момичето, че всичко е било недоразумение. Това я съсипа. Така че *недей* да си втълпяваш още една безумна идея.

— Още една ли? — попитах.

— Онзи ден разправяше как щяла сама да плати брачната си цена — каза Тамзин.

— Не съм казала, че със сигурност ще го направя — поправи я Мира. — Само че е възможно. В договорите не се казва изрично, че трябва да се омъжим — а само че таксите ни трябва да бъдат платени. Ако имаш парите, можеш да се откупиш и да бъдеш свободна.

— Искаш да отидеш в някоя от фабриките? — възкликнах. Спомних си онзи първи ден с Ада, когато Седрик беше обяснил как момичетата, които не искат да изпълнят договорите си, щели да бъдат изпратени на други, не толкова привлекателни работни места.

— Не, не — Мира въздъхна. — Но исках да кажа, че ако едно момиче може да намери някакъв друг начин да събере парите, докато се среща с кандидати за женитба в Адория, би могло просто да ги изплати при собствени условия. Това е всичко.

— Как би събрала толкова пари? — попита Тамзин. — Минималната цена за всяка от нас е сто златни монети. Понякога и по-висока.

— Просто казвам, че е възможно, това е всичко.

Усмихнах се и се върнах към скандалната си книга. Мира понякога създаваше впечатлението, че ѝ е все едно дали ще остане в Бляскавия двор, или ще го напусне. Не беше изненадващо, че ѝ беше хрумнала подобна идея — макар че Тамзин беше права: щеше да е трудна за осъществяване.

Когато настъпи денят на първия изпит, повикаха всички ни да слезем на среща в голямата зала. Влизането ни бе много по-различно

от първоначалното тътрене на крака от ранните ни дни. Слязохме по величественото стълбище една по една, движейки се спокойно и грациозно, което позволяваше на онези, събрани долу, да ни се възхищават. Докато вървах, забелязах Седрик да стои при наставниците ни, което ме накара да се почувствам по-смутена, отколкото бих се чувствала обикновено.

Въпреки това завърших съвършено преминаването си и се подредих при другите момичета, застанали в отдавна втълпена ни елегантна поза. Мистрес Мастърсън ни огледа и след като ме подмина, хвърлих поглед и видях Седрик да ме наблюдава. Той срещна за кратко погледа ми, а после отмести очи към Мира.

Мистрес Мастърсън даде някои указания как трябва да протече денят, а после се обърна към Седрик:

— Някакви вдъхновяващи думи?

Той пусна престорената си усмивка:

— Няма какво да кажа освен късмет — не че мисля, че на някоя от вас ще ѝ е нужен. Виждах ви през изминалите осем месеца. Всички сте изключителни. — За разлика от баща си Седрик казваше истината, като твърдеше, че е следил напредъка ни. При посещенията си винаги бърбеше с всяко момиче, искрено желаейки да научи повече.

Докато се разпръсвахме за изпитите, той ме улови за ръкава:

— Как беше срещата ти с леля Сали?

Завъртях очи:

— Честно, това ли беше най-доброто, което можа да изровиш? Мисля, че щеше да ми е по-добре, ако бях сама и жалка.

— Не е вярно. Прекалено мила и приятна си, за да повярва някой, че нямаш поне един приятел, който би се появил да те подкрепи. А няхах много време да намеря някого. Чух за тази промяна в разписанието едва в последната минута.

— Защо се промени?

— Заедно с вас, момичетата, баща ми превозва всевъзможни стоки за търговия в колониите. Ако успее да стигне там преди другите пролетни кораби, може да изкара добра печалба. Когато най-накрая намери два кораба, готови да извършат по-ранното прекосяване на морето, побърза да се възползва от шанса — обясни Седрик. — И затова трябваше да ти намеря актриса.

— Не каква да е актриса. Прочута звезда от някои от най-големите театрални продукции в Осфро. Или поне така чувам.

Седрик повдигна вежда при тези думи:

— Повярвай ми, *не* я открих да се изявява като звезда в голяма театрална продукция. Но беше по-добре хората да забележат лудата ти роднина, отколкото да се питат как така си нямаш никого на света.

— Предполагам, че това е вярно. — Неохотно добавих: — Благодаря ти.

— Винаги съм на твоите услуги. Но по-добре да тръгваш, преди да закъснееш. Надявам се да се справиш добре.

— Няма. Просто ще се справя прилично.

И се придържах към това, когато започнаха изпитите. Цялата информация, която ни бяха набивали в главите през последните осем месеца, внезапно се концентрира в три дни. Някои от изпитите бяха писмени. Други, като този по танци, трябваше да се провеждат по практически начин. Беше изтощително дори за мен особено тъй като трябваше внимателно да подбирам в кои области да успея и в кои да се представя зле. Определено беше въпрос на баланс, но бях сигурна, че ще се класирам удобно някъде по средата. Щях да спазя обещанието си пред Седрик да не привличам ненужно внимание.

— Аделейд, скъпа — каза госпожица Хейуърт по средата на изпита ми по танци. — Кой танц изпълняваш?

— Валс? — предположих.

Тя поклати глава и отбеляза нещо в книгата си:

— Не разбирам. Изпълни го съвършено миналата седмица и напълно обърка новия бърз танц по двойки. Днес е обратното.

Опитах се да запазя безразлично изражение:

— Така се получава от нервност, мадам.

— Продължавайте — каза тя, като ни махна с ръка да се раздвижим отново и прие раздраженото изражение, което често предизвиквах у нея.

Наблизо видях Клара да се хили самодоволно, задето са ме разкритикували. През времето си тук беше започнала да бележи отлични постижения в тази област дотолкова, че госпожица Хейуърт беше предложила тя да е начело на танците при откриването на бала в Адория. Клара имаше нужда от тези резултати, за да смекчат

катастрофалните, които бе постигнала в академичните области, а и всъщност и бездруго не ме беше грижа за мнението ѝ.

Мислите на Тамзин обаче бяха нещо, което дълбоко ме интересуваше. По-далече в отсрещния край на стаята я видях да ме наблюдава с озадачено изражение. Скоро се върна към ритъма на танца, но на мен ми идеше да се наричам заради грешката си. Тук беше достатъчно лесно да редувам успехи и провали. По-трудно беше да следя в кои области би трябвало да се справям слабо по подразбиране. Не за пръв път бях объркала нещо — и не за пръв път Тамзин беше забелязала.

След танците последваха писмени изпити: нещо, което ме караше да се чувствам много по-спокойна. Никой освен преподавателите не разбираше, ако сбърках нещо. Нова неволна грешка последва обаче на втория ден по време на изпита ни по музика. Макар че от нас не се очакваше да сме опитни в свиренето на който и да е инструмент, предполагаше се да знаем за всеки един достатъчно, за да си изкараме изпита. Вместо да ни изпитва за всичките на заключителния изпит, преподавателката ни просто избираше три и основаваше резултатите ни върху познанията за тях. Не бях очаквала това. Първите два, флейтата и арфата, бяха инструменти, с които винаги умишлено се бях представяла зле. Предполагах, че последният инструмент, който ще представи, щеше да е клавесин или лютня — на които винаги показвах истинските си умения. Вместо това тя избра цигулката. Жените в Адория не свиреха често на нея, така че винаги бях смятала за безопасен избор да объркам нещата тук. Осъзнах, че сега, за да получа прилична оценка по музика, трябваше да се представя отлично в нещо. И затова за удивление на нея и останалите момичета изпълних съвършено една мелодия на цигулката.

— Е, само погледни това — заяви мистрес Бозуърт, широко усмихната. — Упражнявала си се.

— *Не* си се упражнявала — прошепна Тамзин по-късно, след като изпитът приключи и имахме почивка, за да отидем на обяд. — Къде се научи да правиш това?

Свих рамене:

— От нея.

— Последния път, когато тя извади цигулката, ти дори не можеше да държиш лъка изправен!

— Тамзин, не знам. Понякога се смуцавам и обърквам нещата. Какво има? Ти се справяш страхотно.

Както и се надявах, това отвлече вниманието й.

— Така е — каза тя гордо. — Справих се идеално с всички онези есета по религиозни и политически въпроси за господин Брикър. *И* знам, че съм се справила както трябва и с почти всичко на изпита по общество и култура на Адория. Този е един от най-важните, знаеш.

Усмихнах се, искрено щастлива за нея:

— За нула време ще те класират като „диамант“.

— Ако успея да победя момичетата в другите имения. Знам, че съм най-добрата тук. — Каза го като факт, без дори да се перчи. — Но кой знае какво е в другите три къщи?

Не се тревожех за нея особено с отминаването на останалите изпитни дни. Онова ревностно усърдие и пламенна решителност, които бях забелязала още от първия ден, сега наистина бяха в действие и тя се раздаваше напълно по време на всеки изпит. Всяка вечер, когато се връщаше в стаята ни, се преборваше с изтощението си и продължаваше да учи.

След като на третия и последен ден изпитите приключиха, всички бяхме изчерпани до крайност — дори онези, които не бяха учили толкова много, колкото Тамзин. Всички бяха уморени и изцедени и аз с благодарност си легнах веднага щом ни освободиха от вечерята. Нито съквартирантките ми, нито аз говорихме много за каквото и да е, и вместо това предпочетохме да си легнем да спим с въздишка на облекчение.

На другата сутрин положението беше различно. Отпочинали и свободни от изпити, изведнъж бяхме осенени от истината: бяхме успели. Бяхме изпълнили задачата, която си бяхме поставили, когато постъпихме в Бляскавия двор. Още не бяхме получили резултатите си, но триумфът от постижението ни беше опияняващ. Мистрес Мастърсън ни освободи за целия ден, планирайки първото ни голямо празненство тази вечер в чест на Деня на Ваиел, най-големия от зимните празници. На всички ни бяха възложени определени задачи, за да се подготвим за празненството, и никоя от нас нямаше нищо против да приложи на практика усвоените си с толкова труд умения.

— Обичам Деня на Ваиел — каза Тамзин, докато обличахме дневните си рокли. — Храната. Ароматите. Украсите. Струва ми се

жалко, че правим всичко така в последната минута.

Беше права. Обикновено зимните празненства започваха цели седмици преди свещения ден на ангела на мъдростта, позволявайки жизнерадостната атмосфера да продължи през по-голямата част от месеца.

— Е, ако Джаспър не беше изтеглил разписанието ни, празненствата ни нямаше да бъдат изтикани настрана заради неговата изгода — напомних ѝ.

— Поне ни се полага някакво празнуване. Нали знаеш онези нещастни еретици, поклонниците на Урос — босоногите свещеници? Те изобщо не празнуват. Казват, че това е идолопоклонничество. Но може би да не се прави абсолютно нищо, е по-добре от това, което правят аланзанците. Кой би искал да е навън и да се кланя на дървета в това време?

— Сред дърветата — поправи я Мира. — Денят на Ваиел е техният Празник на зимното слънцестоене — най-дългата нощ от годината. Аланзанците се молят навън на Деанзиел за прозрение, а после утре ще отправят благодарност към Аланзиел за завръщането на слънцето и удължаването на дните.

Погледнах я с известна изненада. Не се случваше често да разкрие факт, който не ми беше известен, но пък и вероятно освен това беше срещала истински аланзанци. Подобно на толкова много други области, религиозните ѝ вярвания бяха нещо, за което никога не питах. Тя присъстваше на ортодоксални служби в чест на Урос заедно с нас, което всъщност беше всичко, което имаше значение.

— Няма значение какво почитат. Всичко това е езическо суеверие. — Удовлетворена от външността си, Тамзин се отправи към вратата. — Е, време е да се залавяме за работа. Нямам търпение за момента, когато ще имаме други хора, които да правят това вместо нас.

На повечето момичета — като Тамзин — беше възложена задачата да готвят за внушителното пиршество, което мистрес Мастърсън беше планирала. Няколко момичета отговаряха за игрите и музиката, а на мен беше възложено задължението по украсата заедно не с коя да е, а с Клара. Двете с нея се справихме със задачата, като си поделихме стаите и гледахме да не се засичаме.

Когато дойде време да украсяваме дневната, с изненада открих Седрик и Мира да разговарят вътре. През дните на изпитите ни той се

беше покрил някъде.

— Днес имаш порядъчен вид. Отново си истински адориец — казах. Беше облечен така на първата ни среща, но често за неофициални поводи възприемаше осфридиански стилове на обличане. Връхната му дреха, ушита от тежък син плат, поръбен в златисто, се спускаше спретнато до коленете му за разлика от покъсите палта, по-често срещани тук. Ботушите му също бяха повисоки, отколкото диктуваха модните тенденции на континента. Не просто изглеждаше добре. Изглеждаше ослепително — не че някога щях да му кажа. — Все едно си бил в училище за обноски.

— Е, някои хора може и да срещат затруднения да се облекат сами, но на мен никога не ми се е случвало — каза той. — След още месец ще потеглим, затова сметнах, че е редно да изглеждам подобаващо. С баща ми трябва да сме почти — макар и не съвсем — толкова великолепно изглеждащи като останалите от вас, ако смятаме да покажем, че сме истински достойни за доверие посредници. Всичко е в имиджа или поне така казва чичо ми.

В изминалите месеци не се бях замисляла много за зловните обвинения на Клара по адрес на Седрик и Мира. Сега, след като се бях натъкнала на двамата, докато разговаряха, любопитството ми беше възбудено.

— Да не би да разсейваш Мира от задачите ѝ? — попитах, поддържайки ведър тон.

Мира си размени с него многозначителна усмивка:

— Седрик ми обяснява една игра, наречена магически зарове. Мистрес Мастърсън ми възложи да отговарям за забавленията, но не знам много осфридиански игри.

— Магически зарове ли? — попитах слисано. — Това е просто игра със зарове, която играят конярите и вестоносците. — Преглътнах евентуалните си следващи думи, когато Седрик ме стрелна с остър поглед.

— Тази игра се играе от много хора — поправи ме той. — Повечето момичета са израснали с нея. Висшите класи не я играят, вярно, и е умно от твоя страна, че си се сетила за това. Но съм сигурен, че за една нощ всички можем да се поотпуснем.

— Да, разбира се — казах. От доста време не се бях „подхлъзвала“ така. — Обаче откъде ще вземеш заровете? Мислиш ли,

че мистрес Мастърсън има някой резервен комплект?

— О, мисля, че Нанси Мастърсън може да се окаже по-голяма бунтарка, отколкото смятаме. — Макар че все още се усмихваше, тази вечер около Седрик се долавяше нещо необичайно. Не можех да го определя точно, но ми се струваше почти като меланхолия — със сигурност не настроение, което обикновено свързвах с него.

— Повикахте ли ме?

Мистрес Мастърсън подаде глава през вратата, понеже точно в този момент бе минавала наблизо.

— А, не — каза Седрик. Двете с Мира се опитахме да не се разсмеем. — Аделейд точно обсъждаше плановете си за стаята и се надяваше, че ще ги одобрите.

Мистрес Мастърсън ме погледна очаквателно, а аз се опитах да не отправям кръвнишки поглед към Седрик, задето беше изместил вниманието към мен. Бързо намислих план:

— О, свещи на всички прозорци и онези позлатени по края сини тесни покривки за масите. А ако преместя онази софа ей там, онзи ъгъл ще остане открит за разговор. Ще бъде хубаво да вземем и малко от онзи подправен с благоухания тамян.

Мистрес Мастърсън кимна одобрително:

— Изглежда, сякаш държиш всичко под контрол, скъпа.

— И имел — казах внезапно, поглеждайки полицата на камината. — Трябваше да наберем клонки имел за украса. Винаги правехме това за зимните празненства в столицата.

— Щеше да е хубаво — съгласи се мистрес Мастърсън. — Дори не се сетих за това в цялата суматоха. Вече е твърде късно да донесем — слънцето почти залезе. — Кимна към един притъмнял прозорец и виждайки разочарованото ми изражение, добави: — Не се тревожи. Клара имаше предвидливостта да се сети да отиде за пресен бръшлян и да направи гирлянди. Това е почти толкова хубаво.

Знанието, че Клара ме беше изпреварила, само влошаваше нещата. Мистрес Мастърсън си тръгна, а Мира се взря в прозореца за няколко мига, преди да се обърне към Седрик:

— Не трябваше ли да се погрижиш за някои неща?

— Да... добре е да го направя скоро.

Когато той не понечи да си тръгне, Мира добави:

— Ще имаш много време преди празненството. Точно сега всички са много заети.

— Да... да. — Усмивката му се върна, но забелязах зад нея напрежение, което подсили странното усещане, което бе предизвикал у мен. — Ще се погрижа за това сега.

Тръгна да излиза от стаята, а после спря за миг до мен.

— Заповядай. — Усмихнах се, когато пъкна комплект зарове в ръката ми.

— Разбира се. Разбира се, че ти имаш комплект.

— Този ми е резервният всъщност. Постоянно играем в училище.

— Бива ли те? — попитах. — Няма значение. Вече знам, че те бива. Това е игра, която включва уменията да разчиташ характера на хората и да ги манипулираш.

— Точно — каза той. — На теб щеше да ти идва отвътре.

Въпреки тази шега той още изглеждаше напрегнат.

— Държи се много странно — казах на Мира, след като той си отиде.

— Така ли? Не го познавам достатъчно добре, за да си дам сметка.

— Наистина ли? — попитах многозначително.

Изражението ѝ беше напълно невинно, когато поклати глава:

— Сигурна съм, че всичко е наред. Искаш ли да ти помогна да преместим софата, преди да тръгна?

Заедно затърсихме софата през стаята, и двете изненадани от тежестта ѝ.

— Започвам да се съгласявам с Тамзин — казах. — Ще бъде хубаво да имаме рояци от слуги, които да правят това вместо нас.

Мира се ухили в отговор:

— Ще видим. Не знам дали се справих достатъчно добре, за да се сдобия дори със съпруг само с *един* слуга, а какво остава пък за цели рояци.

— За разлика от Тамзин — казах.

— За разлика от Тамзин. — Тя се засмя. Изражението ѝ стана сериозно. — Но се надявам, че се справих достатъчно добре, за да получа... не знам. Избор. Или поне някого, когото мога да уважавам.

— Все още ли искаш да откупиш договора си?

Тя ми помогна да изправим софата:

— Мисля, че Тамзин беше права. Ще имам нужда и от още някаква работа освен това, а предполагам, че не е позволено.

— Ъм, да. Джаспър вероятно не би одобрил подобно нещо. Но няма да има значение. Знам, че ще можеш да избираш сред невероятни мъже. А ако се тревожиш за резултатите си, винаги можеш да се явиш отново на изпитите.

— Правилно. Миналия път бяха толкова забавни. — Тя отстъпи назад и дойде при мен да огледа какво сме направили със софата. — Имаш ли нужда от нещо друго, преди да тръгна?

— Не, освен ако не можеш да накараш малко имел да се материализира тук — казах печално. — Просто без него усещането за зима го няма.

— Нямах да се сетя, защото при нас в Сирминика няма, но мисля, че тази стая ще стане чудесна.

След като тя си тръгна, репликата ѝ ме накара да се почувствам по-зле — сякаш ѝ дължах имел за истинско осфридианско изживяване. Когато свърших с гостната, мистрес Мастърсън ме освободи по-рано от задълженията ми, за да отида да се приготвя за празненството. Нито Тамзин, нито Мира се бяха върнали още. Сложих си най-хубавата дреха, рокля с дълга, набрана в кръста пола от небесносин брукат, осеяна с розови цветя. Под нея се носеше розова долна риза, подаваща се през ръкавите с прорези и около корсажа с банели от кост. Докато затяхах връзките, си представих какво ли щеше да бъде, когато преминехме към адорийските моди. Полите бяха по-вталени и по-лесни за придвижване, корсажите — не толкова сложни.

Слязох долу, за да потърся с какво да помогна. Никой нямаше нужда от мен, а Седрик си беше тръгнал. Донякъде ми се беше искало да му се похваля, че бях пристегнала връзките на роклята за по-малко от минута. Затова си намерих занимание, като започнах да оглеждам работата, която бях свършила при украсата, но не открих недостатъци в нея — ако не се брой липсата на имел. Един поглед към часовника ми подсказа, че разполагам с един час до вечеря, и взех импулсивно решение.

Смених изящните си официални обувки със здрави ботуши и си сложих вълнена наметка. Въпреки това не бях подготвена за студения порив, който ме връхлетя, когато излязох навън през една от задните

врати. За момент се поколебах в решението си, докато гледах как дъхът ми образува мразовити облачета, а после се устремих напред.

Знаех какво щеше да каже мистрес Мастърсън за самотното ми скитане из гората по това време на деня. Баба ми щеше да каже същото. Но през времето, прекарано тук, бях обиколила цялото землище на Блу Спринг на разходки и пикници с другите момичета. Наоколо не бродеха опасни животни, а бяхме твърде далече, за да има минаващи скитници. Единственият човек, когото имаше вероятност да видя, беше добродушният стар пазач на имението.

Беше най-късият ден от годината и слънцето беше залязло рано. Светлината бе почти изчезнала от западния хоризонт, а по останалата част от небето вече проблясваха звезди. Благодарение на изгряващата луна и собствения ми спомен как се стигаше до храстите с имел, ми беше лесно да се ориентирам. Най-много ми пречеше студът и съжалих, че не си бях взела ръкавици. Тънък пласт от сняг хрущеше леко, докато минавах по него.

Открих храстите с имел, където си спомнях, в най-далечния край на имота. Тук землището на имението отстъпваше място на онова, което беше останало от по-дивата, първоначална гора. Онези, които бяха построили Блу Спринг някога, бяха изсекли дърветата около къщата, замествайки ги с обширни изрядно окосени морави и изящни насаждения. Това беше обичайна практика сред модните имения и броят на подобни диви гори намаляваше.

Бях проявила достатъчно разум да си донеса нож и се залових да режа клони имел. Нямах да успея да ги оформя в истински венец, но щях да имам достатъчно, за да направя няколко хубави украси за полиците над камините, които със сигурност щяха да надминат бръшляна на Клара. Почти бях приключила, когато забелязах нещо с периферното си зрение.

Отначало си помислих, че очите ми играят номера. Тук можех да виждам доста надалече. Луната хвърляше отблясъци по снега, а небето беше обсипано със звезди. Примижавайки към онова, което беше привлякло погледа ми, се запитах дали не виждам просто поредното отражение. Но не — това не беше бледата, сребриста светлина на луната и снега. Тази беше по-топла. Златистата светлина на пламък.

Идваше отнякъде още по-навътре в старата гора, в китка от лески и дъбове. Промъкнах се напред да разуча какво става. Най-

вероятно бе пазачът на земите около имението. Ако не беше така и това бе някой нарушител, можех лесно да се измъкна, без да ме види, и да съобщя за станалото. Отново знаех, че мистрес Мастърсън и баба ми биха казали много неща за това решение, но не ме беше грижа.

Стиснала клоните имел и ножа си, започнах да се промъквам напред, придържайки се към сенките и прикритието на дърветата. Когато се приближих, видях, че всъщност имаше дванайсет светлини: мънички фенери в снега, подредени във форма на ромб в едно сечище, заслонени като с балдахин от голите клони на прастари дървета. В средата на ромба, с лице към най-стария и внушителен дъб, стоеше мъж в диплецо се от вятъра палто, което сияеше в алено на светлината от фенерите. Той коленичи с лице към източния връх на ромба и се поклони на дъба, нашепвайки нещо, което не успях да различа. После коленичи на юг и повтори ритуала.

Стомахът ми се изпълни с ужас, когато осъзнах какво ставаше. Бях пренебрегнала шеговитите подмятания на Тамзин за аланзанците и деня на зимното слънцестоене, но тук, точно пред очите ми, беше един от онези еретици, извършващ някакъв таен ритуал в нощта. Може и да не знаех за тях толкова много, колкото Мира, но от водени шепнешком разговори в Осфро бях научила достатъчно, за да знам, че ромбът, образуван от дванайсет върха, беше свещен за аланзанците. Олицетворяваше дванайсетте ангела, шест светли и шест тъмни.

Еретик използва земите ни! Трябваше да се върна и да съобщя за това. Бързо понечих да се оттегля точно когато той се обърна към северния връх на ромба — с лице към мен. Светлината освети лицето му и разкри черти, които познавах. Черти, които бях видяла преди по-малко от час. Черти, в чието съзерцаване бях прекарала твърде много време.

Седрик.

8

Бях толкова шокирана, че имат се изплъзна от ръцете ми. Опитах се да го взема тайно, но бе твърде късно. Вече бях вдигнала прекалено много шум и бях предупредила Седрик за присъствието си. Той мълниеносно се изправи на крака и аз си помислих да побягна, но знаех, че с тези поли няма да стигна далече. След миг той беше пред мен, вирайки се слисано надолу.

— Аделейд? Какво правиш тук навън?

— Аз ли? А ти какво... Няма значение. Знам какво правиш! — Отстъпих назад, като размахвах малкия си нож. — Стой далече от мен!

— Пусни това, преди да си наранила някого. — Върху лицето му бе изписано сериозно изражение, не ядосано... просто примирено. — Не е каквото си мислиш.

Думите бяха толкова нелепи, че възпряха отстъплението ми.

— О? Нима искаш да кажеш, че не си насред еретичен ритуал по случай зимното слънцестоене?

Той въздъхна:

— Не. Искам да кажа, че аланзанците не са онези кръвожадни създания, каквито си учила, че сме.

Употребата на това „сме“ не ми убягна.

— Но... но искаш да кажеш, че си един от тях?

Той се забави дълго, преди да отговори. Появя хладен вятър, който разроши косата ми и смрази кожата ми.

— Да.

Светът сякаш се разлюля около мен. Седрик Торн току-що беше признал, че е еретик.

Протегна ръка към мен:

— Сериозно говоря. Би ли оставила това, ако обичаш?

— Не ме докосвай! — заявих и размахвах ножа по-високо. Зад мъжа фенерите сияеха със зловеща светлина и внезапно се запитах дали щеше да опита да ме поразии с някое аланзанско проклятие. Бях чувала много за тях, но изобщо не очаквах да стана тяхна жертва. Но

пък и всъщност никога преди не бях попадала в тази ситуация с човек, когото си мислех, че познавам. Запитах се дали някой в къщата щеше да ме чуе, ако изпищя.

— *Недей* да пищяш — предупреди Седрик, предусетил мисълта ми. — Кълна се, няма от какво да се страхуваш. Всичко си е същото. Аз съм си същият.

Поклатих глава и почувствах как ножът трепери в ръката ми.

— Не е вярно. Ти вярваш в общуването с демони...

— Вярвам, че шестте разпътни ангела са точно толкова святи, колкото и шестте бляскави. Не са демони. И вярвам, че божествеността е навсякъде около нас в света на природата, на разположение на всички — каза той спокойно. — А не е нещо, до което можем да достигнем само чрез свещениците в техните църкви.

Звучеше по-малко зловещо, когато го представи така, но ми бяха втълпени твърде много предупреждения.

— Аделейд, ти ме познаваш. Прикрих те, когато избяга. Намерих работа на старата ти готвачка. Наистина ли мислиш, че съм някакъв слуга на мрака?

— Не — казах и най-сетне свалих ножа. — Но... но... ти си заблуден. Трябва да прекратиш това. Да спреш... ъм, да бъдеш еретик.

— Това не е нещо, което мога просто да престана да бъда. То е част от мен.

— Могат да те убият, ако те заловят!

— Зная. Повярвай ми, добре си давам сметка за това. И то е нещо, което отдавна съм приел. — Потръпнах, когато над нас отново поя леден вятър. Седрик ми хвърли поглед: изражението му стана слисано. — Хайде да поговорим на някое по-топло място, преди да получиш хипотермия.

— Например в гостната? — попитах. — Сигурна съм, че от опасните ти и незаконни вярвания ще излезе завладяваща тема за разговор, когато се върнем на празненството! Няма да отидем никъде, докато не разбере какво става. Добре съм. Сложих си пелерина.

— Тогава защо посиняваш?

— Не е възможно да виждаш това чак тук!

— Виждам, че тази наметка е предназначена да те покрие само докато стигнеш от каретата до някое празненство. А не да подскачаш наоколо през най-дългата нощ от годината. Ако отказваш да влезеш

вътре, тогава поне иди ей там. — От едната страна на сечището имаше малък навес, отворен от двете страни, използван за складиране на инструменти и дърва. Вмъкнах се вътре и открих, че възпираше донякъде вятъра. Седрик дойде при мен и когато се приближи, понечих да се отдръпна стреснато, все още изплашена от спомена как го видях в очертанията на осветения от огъня ромб, сякаш излязъл от ужасните разкази, които бях чувала.

За моя изненада той разкопча аленото палто и ме придърпа към себе си, обгръщайки ме в гънките на тежкия плат. Топлината, излъчваща се от него, смекчи страха ми. Усетих мириса на познатия одеколон, който харесвах толкова много, и успях да различа почти всяка подробност от лицето му на лунната светлина сега, когато бяхме по-близо един до друг. Понеже се налагаше, се доближих до топлината, излъчваща се от тялото му, и осъзнах, че казаното от него бе вярно. Това си беше просто той, същият Седрик, когото познавах почти от година. И това правеше ситуацията още по-ужасяваща.

— Може да те убият — повторих, когато осъзнаването ме осени с пълната си тежест.

Осфридианските църковни съдилища понякога произнасяха снизходителни присъди срещу жени или чужденци, заловени да практикуват аланзанската вяра. Затвор. Глоби. Но осфридиански гражданин — мъж? Това можеше — и често наистина успяваше — да доведе до екзекуция. Свещениците стигаха до фанатизъм в стремежа си да опазят Осфрид чист. А кралят бе неспокоен при мисълта за религия, която подкрепяше всеобщото право на глас вместо наличието само на един всемогъщ водач.

— И затова трябва да отидеш в Адория — осъзнах внезапно, изричайки мислите си на глас. — Затова спореше с баща си за всички тези неща и спря занятията си в университета, нали? За да можеш да практикуваш безопасно в Кейп Триумф. — Макар че осфридианските колонии все още се подчиняваха на наложения от короната закон, доста от тях имаха укази, които допускаха определени изключения и свободи. Религията беше едно от често срещаните такива. Прехвърлянето на еретиците от другата страна на морето беше полесно, отколкото опитите да ги смачкат в родината, стига това да водеше до изпращането обратно на данъци и стоки.

— Не е законно в Кейп Триумф — каза той. — Нито една колония не позволява почитането на аланзанската вяра. Не още.

Наклоних глава, принудена да извършвам по-сложни маневри, за да го погледна в очите, като в същото време си оставах загърната в палтото му. Сега разбирах защо тези палта бяха толкова популярни в суровите условия на Адория.

— Ще има ли такава? — попитах.

— Е, не категорично аланзанска. Но има указ, изготвен за колония, наречена Уестхейвън, която ще позволява свобода на вероизповеданията за всички, които живеят там. На странстващите свещеници. И на Наследниците на Урос — поне онези, които не са отишли вече на север.

— Значи, можеш да отидеш там и да си в безопасност — казах, изненадана, че изпитвам облекчение заради него.

— Съвсем в началото е — думите му бяха подчертани от нотка на онази по-раншна меланхолия. — Все още се утвърждават границите и законите. Колонията още не е отворена за всички заселници — само за онези, които купят дял при първоначалното учредяване на компанията. Прекрасен шанс е да бъдеш един от ранните вложители — голям потенциал за лидерство и непосредствена сигурност, ако можеш да си осигуриш това членство. Но не е евтино.

— И затова подбираше момичета, нали? — попитах. — Не беше достатъчно само да заминеш за Адория по семейни дела. Имал си нужда от собствени пари.

— Да. Но няма да ми стигнат.

Трепнах:

— Защото избра сирминиканка и измамница, които ще ти донесат само посредствени комисионни?

— Измамница си само когато въпросът опира до шиенето и „избелването“ на зеленчуци.

Плеснах го по гърдите, твърде раздразнена, за да се запитам как беше научил за инцидента с аспержите.

— Сериозно ти говоря! Трябва да се махнеш от Осфрид. Трябва да отидеш на това безопасно място... ако има такова нещо за някого като теб.

Не можех да съм сигурна, но ми се стори, че той трепва при думите *някого като теб*.

— Не става дума само за безопасност. А за свобода. Свобода да бъда този, който съм, без да се преструвам заради всички други. — Посочи назад към ромба. — Без да се налага да се промъквам тайно.

Думите му повтаряха като ехо моите собствени, изречени преди месеци, когато го бях помолила да опази прикритието ми. Разбирах копнежа му за свобода дори и да не разбирах мотивите зад него. Бях положила много старания, за да изляза на път, който щеше да ми позволи да поема контрол над живота си, и това бе станало с негова помощ.

— Е, все още нямаш тази свобода. Тогава защо участваш в ритуали на самата територия на Бляскавия двор?

— Не очаквах тук навън да има някого — каза той остро. — Ако зависеше от мен, днес въобще нямаше да дойда в имението — щях да отида да се моля с други, вместо да извършвам самотен ритуал. Вие празнувате края на изпитите, но за мен това е една от най-святите нощи от годината. Трябваше да дойда да отдам възхвала, преди да започне празненството ви.

Беше ми трудно да „помиря“ дръзкия и нахакан Седрик, когото познавах, с този, който така сериозно обсъждаше духовни въпроси — въпроси, които звучаха безсъдържателно на някого, възпитан в ортодоксалната вяра към единствения бог Урос, вяра, която се практикуваше в солидни църкви с добре организирани служби. Когато извърнах поглед, без да отговоря, Седрик отбеляза меко:

— Странно е — знаех, че когато това излезе наяве, другите ще гледат различно на мен. Ще ме отхвърлят. Подготвих се за това. Някак обаче не очаквах, че ще съм толкова смутен от факта, че падам в твоите очи...

Отново вдигнах поглед към него, привлечена от тона на гласа му. Това, което видях в лицето му, ме смути особено когато той придърпа палтото по-плътено около нас. Преглътнах и минах на малко по-безопасна тема:

— Има ли някакъв друг начин да се сдобиеш с парите и да вземеш дял в колонията? Не можеш ли да помолиш баща си или чичо си?

— Познаваш баща ми — изсумтя насмешливо Седрик. — Той няма представа, че съм част от това. Вероятно би ме предал лично. Открих аланзанците, когато постъпих в университета преди две

години, и най-сетне нещо в този свят ми се стори смислено. Струваше ми се толкова правилно, но бях достатъчно благоразумен да не спомена дори една дума пред някого, дори и пред собствените си близки. Чичо ми също нямаше да помогне — той просто прави каквото прави баща ми. Колкото до други средства... Бих могъл да си намеря някаква работа там, но щеше да отнеме известно време да изкарам парите, нужни за колонията, особено ако не завърша образованието си тук. Вероятно в крайна сметка ще стана работник и ще замина, когато колонията вече е отворена за всички заселници — но това няма да се случи веднага. Всеки, който не е сред първоначалните заселници, основатели на колонията, вероятно ще получи гражданство чак догодина.

— Е, не можеш да останеш тук, за да завършиш образованието си — казах твърдо. — Със сигурност трябва да има други начини за бързо изкарване на пари.

Той се ухили:

— Ако съществуваха, щеше ли семейството ти едва да свързва двата края? Искам да кажа, да, има множество схеми за бързо забогатяване в Новия свят — и някои от тях вършат работа. Но всъщност Бляскавият двор е една от най-добрите. Транспортирането на каквито и да е луксозни стоки — дори млади жени — може да бъде много доходоносно там. Те нямат достъп до нещата, които ние имаме тук.

— Какви луксозни стоки? — попитах, опитвайки се да прикрия все по-силното си треперене.

— Подправки, бижута, порцелан, стъкло — направи пауза, за да помисли. — Баща ми изкарва цяло състояние в странични доходи, като продава плат. Пренася го — заедно с момичетата, и това многократно покрива разходите по облеклото ви — което след това той препродава за още печалба, след като всички се омъжат. Уникатите също са ценни. Старинна мебелировка. Произведения на изкуството.

Това привлече интереса ми:

— Изкуство? Какво изкуство?

— Всякакво. Там няма художествени галерии, няма велики майстори. А тук малко хора си правят труда да превозят редките си картини или скулптури през океана, за да ги продадат там. Твърде

сложно е. Прекалено рисковано. Но ако го направят, може да се изкара огромна печалба. По дяволите — чувам ти зъбите. Трябва да вървим.

Понечи да ме поведе в посоката, от която бях дошла, но аз се отгласнах упорито назад и задържах и двама ни на място.

— Тогава... ако можеш да продадеш някоя картина, това много ще ти помогне да спечелиш нужните пари.

Той поклати глава:

— Ако успея да продам подходящата картина на подходящия купувач, мога да платя не само дела си в Уестхейвън.

— Тогава трябва да намериш картина.

— Ценните картини не се търкалят под път и над път. Искам да кажа, има такива в именията на чичо ми, но няма да крада от собственото си семейство.

— Не е нужно да крадеш някоя, ако можеш сам да я нарисуваш — казах възбудено.

— Не мога да нарисувам никаква...

— Не ти. Аз. Не помниш ли онзи ден в Осфро? Картината с маковете?

Той замлъкна. Очите му бяха тъмни на мъждивата светлина, докато ме оглеждаше замислено:

— Мислех си, че това е някаква игра.

— Не беше. Е, искам да кажа, беше... трудно е за обяснение. Но мога да го направя. Мога да нарисувам точни копия на всевъзможни прочути картини. Или ако не искаш точна репродукция, мога да имитирам стила на някой художник и да заявим, че сме открили някоя изгубена творба. Онази картина на Флоренцио, която виси до салона? Бих могла лесно да я прерисувам, ако имам достатъчно време.

— Искаш да продадеш фалшива картина в Адория? — попита той слисано.

— Мислиш ли, че наистина ще открият разликата? — попитах предизвикателно.

— Ако ни хванат...

— Добави го към списъка на другите неща, заради които бихме могли да загазим.

— Този списък вече става доста дълъг. — Но онова първоначално безпокойство вече отстъпваше място на топлота и въодушевление, които познавах. Онзи Седрик, когото познавах —

комбинатора и търговеца. Продължи да се взира в мен дълги мигове, докато вятърът свиреше около нас. — Знаеш ли в какво се забъркваш, като правиш това?

— В не повече от онова, което направи ти, когато ме защити онази нощ пред градските порти на Осфро. Казах ти, че ще ти дължа услуга.

Можех да почувствам как решението се оформя у него.

— Добре тогава. Ще го направим. Първо обаче трябва да влезем вътре.

Излязохме от жалката безопасност, предлагана от навеса, и двамата треперещи. Той угаси фенерите, а аз вдигнах имела си. Докато го гледах, почувствах как онова предишно безпокойство започна да се пробужда в мен, когато в ума ми зазвучаха всички предишни предупреждения от строгите навъсени свещеници. После Седрик се върна при мен с лице, светнало и нетърпеливо заради намисления план, и онези предупреждения заглъхнаха до едва доловим шум на заден план. Той ме загърна възможно най-плътно с палтото си, докато вървахме обратно към имението, стгшени заедно.

— Как, за Бога — отбеляза той, вече планирайки бъдещите ни ходове, — изобщо ще намерим начин да нарисуваш тайно този шедьовър?

— Ще трябва ти да измислиш тези подробности — казах. — А аз ще се концентрирам върху намирането на съпруг, за да можеш да получиш онази незначителна комисионна.

— Правилно. Не бих искал да те разсейвам от тази задача. Ще измисля нещо.

Светлините на имението сияеха пред нас в нощта и въпреки предишната си убеденост неволно почувствах лека несигурност. Не за картината. Все още бях уверена, че мога да се справя с това. Материалната част от плана обаче щеше да е трудна за изпълнение. Намирането на материалите, а какво оставаше пък за място, където да работя, нямаше да е лесна задача. Заради това и заради потенциалните проблеми дори със самото продаване на картината в Адория шансовете на Седрик да се сдобие с парите, които му трябваха, в никакъв случай не бяха сигурни.

Точно преди да стигнем до задните врати, той спря и ме погледна в очите:

— Бях сериозен, когато казах, че историите, които си чувала, не са верни. Аланзанците са обикновени хора. Нормални хора с професии и морални ценности. Просто имаме различни възгледи за начина, по който действа светът.

— Седрик, не си паднал в очите ми. Винаги съм чувствала... — не можах да довърша и изпитах усещането, че изобщо не трябваше да започвам. Извърнах се, но той улови ръката ми и ме придърпа към себе си.

— Аделейд... — думите убягнаха и на него и той ме пусна. — Добре. Да вървим.

Влязохме вътре, спечелвайки си изненадани погледи от мистрес Мастърсън, другите ни преподаватели и останалите момичета, които се събираха за вечеря. Знаех, че лицето ми е пламнало и зачервено, а косата ми — разчорлена от вятъра, но Седрик побърза да ме прикрие както обикновено:

— Аделейд не можеше да се успокои, освен ако не си набере имел, затова предложих да изляза с нея. — Усмивката му беше непринудена както винаги, без по никакъв начин да дава да се разбере, че практикуваше противоречива религия, заради която можеше да го екзекутират.

Мистрес Мастърсън ми изцъка недоволно с език:

— Възхищавам се на отдадеността ти, скъпа, но не е подходящо да си навън при подобни условия. Благодаря ви, че сте се погрижили за нея, мастър Седрик.

Кой обаче щеше да се грижи за него? Въпросът ме тормозеше през цялата останала част от вечерта. Правех каквото се очакваше от мен по време на вечерята, игрите и разговора, но очите ми винаги бяха приковани върху Седрик. Той също се държеше вежливо и общително, но виждах, че не се престарава да въвлича в разговор другите. Сега, когато разбирах какво ставаше, лесно можех да забележа тревогата, която му тежеше. Отново се запитах дали фалшифицираната ми картина — ако успееш да се справим с това — щеше изобщо да е достатъчна, за да го спаси.

— Къде ти е умът тази вечер? — Тамзин дойде при мен от отсрещния край на гостната. Носеше синя рокля, която изглеждаше зашеметяващо в съчетание с червеникавата ѝ коса, макар че все пак побърза да ни каже, че зеленото е най-подходящият за нея цвят.

— Тревожа се за изпитите си — излъгах.

— Нима? — попита тя изненадано. — Ти сякаш винаги се справяш с часовете и ученето, като че ли няма никакво значение за теб.

— Предполагам, че вече започвам да осъзнавам колко реално е всичко.

Тя се вгледа внимателно в лицето ми:

— Предполагам. Е, върви да измъкнеш тайно още една чаша вино, когато мистрес Мастърсън не гледа. Или, ако наистина се тревожиш, яви се пак на изпитите, след като си получиш резултата.

— Да се явя пак ли? — бях го предложила на Мира, но дори не го бях обмисляла като вариант за себе си.

— Разбира се — каза Тамзин. — Аз смятам да се явя. Искам да кажа, мисля, че се справих прилично добре, но защо да не се подсигурия? Не мога да оставя нищо на случайността.

Думите ѝ ме зашеметиха като плесница в лицето. Взрях се в нея за няколко дълги мига, а после насочих поглед отново към претъпканата гостна. Седрик стоеше близо до огъня и разговаряше с буйно жестикулиращия господин Брикър, който, подозирах, беше изпил доста чаши вино. Сякаш ме беше усетил, Седрик вдигна поглед и ми се усмихна леко, а после се върна към разговора.

— Аделейд? Добре ли си? — попита Тамзин.

Хвърлих поглед обратно към нея:

— Да... да. Просто изведнъж осъзнах нещо, за което не се бях сеццала преди.

— Какво? — попита тя.

— Не е важно. — Успях да си придам весело изражение. — Кажете ми как според теб ще се класират всички.

Това беше тема, по която тя обожаваше да се разпростира предвид факта, че бе прекарала много време да анализира другите момичета в имението. Когато се впусна в обяснения, взех да кимам и да се усмихвам одобрително, като през цялото време планирах какви трябваше да са следващите ми действия.

Седрик се нуждаеше от пари, за да стигне до Уестхейвън и да остане жив. Можеше ли фалшифицираната ми картина да постигне това? Да — ако всичко си дойдеше на мястото. А ако не всичко си дойдеше на мястото? Тогава му трябваше резервен план. Цяла вечер бях размишлявала, чувствайки се безполезна. Не разполагах с властта

да му дам пари. Сега обаче осъзнах, че имам тази власт. Дали можех да гарантирам, че ще успее да плати цялата цена за дела си в Уестхейвън? Не, но *можех* да му гарантирам добър старт.

А единственият начин да направя това беше да се погрижа наистина да не вземе нищожна комисионна за мен.

Седрик замина на сутринта след Зимното слънцестоене, а изпитните резултати излязоха няколко дни по-късно. Пристигнаха с Джаспър и госпожица Гарисън, една от шивачките на Бляскавия двор. Тя искаше незабавно да започне да моделира тематичните ни облекла. Мистрес Мастърсън влезе невъзмутимо в библиотеката, където всички чакахме тревожно, насядали в спретнати, прилежни редици. Тя подпря поставения в рамка списък на полицата на камината, а после отстъпи назад. Последва моментно колебание, а после излязохме от редиците, за да се струпаме напред и да погледнем.

В списъка бяха показани резултатите на всички момичета в четирите имения. Веднага намерих името си — точно в средата, както някога се бях надявала. Беше добър резултат, а резултатите помагаха само при решението на Бляскавия двор кои момичета да изпрати в Адория. Един заможен мъж, очарован от вида на някое момиче, може и да не се интересуваше как се е класирало на изпитите, но онези с най-високите резултати щяха да имат повече шансове да срещнат въпросния господин.

Мира, застанала до мен, нададе леко възторжено възклицание. Открих името ѝ няколко имена над моето, на достойното за уважение седмо място сред момичетата от всички имения, и с едно място по-високо от името на Клара.

— Можеш ли да повярваш? — попита Мира. — Може би в крайна сметка няма да ми се наложи да чистя подове. — Около нас стаята жужеше от бърбенето на други момичета.

Прегърнах я:

— Разбира се, че мога да го повярвам. Много се тревожеше за акцента, но положи толкова старания във всички други...

Проплакването на познат глас ме накара да млъкна рязко. Моментално зърнах Тамзин, застанала на отсрещния край на групата, с широко разтворени очи. Обърна се слисано съм мистрес Мастърсън:

— Как така съм класирана трета? Момичетата над мен имат същия резултат като мен! — Един бърз оглед на списъка ми показва, че на първо и второ място са две момичета от други имена.

— Да — съгласи се мистрес Мастърсън. — Всички се постаряхте — беше много впечатляващо. Всъщност в крайна сметка всичко се свеждаше до естетиката. — Тя кимна към госпожица Гарисън. — Уинифред, първото момиче би изглеждало толкова прекрасно в цветовете на диаманта. Рубинът е следващият скъпоценен камък, а това очевидно не би прилягало на косата ти. Така че третото място като сапфир изглеждаше като най...

— Сапфир ли? — прекъсна я Тамзин. — *Сапфир*? Всеки знае, че зеленото е най-добрият цвят за мен. Смарагдът не е ли по-скъпоценен от сапфира?

— Зеленият ми плат още не е пристигнал — каза госпожица Гарисън. — Няма вероятност да се появи до последната седмица преди отплаването ви.

Мистрес Мастърсън кимна:

— А категориите са доста гъвкави — това, към което се стремим, е по-скоро определена цвetoва гама от скъпоценни камъни. Сметнахме за най-добре просто да продължим със сапфира, за да може тя да се заеме с изготвянето на гардероба ти. В противен случай ще работи в последната минута.

Тамзин фиксира шивачката с остър поглед:

— Е, може би може да шие малко по-бързо, по дяволите.

— Тамзин! — изсъска мистрес Мастърсън, преобразявайки се отново в строгата преподавателка, която познавахме. — Държиш се неуместно. Ще приемеш сапфира и ще бъдеш благодарна, че си сред трите с най-висок резултат. И ще си мериш приказките.

Ясно ми беше, че Тамзин е все още разстроена, но тя си пое дълбоко дъх и видимо се успокои, преди да заговори отново:

— Да, мистрес Мастърсън. Моля за извинение. Но мога да се явя отново на изпитите, на които съм се представила слабо, нали?

— Да, разбира се. Всяко момиче може. Макар че, честно казано, при класиране с деветдесет и девет процента няма кой знае какво друго за постигане.

— Съвършенство — отвърна Тамзин.

Повечето момичета бяха доволни от резултатите си. Дори най-ниско класираните пак щяха да бъдат ослепително представени в Адория, а повторното изтърпяване на изпитите не беше особено привлекателен вариант.

Госпожица Гарисън и помощничките ѝ се заловиха да вземат мярка на всички и да вдигат парчета плат пред тях, докато се решаваха другите мотиви с представянето на скъпоценните камъни. Приблжих се до мистрес Мастърсън и попитах дали мога да положа отново изпитите.

— Разбира се — каза тя с изненадан вид. При положение че винаги бях толкова посредствена, подобна инициатива сигурно бе неочаквана. Тя затършува из някакви книжа и извади лист с разбор на резултатите ми, разпростиращ се подробно върху всяка област. — На кой би искала да се явиш отново?

Почти не погледнах листа:

— На всичките.

— Всичките ли? — повтори тя. — Това почти никога не се случва.

Вместо отговор свих рамене.

Тя посочи два резултата:

— Представила си се много добре в тези области. Съмнявам се, че е необходимо.

— Все пак бих искала да го направя.

Тя се поколеба и кимна рязко:

— Ще е нужно известно планиране, за да се срещнеш с всички преподаватели, но това е право на всяко момиче. Между нас казано, през цялото време, откакто правя това, повечето момичета, които се явяват отново на изпитите, повишават резултата си само с няколко точки. В момента госпожица Гарисън и аз сме те класирали като аметист, а виолетовите ѝ платове са великолепни. Няма вероятност резултатът ти да се промени достатъчно, за да е нужно подготвяне на нов цветен мотив, а и би ли го искала наистина?

— Искам да се явя отново на изпитите — повторих.

— Много добре. Междувременно обаче все пак ще ти вземем мярка, за да може госпожица Гарисън да се заеме с подготвянето на гардероба за аметиста.

Беше права за платовете. От всички, които госпожица Гарисън беше донесла, онези с цвят на аметист бяха сред най-красивите. Тя вдигаше парчета лавандулова коприна и пурпурно кадифе и цъкаше одобрително с език всеки път.

Но едно момиче аметист нямаше да донесе на Седрик комисионната, която му трябваше.

— Имаш подходящите цветове, за да се представиш добре като който и да е скъпоценен камък — отбеляза тя. — За някои от другите момичета първоначално планираните палитри от цветове няма да свършат работа.

Мира беше такъв случай. Бяха решили, че нейният цветови мотив ще бъде топаз, но след като я накараха да пробва някои от платовете, стана ясно, че жълто-кафявите платове просто не ѝ подхождаха.

— Наситено червените нюанси са правилният избор — каза госпожица Гарисън на мистрес Мастърсън. Погледът на шивачката се спря върху Клара. — Бихме могли да ги разменим — да облечем Мира в гранатови мотиви.

Джаспър, който следеше разговора, кимна в знак на съгласие:

— Той е съвсем малко по-ценен от обикновен камък, така че може би е подходящ.

Нямах възможност да се засегна от оскърблението към приятелката ми, защото намръщеното изражение на Клара ми подсказа колко много я разстройваше промяната. Това компенсираше много неща. След това я чух да мърмори пред Каролайн: „Мразя жълто. Винаги ме прави да изглеждам болнава“.

Тамзин беше една от последните, които приключиха с пробите за дрехи най-вече защото непрекъснато изтъкваше колко неприемлив е синият плат. Когато най-накрая приключи и се качи в стаята ни заедно с нас, промърмори:

— Нямам търпение повторните изпити да ме изведат на върха. Тогава ще видят какъв лош избор са направили. В бяло ще изглеждам точно толкова добре, колкото и в зелено.

Спънах се по стълбите и трябваше да се хвана за парапета, за да се задържа. В плана си да се явя отново на изпитите някак бях пропуснала да помисля за Тамзин. Ако успея да се изкача до върха на

списъка, къде щеше да се класира тя? Думите ѝ отекнаха в ушите ми: *Не знаеш какво съм заложила на карта.*

Не, не знаех. Знаех обаче какво беше заложил Седрик. Животът си. Независимо колко сериозни бяха нещата, можеше ли Тамзин наистина да е заложила нещо, което би могло да се мери с това? И наистина ли положението *беше* толкова сериозно? В деня на семейното гостуване чувствата ѝ изглеждаха искрени, но през времето ни заедно бях виждала от нея много драматични изпълнения. Дали болезнената ѝ амбиция да бъде най-добрата беше само въпрос на гордост? На ламтеж за богатства?

Трябваше да избирам между тях. Най-добрата ми приятелка или... кой? Мъжът, който беше помогнал за спасяването ми? Независимо на кое място се класираше Тамзин, тя щеше да има охолно бъдеще в Адория. Моето класиране можеше да окаже въздействие върху живота на Седрик. Имаше само един избор, който можех да направя.

Доволна от резултатите си и от мотива, с който щеше да бъде представена, Мира успя да се отпусне в дните, които последваха, прекарвайки голяма част от времето си, вгълбена в любимия си том с приключенски истории. Ние с Тамзин обаче преживяхме стреса от повторното полагане на изпитите, тъй като различните ни преподаватели разпределяха времето си през седмицата сред всички имения. Подобно на мистрес Мастърсън Тамзин беше озадачена, че ще се явя отново на всичките.

— Защо ти е да го правиш? — попита тя, докато отивахме към изпита по танци. — Мислиш, че нещата ще се променят? И защо би искала да се променят? Дрехите ти изглеждат страхотно. Не като на *някои* от нас.

Принудих се да извърна поглед, все още чувствайки се виновна въпреки решимостта си:

— Просто трябва да видя какво мога да направя.

Госпожица Хейуърт се срещна с нас и Каролайн, единственото друго момиче, което се явяваше отново на изпита по танци, в балната зала.

— Същият формат като преди. Ще минем през всеки един танц и ще видим дали имате подобрение.

Тамзин беше постигнала известно подобрене в онази стъпка, която постоянно ѝ създаваше проблеми. По някаква причина тактовете я объркваха. Каролин изобщо не беше постигнала подобрене. Всъщност справи се по-зле, но за щастие, мистрес Мастърсън щеше да вземе под внимание само по-високия от двата ѝ резултата.

А аз? Е, с мен въпросът стоеше съвсем различно.

Трудно бе да се каже коя сред тях трите беше най-удивена. Изпълних всеки танц съвършено както в техническо, така и в артистично отношение и беше облекчение най-сетне да позволя на истинската си същност да се покаже. Бях прекарала по-голямата част от последната година, прикривайки каквото можех с фасадата, която си бях създавала. Сега всичките години на обучение и официални празненства възкръснаха в ума ми и наистина изпитвах наслада.

Резултатите от другите изпити бяха подобни. Както и преди писмените ми позволиха да скрия отговорите от съквартирантките си. На практическите изпити обаче всичките ми „нови“ умения бяха на показ пред останалите. Тъй като нямаше друго момиче, което да се явява повторно на абсолютно всички изпити, никой друг всъщност не усети изцяло колко добре се представих по всеки предмет.

Всичко това се промени, когато следващата седмица резултатите излязоха.

Този път нямаше изнесен списък, просто среща, свикана от мистрес Мастърсън в салона. Подредихме се в обичайните редици. Джаспър Торн отново беше с нея и върху лицата и на двамата имаше изражения, които бяха не толкова сериозни, колкото... озадачени. Точно когато тя се готвеше да заговори, забързано влезе Седрик. В последните две седмици не го бях нито виждала, нито чувала, което ме остави да се питам какви ли бяха планове му за идеята ни с картината.

Видях как промърмори нещо, което звучеше като извинение, докато сядаше до баща си. Джаспър не каза нищо, поддържайки все същото престорено любезно изражение, което винаги пазеше за сина си пред хора.

Мистрес Мастърсън му кимна за поздрав, а после се обърна и ни заговори:

— Знам, че някои от вас очакват резултатите си от повторните изпити, затова ще сте доволни, че пристигнаха. Повечето от вас

показаха подобрене — от което съм особено горда. Нямаше обаче нищо достатъчно значително, за да изисква промяна в класирането или мотива. — Тя направи пауза. — С едно изключение.

До мен Тамзин изправи гръб и гордо повдигна брадичка. Видях я как трепери от вълнение, докато очакваше новината, че се е справила по-добре от двете момичета, които бяха на първите две места в списъка.

— Аделейд — каза мистрес Мастърсън: погледът ѝ падна тежко върху мен. — Подобрието, което показва, е... забележително, меко казано. Никога, абсолютно никога не съм виждала някое момиче така забележимо да повишава резултата си. И... никога не съм виждала някое момиче да постига съвършен цялостен резултат. — Тя остави тези думи да проникнат в съзнанието ми и почувствах върху себе си очите на всички в стаята. Тези на Тамзин бяха най-широко отворени от всички. — Рядко събитие е да правим промени в цветовите мотиви въз основа на повторно положени изпити, макар, разбира се, да се случва. А в този случай е категорично обосновано.

Джаспър пристъпи напред, поемайки щафетата от нея. Беше показно жизнерадостен както винаги, но някак ми се струваше, че не се радваше твърде много на обрата, който бяха взели събитията.

— Аделейд, скъпа, ти зае мястото на Уинифред от Дънфорд Манър като нашия диамант. Всички други, които са се класирали под последния ти резултат, ще слязат с едно място надолу в списъка. Всички момичета ще запазят вече определените им мотиви като скъпоценни камъни с няколко изключения.

— Както каза мастър Торн, ти ще получиш диамантения мотив — обясни мистрес Мастърсън. — Двете с Уинифред носите подобен размер и госпожица Гарисън не би трябвало да се затрудни особено да пригоди за теб нейните дрехи. Тъй като резултатът на Уинифред беше толкова висок, не изглежда особено честно да определим за нея полускъпоценен камък като аметиста. Мислим, че тя ще се представи най-добре като сапфир, и направихме няколко размествания в последната минута — което означава, Тамзин, че ти можеш в крайна сметка да бъдеш смарагд. Госпожица Гарисън очаква зеленият плат да пристигне другата седмица, и тя и помощничките ѝ ще работят денонощно, за да се погрижат да си подходящо облечена.

Тамзин все още изглеждаше втрещена, сякаш мистрес Мастърсън говореше на чужд език.

— Но... ако класирането се е изместило, тогава това означава... че аз съм четвърта.

— Да.

Тамзин беше загубила дар слово, нещо, което рядко се случваше, и почувствах буца в гърлото си. Забелязал слисването ѝ, Джаспър ѝ се усмихна сковано:

— Представена като смарагд, ще ги заслепиш. Дори и да не те канят на всички празненства на елита, знам, че ще бъдеш много търсена. Гордея се с теб. Гордея се с всичките си момичета — макар да изглежда, че този сезон именно синът ми откри най-голямата скъпоценност. — Джаспър не звучеше особено горд от факта. Преди това трите най-добре представили се момичета бяха все такива, избрани от него.

При този внезапен драматичен обрат на събитията почти бях забравила, че Седрик е тук. Сега го погледнах и видях, че беше може би най-шокираният от всички присъстващи в стаята. Не можа дори да се престори, че се усмихва.

Джаспър отправи още няколко насърчителни думи към цялата група, казвайки ни колко се вълнува да ни отведе в Адория следващата седмица. Имаше да осъществява значителни търговски сделки и беше наел за плаването два кораба. Щяхме да пътуваме с момичетата от Гътшайър Манър. Тези от Суон Ридж и Дънфорд щяха да бъдат в другия кораб.

Когато ни освободиха, избухна вихър от вълнение и около мен веднага се събраха рояци от момичета, които искаха да узнаят как бях постигнала такъв забележителен успех. Испитах облекчение, когато мистрес Мастърсън ме издърпа, за да обсъдим някои практични въпроси.

— Наистина е забележително — каза ми тя насаме в кабинета. — Мастър Джаспър се питаше дали е възможно да има някаква измама, но аз му казах, че ако си намерила начин да мамиш при свиренето на арфа или изпълнението на двустъпния лорандийски танц, тогава това само по себе си заслужава награда. Забележително.

Преглътнах:

— Предполагам, че просто съм научила повече, отколкото си давах сметка. Спомних си много уроци от времето, когато бях камериерка на дама.

— Е, всички ще се постареем да поправим тези първоначални грешки. Мисля, че би трябвало да се получи доста лесно. Облеклото на момичето диамант е изцяло в бяло и сребристо, което също ще изглежда добре върху теб. Ще трябва да отделиш малко допълнително време, за да може госпожица Гарисън да ти преправи дрехите тази седмица.

— Няма проблем — казах, все още зашеметена от мисълта колко добре беше сработил планът ми. — Съобщете ми какво трябва да направя.

Седрик се появи на прага: по-раншният му шок сега беше прикрит от весела усмивка:

— Мистрес Мастърсън, имате ли нещо против да заема Аделейд за малко, когато свършите? Знам, че тази промяна сигурно е малко стряскаща, и просто исках да я насърча малко.

Мистрес Мастърсън засия:

— Да, разбира се. Напълно готови сме.

Зимата все още не отпускате хватката си, но слънцето се беше показало достатъчно, за да направи деня приятен. Седрик предложи да се разходим, за да се порадваме на времето, но подозирах, че просто искаше да се увери, че не ни подслушват. Испитах леко облекчение, че тръгнахме към малка горичка от глогови храсти вместо към старата гора, където беше провел ритуала по случай зимното слънцестоене.

— Какво си направила? — запита настойчиво той. — Да не би напълно да си изгубила ума си?

— *Спасих* те, ето какво направих! — Бях очаквала изненада, но ожесточението му леко ме стресна.

Той прокара рязко ръка през косата си и я разроши там, където беше спретнато завързана отзад.

— Не се очакваше да привличаш вниманието. Казах ти това още в първия ден! Не чу ли мистрес Мастърсън? Никой не прави това. Никой не постига толкова огромна промяна в резултатите. Никой не получава свършен резултат! *Никой*.

— Аз...

— Мислиш ли, че всички просто ще се дивят на това? — продължи той, като обикаляше наоколо. — Мислиш ли, че всички просто ще се подсмивват и ще клатят глави? Някой ще започне да задава въпроси! Някой ще се запита как така някаква камериерка на благородна дама от дома на някаква графиня се е представила толкова съвършено след месеци на посредствено поведение! Някой ще направи връзката и ще се усети, че може би тази камериерка всъщност не е истинска камериерка!

Тръгнах към него с решителни крачки, с ръце на хълбоците:

— И какво, ако се усетят? По-добре да ме заловят като избягала благородница, отколкото да прогонят теб като еретик! Освен това след две седмици ще сме на път към Адория. Нищо от това няма да има значение.

— Не бъди толкова сигурна — каза той мрачно. — Подобни неща могат да те последват навсякъде.

— Какво е най-лошото, което може да се случи? Да ме завлекат обратно при баба? Бих предпочела това, отколкото да увиснеш на бесилката в Осфро!

— Нима мислиш, че ще ме обесят, задето съм отвлякъл благородница на кралството? — попита той, навеждайки се към мен.

— Не. Бих се постарала да не бъдеш обвинен в каквото и да е участие в това. Готова съм да поема пълната вина — но това няма да се случи. Дори ако някой ни проследи до Адория, вече ще съм омъжена, преди да предявят някакви права над мен. А това — добавих гордо — е целият смисъл на тази история. Тези резултати са само началото. Само почакай, докато пристигна там. Ще ги смая всичките. Ще се избиват кой да наддава. Ще накарам мъжете да пълзят в краката ми.

— Не се и съмнявам — промърмори той.

— Не ми се присмивай — отвърнах. — Заради това, което направих, ще получиш най-голямата комисионна на сезона. Може дори да получиш част от парите за издръжката ми. Може би сумата няма да покрие целия ти дял в Уестхейвън, но със сигурност ще улесни нещата, ако замисълът с картината пропадне.

Той ми хвърли поглед и заяви:

— Нищо, свързано с теб, никога не е било лесно.

Свих ръцете си в юмруци от двете страни на тялото си:

— Думите, които търсиш, са: „Аделейд, благодаря ти, че си навлече всичките тези неприятности, за да ми помогнеш да се измъкна“.

— Рискът е прекалено голям — той поклати глава. — Не би трябвало да правиш това.

И докато проговарях, осъзнах, че той нямаше предвид риска за себе си. Не се тревожеше истински, че ще бъде замесен в изчезването ми. Онова, което искаше да предотврати, беше разобличаването ми като измамница и отвеждането ми.

— Защо да не бива? — попитах. — След онова, което направи за мен. Ти ме спаси, Седрик. Там в Осфро направо се давех. Разбира се, че е редно да направя това. Готова съм да направя и повече, ако това е нужно, за да те опазя жив дори въпреки собствената ти упоритост.

Той ме гледаше много съсредоточено, докато говорех, сякаш не можеше да повярва напълно на думите ми. При тази последна част лицето му разцъфна в усмивка и най-сетне освободи напрежението:

— Въпреки собствената ми упоритост?

— Ами ти си този, който избра да си усложни живота с ерес.

— Не избираш това сам. То те избира.

— Щом така казваш — отвърнах. Поддържах лек и пренебрежителен тон, но вътрешно изпитвах облекчение, че вече не споря с него. — Как те избра във всеки случай? Не го приемай погрешно... но наистина не ми се струваш от типа хора, които биха се замисляли твърде много по религиозни въпроси.

Той ми направи знак да се приближа до къщата и аз тръгнах редом с него.

— Още от детството ми ме смущаваха много неща в света. Родителите ми са женени, но все едно не са. Почти винаги са живели разделени и от всички ни се очакваше да се преструваме, че това е нормално. Не се допускаха емоционални реакции по този или всъщност по който и да е въпрос. Всичко беше само въпрос на дълг и поддържане на външно благоприличие точно както проповядват традиционните църкви. Тогава научих, че шестте непокорни ангела всъщност не са зли — те просто управляват емоцията и инстинкта, нещо, от което тесногръдите свещеници на Урос се боят. Научих, че няма нищо лошо да приема тази своя емоционална страна — да

приема истинската си природа. Че няма нищо лошо в това да дам воля на страстите си.

Представата за Седрик и пуснати на воля страсти беше достатъчна да ме накара да изпусна за миг нишката на разпаленото му обяснение.

— И останалата част от аланзанската религия просто също придоби смисъл — продължи той. — Духовност без граници. Всички гласове да бъдат чути. Благоговение пред света на природата. Не е нужно да присъстваме на пищни служби, заплащани с молитвени такси и огромни църковни данъци... докато просяци и други хора гладуват пред катедралите. Не е честно една група да има толкова много богатство, а друга — толкова малко.

— Виждала съм какви дрехи си избираш. Не си точно аскет. И ето че по ирония правиш бизнес с мъже, които притежават огромни богатства в Новия свят.

— Има обаче разлика между това да натрупаш богатство чрез честен бизнес, и това да го спечелиш на гърба на онези, които очакват от теб надежда и духовни напътствия. Нима не виждаш, Аделейд, че ортодоксалните свещеници проповядват доброжелателство към всички хора, но всъщност трупат...

— Не. — Вдигнах ръка. — Спри веднага. Разбирам накъде се стремиш с това. Ще опазя тайните ти, но не се опитвай да ме спечелиш за езическите си вярвания.

Той се засмя:

— Не бих си и мечтал за това. Но е хубаво да знам, че все някъде поставяш границата.

Къщата беше все по-близо и по-близо и моментната ведрост помръква:

— Наистина съжалявам, ако съм усложнила нещата — казах меко.

— Положението вече и бездруго беше сложно. Просто внимавай... никой не е в безопасност, докато не сложиш на пръста си пръстена на някой заможен адориец.

— Ще бъде с диамант отгоре — казах му, спечелвайки си усмивка в отговор.

Вътре изпитах облекчение да видя, че повечето от другите момичета се бяха разотишли по стаите си или по други задачи,

освобождавайки ме от истински потоп от въпроси. Или поне така си мислех.

Когато стигнах в стаята си, открих Тамзин и Мира. Беше ясно, че са ме чакали да се върна. Тамзин скочи на крака.

— Какво си направила? — изкрещя тя, повтаряйки като ехо думите на Седрик.

— Аз, ъм, не съм сигурна какво имаш предвид.

— По дяволите, сигурна си и още как! — Това бе неволно завръщане към предишния ѝ диалектен говор, което би скандализирило мистрес Мастърсън. — Всичко това някаква шега ли е? Да се справяш едва-едва, а накрая да връхлетиш и да смажеш всички останали?

Спомних си обвиненията, които Седрик ми отпрати, когато най-напред дойдох тук — че да се представя като Ада, също е било шега за мен. Дали хората щяха винаги да възприемат така постъпките ми? Никога ли нямаше да ме приемат на сериозно?

— Как го направи? — продължаваше Тамзин. — Как постигна съвършени резултати по всичко?

— Научих много неща от работата в къщата на господарката си. Постоянно бях в близост до аристократи и предполагам, че съм усвоила привичките им. Знаеш го.

Тамзин не се хващаше на това:

— О, нима? Къде бяха тези порядки в последните девет месеца? Ти постоянно се дънеш в разни неща — но невинаги едни и същи неща! Бележеше противоречиви резултати, беше съвършена в някои задачи, а после се проваляше в най-елементарните. Каква игра играеш?

— Не е игра — казах. — Нервите ми просто ме надвиваха. Всичко най-после си дойде на мястото по време на повторното явяване на изпитите.

— Невъзможно — заяви тя. — Не разбирам как или защо правиш това, но знам, че нещо става. И ако си мислиш, че можеш просто да ми съсипеш живота и...

— О, хайде, стига — прекъснах я, преминавайки от отбрана към нападение. — Животът ти далеч не е съсипан.

Ярост изпълни чертите ѝ:

— Не е вярно. Бях успяла. Бях в челната тройка, а после *ти* се появи и ми отмъкна мястото. Знаеше колко е важно това за мен, но

въпреки всичко продължи и съсипа всичко, за което съм работила.

Вдигнах длани, сякаш се предавам:

— Тамзин, достатъчно! Девет месеца се примирявах с драматичните ти изпълнения, но това отива твърде далече. Какво точно в живота ти беше съсипано? Можеш да разговаряш за настоящата политика, да присъстваш на вечеря със седем блюда и да свириш на пиано! Може би ще пропуснеш няколко празненства, но въпреки това ще се омъжиш за някой богат, преуспяващ мъж в Новия свят. Постигна много, тръгвайки от положението на дъщеря на перачка, и ако ми беше приятелка, също щеше да се радваш колко много съм постигнала.

— Там е работата — каза тя. — Не мога да кажа колко далече си стигнала. Живях с теб през всичките тези месеци, но не знам нищо за теб. Единственото, в което съм сигурна, е, че си лъгала всички ни, и този твой „триумф“ просто го доказва!

В гърдите ми бушуваше бъркотия от емоции. Гняв. Тъга. Безсилно раздразнение. Мразех лъжите и увъртането. Искях да разкажа на Тамзин и Мира за всичко. Титлата ми. Лайънъл. Ада. Седрик. Уестхейвън. Тези тайни ме изгаряха отвътре и искаха — не, имаха нужда — да излязат на бял свят. Но не можех да ги пусна. Последниците бяха твърде сериозни и затова трябваше да ги заровя обратно в себе си и да оставя онази ужасна враждебност да витае във въздуха.

— Тамзин — обади се Мира, проговаряйки най-сетне. — Не е честно. Какво нередно има в желанието ѝ да се справи добре? Това искаме всички. А тя ти каза, нервите винаги я надвиваха...

— Това е най-голямата от всички лъжи. Тя е безстрашна още от първия ден, опълчи се на Клара и излезе през нощта да бере имел. Шегите, безгрижното поведение... всичко е преструвка. — Тя насочи обвинително пръст към мен: — Проблемът ти не са нервите. Отказвам да бъда въвлечена в твоята паяжина от лъжи и не искам никога повече да имам нещо общо с теб.

Това накара дори дипломатичната Мира да се изправи рязко на крака:

— Това не е ли малко крайно? В думите ти няма логика.

— *И* се държиш като дете — добавих. Стресът от днешните събития започваше да ме надвива. Заради шокиращото съобщение, Седрик, а сега и това, ми беше трудно да запазя спокойствие.

Тамзин се нахвърли върху Мира, без да ми обръща внимание:

— Отказвам да ѝ позволя да ме манипулира, както манипулираше всички други. А ако знаеш кое е добро за теб, и ти ще направиш същото.

— Тамзин — изрече умолително Мира. — Моля те, спри и нека да обсъдим това.

— Не. — Тамзин се отправи към вратата и спря за миг, за да ме фиксира с каменен поглед: — Няма да ти проговоря никога повече.

Самообладанието ми изневери:

— Би трябвало да е достатъчно лесно — предвид факта, че ще се движим в различни социални кръгове в Адория.

Тя го прие като физически удар, но удържа на заплахата си. Не ми каза нито дума и единственият отговор, който получих, беше затръшването на вратата, докато първата ми истинска приятелка се отдалечаваше гневно от мен.

10

Честно казано, не й вярвах. След месеци на бурни емоции и драматичност смятах, че Тамзин ще се успокои и ще ми се извини. Но тя така и не го направи.

Следващите две седмици бяха истински вихър от оживление. Пробите за дрехи продължаваха с ускорено темпо, докато шивачките работеха денонощно, за да довършат тоалетите на всички. Това бе предизвикателна задача дори само за нашето имение, а знаех, че в другите три сигурно кипи също такава оживление. Зеленият плат на Тамзин пристигна и я зърнах по време на една от пробите й. Изглеждаше зашеметяващо в роклята и й го казах, но тя се държеше, сякаш не бях казала нищо.

Моите дрехи бяха също толкова прекрасни. Бях се влюбила в лилавия тоалет, но тези нови дрехи превъзхождаха дори него. Някои от роклите, особено дневните, бяха в най-чистото бяло, ушити от изящни платове, които можеха да си съперничат с онези, които бях носила в предишния си живот. Вечерните и балните рокли бяха блестящи произведения от кадифе и сатен, ушити в лъщящо бяло и проблясващо сребристо, украсени със скъпоценни камъни и металическа дантела.

Беше нужно известно привикване към адорийските стилове. Макар че дългите поли се спускаха чак до глезените ни и бяха напластени с фусти като нашите, нямаше допълнителен турнюр за подпълване на бедрата. Не възразявах кой знае колко срещу това; така придвижването с тях беше безкрайно по-лесно. Адорийските ръкави прилепваха плътно към лакътя, бяха с ивица дантела или друга бродерия на маншетите вместо долна риза, показваща се през прорези в тях. Това, което ме смущаваше най-много обаче, бяха корсажите. Бяха значително по-ниско изрязани, отколкото онези по осфридианската мода, с дълбоко деколте, което можеше да разкрие много с особено дързък корсет.

— Така правят тук — каза госпожица Гарисън, когато отбелязах това. — Това е Нов свят, така твърдят — по-дързък свят. Опитват се да

не бъдат възпирани от нашите „задушавачи“ порядки тук. — Тонът ѝ намекуваше, че не одобрява напълно това, макар създаването на подобни неща да беше част от работата ѝ. — Е, поне така се прави там, където отивате, в Кейп Триумф. А нагоре в северните колонии? Където живеят онези луди Наследници на Урос? Чувам, че това е съвсем друга история.

Кимнах вежливо, по-заинтересована от деколтето си, отколкото от някаква консервативна група предани поклонници на Урос. Честно казано, при заплахата, надвиснала над Седрик заради аланзанската му вяра, някак ми се струваше, че животът ми ще бъде много по-прост, ако избягвам каквато и да е религия.

Ако не беше скарването с Тамзин, цялата тази подготовка щеше да е приятно време.

— Тя ще се опомни — каза ми Мира един ден. — Знам, че ще се опомни. — Мира все така се държеше дипломатично и упорито продължаваше да говори и с двете ни, надявайки се да поправи разрива.

— Дали? — попитах. — Показа ли някакви признаци, че ще ѝ мине?

Мира направи физиономия:

— Не. Но това не може да продължи дълго — дори и за нея. Може би, щом пристигнем там и има избор на кандидати, ще се успокои.

— Може би — съгласих се. Неочакваното ми издигане в класацията все още беше предмет на множество спекулации в къщата, макар че никой дори не се приближаваше до отгатването на истината. Знаех, че Мира беше сред онези, които се чудеха, но ми беше достатъчно добра приятелка, за да не настоява да ѝ разкрия нещо. Изглежда, че и самата тя си имаше тайни и умееше да уважава онези на другите.

Последният удар във враждата с Тамзин дойде в деня, когато потегляхме. Бяхме отпътували за пристанищния град Кълвър в Западен Осфрид, където чакаха двата наети кораба на Джаспър. Беше студен, бурен ден и докато се гушихме близо до кейовете, дочух как някои от моряците мърморят за зимното прекосяване на морето. Мистрес Мастърсън също го беше споменала на Джаспър, а той бе отхвърлил възражението, свивайки рамене, с думите, че пролетта е достатъчно

близо, за да няма бури. Ако успееше да изпревари другите търговци, прекосяващи морето през пролетта, можеше да изкара по-голяма печалба от стоките, които прекарваше.

Мистрес Мастърсън и другите отговорнички на именията бяха дошли с нас, макар че не всички щяха да отидат в Адория.

— Когато пристигнете, ще бъдете в умелите ръце на мистрес Кълпепър — каза ни мистрес Мастърсън. Студеният морски вятър плющеше около нас и аз се загърнах по-плътено с наметката си. — Тя ръководи нещата от адорийска страна и ще се грижи за вас.

Въпреки уверените ѝ думи видях в чертите на мистрес Мастърсън загриженост. Беше ни преподавала с благовъзпитано — и често пъти строго — изражение, но мекотата в чертите ѝ сега показваше криещата се отдолу привързаност.

— Слушайте онова, което ви казват там, и помнете това, което сте научили тук — посъветва ни отговорничката на Суон Ридж.

— И не разговаряйте с моряците — каза друга отговорничка. — Дръжте се настрана и винаги се движете на групи, ако излезете от каютите си.

Не беше нужно да ни казва това. Моряците, които товареха вещите ни и стоките на Джаспър, бяха едри и груби на вид. Избягвах да ги поглеждам в очите, докато минаваха покрай нас с товарите си. Смятах, че са много строго предупредени да не общуват с нас, но предпазливостта никога не беше излишна. Джаспър ги наблюдаваше сега, докато нареждаше кои кораби какви стоки ще пренасят. Благодарение на нас и на търговията си със сигурност щеше да изкара добра печалба от това пътуване и си помислих, че е жалко, че не можеше да използва тези пари, за да помогне на сина си. От онова, което бях забелязала обаче, Седрик беше прав да предполага, че баща му не би подкрепил различни религиозни убеждения.

Самият Седрик се появи, когато наближи времето за качване на борда, с типичното за него закъснение. Дотогава стоките вече бяха натоварени и беше наш ред. Джаспър четеше имената ни от списък и посочваше на кой кораб ще се качим. Групата от нашето имение пътуваше на *Добра Надежда*, затова се шокирах, когато чух да прочитат името на Тамзин сред пътничките на *Сивата чайка*.

Дори Мира беше изненадана. Мисля, че и тя подобно на мен не беше смятала наистина, че Тамзин ще допусне кавгата ни да стигне до

такива крайности.

— Тамзин... — изрече тя слисано, докато гледаше как приятелката ни минава покрай нас.

Но Тамзин не погледна назад и се забави за миг само за да подаде на мистрес Мастърсън връзка писма и да каже: „Благодаря, че се погрижихте за тези“. После продължи нататък. Сърцето ми се сви, когато тя се качи на другия кораб. Бях предпочела интересите на Седрик пред нейните и понякога особено когато се будех посред нощ, се съмнявах дали бях направила правилния избор.

— Тя ще се опомни — повтори Мира, докато вървахме по кея. Не звучеше така уверена както обикновено. — Длъжна е. Това пътуване ще ѝ даде много време за мислене.

Каютата ни на *Добра Надежда* беше малка, както и трябваше да се очаква, с шест тесни койки. Мира и аз бяхме настанени заедно с три други момичета от Блу Спринг, както и с едно на име Марта от Суон Ридж Манър. С нея бе успяла да се смени Тамзин. Каютите ни бяха близо до онези на другите момичета от Бляскавия двор, както и до тази на госпожица Брадли, отговорничката от Дънфорд Манър. Тя се срещна с нас в малкото общо помещение, където щяхме да се храним, и повтори голяма част от онова, което бяхме чули на кейовете, относно правилата къде можехме да ходим и какво можехме да правим. Вариантите бяха ограничени и два месеца в такова тясно пространство ни се струаха като много дълго време.

Когато най-сетне потеглихме, всички излязохме на палубата да гледаме. Сърцето ми заблъска като чук, докато наблюдавах как прибират въжетата и моряците си вършат работата. Като графиня на Ротфорд бях правила много неща, но никога не бях предприемала такова голямо плаване. Бях пътувала с кораб до Лорандия веднъж като дете, но не помнех много от това. Онова пътуване отне само един ден — през тесния канал, който отделяше Осфрид от континенталната му съседка. До нас *Сивата чайка* също потегляше и успях да различа ярката коса на Тамзин сред момичетата, събрани там.

— С кораб ли дойде от Сирминика? — обърнах се към Мира, внезапно осъзнавайки, че не я бях питала никога преди. Очите ѝ бяха приковани върху отдалечаващия се бряг на Осфрид и се запитах дали съжеляваше, че напуска страната, в която бе намерила убежище.

— За част от пътуването. Скъпо е да направиш цялото пътуване с кораб и повечето от нас, бежанците от войната, не можеха да си го позволят. Групата, с която бях, потегли по суша, а после се качихме на кораб от Белсия. — Тя се усмихна, осенена от спомен. — Ако си мислиш, че нашата каюта е малка, трябваше да видиш онзи белсиански кораб. Никой нямаше дори легло — бяхме в товарния отсек. За щастие, онова плаване продължи само няколко дни.

Стиснах ръката ѝ, осъзнавайки, че никога не бях разбирала напълно колко много бе преживяла.

— Сигурно е било ужасно.

Тя сви рамене:

— Беше каквото беше. Това е минало.

— А сега продължаваш към по-хубави неща — обади се Седрик, приближавайки се бавно до нас. Беше пъхнал ръце в джобовете на аленото си палто: напомни ми за нощта, когато го бях открила да извършва аланзанския ритуал. В това облекло изглеждаше като почтен търговец или студент, но вятърът, който рошеше буйно косата му, му придаваше нотка на невъздържаност, напомняйки ми за онзи момент, когато бе говорил за пускането на страстите си на воля. Потръпнах.

— Надявам се — каза Мира. — Каква е каютата ти?

— Предполагам, че си отседнал в луксозна огромна каюта — подразних го.

— Такава се полага на баща ми. Аз съм в каюта като вашата и дяля койка с други пасажери. — Кимна към група мъже от другата страна на палубата: облеклото и обноските им свидетелстваха, че произхождат от различни обществени прослойки.

— Кой са те? — попитах, любопитна кой друг отиваше в Новия свят. Един мъж с развяваща се на вятъра черна коса ме оглеждаше изучаващо. Ако се беше избръснал и си беше облякъл неизмачкани дрехи тази сутрин, можеше да е зашеметяващ. Когато видя, че съм го забелязала, кимна вежливо и отмести поглед.

— Главно търговци. Неколцина авантюристи. Онези, с които съм настанен, са доста приятни — ужасно са любопитни за вас, момичетата, както може да се предполага.

— Някакви потенциални кандидати? — попитах. — Да задействам ли чара си?

— Не знаех, че изобщо си го изключвала. — Седрик огледа мъжете за няколко мига, а после поклати глава. — Е, мисля, че все още не са толкова успели. Никой от тях не би могъл да си позволи някоя от вас.

Няколко момичета, застанали наблизко, дочуха думите му и насочиха жадни погледи към скупчените мъже. Тази група може и да не бе постигнала безумни успехи, но някои от мъжете имаха вид, сякаш водят доста оholen живот. Досещах се какво си мислят останалите момичета. За повечето от тях, произхождащи от обеднели семейства, всеки от тези господа щеше да означава издигане с едно стъпало по-високо в света. Какво ни чакаше, ако мъжете в Адория бяха по-заможни от тези?

След като тръпката от потеглянето се уталожи, повечето момичета се върнаха в каютите си. Малко след началото на плаването някои излязоха отново на палубата, след като започнаха пристъпите на морската болест. От време на време ми прилошаваше леко, но скоро се съвзех. На Мира изобщо не ѝ прилоша.

Госпожица Брадли предпочиташе да стоим долу, но не обезсърчаваше разходките ни, стига да ги правехме на групи. Най-голямата ѝ грижа, изглежда, беше да нанасяме дневни овлажнителни лица на лицата си, за да не загрубее кожата ни от солената вода, преди да стигнем в Адория. Мира беше особено неспокойна и мразеше да стои затворена вътре. Придружавах я възможно най-често, макар да знаех, че понякога се измъкваше тайно сама.

— Какво мислиш, че прави Тамзин? — попитах един ден. Двете с Мира стояхме до перилата и гледахме *Сивата чайка*. Никога не изчезваше от погледа ни и присвих очи, надявайки се да мярна червената коса.

— Крои планове — каза Мира. — Преценява другите момичета и обмисля как да ги победи.

Усмяхнах се при тази мисъл: знаех, че е права.

— Съперниците ѝ са там, нали? Момичетата, които имаха равни резултати с нейните?

Мира кимна:

— Може би всичко това е било ход за заблуда, за да може да шпионира конкуренцията.

— Ще ми се да беше. — Винаги ме пробуждаше болка в гърдите, когато оглеждах другия кораб. Удивително беше колко много ми липсваше пресметливото поведение на Тамзин, а разрывът между нас сякаш засенчваше всякакво удоволствие, което можеше да изпитам от това пътуване.

Мира, смела както винаги, отиде право до парапета и надникна надолу към водата. Това ме накара да потрепера. Постоянно се боях, че ще падне през ръба. Отместих очи от нея и се загледах към далечните предели на синкавосивото море. Предположих, че цветът му бе доста подобен на този на очите на Седрик.

— Толкова прекрасно — промърморих.

— Това първото ви плаване ли е?

Обърнах се и видях мъжа, който ме беше наблюдавал през онзи първи ден — същия, който трябваше или да се избърсне, или просто да си пусне истинска брада. Всъщност, колкото повече го оглеждах, толкова повече просто ми се искаше да... ами да му придам спретнат вид. Измачканото му облекло беше достатъчно прилично, но както беше отбелязал Седрик, едва ли принадлежеше към класата на онези, които можеха да си ни позволят.

— Съжалявам — каза той с усмивка. — Не е редно да разговаряме, ако не сме се запознали официално, нали?

— Е, тази обстановка не е много официална — казах, когато Мира дойде и застана отново до мен. — Аз съм Аделейд Бейли, а това е Мира Виана.

— Грант Елиът — отвърна той. — Щях да си сваля шапката, ако я имах, но отдавна научих, че в този вятър дори не си заслужава да нося такава.

— Значи сте били в Адория преди? — попита Мира.

— Миналата година. Имам дял в един магазин, който екипира хора за експедиции и оцеляване в пустошта. Партньорът ми го управляваше през зимата, а сега аз се връщам.

Очите на Мира светнаха:

— А вие самият били ли сте на много експедиции, господин Елиът?

— Тук-там — отвърна той, извърна се от нея и съсредоточи вниманието си отново върху мен. — Нищо, което би ви се сторило интересно. Сега, помогнете ми да разбере как са организирани нещата

при вас. Класират ви според определен скъпоценен камък, нали? И вие сте най-скъпият?

— Диамантът — заявих. — А Мира е гранат.

— Следователно това означава, че ще посещавате всевъзможни...

— Ето къде сте били. — Седрик се приближи небрежно до нас и се усмихна, когато видя Грант. — Изглежда, че тримата вече сте се запознали. Господин Елиът е един от мъжете, с които делия каюта. Аделейд, трябва да те заема за малко. — Кимна към друга група от нашите момичета малко по-нататък. — Мира, ще можеш ли да слезеш обратно долу с тях, когато си тръгнат? Мисля, че тръгват скоро.

— Разбира се — каза Мира. — И може би господин Елиът би могъл да ми разкаже повече за бизнеса си.

Грант поклати глава:

— С удоволствие бих го сторил, но току-що си спомних нещо, за което трябва да се погрижа.

Той си тръгна, а Мира отиде при другите момичета. Седрик ми направи знак да го последвам и очаквах просто да намерим някое усамотено кътче на палубата, за да поговорим. Вместо това той слезе долу, водейки ме през тесните вътрешни коридори на кораба, докато стигнахме товарен отсек, отрупан догоре със сандъци.

— Какво, за Бога, правим тук? — попитах, когато той затвори вратата зад нас.

Той ми махна да мина напред покрай няколко реда сандъци, а после посочи с надут жест:

— Вашето ателие, мадам.

Надникнах в тясно пространство, заслонено от голяма камара сандъци, и открих платно и бои.

— Вмъкнах ги тайно на борда и изчаках, докато успея да намеря място, където рядко идва някой — обясни той, явно горд с находчивостта си.

Коленичих да погледна боите, разпервайки полите си около тялото. Огледах бурканчетата с бои едно по едно.

— Маслени бои.

— Това променя ли нещата? — попита той.

— Отразява се на това, което мога да направя. Не мога да направя фалшификат на Флоренсио. Той използва други материали.

Предишната гордост на Седрик се разколеба:

— Не знаех. Ще можеш ли да направиш *нещо*?

— Разбира се. — Прехвърлих през ума си списък на различни художници, чиито творби бях виждала, включително използваните видове бои и платна. Имах доста добра памет за детайлите. Въпросът щеше да е да избира кой стил е в обсега на уменията ми. — Тодорос — казах най-накрая. — Художник от Мирикози. Мога да направя някоя от неговите. Голяма част от търговията на Мирикози минава през Сирминика, а при целия хаос, който цари там точно сега, измъкването на една фалшива картина няма да е толкова необичайно.

— Можеш ли да успееш за по-малко от два месеца?

Поколебах се:

— Предполагам — особено ако мога да имам по два часа всеки ден.

— Ще се погрижа — каза твърдо. — Ще се постареем това да се случи.

Когато той просто остана да стои там и да ме гледа очаквателно, възкликнах:

— Какво, още сега ли?

— Защо не? Нямаме много време.

— Не мога просто така да се впусна в рисуването на сериозна творба. Особено докато ме гледаш през цялото време.

Той отстъпи назад — но не много.

— Е, не мога да те оставя. Трябва да съм наоколо, в случай че някой влезе.

— Е, ако влезе, това няма да попречи да ни хванат във фалшифициране на произведение на изкуството — процедих.

— Ще те спаси от някой шляещ се моряк. Сега. Трябва ли ти нещо друго?

— Повече пространство. Повече време. Кораб, който не се клати постоянно. И може би нещо за ядене, което не е изсушено и консервирано. Бих убила за един меден сладкиш. — Виждайки раздразненото му изражение, казах: — Хей, я се опитай ти просто да се хванеш да рисуваш репродукция на един от най-великите съществуващи художници. Искам да ти помогна, но трябва да го обмисля.

След като разучавах творбите на Тодорос почти цял час, най-накрая се залових да скицирам с въглен върху платното и започнах да планирам сцената. Тодорос беше прочут с поредица от четири картини, наречена *Дамата при фонтана*. Освен това всяка картина имаше номер. На всичките под различен ъгъл и в различни пози беше изобразена млада жена, застанала до фонтан, и бяха рисувани по различно време. Понякога на тях имаше и друг човек — мъж или дете. Надявах се, че ще е лесно да пробутаме пета, току-що открита картина.

Отначало щрихите ми бяха предпазливи. Чудноватата, тясна и потискаща обстановка не ми помагаше с нищо. Нито пък постоянното люлеене на кораба. Накрая реших, че най-лесно ще е да изобрази жената в гръб, и трябваше да си спомня точното разположение на фонтана и броя на дърветата около него. С течение на времето придобих по-голяма увереност и с удоволствие потъвах в работата. Тя отклоняваше ума ми от измамата, в която бях замесена, и постоянната тъга за Тамзин.

Забравих, че Седрик е там, и подскочих, когато се обади:

— Аделейд, трябва да вървим.

— Трябва ли? — Кимнах към платното. — Не съм свършила със скицата.

— Вече се забавихме по-дълго, отколкото беше редно. Почти е време за вечеря и се надявам, че госпожица Брадли не те е търсила.

Неохотно предадох въглена и загледах как Седрик прилежно скри всичко.

— Внимавай — предупредих. — Да не скъсаш платното.

— Може би това просто ще допълни автентичността на твърдението, че е било измъкнато тайно при опасни условия.

— Може би — казах, разкършвайки схванатите си мускули. — Но картина, която успява да стигне дотук непокътната, ще донесе по-добра цена за бедните, безпарични езичници. Един евентуален купувач няма да оспори чудото, за да окачи в дома си хубава и спретната картина.

— Е, този беден, безпаричен езичник е признателен.

Излязохме от товарното помещение, но спряхме отново в тесния коридор точно преди да стигнем до каютите на Бляскавия двор. Той снижи глас:

— Във всеки случай къде се научи да рисуваш така? Картината? Много хора умеят да рисуват. Малцина могат да нарисуват такава имитация.

Още един тежък въпрос.

— Баща ми — казах след няколко дълги мига. — Това беше игра, която играехме. За да изпробва паметта ми.

Той бързо забеляза промяната в мен.

— Съжалявам. Не исках да повдигам разстройващи теми. Но сигурно е бил забележителен, за да има такава вяра в теб. Доколкото съм виждал, единствената грижа на благородниците е дъщерите им да се държат вежливо и да се омъжат изгодно.

— Той също се интересуваше от тези неща. Но не мисля, че това, което се готвя да направя, е точно бракът, който той имаше предвид. Знаеш ли за Рупърт, първият граф на Ротфорд?

— Разбира се. Всички осфридианци знаят за него. — Седрик ме погледна многозначително. — И зная кои са преките му потомци.

— През целия ми живот ми втълпяваха колко е важно това. Каква отговорност е онази титла. — Облегнах се на грубата дървена стена, мислейки си за баба. — Понякога се питам дали не осквернявам това наследство. Не знам.

Изречението на Седрик омекна:

— Е, знам две неща. За да си графиня, значи, той е един от малкото предци, допуснал титлата му да се предаде на потомките му по женска линия. Повечето не правят това, което означава, че не е бил човек, който вярва в придържането към архаичните правила. Би трябвало да се гордееш с това.

— Не е нужно да съдиш за мен по някого от прадедите ми. Какво е другото нещо, което уж знаеш?

— В него няма „уж“. Рупърт е зарязал удобния живот на континента, отплавайки на запад към дива земя, за която знаел малко. Направил го не защото този избор бил сигурният или лесният. Направил го, защото това бил *правилният* избор, защото знаел и усещал с цялото си същество, че оставането в старата родина го изцежда и трябва да продължи към по-велики неща. Той не е осквернил наследството си. Бил е смел и дързък. — Седрик ме погледна многозначително. — Да ти звучи като някого, когото и двамата познаваме?

— За себе си ли говориш?

Понечих да се извърна, преди да може да види усмивката ми, но той ме хвана за ръката и ме дръпна обратно. Когато го погледнах, почувствах как веселостта ми изчезва. В изражението му имаше нещо обезпокояващо сериозно. Коридорът внезапно ми се стори много малък, пространството между нас — още по-малко.

— Никога не подценявай собствената си стойност — каза ми той.
— Аз със сигурност никога не съм я подценявал.

Искаше ми се да се усмихне отново или да се пошегува, и когато не го направи, се отдръпнах:

— Трябва да вървя. Доскоро. — Забързах към каютата си, изплашена какво щях да видя, ако погледна назад.

През онези първи дни Седрик бе нервен. Беше очаквал мигновено да хвана четката и платното и да започна да изобразявам хора и пейзажи. Тези неща щяха да се появят, но първо трябваше да свърша основната работа. Скицирах и полагах основните цветове и бавно, малко по малко, творбата започна да оживява. Всеки път, щом приключех поредния етап от рисуването, все ми се струваше, че не съм имала достатъчно време. Минутите летяха, и ме пробуждаше тревога, че нямаше да успея да свърша преди края на плаването ни.

Извън импровизираното ми ателие обаче времето ми за рисуване беше забележимо дълго.

— Ето те и теб — възкликна госпожица Брадли една вечер. Не можех да си тръгна от ателието, докато една от боите не се слегне както трябва, и затова бях закъсняла за вечеря в общото ни помещение. Всички други момичета бяха насядали и приковаха погледи върху мен, докато стоях на прага. На дълго пътуване като това всеки, забъркал се в неприятности, си беше направо висша форма на забавление.

— Съжалявам, мадам. — Сключих ръце пред тялото си и се опитах да си придам разкаяно изражение. — Разхождах се по палубата и когато тръгнах да се връщам, на стълбището се натъкнах на група моряци — поправяха нещо. Не исках да ми се налага да минавам прекалено близо до тях, затова изчаках — дискретно, докато приключат. Сметнах, че така е редно да постъпя.

Госпожица Брадли изцъка с език:

— Редното щеше да е да не излизаш сама на палубата. — Поне не бях единствената, провинила се в това. Няколко момичета с морска болест също често понасяха укори.

— Съжалявам — повторих. — Просто имах нужда от въздух. Тук долу понякога започва да ми се гади.

Тя продължи да ме оглежда критично още миг, а после ми кимна да сядам.

— Много добре, но гледай да не се повтаря. И това важи за всички ви.

Момичетата закимаха покорно, знаейки много добре, че вероятно щеше да се повтори. Изпуснах въздишка на облекчение и се настаних до Мира. След като започна тази работа със Седрик, не бях успявала да прекарвам много време с нея. Отначало тя бе отбелязвала това и се беше опитвала да ме включва в разходките по палубата, но в крайна сметка се беше отказала. Сега, когато не рисувах, понякога я откривах сама в каютата ни да препрочита приключенските си истории. Друг път изобщо не можех да я откроя наоколо.

— Поредното упадъчно ядене — каза тя и ми подаде панерче със сухари.

Намръщено взех едно парче твърд сухар, а после добавих малко кисело зеле от един поднос. Уроците ни по изтънчено хранене и етикет не ни бяха от особена полза в момента, докато се изхранвахме с тези прости моряшки дажби. Храната сама по себе си не ме смущаваше толкова много, колкото фактът, че всеки ден ядохме едно и също.

Бях вдигнала сухара към устата си, когато Клара внезапно каза:

— Гореще не вали ли? Защо не си мокра, Аделейд?

Застинах, когато очите на всички отново се извъртяха към мен.

— Аз... бях се скрила — казах най — сетне. — Знаех, че госпожица Брадли няма да иска да си съсипем дрехите — или дори косите. Може и още да не сме в Адория, но е добре да поддържаме определени стандарти. — Вече сигурна, че имам на какво да се опра, се усмихнах сладко на Клара: — Разбирам защо ти може би не мислиш за тези неща на пътуване като това. Но като диамант на групата ни намирам, че това е нещо, което трябва постоянно да имам предвид.

— Отличен довод — заяви госпожица Брадли. — Само защото сме при сурови условия, не означава, че трябва да сме по-малко благоприлични в обноските и вида си. Ще трябва да бъдете в най-добрата си форма в мига, в който стигнем в Адория. Веднага щом се разнесе вестта за пристигането на кораба ни, на кейовете ще пристигнат перспективни кандидати за женитба, за да ви видят как слизате на брега и да огледат и преценят тазгодишната група.

Тези думи стреснаха всички ни за момент. Не беше нещо, което да не е било споменавано преди. Предполагам обаче, че не би трябвало да се изненадвам. В Блу Спринг Манър всичко, което правехме, се

следеше внимателно с разбирането, че в Новия свят ще продължим да бъдем стриктно наблюдавани. Защо не още от първия миг, щом стъпехме на брега?

— Оглеждани като говеда за продан — Мира снижи глас, но госпожица Брадли я чу.

— По улиците на Осфрид има млади просеци жени, които с радост биха прегърнали възможността да бъдат издокарвани и преценявани — каза тя остро. — Сигурна съм, че ако искате да се присъедините към тях, можем да уредим да се върнете с двамата Торн в Осфрид в края на лятото. — Макар че повечето обитателки на имението вече приемаха Мира, госпожица Брадли явно не се беше примирила да имаме сирминиканка в групата си.

— Разбира се, че не, мадам — каза Мира. — Простете ми. — Тонът ѝ беше толкова извинителен, колкото и моят преди това, и подобно на мен не беше искрена.

* * *

— Мисля, че ако Мира постигне своето, няма да се омъжи — казах на Седрик, докато отивахме към товарното помещение един ден. Бяха минали дълги седмици и удивително, това океанско плаване приближаваше към края си. — Понякога ми се струва, че е тук просто защото няма нищо по-добро за правене.

Той сложи длан на гърба ми, за да ме преведе покрай купчина от мрежи, която заемаше част от коридора. Откакто предприехме това начинание, бяхме започнали да се държим забележително свойски в близост един до друг.

— В сравнение със Сирминика това вероятно е по-добро — каза.

— Предполагам. Но ми се иска тя да приемаше по-леко всичко, което ни очаква. Независимо от използваните средства пътуването завършва с женитбите ни в Адория. Ще ѝ е по-лесно, ако се вълнува точно като нас, останалите.

Когато приближавахме товарното помещение, видяхме по коридора да минават капитанът и един от хората му. Отстъпихме встрани да им направим път. Докато минаваха, чух моряка да казва:

— Не е проблем, капитане. Мога да се справя с това.

— Сигурен съм, че можеш — чу се троснатият отговор. — Но не ми харесва как изглежда. Появи се твърде бързо. Аз ще управлявам кораба през следващия час, а после ще се оправим някак.

Щом се отдалечиха от нас, Седрик спря рязко.

— Чу ли това? — попита.

— Точно коя част?

— Онази част, че капитанът ще поеме руля.

— Така че какво?

Лицето на Седрик светеше от възмущение:

— Следователно това означава, че известно време няма да е в капитанската си каюта. Как ще ти хареса да добавим още едно престъпление към растящия си списък от нарушения?

Изгледах го предпазливо:

— За какво говориш?

— Ела.

Преплете ръка с моята и се отправихме в посока, различна от тази на товарното помещение. Скоро влязохме в частта на кораба, използвана главно от екипажа. Това ме смути, но Седрик вървеше самоуверено. Изглежда, видът му накара членовете на екипажа да предположат, че имаме позволение да сме там, а и повечето и бездруго се суетяха забързано наоколо и бяха твърде заети.

Стигнахме до натруфена врата, която бележеше покоите на капитана. Седрик се огледа крадешком, бутна я и припряно ме вкара вътре.

— Изненадана съм, че е отключена — отбелязах.

— Обикновено я заключва само когато спи. През деня повечето хора от екипажа не биха имали дързостта да влязат.

— А ние я имаме? — Въпреки това не можах да удържа смайването си от гледката, която видях. Стаята на капитана служеше едновременно за кабинет и спалня и беше повече от два пъти по-голяма от стаята ми в Блу Спринг Манър. Изящно украсено писалище незабавно привличаше погледа към центъра на помещението, както и прозорецът зад него. Дори не можех да повярвам, че тук вътре има прозорец. През него се виждаха сиво небе и още по-наситено сиво море. Около леглото в далечния край на стаята висеше бродат, а уютът на пространството се допълваше и от други скъпи вещи: свещници, книги с кожени подвързии и още неща. Направо не беше за вярване, че

съществувахе подобно помещение, когато останалите от нас бяха натикани в такива скромни каюти.

Нова вълна ни накара да се олюлеем, и Седрик подпря ръка на писалището, за да се закрепим.

— Знам как веднъж каза, че мога да продам спасение на свещеник... но има някои неща, които дори аз не мога да накарам един капитан да размени. Така че... просто ще, а-а, ще си ги вземем.

— Сега ще крадем, така ли? — попитах.

— Няма да усети, че липсват. Скоро ще разбереш. — Седрик се приближи до една стена, покрита с лавици, и насочи поглед към затворен бюфет, който се издигаше чак до тавана. Хвърли поглед наоколо с озадачено изражение. — Трябва да проникнем вътре... но стълбата я няма. Вътре имаше една малка стълба последния път, когато татко и аз обядвахме с капитана.

Отидох до стола пред писалището, но той беше закрепен с болтове за пода. Навярно трябваше да приема това като знак да се омитаме, но бях прекалено заинтригувана. Искях да узная какво наистина би накарало Седрик да стигне дотам, че да краде. След като не видях други варианти, се върнах при него.

— Добре тогава. Повдигни ме.

— Чакай малко, какво?

— Мога да се покатеря на онези лавици за книги — да ги използвам за опора. Налага се да ми помогнеш да започна. Освен ако не си размислил?

— Тъ, не... — Изглежда, че шокиращото предложение го накара да се поколебае. — Но можеш ли да се катериш с рокля?

— Няма да ми е за пръв път — казах, спомняйки си за дните от детството, когато често ме хокаха, задето се катерех по дърветата в провинциалното ни имение. — Бих могла да я сваля, но тогава ще трябва да преодолееш шока отново да ме видиш полугола.

— Още се съвземам от първия път — подхвърли той иронично. Застана до лавиците. — Добре, да действаме. Който не рискува, не печели.

Обви ръце около кръста ми и ми помогна да се повдигна, докато успях да стъпя на една лавица и да се хвана с ръце за друга, по-висока. Бях напълно сигурна, че при тази маневра всичките ми поли и фусти

се озоваха в лицето му, но след няколко мига успя да ме пусне, докато аз продължих да се крепя, и бавно се закатерих нагоре.

— Ще те хвана, ако паднеш — обади се той услужливо.

— Няма да падна. Бъркаш ме с някое безпомощно момиче, което се стряска от нечестно поведение.

— Моя грешка.

Въпреки дръзките си думи насмалко не изгубих опора, когато корабът отново се разлюля рязко. Досега бяхме плавали в относително спокойни води и заради днешните бурни условия вече беше станало трудно да се придвижваме нормално из кораба — а какво оставаше пък, когато се опитваш да се покатериш по някоя лавица, докато си с рокля.

Стигнах до горния шкаф и го отворих, слисана от онова, което видях. Храна. Но не сушената и безвкусна, която поглъщахме всеки ден. Пред мен се разкриха всевъзможни деликатеси в стъклени буркани: сушени стафиди, ядки, карамелени плочици, лимонови бисквити... Редом с тях в тайнствени кутии и торбички се съдържаха други скрити наслади.

— Виждаш ли малка зелена тенекиена кутия? — попита Седрик.
— Това ни трябва.

След няколко минути търсене открих кутията. Метнах я надолу към него и започнах да слизам. Този път беше малко по-лесно, както защото бях по-сигурна къде да стъпвам, така и защото колкото повече се доближавах до пода, толкова по-малко ме беше страх да не се нараня. Когато вече бях почти там, Седрик ме хвана отново през кръста и ме смъкна до долу.

— Лесна работа — заявих.

Той понечи да ме пусне, но нова вълна блъсна и двамата ни. Хвана ме по-здраво, премествайки тежестта си, така че да останем изправени. Някои от предметите в стаята се хлъзнаха от внезапното движение, но повечето бяха занитени. Седрик ме пусна едва когато всичко затихна.

— Е? — попитах. — Струваше ли си?

Той отвори тенекиената кутия:

— Ти ми кажи.

— Медени сладкиши! Как така?

— Капитанът обича сладки неща и след като ти каза, че би убила за няколко, прецених, че е по-добре да се погрижа за безопасността на

всички. Искаш ли един?

— Не, искам ги всичките — казах. — Но нека да се върнем в товарното помещение, преди да ни хванат тук.

Проверихме коридора, преди да се измъкнем, но отново по-голямата част от екипажа почти не ни забеляза. Движеха се бързо и ловко по люлеещия се под, докато ние със Седрик трябваше от време на време да спираме и да се държим за стените. Когато най-накрая успяхме да стигнем до нашето помещение, забързахме обратно към къта ми за рисуване да си поделим плячката.

— Нали каза, че ги искаш всичките — подкачи ме Седрик, когато протегнах към него кутията.

— Можеш да вземеш няколко като един вид комисионна. Макар че всъщност аз свърших цялата работа.

Измъкнах един сладкиш и го пяхнах в устата си, затваряйки очи, когато сладостта нахлу в мен.

— Непрекъснато ги ядях у дома — казах, след като го преглътнах. — Изобщо не се замислях. Но след всичките онези сухари... кълна се, това е навярно най-вкусното нещо, което съм яла в живота си.

Бързо опустошихме съдържанието на кутията и Седрик настоя да взема последния сладкиш.

— Би трябвало да го дам на Мира — поколебах се. — Тя е единствената приятелка, която ми остана.

Седрик вдигна поглед:

— О?

— Е, сигурна съм, че така би казала Тамзин.

— А ние, останалите, сме само съучастници в престъпление.

— Останалите са просто... о! — почувствах се глупаво. — Съжалявам. Не мислех. Искам да кажа, да. Разбира се, че си ми приятел. Така мисля.

Трудно беше да разтълкувам усмивката му, докато протягаше крайници, преди да се облегне на стената до мен.

— Не мисля, че това ме кара да се чувствам много по-добре.

— Не, наистина си ми приятел. Просто никога преди не съм мислила за мъжете като за приятели. В живота ми те винаги са били... средство за постигане на определена цел.

— Все още не ме караш да се почувствам по-добре.

— Завоевания?

— Леко подобрене. Може би не би било толкова лошо да съм твое завоевание.

— След като те убедих да ми помогнеш в онзи първи ден? Смятах, че вече си мое завоевание. — Хвърлих поглед към него и видях капка мед близо до устните му. Без да мисля, се наведох и леко я попих с пръсти.

В мига, щом докоснах устните му с връхчетата на пръстите си, почувствах как пулсът ми се ускорява и ме облива гореща руменина. Неспособна да устоя, прокарах пръсти по крайчетата на устните му и внезапно се запитах дали щяха да са толкова сладки на вкус, колкото е медът.

Седрик улови ръката ми и преплете пръсти с моите. Разгорещеността в погледа му ме замая, настойчивостта му ме изгаряше. Не ме пусна и имах чувството, че светът около нас забавя ход. Най-сетне успях да попитам:

— А аз? Приятелка ли съм ти?

Той затвори очи за миг, борейки се с някаква огромна дилема, а после издиша шумно:

— Ти си...

Преди да успее да довърши отговора си, вратата на товарното помещение изведнъж се отвори. И двамата подскочихме. На прага се появи моряк, по-възрастен мъж с бръсната глава и диагонален белег, пресичащ бузата му. Освен това бях почти сигурна, че му липсват два пръста на лявата ръка. Той изглеждаше също толкова удивен да ни види, и Седрик моментално се изправи, изпречвайки се между мен и вратата. Обгърна ме закрилнически с една ръка и отпусна другата върху джоба на палтото си. Поне картината не беше близо до вратата.

— Какво правите тук? — запита морякът. Преди някой от двама ни да успее да отговори, по лицето на мъжа внезапно премина самодоволна усмивка: — О. Разбирам. Крадете си малко време насаме, а? Предполагам, че свенливите хубавици на Торн в крайна сметка не са толкова невинни.

Трябваше ми един миг, за да разбера, а после си дадох сметка как ли изглежда това. Близостта на Седрик и обвитата му около мен ръка създаваха впечатлението, че най-малкото сме се гушкали. Осъзнавайки последиците, наистина се изчервих.

— Ние не...

— Тя се колебае дали наистина иска да се омъжи в Адория — каза Седрик. — Исква да промени решението си и да се върне в Осфрид. Ако баща ми научи, аз ще съм този, който ще си навлече неприятности.

Включих се в представлението и скръстих ръце на гърдите си. Много по-лесно щеше да е да обясня пред Джаспър нервността си, отколкото едно евентуално опетняване на добродетелта ми:

— Казах ти! С нищо не можеш да ме убедиш да размисля!

Седрик въздъхна драматично:

— Защо не искаш просто да се вслушаш в разума?

Очите на моряка се местеха между нас и не ми хареса как ме гледаше. Освен това не мисля, че ни повярва.

Седрик отмести ръка от джоба си и посегна към отсрещния джоб, откъдето измъкна кесийка. Извади от нея три сребърни монети и ги протегна към моряка:

— Сигурен съм, че разбирате нуждата от дискретност, докато успея да я разубедея от това. Не е необходимо някой друг да узнава.

Без да се поколебае, морякът грабна монетите. Бях се оказала права за пръстите.

— Да, сър. Определено разбирам. По-дискретен човек от мен няма да намерите. Можете да се доверите на стария Лефти и още как. На никого няма да кажа за вашите, тъ, съмнения.

Той сведе почтително глава, а после вдигна един малък сандък, преди да се оттегли. Отправи ни една последна злобна усмивка и после излезе, затваряйки вратата зад себе си.

Изпъшках и се отпуснах отново до стената.

— Страхотно, просто страхотно. Знаех си, че е само въпрос на време всичко това да се разпадне на пух и прах.

— Нищо подобно не е станало — отвърна Седрик. — Той не видя картината, а и бездруго няма да се разприказва.

— Наистина? Така ли мислиш? Съжалявам, но не мога така безрезервно да се доверя на човек, наречен Стария Лефти. — Направих пауза. — И защо го наричат така, щом това е ръката с липсващите пръсти? Защо не вземат да гледат положително на нещата и да му викат Стария Сръчко?

— Няма да се разприказва — повтори Седрик. — Среброто ще гарантира това — а също и среброто в бъдеще предвид факта, че със сигурност ще ме потърси да поиска допълнително заплащане, което да гарантира „дискретността“ му.

Повдигнах вежда:

— Не си давах сметка, че имаш толкова много сребро, което просто да раздаваш наляво-надясно.

— Нямам... но някои разходи са необходими. А ако всичко това сработи, няма да има значение.

— Да се надяваме. — Погледът ми падна върху джоба на палтото му. — Какво има там? Защо все посягаш към него?

Седрик се поколеба, а после измъкна проблясващ кинжал. Дръжката беше сребърна, гравирана със сложен дървесен мотив.

— Ритуална кама. Ножът на ангела Озиел. Това е Дървото на Живота, което свързва всички живи неща в този свят със следващия.

Бях прекалено изненадана дори да се пошегувам, че все пак се кланя на дървета:

— Щеше... да го нападнеш с това?

— Ако се налагаше. Не знаех какви са намеренията му. — Седрик потъна в мисли за няколко мига, а след това ми подаде кинжала. — Вземи.

— Красив е, но наистина не искам някакъв езически нож.

— Забрави религиозния смисъл. Задръж го, в случай че се окажеш в ситуация, в която ще ти потрябва.

— Онази нощ, когато набрах имела, ми каза да пусна ножа, преди да съм наранила някого.

— Ами тревожех се, че ще нараниш *мен*. Ако е някой друг обаче, няма проблем.

— Всъщност не знам как да го използвам — казах, вземайки неохотно оръжието.

— Ще разбереш — винаги те е бивало да се защитаваш. Но ето ти един съвет като за начало: ако някой те нападне, просто насочваш острието далече от себе си и почваш да сечеш.

— Разбирам. Не знаех, че работиш и като учител по боравене с оръжие.

Най-мощната вълна, която ни бе удряла досега, ни събори един върху друг. Няколко предмета наблизко се разтресоха силно и едва не

намушках Седрик.

— Вероятно не е добра идея да вадим това оръжие при всичките тези вълни — каза той.

Прибрах кинжала: знаех, че ще трябва да го скрия грижливо сред вещите си, за да не ме хванат с аланзански артефакт. Огледах се около нас, докато корабът се люлееше.

— Та това са само няколко вълни? Стигнахме дотук, защото капитанът отиде да поеме руля, забрави ли?

Забелязах, че Седрик обмисляше това, давайки си сметка, че може би трябваше да обърнем повече внимание на причината капитанската каюта, в която се бяхме вмъкнали, изобщо да е празна.

— Сигурен съм, че е... — Ново рязко разтърсване ни накара да се олюлеем, а един сандък падна с трясък до нас. — Мисля, че трябва да тръгваме — каза той.

Последвах го навън от товарното помещение, докато връхлитащи една след друга мощни вълни ни караха да се олюляваме. Без излишни любезности и без да го е грижа кой ще го види, той припряно ме поведе надолу по коридора към общото помещение на Бляскавия двор. Точно преди да влезем, го дръпнах назад.

— Седрик... така и не ми каза. Какво съм аз за теб?

— Ти си... — Понечи да вдигне ръка към лицето ми, а после я отпусна. — Недостижима за мен.

Затворих очи за миг, докато оставях тези думи да се запечатат в мен. Светът ми се разлюля, и то не заради бурята навън. Извърнах се, страхувайки се да го погледна в очите, и влязох в стаята. Там пребледнялата госпожица Брадли крачеше наоколо, заобиколена от останалите ни момичета.

— Слава на Урос, че сте тук — каза, когато ни видя. — Току-що говорих с мастър Джаспър — попаднали сме в буря. Капитанът каза, че започнала съвсем изневиделица. Имаме нареждане да останем долу.

— Трябва да изляза отново — каза Седрик.

Точно се канех да седна, и рязко се изправих отново:

— Какво? Опасно е! Не му е сега времето да извършиш нещо глупаво.

— Аделейд — скара ми се госпожица Брадли, очевидно в неведение за неофициалните отношения между Седрик и мен.

— Не по-глупаво от обикновено — отвърна той и изчезна през вратата.

Огледах се из стаята, преценявайки спътничките си. Някои стояха сами, борейки се със страха си по свой собствен стоически начин. Други се бяха скупчили на групички, плачеха и ридаеха. Преброих ги набързо и забелязах, че една липсва.

— Мира! Къде е Мира?

Госпожица Брадли поклати глава, явно разстроена от собствената си паника.

— Не знам. Просто ще трябва да се надяваме, че се е подслонила в някое друго помещение.

Ужасно чувство — усилено от почти постоянното клатене и люлеене на кораба — се надигна в мен. Мира не беше в някое друго помещение, сигурна бях в това. Вероятно отново се беше измъкнала тайно на палубата. Тя бе находчива — но дали щеше да успее да слезе навреме?

Закрачих бързо към вратата с нестабилна походка:

— Трябва да я намеря. Трябва да се уверя, че е невредима. — Помъчих се да надвикам скърцането на кораба и воя на вятъра навън: и двете сякаш се усилиха с всяка минута.

— Аделейд! — възкликна госпожица Брадли. — Категорично не! — Пристъпи към мен, но една вълна я блъсна и тя изгуби равновесие. Излязох през вратата, без да поглеждам назад.

Минаването през коридора бе ужасяващо изпитание. Залитането на кораба непрекъснато ме запращаше към стените и напредвах бавно. Целият ми свят бе в безпорядък и осъзнах по-ясно от всякога, че се намирах в огромна водна шир, затворена в малко парче дърво. Никога, абсолютно никога не бях изпитвала такъв страх — дори не и когато се измъквах тайно от Осфро. Тогава бях рискувала да си навлека наказание от хората. Това тук беше гневът на природата.

Най-сетне стигнах до един от люковете, през които се излизаше на палубата. Започнах да се катеря нагоре и бях напълно неподготвена за мощния вятър, който ме връхлетя. Блъсна ме назад, остър и студен от жилещата суграшица. Небето над нас беше в противен зеленикавосив цвят, а всичко около мен се движеше. Моряците тичаха, изпълнявайки резките заповеди на капитана и първия помощник-капитан, грабваха възета и пристягаха незакрепените предмети. Само

след миг бях подгизнала, когато нов порив на вятъра ме блъсна в един пилон. Вълна, която сякаш стигаше чак до небето, се разби в нас и едва не обърна кораба на едната му страна. Успях да се крепя, като се държах за пилон, но видях мнозина опитни моряци, подмятани от вълните, да крещят и отчаяно да търсят нещо — каквото и да е — за което да се хванат.

Заради мъглата от навяващата суграшица и паренето в очите едва можех да виждам. Но после на отсрещната страна на палубата мярнах позната фигура. Мира седеше, притисната от голяма, счупена греда, която се беше стоварила напреки върху нея. Приятелката ми беше опасно близо до ръба на кораба и това внезапно предизвика у мен усещане за дежавю, напомнящо за всичките онези пъти, когато се тревожех, че тя стои в самия край на палубата. Без колебание забързах към нея — доколкото можех да бързам в такива условия. В трескавата си суетня повечето моряци дори не ме забелязаха, но когато минах покрай Стария Лефти, привлякох вниманието му.

— Какво правиш, момиче? — изкрещя той. — Слизай долу!

Посочих към Мира:

— Доведете помощ! Трябва да махнете това от нея.

— *Ти* го махни от нея — изсъска той в отговор. — Ние трябва да опазим този кораб от потъване.

Той си тръгна, а аз бързо отидох до Мира. Чудесно. Щом на мен се падаше да отместя гредата, щях да го направя. Коленичих и се опитах да я издърпам, но не можах да я помръдна.

— Прекалено тежка е — изкрещя ми тя. — Остави ме и се връщай долу.

— За нищо на света — извиках в отговор и продължих да тегля и да дърпам. В пръстите ми се забиваха трески, а мускулите ми пламнаха. Успях да поместя леко гредата, но все още бе напълно невъзможно да освободя приятелката си. Предположих, че ако гредата бе толкова неподвижна, това означаваше, че Мира няма скоро да политне от кораба, но щях да се чувствам по-добре, ако беше долу с всички останали. Събрах сили и се напрегнах отново, заричайки се, че ще отместя гредата от нея, каквото и да ми коства. Почти готова да заплача, се стреснах, когато към мен внезапно се присъедини нов чифт ръце. Беше Грант Елиът. През по-голямата част от плаването не го бях

виждала. Беше направил още два опита да говори с мен през първата ни седмица на борда, а след това на практика беше изчезнал.

— Дърпайте с мен — нареди рязко, с много по-различен тон от онзи, с който бе разговарял с мен. Изглежда ме гневно, когато гредата остана все така неподатлива. — По дяволите, опитваш ли се изобщо, момиче?

— Разбира се, че опитвам! — изкрещях в отговор.

— И двамата трябва да вървите... — помъчи се да каже Мира.

— Тихо — изсъска ѝ Грант. На мен каза: — Ще го направим, като преброим до три. Вложи в това цялата си сила, а после измъкни отнякъде и такава, която дори не си подозирала, че притежаваш. Едно — две — три!

Дръпнахме и аз направих каквото ми нареди, изравяйки всичките си запаси от сила. Имах чувството, че ръцете ми ще се откъснат, но двамата с Грант най-накрая повдигнахме гредата точно колкото Мира да измъкне крака си и да се освободи. Той ѝ помогна да се изправи нестабилно.

— Можеш ли да ходиш?

Тя кимна колебливо, но когато тръгна напред, стана очевидно, че глезенът ѝ я забавя. Двамата с Грант я хванахме под ръка, за да ѝ помогнем: така ставаше много по-трудно да пазим равновесие в това бурно време. Ветровете виеха около нас и воят им се смесваше с виковете на моряците. Няколко ни изкрещяха да слизаме, но повечето се втурнаха покрай нас, без да ги е грижа дали ще паднем през борда.

Накрая успяхме да прекосим люлеещата се палуба и да стигнем до един от входовете долу. Точно когато се готвехме да влезем, Мира посочи и изкрещя:

— Аделейд!

Проследих погледа ѝ до мястото, което ми показа. Трябваше ми един миг да видя какво сочеше, тъй като почти всичко бе замъглено от бурята. Но после, далече нататък върху тъмните води, в мъглата на морската буря различих гледката, която острото ѝ зрение беше видяло. *Сивата чайка*. Беше малко по-далеч от нас, отколкото обикновено, и от това разстояние изглеждаше, сякаш се подмята по вълните като детска играчка, люлеейки се опасно напред-назад. Понякога се накланяше надясно или наляво толкова силно, та бях сигурна, че няма как да успее да се изправи.

Тамзин. Тамзин беше на борда му.

Дали и ние им изглеждахме по същия начин? И ние ли се клатехме толкова много? Нямах време да се замислям за това.

— Стига сте зяпали! Вървете! — нареди ни Грант. — Побързайте!

Успяхме да слезем, но получихме единствено кратко спасение от суграшицата и вятъра; корабът все още се накланяше страховито. Грант ни изпрати обратно до общото помещение на Бляскавия двор и се обърна.

— Къде отивате? — попита Мира.

Той едва хвърли поглед назад:

— Да видя дали и други глупачки имат нужда от помощ.

Мира го проследи с поглед как се отдалечава забързано: в очите ѝ тлееше гняв.

— Все на мъжете се полага да правят всичко.

— Искаш да се върнеш там навън ли?

— Бих предпочела да правя нещо полезно, отколкото да седя безучастно и да се тревожа, че ще ми се намокри роклята.

Госпожица Брадли ни зърна на прага:

— Момичета! Влизайте тук! Слава на Урос, че сте невредими.

Доста от момичетата се молеха на бога. На няколко други им бе прилошало, но това беше дреболия в сравнение с всичко друго, което ставаше. С Мира намерихме едно кътче и седнахме, обгръщайки се взаимно с ръце.

— Сигурна ли си, че си добре? — попитах.

Тя кимна и докосна глезена си:

— Наболява ме, но няма нищо счупено. В най-лошия случай — навяхване. Извадих късмет. Гредата падна така, че само да ме хване в капан, но не го смачка.

Прегърнах я по-силно, опитвайки се да съдържа сълзите си:

— Видя онзи кораб. Тамзин е там.

— Тя ще се справи — каза Мира пламенно. — Умее да оцелява. Няма да допусне някаква буря да ѝ попречи да си намери богат съпруг.

Но никоя от двете ни не можеше да открие нищо забавно в тази мисъл. И всъщност предположих, че би трябвало да се безпокоим също толкова и за себе си, докато бурното море продължаваше да ни подмята. Останахме вкопчени така една в друга с часове, всяка

затаяваше дъх, когато се блъснем в някоя от онези грамадни вълни, и ни се струваше, че този път със сигурност ще ни съборят. Навярно вече бе полунощ, но нямаше начин някоя от нас да успее да заспи.

В един момент настъпи затишие и ме накара да помисля, че сме се измъкнали, но мисълта бе краткотрайна: после бурята ни връхлетя отново и ни накара да подемем поредното мъчително бдение. Когато бурното повдигане и спадане на вълните отново се уталожиха и корабът започна да се движи по-спокойно, не се доверих на затишието. Подготвих се за ново завръщане на бурята, но това не се случи. Мира повдигна глава от рамото ми и ме погледна; всяка от нас си мислеше същото: възможно ли беше това да е свършило?

Получихме отговора си малко по-късно, когато Седрик пристигна в каютата ни. Той също беше блед, очевидно разтърсен от онова, което току-що бяхме претърпели. Огледа помещението, обръщайки специално внимание на Мира и мен, а после се обърна към госпожица Бродли.

— Баща ми говори с капитана, измъкнали сме се от бурята. Удивително, никой не е загинал, а корабът не е пострадал. Не е ясно в какво състояние е товарът, но ще разберем това по-късно. — Около мен момичетата нададоха леки викове на облекчение. — Все още е нощ и веднага щом облаците се прояснят, капитанът може да огледа и прецени положението ни. Междувременно починете си колкото можете.

Той си тръгна, а много от момичетата се възползваха от предложението му. Двете с Мира не можехме да заспим. Останахме заедно, адреналинът надделяваше над изтощението ни. Водите на морето останаха спокойни и към края наистина успях да изпадна в нещо като замаян транс. Мира, която сигурно бе следила мислено времето, хвърли поглед към госпожица Бродли. Придружителката ни също не беше спала.

— Трябва да е сутрин, мадам — каза Мира. — Може ли да се качим на палубата да видим какво е станало?

Госпожица Бродли се поколеба. Знаех, че благоразумието я съветва да си останем долу, но любопитството ѝ победи:

— Добре — каза тя. — Ако отидем заедно. Може да ни изпратят обратно долу.

Тя поведе нас и момичетата, които бяха будни, през коридора и после нагоре до палубата. Посрещна ни сива утринна светлина и открихме, че не бяхме единствените, чието любопитство се беше възбудило. Много от спътниците ни, включително Джаспър и Седрик, стояха и се оглеждаха наоколо. Навсякъде имаше следи от щети и безпорядък, но корабът продължаваше да плава бързо и уверено. Моряците се суетяха наоколо, за да поправят нужното и да поддържат кораба в движение.

— Вижте — каза Грант, като дойде до нас. Посочи на запад.

Двете с Мира се обърнахме, смаяни, когато видяхме тъмна, зеленикава линия на далечния хоризонт.

— Можех да се закълна, че бурята ни е отвяла чак в деветия кръг на ада — но ако е така, очевидно ни е довяла обратно — каза той. — Това е Кейп Триумф.

— Адория — прошепнах. Бавно в мен разцъфна бурна радост и проникна през вцепенението, в което бях изпаднала от бурята насам. Обърнах се към Мира и видях вълнението си, отразено в нея като в огледало. — Адория!

По някакъв начин, по милостта на Урос, бяхме преживели бурята и бяхме достигнали Новия свят. Хвърлих нетърпеливо поглед наоколо в очакване да видя всичките си спътници весели и танцуващи. Няколко момичета споделяха вълнението ни, но почти всички други бяха потиснати. Дори мрачни. Сред тях бяха Седрик и баща му.

Улових погледа на Седрик и се стреснах от отчаяното изражение, което видях там.

— Какво има? — попитах.

Той кимна към един моряк, който държеше счупено парче дърво. Пристъпих по-близо, опитвайки се да разбера какво е. Приличаше на част от женско лице. Вцепених се, знаейки къде го бях виждала преди. Фигурата от носа на *Сивата чайка*.

— Измъкнах го от водата — каза той.

— Не — възразих. — Не може да бъде.

И именно тогава забелязах, че другият ни кораб не се виждаше никъде. През всеки ден от плаването той се беше намирал наблизо. Понякога напред, понякога зад нас, но винаги, винаги наблизо.

Но вече не.

Първият помощник на капитана, застанал наблизо, кимна печално.

— *Сивата чайка* е изгубена.

12

Слизането на кея в Адория ми беше като в мъгла. Стоях на палубата с другите момичета и гледах как брегът постепенно се приближава все повече и повече. Смътно отбелязах, че никога в живота си не бях виждала толкова много дървета. Макар че Кейп Триумф беше един от най-старите осфридиански градове в Новия свят, беше ясно, че пустошта още не е опитомена. А дърветата бяха *огромни* като стражи, пазещи този непознат бряг. Мира стоеше до мен, стискахме здраво ръцете си. На лицето ѝ — а сигурна съм, и на моето — имаше объркано и отчаяно изражение.

Би трябвало да изпитвам вълнение. Сърцето ми би трябвало да блъска като чук в гърдите от нетърпеливо очакване. В края на краищата именно това беше нещото, което бях чакала — кулминацията на всичките ми планове, започващи с деня, когато отпратих Ада. Но не можех да се радвам в този момент. Вместо това в мен имаше оловна тежест, студ, който, бях убедена, никога нямаше да си отиде.

— Вдигнете знамето ни — нареди Джаспър.

Рязката му заповед проникна през унеса ми и бавно обърнах глава. Той беше също толкова зашеметен, колкото и нас, останалите, когато разбра за крушението на *Сивата чайка*. Скоро бе заменил това чувство с гняв, упреквайки капитана и екипажа на другия кораб за огромната материална и човешка загуба, която току-що бе претърпял. Това приключи, когато нашият капитан рязко отбеляза, че ако някой трябва да бъде обвиняван, това е самият Джаспър, защото бе настоял за плаване в късната зима, излагайки ни на риск от бури като снощната.

И затова Джаспър скоро бе възприел отново безразличното си делово поведение почти сякаш бурята никога не се беше случвала. Екипажът издигна знамето на Бляскавия двор, разполагайки го точно под големия осфридиански флаг. Джаспър го огледа със задоволство, а после се обърна към госпожица Бродли.

— Щом го забележат, вестта ще плъзне като горски пожар. — Рязко посочи с глава към мястото, където се бяхме сгушили аз и другите момичета. — Ще стигнем брега след няколко часа. Погрижете се да са готови.

Лицето на госпожица Брадли бе пепеляво на сивата утринна светлина:

— Готови ли, сър?

— Половината от потенциалните ни купувачи ще бъдат там долу в очакване да видят какво сме докарали. Необходимо ми е тази група да бъде нагласена с най-хубавите си дрехи и момичетата да покажат всичко, което са научили миналата година. Случилото се със *Сивата чайка* не променя нищо.

— Да. Разбира се, сър — отвърна тя, лицето ѝ пребледня още повече. — Момичета, чухте го. Да слезем на долната палуба и да ви преоблечем. Всичките сте в доста окаян вид.

Другите понечиха да тръгнат, свикнали да изпълняват указания, но аз стоях като вкопана на мястото си. Взирах се слисано в Джаспър и се мъчех да намеря не смелост, а подходящите думи, за да изразя възмущението си.

— *Не променя нищо ли?* Как можете да кажете това? Променя всичко! Току-що загинаха цял кораб хора. Половината наши момичета. Най-добрата ми приятелка. Не ви ли е грижа? Наистина ли очаквате просто да скочим весело от този кораб и да започнем да флиртуваме и да се усмихваме?

Джаспър ме изгледа немигащо:

— Очаквам да направите това, за което дойдохте — да сключите брак, който носи облага и на вас, и на мен. Загубата на *Сивата чайка* е огромна. Напълно си давам сметка за това и бизнесът ми ще понесе огромен удар заради него. Вие, останалите, все още можете да изпълните целта ни тук. Ще облечете дрехите, които съм ви купил, и ще слезете от този кораб с вид, сякаш сте щастливи да сте тук.

Пристъпих към него, без да се смутя нито от едрия му ръст, нито от положението му.

— Е, аз не искам и няма да го направя! Разбирам, че съм тук, за да изпълня определена роля — че съм тук, за да бъда кукла, която можете да показвате пред онези, предложили най-висока цена. Никъде в договора ми обаче не пише, че трябва да потискам чувствата си — че

мога да пренебрегна тази трагедия. Може би трябваше да добавите и безсърдечието в учебната ни програма, тъй като явно ви се удава толкова добре.

— Аделейд — възкликна госпожица Бейли ужасена. — Как се осмеляваш да говориш на господин Торн по този начин?

— Със сигурност имаш право на мнение — каза ми Джаспър хладно. — И Урос е свидетел, че никога не се боиш да го изразяваш. Но ти подписа договор, в който приемаше тази цел, и нейното осъществяване всеки момент ще започне. Ако предпочиташ да се откажеш и да се върнеш в някоя фабрика в Осфрид, може да се уреди.

— Може би ще го направя.

Обърнах му гръб и гневно се отдалечих, без да отвърщам на протестите на госпожица Брадли. Не обръщах особено внимание къде отивам, провирайки се покрай стреснати моряци и пасажери. Стигнах до един от входовете към вътрешността на кораба и тръгнах през оплетените като лабиринт коридори, докато се озовах обратно в товарното помещение при картината. Не бях осъзнала, че съм се запътила нататък, но не бях съвсем изненадана, че сърцето ми ме отведе там. На това плаване тук всъщност беше единственото пространство, което ми беше принадлежало.

Отпуснах се на пода до стената, заравяйки лице в ръцете си, докато силни ридания разтърсваха тялото ми. Сълзи на гняв се смесваха с тъгата, докато беснеех срещу света. Мразех изменчивото зимно време, което ни беше довело дотук. Мразех Джаспър, задето ни накара да продължаваме, сякаш всичко беше наред. И мразех себе си.

Мразех се най-вече защото, ако не бях аз, Тамзин изобщо нямаше да е на онзи кораб.

Не забелязах Седрик да влиза, докато не заста на точно до мен.

— Аделейд. — Когато не отговорих, нито вдигнах поглед, той повтори: — Аделейд.

Хлиповете ми затихнаха, но все още подсмърчах, когато най-накрая повдигнах глава.

— Другите те търсят — каза той с мрачно лице. — Госпожица Брадли не е на себе си. Мисли, че някой моряк те е отвлякъл.

— Тогава й кажи, че съм добре. Че съм имала нужда да остана насаме.

— Но ти не си добре.

Предишният гняв се надигна в мен и рязко скочих на крака:

— Защо? Защото не мога да продължавам с този маскарад? Защото искам да скърбя като чувстващо човешко същество?

Той се изправи и застана до мен:

— Всички искат да скърбят. Никой не пренебрегва случилото се.

— Баща ти го пренебрегва — посочих.

По лицето на Седрик премина измъчено изражение.

— Не е... изцяло нечувствителен. Но деловото му чувство го надвива. И този бизнес нюх му подсказва, че трябва да се появим по същия внушителен начин, по който винаги пристига Бляскавият двор. Чух го да казва на госпожица Брадли, че щом стигнем в къщата, ще си дадем малко по-голям отдых от обикновено, преди да започне балният сезон.

— А после ще продължим, все едно изобщо нищо не се е случило — отбелязах. — Ще танцуваме. Ще се усмихваме. Ще се издокарваме.

— Аделейд, какво очакваш? Да, баща ми е закоравял, но е прав, че сме тук с определена причина. Не можем просто да отменим начинанието заради случилото се със *Сивата чайка*.

Отпуснах се тежко до стената и затворих очи:

— Тамзин беше на онзи кораб.

— Знам.

— Знаеш ли защо? — попитах, съсредоточавайки вниманието си отново върху него. — Заради мен. Заради онова, което направих. Заради онзи номер с изпитите.

— Аделейд...

— Не съжалявам, че ти помогнах — продължих. — Бях ти длъжница. Но трябваше да й кажа. Трябваше да й разкажа за миналото си и да вярвам, че като моя приятелка ще опази тайните ми. Но бях прекалено горда — прекалено упорита и заслепена от собствената си важност. А сега тя е мъртва. Заради мен.

Той леко обви ръце около мен и се опита да ме притегли към себе си. В мен се разбуди мимолетен спомен за момента ни с медените сладкиши и аз се оттласнах от него. Не можех да се справя с това, не и точно сега.

— Не можеш да мислиш така — каза той. — Вината не е твоя.

— Наистина ли? Тогава чия е? Чия е вината, че тя беше на онзи кораб?

— Нейна. Тя взе това решение и беше също толкова упорита като теб. Всеки от нас отговаря сам за живота си и трябва да живеем с последиците от изборите, които правим.

Онези сълзи заплашваха да бликнат отново и аз примигнах, отказвайки да им дам власт над себе си.

— Точно както направих аз, откакто си размених мястото с Ада. А сега ти казваш, че трябва да продължа с онова, което започнах. Че трябва да отида и да си хвана богат съпруг.

— Казвам... — той направи пауза, за миг челото му се набразди. — Казвам, че не искам да отидеш във фабрика.

— Аз също — признах. Пропастта беше тук, а изборът зависеше единствено от мен. Да стисна зъби и да продължа упорито към Адория или да изприпкам обратно в Осфрид. — Чудесно. Ще се съглася да играя тази игра и ще отида да се приготвя.

Опитах се да тръгна към вратата, а той ми препречи пътя:

— Аделейд... Съжалявам. Наистина съжалявам.

— Знам — казах. — Аз също. Но това не може да промени нищо.

* * *

Обратно в крилото, отделено за Бляскавия двор, намерих момичетата да тичат забързано между собствените си каюти и общото помещение, всяка твърде заета с косата и облеклото си, за да спре и да поговори с мен. Малко от тях ме поглеждаха в очите, макар че забелязах няколко да ми хвърлят коси погледи, когато си мислеха, че не виждам.

В стаята си открих Мира да закопчава роклята си. Беше ушита от пищен, ален сатен, избродиран със златни цветя. Под роклята проблясваха копринени фусти в същия златист цвят. Изглеждаше екзотична и загадъчна. Когато ме видя, моментално спря да се закопчава и ме грабна в прегръдките си. Сгуших се в нея и трябваше да се преборя с напирещите отново сълзи.

— Значи нямаш проблем да направиш това? — попитах. При нейната независима природа почти бях очаквала тя също да се

разбунтува.

— Разбира се, че имам — каза тя спокойно. Когато се вгледах в нея по-внимателно и забелязах вълнението в очите ѝ и бръчките по лицето ѝ, осъзнах, че спокойният ѝ тон прикриваше прилив на гняв и тъга. Просто умееше да го възпира по-добре, отколкото аз. — Но няма да постигна нищо, ако ме върнат в Осфрид. Трябва да продължа напред, да стигна до следващия етап. И ти също.

Дръпнах се назад и кимнах:

— Знам. И искам да кажа... наистина разбирам за какво съм се договорила. *Искам* да го направя. Но Тамзин... — започнах да се задавам, неспособна да продължа. Мира стисна ръката ми.

— Знам — каза тя. — И аз се чувствам по същия начин. Но вината не е твоя.

Седрик беше казал същото. Не можех да повярвам на никого от двамата.

Но последвах примера на Мира, опитвайки се да продължа напред и нататък към следващия етап. Облякох си рокля от сиво кадифе, която се носеше над долна риза и фуста в най-чисто бяло. Волани в проблясащо сребристо красяха ръкавите и корсажа, а шал от бяла дантела покриваше раменете ми. Той нямаше да ме опази кой знае колко от влажното, студено време, но Джаспър категорично бе настоял да не излизаме увити в плътни наметки.

Вдигнахме косите си в сложни кокове и шиньони, а моята вълниста коса позволяваше лицето ми да е обрамчено от изящни тънки кичури. На борда на кораба рядко се палеха огньове, така че онези, които нямаха естествено къдриви коси, не можеха да загреят машините за къдрене, които обикновено използвахме. Госпожица Брадли ни увери, че дори и да не сме чак толкова свършено издокарани както друг път, все пак далеч надминаваме жените, които обикновено слизали на брега в колонията Денъм.

Докато приключим и излезем на палубата, *Добра Надежда* почти беше стигнал до кейовете. Моряците и другите пасажери спираха и се заглеждаха. Скръбта още ми тежеше, но запазих хладнокръвно изражение, докато оглеждах приближаващия бряг. Заливът Триумф беше огромна водна шир, оградена от суша, която се извиваше като кукичка около него. Кейп Триумф беше разположен от вътрешната страна на върха на кукичката. Голяма част от

образованието ни наблягаше върху стратегическото разположение на този голям пристанищен град в район, защитен от най-ужасните морски бури, с което се създаваха безопасни води за приставане на кораби. Останалата част от Денъм беше достъпна по суша или чрез плаване по крайбрежието. Срещу града, в далечния край на залива, се намираха неколонизирани земи, чийто скалист бряг правеше приставането по-трудно.

Отново се загледах в големите и извисяващи се дървета, все още незасегнати от колонистите, които от години ги изсичаха за дървен материал и освобождаваха площи за обработваема земя. От толкова близо сега забелязах някои от постройките на града. Неволно се почувствах запленена въпреки желанието си да остана безразлична. Тук се долавяше съвсем друго усещане в сравнение с Осфро. Там, в столицата на Осфрид, всичко бе старо. Вековни каменни замъци и църкви бележеха хоризонта, заобиколени от построени преди години дървени къщи и магазини, които понякога бяха подсилени с камъни или тухли. Разбира се, непрекъснато имаше ново строителство и обновления, но като цяло Осфрид излъчваше атмосфера на солидност и изискана старинност.

Кейп Триумф беше... нов. Почти никоя от постройките не притежаваше онова старинно излъчване. Повечето бяха построени от дърво, светлият цвят на тънките летви показваше колко са нови. Голяма част все още се строяха, тъй като Кейп Триумф се разрастваше по големина и значимост. Никоя от сградите, дори някои от старите, не беше особено висока. Тук нямаше замъци, които да напомнят за отминали векове. Най-голямата постройка, която забелязах, беше форт далече нататък върху един хълм и той също беше изграден главно от прясно отсечени дървени греди. Липсата на камък, отсъствието на овехтели стени... придаваше на всичко усещане за младост. При такава новост и нестабилност изглеждаше, сякаш този град се бори ожесточено за оцеляването си.

На кейовете се беше събрала тълпа, в по-голямата си част състояща се от мъже. Тези докове също създаваха чувството за нещо младо и ново, макар че в някои отношения бяха същите като в пристанищата на Осфрид. Водата се плискаше по дървените стълбове, затъмнена от сивото небе над нас. Въздухът беше изпълнен с миризмата на изхвърлени на брега риба и боклуци.

Моряците привързаха кораба ни към кея и хвърлиха много усилия да го пристегнат здраво, преди да ни пуснат да слезем. Дотогава тълпата бе станала още по-голяма. Видях мъже, облечени в елегантни дрехи, които като нищо можеха да са истински кандидати за женитба, редящи се заедно с онези в обикновени дрехи, просто дошли да видят зрелището. Всичките носеха тежки плащове, за да се предпазят от лошото време, и ги гледах завистливо, докато ме прерязваше студен вятър.

Група снажни мъже с пушки се качи на палубата и Джаспър отиде да я посрещне. От малкото, което чух от разговора, разбрах, че това са мъже, наети от него да ни преведат благополучно през пристанището. Макар че бях свикнала да бъда придружавана в Осфро, видът на този взвод от шумни мъже ме накара да проумея в какъв различен свят се намирахме. Бях си мечтала за вълнението и приключенията в Адория, но това все пак беше опасно и неопитомено място.

Когато ни позволиха да тръгнем, госпожица Брадли ни подреди и ме сложи начело на редицата.

— Ти си диамантът — обясни тя. — Трябва да си най-отпред.

Втренчих се в нея безмълвна. Не се страхувах точно от вниманието, но след всичко, което бях преживяла, това ми се стори прекалено. Преди да успее да възразя, Мира попита:

— Защо поставяте мен трета?

Госпожица Брадли я фиксира с едновременно суров и тъжен поглед:

— Защото сега *си* трета. Всички други, класирали се по-високо от теб, бяха на *Сивата чайка*.

Светът се разлюля около мен, когато мислите за Тамзин и онзи кораб, олюляващ се като играчка, изпълниха ума ми.

— Аделейд — каза госпожица Брадли. — Трябва да тръгваш. Веднага.

Поклатих глава като вкопана на мястото си, а после почувствах стабилното присъствие на Седрик до мен.

— Последвай ме — каза той. — Просто отиваме право при баща ми, това е всичко. Гледай напред.

Той тръгна надолу по кея и след като няколко пъти си поех дълбоко дъх, събрах решимостта да го последвам. Отначало усещах

краката си нестабилни, свикнала със седмиците на борда на люлеещ се кораб. Твърдата земя се беше превърнала в нещо чуждо и непознато. Не откъсвах очи от гърба на Седрик, докато поставях единия си крак пред другия и се опитвах да не обръщам внимание на зяпачите около мен. Макар да знаех, че ме следва цяла колона други момичета, се чувствах самотна и уязвима. Джаспър, в далечния край на тълпата, със същия успех можеше да е на километри. Неговите хора бяха разчистили място там, където свършваше кеят, и гледаха заплашително всеки, който дръзнеше да пристъпи по-близо.

Но това не спираше подсвиркванията или подмятанията. „Ей, девойче, запретни тая пола и ни покажи как изглежда един истински скъпоценен камък!“ и „Онази сирминиканка за останалите от нас ли са я довели? На мен кога ще ми дойде редът?“ бяха само няколко от закачките. Гневна гореща руменина нахлу в лицето ми и топлината ѝ поне малко ме защити от студа. Гневът ми беше насочен не само към грубите мъже, а и към Джаспър. Със сигурност имаше по-добри начини да намери съпрузи за нас, отколкото да ни излага на показ като говеда за продан, както бе отбелязала Мира. Цялото онова обучение и възпитание, предполагаемото подобряване на умовете ни нямаше никакво значение, когато ни изложеха на показ в тази земя и бивахме преценявани само по външността си.

И все пак дали беше кой знае колко по-различно от времето, когато ме показваха пред всички в бляскавите бални зали на Осфро? Винаги ли щеше да бъде такъв жребият на жената?

Почти изпитах порив да разкъсам скъпото облекло и да разчорля грижливо фризираната си коса. Вместо това вдигнах високо глава и последвах аления цвят на палтото на Седрик. Прииска ми се да не бях прибрала в багажа си онзи кинжал — не защото възнамерявах да го използвам, а просто защото усещането от допира на студеното острие до кожата ми се струваше успокояващо. *По-добра съм от тези хора, казах си. Не заради потеклото си — а заради характера си.*

Най-послед, след вероятно само няколко минути, успях да стигна до Джаспър. Той стоеше с още от хората си и няколко карети, които, за щастие, бяха закрити. Джаспър кимна одобрително:

— Отлично, отлично — каза и ни направи знак да дойдем при каретите. — Вече виждам потенциалните купувачи. Предполагам, фактът, че имаме само половината от групата, може да вдигне цените.

Спрях рязко, челюстта ми увисна. Мира ме побутна да продължа и да вляза в каретата.

— Как можеш да пренебрегваш това? — възкликнах към нея, докато сядахме. Със сигурност дори нейният строг самоконтрол си имаше граници.

— Не го пренебрегвам — каза тя, разтривайки глезена си. В очите ѝ кипеше ярост. — Но си подбирам битките. Нищо не може да промени случилото се. Нищо няма да промени природата му. Но можем да контролираме бъдещето си — именно върху това трябва да се съсредоточим.

Облегнах се на седалката и обвих ръце около тялото си. Сега, когато напрежението от онази ужасна процесия беше изчезнало, студът отново ме връхлиташе. Помъчих се да бъда спокойна като Мира, но беше трудно. Искаше ми се да се върна навън и да се разкрещя на Джаспър, давайки отдушник на всички бурни емоции, уловени като в капан вътре в мен.

Но това нямаше да върне Тамзин или *Сивата чайка*.

Затова седях, привидно кротка и мила, и оставях чувствата си да кипят в мен. Към нас се присъединиха други две момичета и каретата потегли. Бях забелязала липсата на калдъръмени улици тук дори в оживена част от града. Бурята, която бяхме претърпели, беше донесла дъжд и чувствах как каретата си проправя с мъка път през неравните, кални пътища. Веднъж кочияшът ни трябваше да спре и да накара един от придружителите ни да му помогне да освободи едно затънало в калта колело.

Докато стигнем до мястото, където бяхме настанени, вече беше късен следобед. Временният ни дом в Адория беше къща, наречена Уистерия Холоу. Изглеждаше малка и обикновена след внушителната Блу Спринг, но ми казаха, че по адорийските стандарти това била действително великолепна резиденция. Можеше да се похвали с цели три етажа — истинска рядкост — и имаше истински стъклени прозорци, каквито също не се срещаха често в Адория. По-голямата част от земята около нея беше разчистена, но недалеч от предната врата растяха няколко хубави ябълкови дървета, както и глицинията, от която мястото бе получило името си. Виещите се стъбла на глицинията бяха кафяви, а пъпките по ябълковите дръвчета едва се виждаха за

разлика от по-налетите в Осфрид. Заради по-суровия климат на Адория пролетта настъпваше малко по-късно тук.

Вътре в къщата ни лъхна топлина и най-сетне ни предложиха одеяла и наметки, за да се отърсим от студа. Жена на средна възраст със стегнато вързана тъмна коса и заострена брадичка чакаше във фойето заедно с добре облечен по-възрастен мъж с очила. Той прегърна Джаспър и Седрик и осъзнах, че това сигурно беше Чарлс Торн. Той се усмихна широко на всички ни, докато Джаспър прошепна нещо в ухото му. Чарлс преbledня и разбрах, че сега научаваше за *Сивата чайка*.

— Това е неописуема трагедия — каза той.

Джаспър кимна, но след това сподели предишното си откровение:

— Наистина. Ще повиши търсенето за тази група.

Седрик стрелна баща си с унищожителен поглед, а след това се обърна към Чарлс:

— Чичо, казахме на момичетата, че могат да си отдъхнат известно време, преди да започнат светския си сезон.

— Да, да, разбира се — отвърна Чарлс, като кимаше с глава. — Бедните ми скъпоценни камъни — разбира се, че трябва да се съвземете. Но после толкова ще се забавлявате, щом започне сезонът! С тържественото си преминаване само вкусихте за миг предстоящите наслади.

При тези думи Мира и аз се спогледахме. Чарлс ни се беше сторил напълно искрен. Може и да беше по-добросърдечен от брат си, но освен това очевидно беше и по-наивен относно бляскавия живот, който водехме. Разбрах защо Джаспър беше водещата сила в този бизнес.

— Това е мистрес Кълпепър — каза госпожица Брадли и кимна към жената със заострената брадичка. Ситуацията смътно ми заприлича на пристигането ми в Блу Спринг.

Мистрес Кълпепър ни огледа критично:

— Несъмнено много от вас мислят, че Новият свят е място с по-разпуснати нрави, където ще бъдете оставени без контрол. Но не и докато аз отговарям за тази къща. Ще следвате всички правила, които налагам, и ще се придържате към всяка подробност. Няма да търпя неуместно или грубо поведение под покрива си.

Зяпнах. Нима не беше видяла процесията край кейовете? Наистина ли мислеше, че *ние* бяхме онези, които можеше да покажат грубо държание?

Двамата Торн и няколко от наетите мъже бяха настанени в едно крило на долния етаж. Нашите стаи бяха на горните етажи. При обичайни обстоятелства щяхме да сме настанени по три или четири в стая, но след като броят ни бе намалал, щяха да ни разпределят по двойки. Бях признателна, че щях да съм насаме с Мира, но това служеше само като поредното болезнено напомняне за съдбата на Тамзин.

— Преоблечете се и си починете — каза ни Чарлс весело. — Скоро ще вечеряме, а после ще ви помогнем да се подготвите за настъпващия светски сезон. Тогава, скъпоценности мои, ще започне *истинското* забавление.

Не знам дали така бе възнамерявал Джаспър, или не, но онзи момент сутринта в крайна сметка се оказа добър бизнес ход.

Изчезването ни след онази първоначална процесия направо подлуди евентуалните ни кандидати. Бяха ни видели веднъж и искаха да видят още. Осъзнал предимството, което това му предоставяше, Джаспър започна да се държи загадъчно по въпроса за началото на балния ни сезон. Тайнствеността ни се усили и постоянно идваха пратеници от името на господарите си, за да търсят повече сведения. А скоро започнаха да пристигат и самите господари.

Бях една от най-съкрушените заради загубата на *Сивата чайка*, но дори аз не можех да удържа любопитството си. Двамата Торн имаха лична канцелария долу, но посрещаха вероятните клиенти в луксозно обзаведена дневна с висок таван, който беше отворен от едната страна към един свързващ пасаж отгоре. Тук можехме да се спотайваме в сенките зад покрив от тънки дъсчици и тайно да наблюдаваме какво става долу. Без никакъв друг контакт с външния свят, ако не броим чудноватите истории за пирати и икори, които нашите пазачи ни носеха, това се превърна в огромно развлечение за нас. На драго сърце посрещах нещата, които отвличаха вниманието ми, макар че те никога не успяваха да задържат Тамзин далече от мислите ми.

Някои от кандидатите идваха с общи въпроси и двамата Торн влизаха възможно най-добре в ролята си на търговци, за да им предложат евентуални бракове. Седрик се справяше отлично с това и дори Джаспър не можеше да намери в какво да го упрекне. Напомняше ми за онзи Седрик от първата ни среща вместо за измъчения вероотстъпник, когото бях опознала.

— Е, господин Колинс, магистрат като вас трябва особено много да внимава каква съпруга избира — каза един ден Седрик на един джентълмен, дошъл да разпита за нас. Няколко от момичетата се бяхме стълпили горе и се опитвахме да видим добре. Един магистрат представляваше особен интерес за нас.

— Отлагах го — призна мъжът. Изглеждаше по-възрастен от нас, в средата на трийсетте, ако трябваше да предположа. Седрик се занимаваше с въпроса сам, както бе обичайно. — Преговарях с Харолд Стоун за дъщеря му, но после пристигнахте вие.

— Знам кой е господин Стоун — каза Седрик. — Добър човек, доколкото чувам. Има успешна ферма, нали? И предполагам, че дъщеря му е приятно, почтено момиче, отгледано и образовано вкъщи, със здрави ценности.

— Да... — господин Колинс проговори предпазливо, несигурен накъде се опитва Седрик да насочи разговора.

— Но дали една мила и приятна фермерска дъщеря наистина ще ви помогне да стигнете, където трябва?

— Какво... какво искате да кажете? — попита господин Колинс.

Седрик посочи с арогантен жест:

— Погледнете се. Вие сте мъж в разцвета на силите си, все още се издигате в кариерата си. Службата на магистрат ли е най-много, което искате да постигнете? В правителството почти със сигурност има по-високи постове, в надпреварата за които ще се включите — в Денъм и в някои от другите новосъздадени колонии, където имат най-голяма нужда от способни мъже. Мъж, който се надява да се издигне, трябва да изпъква. Има нужда от всяко предимство, с което може да се сдобие — включително избора си на съпруга.

Господин Колинс замълча за няколко мига:

— И имате предвид някое момиче, което би било подходящо за това?

Седрик беше с гръб към мен, но можех да си представя очарователната му усмивка.

— Имам няколко. — Вдигна тесте листове и затършува из тях. — Ами, ето например Силвия, дребничка и хубава брюнетка, която очарова всички, които познава. Получи много високи оценки по планиране на светски събития — точно жената, която ще ви е нужна, за да урежда вечери и партита, с които да впечатлите приятелите си. А после имаме и Розамънд. Златисторуса коса. Отлични познания за историята и политическите дела. Може да се представи на висота във всеки разговор с елитните класи — с благовъзпитан, подобаващ на дама маниер, разбира се.

Силвия и Розамънд, седнали до мен, се приведоха нетърпеливо напред.

— Наистина харесвам блондинки — призна неохотно господин Колинс. — Красива ли е?

— Господин Колинс, уверявам ви, *всичките* са красиви. Прекрасни. Заше метяващи. На мъжете още им се вие свят от деня, когато пристигнаха в Кейп Триумф.

— Не бях там... но чух разказите. — Господин Колинс си пое дълбоко дъх. — Колко би струвало някое момиче като тази Розамънд?

— Е — каза Седрик, прелиствайки отново книгата. Знаех, че го правеше само за показ. Беше запаметил досиетата на всички ни и предпочиташе да прави препоръки на основата на това кои момичета просто не бяха достатъчно добре представени пред евентуалните клиенти в опит да ни представи по-добре. Аз още не бях предложена. — *Началната* ѝ цена би била двеста златни долара.

— Двеста! — възкликна господин Колинс. — Би струвала двеста златни долара?

— Такава би била *началната* ѝ цена поради мястото ѝ в класацията. Тази цифра лесно може да се вдигне, ако достатъчно господа наддават и искат да привлекат вниманието ѝ. Между нас казано... — Седрик се приведе заговорнически към другия мъж. — Е, тази седмица интересът е *голям*. Подобно на вас, много джентълмени предявяват особени предпочитания към блондинките.

Бях чувала Седрик да възхвалява достойнствата на Розамънд само като едно от многото момичета, от които клиентите можеха да избират, но представата, че тя е много търсена, бе привлекателна за господин Колинс.

— Това са много пари — каза той неуверено.

— Това е инвестиция — поправи го Седрик. Не се сдържах и се усмихнах. Беше толкова обаятелен, толкова самоуверен. Вероятно можеше да убеди господин Колинс да плати за десет съпруги. — Кажете ми, когато губернаторът дава официална вечеря и има нов пост за заемане, какво ще разкаже съпругата му — дъщеря на барон, доколкото чух, след като е разговаряла с дъщерята на господин Стоун? А ако някой от кралските посланици на Негово Величество дойде на посещение, за да проучи подробно доколко Новият свят успява да бъде в крак със стария, какво ще каже, когато срещне дъщерята на някакъв

си фермер? Ще може ли тя да разговаря за изкуства и музика? Да бъде добре осведомена за сложните лабиринти на политиката в Денъм? Разбрах, че вие самият произхождате от средната класа. Със сигурност сте се издигнали над този произход, но предполагам, че една млада жена, опитна в аристократичните порядки, би могла да ви бъде *много* полезна, докато се ориентирате в политическите води.

Жестовете на Седрик ми напомнях за хищно животно, напрегнато и дебнещо да съзре у плячката си някакъв признак на слабост, за да може да се хвърли в атака. Господин Колинс отново замълча. Най-последно каза:

— Може ли да я видя?

— Разбира се — на бала ни по случай откриването на сезона, заедно с всички други. Ще се погрижа да сте в списъка ни с поканените, когато го оповестим.

И ето как остави повечето мъже да тънат в несигурност, примамвайки ги с представата за момиче, което е *идеално* за тях, но търсено от още много други. Тези господа си тръгваха, погълнати от идеята, и скоро си представяха далеч повече неща за нас, отколкото Седрик можеше да опише.

Бяхме там от около седмица и половина, когато Седрик най-сетне намери възможност да ме дръпне настрана, за да поговорим насаме.

— Картината и боите са в голямата изба. Мислиш ли, че може да успееш да се вмъкнеш тайно и да я завършиш? — Картината беше почти завършена, когато ни връхлетя бурята; нужни бяха само няколко последни щриха.

— Ако успея да се измъкна от мистрес Кълпепър. Тя следи всичко, което правим — много по-изкъсо, отколкото някога ни е следила мистрес Мастърсън.

Той кимна:

— Ще намеря начин да я измъкна един следобед. Да й кажа, че спешно ни трябва плат или някакви материали за някое от момичетата. Не е чак толкова трудно за вярване — балът за откриването на сезона е в края на тази седмица.

— Така ли? — попитах. Знаех, че това затишие не може да продължи вечно, но въпреки това се стреснах.

— Съобщението ще бъде направено утре. Тук ще цари истински хаос, докато мистрес Кълпепър подготви всички ви. Би трябвало да ти е достатъчно лесно да се измъкнеш. Ще има възникнали в последната минута проблеми с облеклото и с още мъже, наминали да направят още един опит за среща насаме, преди всички да се устремят към всяка от вас.

Изгледах го косо:

— Защо никога не изтъкваш качествата ми?

— Какво?

— Гледала съм повечето от срещите ти. Редуваш всички момичета, стараяш се да изтъкнеш всяка пред един или друг кандидат. Но никога мен.

— Сигурен съм, че съм го правил — каза той небрежно. — Вероятно просто си пропуснала точно тези срещи.

Не ми се струваше вероятно. Бях гледала почти всичките, а когато не го правех, винаги имаше някое момиче, преливащо от готовност да преразкаже абсолютно всяка подробност от разговора. Преди да успея да възразя, мистрес Кълпепър влезе забързано в трапезарията.

— Господин Торн, дошъл е един джентълмен да говори с вас. — За пръв път я виждах да изглежда несигурна.

Седрик повдигна вежда:

— Мислех, че днес следобед нямаме никакви уговорени срещи.

— Нямаме, но сър, това е... синът на губернатора. Уорън Дойл.

Това завари дори Седрик неподготвен:

— Добре тогава. Предполагам, че е по-добре да го поканите в дневната. — Тя тръгна припряно, а той хвърли поглед към мен. — И предполагам, че е по-добре да изтичаш до шпионския си пост.

Ухилих му се набързо и излязох от стаята. Докато се качвах горе, зърнах как Джаспър влезе почти тичешком в къщата. Явно вестта за посещението на сина на губернатора бе стигнала до него. При обичайни обстоятелства за Джаспър може би не беше проблем да остави Седрик да се оправя сам със срещите, но явно искаше да присъства на тази.

Всички момичета се събраха в свързващия пасаж горе — дори Мира, която обикновено избягваше тези тайни наблюдения.

Проточихме вратове с надеждата да зърнем кандидата за женитба, който бе привлякъл вниманието както на Седрик, така и на Джаспър.

— Не е зле — промърмори Клара. Бях принудена да се съглася. Уорън Дойл беше само няколко години по-възрастен от нас — което бе известно облекчение, тъй като множество посивели господа бяха удостоили с присъствието си прага ни. Дори от тази височина видях лице с волеви, красиви черти и смолисто черна коса, прибрана назад в късата модна опашка, популярна и от двете страни на Морето на залеза.

— Господин Дойл — каза Джаспър и пое ръката на новодошлия. — За нас е чест.

— Наричайте ме Уорън, моля ви. Най-добре да зарежем формалностите, тъй като възнамерявам да бъда доста пряк в случая. Такъв съм си — ами, надявам се да ми простите. Не ме бива в празните светски разговори.

Джаспър се спогледа само за миг със сина си, а после отново насочи усмивката си към Уорън:

— Разбира се. Моля — заповядайте, седнете.

Уорън го направи, склучвайки ръце в скута си. Едно дневно посещение би позволило по-небрежно облекло, но той беше официално облечен в ръждивочервено сако и жилетка от златен брокат. Още в този миг можеше да присъства на бала ни.

— Дойдох заради едно от вашите момичета. Най-доброто — онова, което беше начело на шествието ви, в сивата рокля.

Напрегнах се.

— Аделейд ли имате предвид? — попита Седрик неуверено.

— Така ли се казва? — попита Уорън и се разведри. — Тя е най-добрата, нали? Нали така работи вашата класация? Имаше кафява коса — е, всъщност златистокафява. Прекрасна.

Мира се ухили до мен:

— Описа правилно цвета на косата ти. Би трябвало да си доволна.

— „Най-добра“ е субективно определение — каза Джаспър тактично. Всичките ни момичета са...

Уорън се усмихна любезно:

— Не е нужно да ми прилагате обичайната си тактика. Не е нужно да се опитвате да ми продадете всичките. Вече съм си избрал.

Искам я. *Нуждая се* от нея. Разбирате ли, назначиха ме на губернаторския пост в новата колония Хадисън.

Джаспър се усмихна широко, но знаех какви пресметливи мисли се въртяха в главата му.

— Поздравления. Това е невероятно постижение за човек на вашата възраст, ако не възразявате, че го казвам.

— Благодаря ви — каза Уорън и закима нетърпеливо. — Имам много, много голям късмет. И именно затова е наложително да имам образцова съпруга. Тя ще бъде първата дама на колонията. Дори в началните, груби етапи от създаването на колонията всички ще гледат на нея като на пример. А щом се утвърдим истински, тя ще отговаря за всички светски събития в дома ми. Имам нужда от жена, която се представя отлично във всички области — интелигентна, начетена и достойна за възхищение. Предполагам, като вашето момиче на върха...

— Нашият диамант — поправи го Джаспър. — Наричаме я нашия диамант.

— Вашият диамант тогава. Предполагам, че сигурно е надминала всички други на всеки изпит. Ако смятам да успея в това начинание, трябва да имам несравнима жена.

Можех да почувствам върху себе си очите на останалите, опитващи се да преценят реакцията ми. Най-вече бях зашеметена. След като никога не бях чувала да споменават името ми, бях шокирана от този обрат на събитията. Положението на губернаторска съпруга беше възможно най-високото. И не ми беше убягнал фактът, че вниманието му беше привлечено колкото от външността ми, толкова и от вътрешните ми качества и способности. Повечето мъже, минали оттук, бяха превърнали красотата в свой приоритет.

— Тя със сигурност е несравнима — каза Джаспър. Успя да не допусне нотка на сарказъм в гласа си. — И ще ви издам една тайна — приближава нашият бал за откриването на сезона, така че ще трябва да почакате само няколко дни, за да се срещнете с нея.

— Всъщност не е нужно да се срещам с нея — каза Уорън. — Сигурен съм, че е изключителна. И бих искал да подпечатам брачен договор още сега.

— Това... не става така — възрази Седрик сковано. — Момичетата се срещат с всички потенциални кандидати по време на светския ни сезон. После избират.

Уорън не се смути:

— Не искам да рискувам да я изгубя от някого, който би могъл да я спечели с много външен блясък без покритие. Ще предложи цена, която да ви компенсира, задето сте я извадили по-рано от надпреварата — цена, с която може и да не съм готов да си съпернича, ако трябва да чакам. Хиляда златни долара, ако сключите сделката още сега.

Някои от момичетата близо до мен ахнаха. Никога в историята на Бляскавия двор не беше предлагана такава сума. Беше двойно повече от началната ми цена.

Дори Джаспър не можеше да повярва:

— Това е много щедра сума, господин Дойл. Уорън.

— Знам, че това, за което моля, е нетрадиционно — обясни Уорън почти овчедушно. — И именно затова съм готов да ви компенсирам, задето променяте политиката си.

— Разбираемо — каза Джаспър и почти се облиза. — И много обмислено.

— Нашата политика — заяви Седрик, стрелвайки баща си с предупредителен поглед — изисква тя да получи шанс да види вариантите си и да избере. Не можем просто да я продадем без нейно знание и съгласие.

— Не бих си го и помислил — каза Уорън. Изглеждаше малко смутен от тона на Седрик. — Мога да се срещна с нея днес, а после да подпечатам сделката ни.

— Това би било нарушение на обичайната ни политика — каза Джаспър. — Сигурен съм обаче, предвид обстоятелствата, че няма да е проблем, ако тя поне се срещне с него сега и...

— Тя има право да види вариантите си и да избере — повтори Седрик. — Включено е в договора ѝ. Никакви предварителни сделки.

Разбирах, че на Джаспър му бе много трудно да поддържа привидното си дружелюбно държание. Той се обърна към Уорън:

— Простете ми, ясно е, че това е въпрос, който трябва да обсъдим по-подробно. Да го направим и ще се свържем с вас, щом вземем някакви решения.

Уорън явно се колебаеше да си тръгне, без нещата да са решени окончателно, но накрая кимна отстъпчиво:

— Много добре тогава. Очаквам с нетърпение отговора ви — и по-ранна среща *преди* бала. Благодаря ви отново, че допуснахте

нетрадиционния ми подход.

Веднага след като двамата Торн го изпратиха да си върви, Джаспър дръпна Седрик в личния им кабинет и затвори вратата. Ние, останалите, се оттеглихме в отделеното за нас крило, където веднага бях връхлетяна от въпроси и коментари. Нямах отговори, а от бърбенето скоро ме заболя главата. Беше истинско облекчение, когато успях да се затворя в стаята си с Мира. Тя ми се усмихна лукаво.

— Е — каза. — Това безспорно беше вълнуващ обрат на деня.

Изтегнах се на леглото си, все още замаяна.

— Меко казано.

— Какво ще правиш? — попита тя.

— Не мисля, че мога да направя каквото и да е. Дватама Торн ще решат.

Тя седна до мен.

— Ако слезеш долу още сега и кажеш, че си готова да приемеш сделката, няма да има възражения. Дори от страна на Седрик.

Изправих се:

— Мислиш ли, че би трябвало да го направя?

— Важното не е какво мисля аз. Но знам, че си се прицелила високо. А това е най-високото, до което можеш да стигнеш.

— Със сигурност ще се отрази добре на бъдещето ми. Искам да кажа, нали точно затова сме тук. — Макар че не бяхме длъжни да приемем предложението на този, дал най-висока цена, мъж, който предлагаше голяма сума пари, като цяло намекваше, че разполага с нужните средства, за да подsigури щедро съпругата си. Това предоставяше на двамата Торн по-висока комисионна, а освен това увеличаваше парите за издръжката на съпругата. — Макар че... беше малко безочливо да пристигне тук по този начин и да иска да купи „най-добрата“ моментално.

Мира се засмя:

— Със сигурност беше — макар че дори той, изглежда, си даваше сметка за това. В постъпката му имаше безсрамен и неприкрит чар. Поне не беше един от онези, които питат дали може да купят „сирминиканката“ с отстъпка.

Стиснах ръката ѝ. Бяхме чували това предложение много пъти.

— Беше мило, че сякаш се интересувахте повече от личността, отколкото от външността ми.

— Вече те е виждал. Няма нужда да се безпокои за външността ти.

— Но ти нямаше да приемеш сделката. Все още искаш да откупиш договора си.

Тя сви рамене:

— Казах ти, не става дума за това какво мисля. Но не, ще постъпя, както каза Седрик, и ще видя останалите си варианти. Все още можеш да го избереш по-късно.

— Тамзин щеше да приеме сделката — отбелязах печално.

— Тамзин щеше да повика свещеник и да предложи да се омъжи за него моментално — каза Мира.

Сърцето ми се сви:

— Тамзин трябваше да е тази, която получава предложението. Тя трябваше да е диамантът.

* * *

По-късно до мен стигна вестта, че Седрик беше спечелил спора с баща си: нямаше да се срещам с Уорън до бала. Подозирах, че Джаспър беше отстъпил с надеждата, че след като ме види с други мъже, в крайна сметка Уорън може да предложи повече. В следващите дни в дома се възцари хаосът, който Седрик беше предрекъл. Открих, че изпитвам смесени чувства относно станалото с Уорън. Уважавах онова, за което се беше борил Седрик. От друга страна, се тревожех, че заради мен Седрик може да е изгубил комисионната, от която имаше нужда. Наистина какво друго можех да търся? Тук, в колониите, женитбата с Уорън щеше да ме доближи най-много до предишния ми начин на живот. Икорите не представляваха опасност за Хадисън. Това бе просто незаселена земя, нуждаеща се от общество, което да процъфтява в нея и да експлоатира златните ѝ мини.

По някакъв начин наред суматохата преди бала намерих възможност да довърша картината, когато мистрес Кълпепър я нямаше. Едно прозорче в избата предоставяше забележително добра светлина и един ден, когато отстъпих назад, бях удивена, че наистина бях уловила стила на Тодорос. Това беше най-страхотната ми творба.

Неопитен купувач със сигурност нямаше да забележи никаква разлика. Експерт по изкуство вероятно също нямаше да забележи.

Вратата на избата се отвори със скърцане и аз се обърнах стреснато: отпуснах се, когато видях Седрик да слиза по стълбите. Спря до мен и се взря в картината.

— Това е — каза.

— Това е — потвърдих.

— Удивително. В деня, когато се запознахме, маковете ми се сториха невероятни, но това... това е нещо съвсем друго. — Продължи да я оглежда, омаян. — Ще я измъкна тайно оттук тази вечер и ще я отнеса на агента си. Той ще я оцени и ще ми каже колко ще струва според него, но нещо ми подсказва, че цената ще е висока. Достатъчна, за да покрие дела ми в Уестхейвън.

— Знаеш ли какво друго би помогнало за закупуването на дела ти? — попитах дяволито. — Двайсет процента комисионна върху хиляда златни долара.

Седрик се извърна от картината и ме погледна в очите:

— Наистина ли? Дойде чак дотук и се подготви за цял сезон на пищни събития само за да ги пропуснеш и да се омъжиш за първия мъж, който те иска? Без дори да се срещнеш с него?

— В крайна сметка щях да се срещна с него — възразих. — И никога не съм казвала, че това е, което искам. Просто съм изненадана, че се възпротиви така. Мислех, че осигуряването на подобно предложение е най-важният приоритет.

— Най-важният приоритет е опазването на самоуважението ти. Не те доведох в Бляскавия двор, за да можеш да бъдеш предадена като някаква вещ на първия мъж, който прояви интерес към теб.

— Хей — отвърнах рязко. — Аз сама се доведох в Бляскавия двор.

— Потвърждаваш довода ми. Ти си твърде силна, твърде упорита и самоуверена, за да допуснеш просто да приемеш още първото предложение. Заслужаваш повече. Заслужаваш да се редят на опашка пред теб. Може би в крайна сметка ще поискаш именно него и в това няма абсолютно нищо лошо — дори и като резултат заплащането да е по-ниско. Или може би ще харесаш някой друг мъж. Може би няколко други мъже. Може би ще има война на наддаване. Може би някой ще предложи повече от него.

— Може би... но не намирам последното за твърде вероятно. И се обзалагам, че баща ти също не го смята за вероятно.

Седрик въздъхна:

— Така е. Като оставим настрана съществената сума, смяташе, че е най-добре да уредим да подпишеш договор и да те сгодим, преди да си отвориш устата и да си провалиш шансовете — това са негови думи, не мои.

— Какво? — казах, без дори да си правя труда да скрия възмуцението си. — Ще я видим тази работа. На много мъже ще им допадне жена, която казва каквото мисли.

— Съгласен съм. На мен със сигурност ми харесва устата ти. — Внезапно Седрик сякаш премисли думите си. — Ъъ, това не е, каквото... Виж, просто искам да разполагаш с всичките си варианти. Заслужаваш го.

— А аз искам да останеш жив.

— Аз също. — Той се обърна отново към картината и въздъхна. — И благодарение на чара ти и на малко късмет може пък и наистина да се справим с всичко това.

Дните до бала по случай откриването на сезона някак успяваха да летят... и въпреки това да ми се струват безкрайно дълги.

Все още скърбях за Тамзин, но трескавото оживление в навечерието на бала ми позволяваше да потискам тези мрачни чувства. Всичко в Бляскавия двор бе служило като подготовка именно за това. Не беше нещо нечувано момичетата да сключват брачни договори още в първата нощ. Други щяха да изкарат целия сезон в оценяване и трупане на предложения.

— Просто искам да се махна от тази къща — каза Мира, когато денят най-сетне настъпи. — Намираме се в най-големия, най-космополитния град на Новия свят, но дори не сме видели и частица от него!

Сетих се за порутените къщи и за калните пътища, по които бяхме минали в първия си ден.

— Мисля, че „космополитен“ може би е преувеличение.

— Видяхме само пристанището. Центърът на града е съвсем различен. Оживен и шумен, и пълен с чудеса.

— Откъде знаеш? — попитах.

Тя сви рамене:

— Така съм чувала да разправят.

Закрачих пред голямото огледало в спалнята ни, истински лукс в Адория. Бяха ни издокарвали с часове и сега чакахме да ни повикат да се качим в каретите. Мистрес Кълпепър не беше искала в последната минута да възникнат изненади с облеклото.

Двете с Мира бяхме в рязък контраст една с друга. Аз бях облечена в блестящо бяла коприна, точно като булка. Сребриста дантела се показваше около ниско изрязаното деколте и преливаше от дългите до лактите ръкави. Миниатюрни кристали — които имитираха диаманти — красяха корсажа във филигранни шарки, а после обсипваха полите на роклята като звезди. От шията и ушите ми висяха истински диаманти, взети от обща колекция от накити, използвани

всяка година. В Адория бяха на мода сложни, често пъти цветни, натруфени перуки, но както госпожица Брадли, така и мистрес Кълпепър настояха аз да не нося такава.

— Ако се придържаме към цветовия ти мотив, ще трябва да е бяла или сива — беше обяснила мистрес Кълпепър. — Не искаме това. Трябва да те покажем като млада и кипяща от енергия.

— Така ще имаш по осфридиански вид за това първо събитие, което не е лошо — добави госпожица Брадли. — Очевидно искаме да бъдем част от това общество, но е важно да олицетворяваш и Стария свят — който, разбира се, е върхът на модата и културата.

Така че част от косата ми беше събрана и вдигната нагоре по адорийската мода, а останалата се спускаше на дълги къдрици по осфридиански маниер. В косата ми бяха вплетени нанизы от кристали и искрях, накъдето и да се обърнех.

Роклята на Мира, също от коприна, беше в наситен кървавочервен цвят, с по-ниско изрязано деколте от моята. Полата се разтваряше отпред, разкривайки черна надиплена фуста — силно необичаен избор на цвят, който бе накарал мистрес Кълпепър да повдигне вежда. Шивачките в Осфрид бяха настояли, че ще изглежда зашеметяващо с останалата част от тоалета — и бяха прави. Деколтетото и ръкавите ѝ бяха обточени с многослойни мъниста от искрящ кехлибар вместо с обичайната дантела. Косата ѝ, която носеше пусната, беше украсена с панделка от черни кристали в тон с мънистата, а от нея се спускаха кичури наситено червена коса, които се сливаха плавно с естествения ѝ черен цвят. Тъй като Мира неочаквано се беше издигнала в класацията, сега ръководителите на Бляскавия двор се опитваха да я представят като рубин вместо като гранат.

Мира дойде да застане при мен пред огледалото и намръщено приглади червените кичури.

— Мислиш ли, че са истински? Косата на някоя друга жена ли нося?

— Има ли значение, когато изглеждаш толкова зашеметяващо? — попитах.

Изражението на Мира ми подсказа, че *има* значение, но тя не се задълбочи по темата.

— Късмет — пожела ми. — Не че ще ти трябва. Вече имаш предложение.

— Ти също ще получиш предложения в изобилие — уверих я: умът ми се зарея към Уорън. В онзи първи ден бях толкова неуверена, питайки се дали беше редно да приема сделката. Сега бях имала повече време да помисля, и се радвах, че Седрик се беше намесил. Исках да имам варианти дори ако това означаваше, че можех да съм пожертвала нечувана цена.

Провикване пред вратата ни даде знак, че е време да тръгваме. Стиснахме си взаимно ръцете — никакви прегръдки, защото това можеше да остави гънки по роклите ни — и забързахме да отидем при другите. Те също бяха нагиздени с ярки, искрящи бижута, някои — с естествени коси като мен, а други — с цветни перуки. Клара носеше перука в жълтия цвят на слънчоглед, за която си помислих, че изглежда доста ужасно. Мистрес Кълпепър и госпожица Брадли ни огледаха още веднъж.

— Не забравяйте — напомни ни госпожица Брадли. — Постоянно освежавайте пудрата си — не оставяйте грима си да се разтече или да стане хлъзгав и мазен.

— И — добави остро мистрес Кълпепър — дръжте се безупречно през цялата нощ. Не очаквам да видя някоя от вас да посяга често към виното или пунша.

За това пътуване бяха наети допълнителни слуги, пазачи и карети. Настаниха ни по две в карета, за да оставят достатъчно място за роклите ни. В друга карета ни придружаваха временно наети камериерки, готови да помогнат на всяка от нас, която има нужда от гласене по време на бала. Още една карета пък бе натоварена с допълнителни рокли, перуки и бижута, ако възникне нещо спешно. Не видях мъжете Торн, но знаех, че е предвидено да пристигнат със собствена карета.

Тъй като беше ранна вечер, все още можехме да виждаме навън през прозорците и двете с Мира оглеждахме обкръжението си с жадно любопитство. Подминахме други къщи, никоя — толкова голяма, колкото нашата, и отново бях поразена колко ново и разхвърляно изглеждаше всичко. В Осфрид, дори в селски район като този — с много земя, парцелът на всеки дом бе точно очертан с ясни граници, често с малки каменни зидове, които отделяха имотите. Всичко беше

ясно набелязано. Тук изглеждаше, сякаш хората бяха строили безразборно и като че ли не ги беше грижа какво им принадлежи. И разбира се, имаше дървета. Винаги дървета.

Те пооредяха, когато стигнахме до сърцевината на Кейп Триумф, и тук открих, че Мира беше права. Тесните пътища бяха настлани с калдъръм, а постройките бяха по-високи и изглеждаха по-трайни. От двете страни на улиците се редяха всевъзможни магазини, както и места за развлечение — някои с по-благопристоен вид от други. С приближаването на вечерта фенери с ярки цветове осветиха входовете. Из улицата се движеха групи от хора: по външността им, докато се прибираха от работа или търсеха вечерно развлечение, можеше да се види, че принадлежат към различни обществени прослойки. Повечето бяха облечени скромно или личеше, че принадлежат към средната класа. Очевидно обаче сред тях крачеха и заможни граждани, без да парадират с богатството си. И богати или бедни, изглежда че мнозина имаха собствени модни предпочитания, пренебрегващи както адорийските, така и осфридианските обичаи. Жителите на града бяха екзотични и оживени и беше невъзможно да откъснем поглед от тях. В съответствие с това, което знаех за населението на Адория, повечето от хората, които видях, бяха мъже.

— Много би ми харесало да се измъкна и да разгледам наоколо — каза Мира.

— Не мисля, че мистрес Кълпепър би одобрила. — Улиците не изглеждаха точно опасни, но това със сигурност не беше място, където биха позволили на някоя от нас да отиде сама — особено след някои от грубите обноски, които бях забелязала на кейовете. Посочих към мъж, застанал на един ъгъл, облечен в наситено зелена униформа. — Хей, я виж, войник. Този е първият, когото виждам. Смятах, че ще има повече.

Мира проследи погледа ми.

— Навъртат се наоколо. Но не толкова многобройни, колкото едно време, след като повечето външни заплахи вече ги няма.

— Тогава кой поддържа вътрешния ред? Гражданската милиция ли? — попитах. Кейп Триумф нямаше официална градска охрана като Осфро. Обикновено военните бяха натоварени с основното прилагане на закона в колониите, а останалото бе възложено на доброволчески и организирани по места групи.

— Те. Други представители на короната. Пиратите.

— Пиратите не са ли по определение нарушители на закона?

— Невинаги. Не си ли чувала как някои от тях вървят по улиците и помагат на хора в опасност? — Лицето на Мира светеше; бе увлечена в героичната драма, която обичаше.

— Не. А *ти* кога го чу?

— Понякога говоря с пазачите. По-интересно е, отколкото да слушам всички кандидати, които ни посещават.

— О. Имаш предвид гостуващите кандидати за женитба, които ще изиграят значима роля в бъдещето ти?

— Същите — отговори тя ухилено.

Мястото, към което се бяхме запътили, беше обширна зала от отсрещната страна на търговската част на града. Беше голяма, дървена и обикновена, нищо подобно на пищните бални зали на Осфрид, които се намираха в старинни имения и замъци. Но това явно беше най-просторното помещение за светски събития и докато оглеждахме гълпите и гостите, събрани отпред, изпитах надежда, че ще е достатъчно голямо да побере всички. Каретите ни откараха до една задна врата, за да можем да влезем необезпокоявани.

Събрахме се в едно преддверие вътре и бяхме подложени на поредния щателен оглед, докато мистрес Кълпепър се увери, че дрехите и прическите ни са оцелели след пътуването. Зърнах тримата Торн, скупчени заедно, в компанията на висока жена, която не бях виждала никога преди. Отначало я помислих за сирминиканка с черната ѝ коса и мургав цвят на кожата. У нея обаче имаше нещо различно — разположението на високите ѝ скули и едно общо излъчване на... другост. Облеклото ѝ, макар и ушито от хубав плат, наподобяваше рокля за езда с пола панталон. Изглеждаше неуместно тук, както и косата ѝ, спускаща се в една дълга плитка по гърба ѝ. Това не беше на мода никъде.

Обърнах се отново и понечих да кажа на Мира нещо по този въпрос, когато открих, че Седрик се беше приближил до нас. Пъхнал беше ръце в джобовете на дълго, вталено, стигащо до коленете палто от стоманено син брокат, което подчертаваше сивите му очи. Никога не го бях виждала в този цвят и бях поразена от ефекта. Открояваше кестенявия цвят на косата му и с него Седрик лесно можеше да мине за осфридиански аристократ. Само дето никога не бях срещала

благородник, който да ме накара внезапно да поруменея и да пламна така.

Тогава осъзнах, че Седрик също се взираше в мен и че може би, само може би не бях единствената, която изпитваше смущение.

— Добре изглеждаш в официални дрехи — казах.

— И... ти също.

— Все едно някога си ме виждал да *не съм* издокарана.

— Е, виждал съм те, когато си... — той млъкна, давайки си сметка за присъствието на Мира. — Когато си не толкова изискано облечена. Като, хм, като онзи път.

— Разбира се, че ще споменеш точно това. — Пристъпих дръзко към него и се завъртях да изтъкна колко пищна бе роклята. — Но това е *далеч* по-добре. Истинска мечта. Не колкото онзи *друг* тоалет.

— Е... — Той ме огледа по начин, от който се изчервих още по-силно. — Предполагам, че зависи от вида на мечтата.

Мира се прокашля и попита:

— Наред ли е всичко със семейството ти? Стори ми се, че по-рано видях двамата с баща ти да спорите.

Това сякаш го върна рязко в настоящето и той най-накрая отмести поглед от мен:

— Просто поредната порция от обичайните ни неразбирателства. „Обсъждахме“ кой ще представя Аделейд пред кандидатите. Той искаше, но възразих, че е редно да се заема аз, тъй като ти си моя... придобивка. — Това бе определение, което винаги бе използвал без колебание в миналото, но тази вечер го изрече със запъване.

— И? — подтикнах го.

— Аз спечелих.

Ухилих се:

— Кога не печелиш?

По лицето му премина печално изражение:

— Е, това е, при условие че се срещнеш първо с Уорън Дойл. Стига да успея да уредя това, всичко друго устройва баща ми.

След като влезехме тържествено в стаята, заинтересованите кандидати щяха да се обърнат към представителите на Бляскавия двор, които да им уредят танци и разговори с нас. Целта беше да им попречат да се нахвърлят необуздано върху момичетата.

— И моите ли уреждате? — попита Мира.

Седрик поклати глава и посочи към високата жена:

— Айана.

Мира огледа любопитно жената:

— Коя е тя?

— Баланкуанка е — обясни той. — Изпълнява различни задачи за нас.

С Мира се спогледахме удивено. Баланкуанците, както и икорите, бяха населявали Адория, когато пристигнали осфридианците и още хора от другата страна на Морето на залеза. С баланкуанците не беше имало войни или териториални спорове като с икорите. Така било отчасти защото техните северни земи не били толкова гостоприемни и отчасти защото представлявали по-страховит враг, отколкото не толкова напредналите икори. Предполагаше се, че културата им е изискана и богата — макар и много непозната и различна от нашата.

— Какво прави тук? — попита Мира. Баланкуанците се бяха опитали да издействат някои решения за спорове с икорите и осфридианците, но през повечето време страняха от нас.

— Чичо Чарлс има договор с нея — обясни Седрик. — Обикновено работата ѝ е да следи какво става с момичетата и да ги подкрепя, след като се омъжат. Ако забележи нещо нередно или някакво лошо отношение... се справя с него.

Преди да успеем да попитаме за още подробности, мистрес Кълпепър ни повика да се подредим за тържественото си влизане. Точно както и преди, аз щях да съм начело. Ръцете ми започнаха да треперят от нервност и ожесточено се помъчих да се овладеея. Бяха обявявали пристигането ми и бях въвеждана сама в залата на безброй празненства по-рано в Осфрид. За разлика от другите момичета за мен тълпите и излагането на показ не бяха нещо непознато. Те може и да бяха завършили обучението си, може и да изглеждаха подходящо за ролята на аристократки, но това, което ни предстоеше да направим, далеч надхвърляше преживяното от много от тях. Някои бяха бледи, други трепереха.

Мистрес Кълпепър ми каза да тръгвам. Прииска ми се да можех да видя Мира и да получа един последен окуражителен поглед, но тя беше зад мен в редицата и не я виждах. После зърнах Седрик, застанал близо до вратата. Срещна погледа ми и кимна. Пристъпих напред.

— Аделейд Бейли, диамант — обяви някой.

Залата може и да беше семпла по начало, но двамата Торн бяха хвърлили много пари и труд, за да убедят гостите в обратното. Цветя и свещи, лен и кристал... ако не бяха грубите дървени стени и неизмазани греди отгоре, това можеше да мине за официално събитие у дома. През стаята беше разчистена пътека, по която да стигнем до издигнат подиум в отсрещния край. От двете страни на пътеката стояха гостите, подредени и сдържани, без дори помен от грубото държание на кейовете. Те бяха елитът на Адория, добре облечени, с чаши вино в ръка, докато ни оглеждаха любезно. В тълпата се мяркаха жени: майки, надяващи се да помогнат на синовете си, или светски дами, които просто бяха любопитни.

Вървах плавно и спокойно. Бях най-добрата от Бляскавия двор. Принадлежах към новата аристокрация и към старата; потомка на основателите на Осфрид. Скоро щях да заема мястото си при основателите на Адория. Затова бяха всичките ми усилия и манипулиране. Като диамант щях да се срещна с най-изтъкнатите представители от елита на града. Щях да присъствам на най-изисканите и най-модни събития. И щях да донеса най-високата цена — и комисионна — която някое от скъпоценните момичета на Торн бе виждало.

Стигнах до подиума, където един от наетите от Джаспър мъже ми помогна да се изкача по стъпалата в сложно ушитата си рокля. Заех мястото си в центъра на дълга маса, на която имаше чаши с вода. Мистрес Кълпепър не ни позволяваше да се храним тук, затова се бе наложило да го направим предварително. Макар че вече влизаше следващото момиче, видях множество погледи, все още приковани върху мен, и ги посрещнах толкова уверено, колкото би го сторила една осфридианска кралица.

Мира привлече много внимание, когато влезе. Според мен тя беше най-красивата от групата. Джаспър може и да бе недоволен, но не се съмнявах, че много мъже биха се радвали да я имат за съпруга въпреки сирминиканския ѝ произход. Спомняйки си енергичната ѝ, смела природа, си помислих, че трудното ще е тя да се съгласи да бъде съпруга. Това ме накара да се усмихна точно когато срещнах погледна на Уорън Дойл в тълпата. Той отвърна на усмивката ми, мислейки, че е била за него.

Когато всички насядахме, присъщото за висшето общество благоприличие леко отстъпи. Седрик, Джаспър, Чарлс и Айана моментално бяха обсипани с искания да ни представят: кандидатите и техни представители започнаха да се редят на опашка, за да си опитат късмета с нас.

Мира, седнала от лявата ми страна, отбеляза:

— Ще бъде дълга нощ.

Въпреки привидния първоначален безпорядък нещата скоро потръгнаха. Седрик дойде да ме вземе и ме хвана под ръка, придружавайки ме, докато прекосявах залата.

— Готова ли си да се срещнеш с най-големия си почитател? — попита.

— Мислех, че ти си най-големият ми почитател.

— Аз съм само един смирен мъж. Не абсурдно богат и оглупял от страст бъдещ държавник.

Огледах Уорън Дойл, докато приближавахме. Лицето му светеше и той пристъпваше развълнувано от крак на крак. Палтото му беше със същата кройка като това на Седрик, вталено и закопчано догоре, в бронзов нюанс. Имаше вид, сякаш се опитваше да остане спокоен и сериозен, но лицето му разцъфна в усмивка, когато се приближихме.

— Ако това те кара да се почувстваш по-добре — казах меко, — твоето палто ми харесва повече.

— Е, не го казвай на горкия човек. Мисля, че ще избухне в сълзи, ако узнае, че имаш ниско мнение за него.

Успях да сдържа смеха си, но въпреки това по лицето ми премина една ухилена усмивка и Уорън отново помисли, че е за него.

— Господин Уорън Дойл — каза Седрик без следа от предишната си закачливост. — Позволете да ви представя госпожица Аделейд Бейли.

Направих изящния реверанс, на който ни бяха научили в Блу Спринг, а Уорън пое ръката ми, все още усмихвайки се широко, докато я разтърсваше:

— Знам, че би трябвало да съм по-благовъзпитан, но не мога да се сдържа... просто се вълнувам твърде много. Вероятно ме мислите за нецивилизован.

Усмигнах се в отговор, развеселена от нервното му нетърпение:

— Ни най-малко, господин Дойл.

Седрик ми се поклони леко и ми намигна, но Уорън не забеляза.

— Ще ви оставя двамата да си поговорите, а после ще се върна за следващото ти представяне.

Той си тръгна точно когато струнният квартет засвири. Уорън протегна ръка и ме въвлече в танц.

— Трябва да ме наричате Уорън — каза. — Обичам да бъда прям.

— И аз така чувам. Може да ме наричате Аделейд.

— Знам, че времето ни тази вечер е кратко. И знам, че дузина мъже ще се опитат да ви замаят главата с всевъзможен чар и любезности. — Направи пауза. — Невинаги ме бива особено в това — в безгрижното бърбене по незначителни теми просто ей така, за фасон. Знам, че на някои дами им харесва, но както казах...

— Вие сте прям — довърших.

— Именно. Ако знам какво искам, се стремя да го постигна. И ще бъда откровен: искам вас. Докато чакахме корабът ви да пристигне, знаех без съмнение, че ще дойда да попитам за звездата на вашата група. Когато ви видях на кея, това само затвърди решението ми. А като ви виждам сега... — Той поклати глава. — Е, ще ви го кажа простишко. Тази вечер не погледнах никое от другите присъстващи момичета. Вие наистина сте диамант. И не мога да си представя никаква друга съпруга освен вас.

Въпреки онова, което знаех за него, бях малко замаяна:

— Боже... подходате много...

— ...прямо?

Засмях се:

— Да, но мисля, че думата, която имах предвид, беше „напористо“. Или може би „настоятелно“. Много сте мил — много ме ласкаете. Но не съм сигурна, че заслужавам това, когато едва се познаваме.

Той придоби смутено изражение и се обърка как да продължи, но аз се съвзех достатъчно бързо и за двама ни.

— Знам, знам. И съжалявам. Звуча като отчаян глупак, но съм... знаете какво ме очаква, нали? Губернаторски пост в Хадисън? Едва на двайсет и три годишна възраст?

— Чух и това. Огромна чест.

— И ужасяваща освен това — призна той. Смутено хвърли поглед наоколо. — Не съм казвал това на никого, със сигурност не и на баща ми, който помогна за подсигурияването на поста. Радвам се — наистина се радвам. Но няма да е лесно и не говоря само за труда по създаването на колонията — който безспорно е внушителен. Искам Хадисън да бъде надеждно и стабилно място. Добро място за почтени и преуспяващи граждани. Не всички са готови да ми позволят да направя това. В политиката хората вечно те дебнат — вечно искат да се провалиш. Дори когато се преструват, че са ти приятели.

Не казах нищо и просто му кимнах насърчително. Но той беше пробудил стар спомен за това как благородниците в Осфрид също си даваха вид на дружелюбно настроени само за да нападнат, когато получат предимство. Дори от другата страна на морето някои неща не се променяха и открих, че започвам да изпитвам съчувствие към Уорън Дойл.

— Имам съдружници и съветници, на които мисля, че мога да имам доверие, но човек никога не може да е сигурен — продължи той. — И точно затова се нуждая от умна, способна съпруга. Моя истинска съюзница. Човекът, на когото знам, че мога да се доверя, да ми дава добри съвети, докато в същото време ми помага да съм в крак с модата и културата, и всички други теми, които елитът обича да разнищава.

— Не мисля, че ви трябва много помощ с модата и културата. — Независимо какво бях казала на Седрик, Уорън беше облечен изключително добре.

— Тук съм заобиколен от влиятелни роднини — и майка, която следи модните тенденции. А там? Няма да имам нищо. Освен вас. И ми повярвайте, когато казвам, че ще имате всичко, за което можете да мечтаете. Лукс, с който ще можете да разполагате неограничено. Пълнен контрол над домакинството.

— Отново — това е ласкателно — казах. — Но вие не знаете нищо за мен, ако не броим мястото ми в класацията. За брака е нужно повече от това. Откъде знаете, че сме... съвместими?

Отговорът му беше светкавичен:

— Защото не се съгласихте на мига. Вие сте мислеща жена, жена, която може да оценява нещата. А това, Аделейд, е точно каквото търся — това, на което най-много се възхищавам.

Седрик се появи до нас в мига щом музиката спря:

— Аделейд, време е за следващото ти представяне.

Уорън улови ръката ми, докато се отдръпвах:

— Моля ви — обмислете предложението ми. Знам, че сигурно звуча отчаяно, и несъмнено правя погрешно всичко това...

— Моля ви, господин Дойл — каза Седрик. Изглеждаше малко изненадан, но най-вече развеселен от онова, което несъмнено смяташе за още една проява на сляпото увлечение на Уорън. — Време е тя да тръгва.

Уорън не ме пусна дори когато се опитах да издърпам ръката си.

— Ще чуете всевъзможни предложения тази вечер. Всевъзможни красиви думи. Вие сте несравнимо красива, но се запитайте: колко мъже ви искат заради интелекта ви? За да бъдете техен партньор?

Усмивката на Седрик беше изчезнала.

— Господин Дойл, времето ви изтече...

Уорън не се смути:

— А колко от тях ще могат да се мерят със стила на живот, който мога да ви предоставя аз? Кралицата на една колония?

— Достатъчно — възкликна Седрик, изоставяйки вежливостта. — Нямате право да пренебрегвате правилата тук независимо от положението си или средствата, с които разполагате, господин Дойл. Определили сме конкретни правила и ако не можете да ги спазвате, ще се наложи нашата охрана да ви отстрани. — Седрик ме издърпа със сила, при което Уорън се препъна и придоби разбираемо удивен вид.

— Ти чу ли се какво каза току-що? — възкликнах веднага щом Седрик ме отведе. — Аз чух. А също и няколко души наблизко. По-добре се надявай баща ти да не разбере какво каза току-що.

— Не ме е грижа за него. — Мрачното изражение на Седрик показваше, че вече не намира Уорън Дойл за забавен. — Дойл вече за втори път показва неуместно поведение.

— Една последна пламенна молба едва ли би могла да се нарече точно „неуместна“ — възразих. — Можеше да бъдеш малко по-дипломатичен, преди да преминеш към заплахи.

Следващият, с когото танцувах, беше майор от армията на Денъм, чиято кариера бе във възход. Току-що бе натоварен със задачата да поведе войници към най-южните колонии на Осфрид, за да разследват набези на икори по границата. Неспирно каканижеше хвалебствия за красотата ми, правейки всевъзможни поетични

сравнения от рода на това как очите ми били с цвета на метличината през пролетта. След него дойде друг магистрат, по-високопоставен от господин Колинс. Беше последван от епископ на Урос — мъж, който, изглежда, се интересуваше далеч повече от светските, отколкото от духовните дела.

Продължиха да се изреждат, сливайки се в съзнанието ми. Накрая ми позволиха да си отдъхна и седнах на подиума с Мира, опитвайки се да се разхладя с обсипано с кристали ветрило.

— Изтощително е — отбелязах.

— На мен ли го казваш — отвърна тя, тайно разтривайки подбитите си стъпала под масата.

— Предполагам, че доста мъже не са имали нищо против да се оженят за сирминиканка? — Знаех отговора: тя беше толкова заета, колкото и аз.

— Това тепърва ще се разбере — каза с лукава усмивка. — Сега е трудно да се узнае каквото и да е за тях. През повечето време всичко, което правят, е да говорят за красотата ми и да си служат с красиви думи.

Хвърлих ѝ изненадан поглед:

— Това е почти същото, което каза Уорън.

— Наистина ли?

Кимнах.

— Че всички тези мъже ще се опитат да ме ласкаят, но че той бил единственият, готов да направи предложение за мен въз основа на качествата ми и нуждата му да има партньорка, на чиито съвети може да се довери.

Веждите ѝ се повдигнаха:

— Тази вечер не чух нищо дори далечно наподобяващо това от моите кандидати. Все още мисля, че онова първоначално предложение беше самонадеяно, но...

— Но?

— Може би не биваше да го отпращаш толкова бързо.

— Бога ми, Мирабел Виана, никога не съм помисляла, че ще кажеш подобно нещо.

Тя изсумтя насмешливо.

— Е, това беше, преди да чуя как сравняват кожата ми с нощното небе.

— Майорът ли беше?

— Да — каза тя и двете се разсмяхме.

След това не говорихме много, докато се наслаждавахме на кратката си почивка. Гледахме тълпата, другите момичета, които танцуваха и флиртуваха с обожателите си. Повечето бяха преодолели първоначалната си стеснителност и с пълна сила се наслаждаваха на вниманието. Особено Клара сякаш бе във възторг. Тя танцуваше с майора и се запитах какви ли комплименти ѝ беше приготвил. Явно се опитваше да увеличи шансовете си, като разговаря с всички ни.

Внезапно Мира се изправи с изненадано изражение на лицето.

— Какво има? — попитах.

— Аз... няма нищо. Но трябва да... трябва да проверя нещо. Веднага се връщам.

Тя забърза надолу по подиума, без да ме погледне. Огледах се наоколо в опит да забележа какво беше привлякло вниманието ѝ, но видях само море от лица.

Скоро отново бях въввлечена в суматохата. Когато присъстващите на празненството най-накрая се разпръснаха, бяха минали почти пет часа. Възбудата и приливът на адреналин бяха изчезнали и копнеех само за леглото си. Стъпалата ме боляха. В мига, щом се озовах отново в преддверието, се подпрях тежко на стената, затваряйки очи с облекчение.

Някой преплете ръка с моята.

— Спокойно, милейди. Още не бързайте да припадате.

Отворих очи:

— Казах ти да не ме наричаш така.

— Не мисля, че тази вечер някой би приел думите ми буквално. Можеш ли да ходиш?

— Разбира се. — Изправих се и Седрик плъзна ръка по-плътно около гърба ми, оставяйки ме да се сгуша в него. Другите момичета също си помагаха: всички бяхме изтощени, докато вървахме към каретите.

— След това ще бъде много по-лесно — каза той. — По-малки празненства. Частни домове. Срещи на четири очи в къщата. Целта на това беше само да привлечем вниманието им.

— Надявам се да е подействало.

— За теб — да. Наложил ми се да отпратя цели пълчища от тях. Просто нямаше време.

— Е, надявам се да си подбрал само онези, които... — Спрях рязко близо до каретата, към която ме водеше, и хвърлих поглед наоколо: — Къде е Мира?

Седрик също погледна. Беше среднощ и зад залата цареше истински хаос: бе пълно с коне, карети и с наемниците на Джаспър. Сега момичетата не бяха толкова бляскави и нямаше нужда от пораншния педантичен ред. Най-вече искахме да се качим в някоя карета и да се приберем.

— Някъде тук е — каза Седрик. — Вероятно вече е в някоя от каретите. Хайде.

Точно посягаше да ми помогне да се кача в една от тях, когато един глас зад нас се обади:

— Аделейд?

Двамата се обърнахме и видяхме Уорън Дойл да се приближава. Слязох отново.

— Как се промъкнахте? — възкликна Седрик. — От онези пазачи се очакваше да задържат всички навън...

— Господин Торн, аз съм синът на губернатора. Никой не може да ми забрани да вляза някъде. — Уорън се вгледа изпитателно в Седрик за няколко мига, а после насочи изпълнената си с обожание усмивка към мен. — Аделейд, знам, че сега ще бъдете залята от покани, затова исках да отправя моята лично. Надявам се, че ще получа възможността скоро да ви посетя. Но освен това майка ми организира вечеря след няколко вечери и много бихме искали да се присъедините към нас. Заедно с още две момичета, разбира се.

— Много мило от ваша страна — казах. — Сигурна съм...

— Ще проверим програмата ѝ и ще се свържем отново с вас — прекъсна ме Седрик. — Както казахте, несъмнено ще получим и други покани. И има правила, които трябва да се спазват.

Уорън хвърли поглед към Седрик:

— Много държите на правилата, господин Торн. Възхищавам се на почтеността ви.

— Ще поддържаме връзка — каза остро Седрик.

— Благодаря за поканата — казах и се усмихнах на Уорън с надеждата да освободя напрежението. Той се усмихна в отговор,

поклони се, а после се стопа в тълпата.

Изгледах кръвнишки Седрик:

— Сякаш дори не *искаш* голяма комисионна.

Той обмисли думите ми за момент:

— Искам. Но може би не от него.

— Защо не?

— Просто не мисля, че го харесвам.

— Дори не го познаваш!

— Знам, че е арогантен и самомнителен.

— Звучи като някой друг, когото познавам.

— Аделейд — той се наклони към мен опасно и неуместно близо. — Видя го какъв беше. Колко арогантно се държеше.

— Към *теб*. Защото ти го предизвикваше. Не казвам, че искам да избягам с него на минутата, но със сигурност още не можем да го зачеркнем. От мен зависи да взема това решение — не от теб. — Хвърлих поглед наоколо и снижих глас: — От нас се очаква да работим заедно по това! Не мога да си върша работата тук, ако оскърбяваш всеки кандидат, който се приближи до мен.

— Работата ти?

— Да — казах. — Умея да разгадавам мъжете. Познавам романтичните им намерения по-добре, отколкото ти ще ги опознаеш някога.

Тонът на Седрик беше престорен:

— Правилно. Сигурен съм, че си научила всичко за „романтичните намерения“ на мъжете, след като години наред си се опитвала да ги съблазняваш в задушни бални зали. И какви точно резултати ви донесе това, милейди?

В бузите ми нахлу руменина:

— Не бих очаквала да разбереш порядките на висшата класа. При неблагородния ти произход и езическите...

— Има ли място тук?

Силвия се приближи бавно до нас с уморена усмивка. Беше очевидно, че не бе чула разговора ни, иначе може би щеше да е по-смутена. Седрик мигновено възприе предишното си очарователно изражение и ѝ подаде ръка:

— Разбира се.

Щом тя влезе, той ми помогна да се кача. Когато се канех да пристъпя вътре, той още държеше ръката ми и ме спря с другата си ръка, обвита около мен. Приведе се плътно, за да не го чуе никой друг. Тази близост ме смути и за миг ме накара да забравя всичко освен очите и устните му.

— Аделейд, не се опитвам да...

— Какво? — запитах настоятелно, безпокойството ми се върна.
— Какво точно се опиташ да направиш?

Останахме да стоим така нерешително за миг, а после изражението му стана сурово:

— Нищо. Както каза, аз съм само един човек с неблагоприятно потекло. Нищо не се опитвам да направя.

Повдигна ме да се кача вътре, затвори вратата и нареди на кочияша да потегля.

Емоциите ми бушуваха като буря в мен, когато се върнахме в къщата. Бях бясна на Седрик, разбира се, и имах пълно основание за това след начина, по който се беше държал. В същото време изпитвах необяснимо желание да заплача. Дори в най-напрегнатите моменти на времето, което прекарвахме заедно съвсем в началото, никога не се бяхме спречквали истински по такъв начин. Колкото и обидена и бясна да бях, не можех да понеса мисълта да сме скарани. Беше смущаващо, а в сърцето ми цареше истинска бъркотия.

Размишленията ми рязко пресекнаха, когато открих спалнята си празна. Бях предположила, че Мира ме е изпреварила, понеже я нямаше отвън, когато говорех със Седрик и Уорън. *Няма никаква причина за тревога, помислих си. Сигурно е била в някоя от каретите, които тръгнаха по-късно.*

Но докато се приготвях за сън и нощта напредваше, от нея все още нямаше и следа. Всички други се бяха върнали и замаяно се добраха до леглата. Това поставяше пред мен дилема. Дали трябваше да съобщя на мистрес Кълпепър? Ами ако на Мира ѝ се беше случило нещо? От друга страна, познавах навиците на Мира. Беше напълно възможно все пак да се е измъкнала тайно да изследва града. Ако съобщях за отсъствието ѝ, това щеше да ѝ навлече неприятности. Щеше да е безопасно да се обърна към Седрик, но след спречкването ни не ми се искаше да го правя. Мира беше жилава, казах си. Щеше да се справи.

И наистина, когато се събудих, тя беше в леглото си.

— Разтревожих се за теб — казах ѝ. Не я попитах направо какво е станало, но очаквателният тон в гласа ми ясно даваше да се разбере, че жадувах да науча още.

— Съжалявам — каза тя, като спря за миг и се протегна и прозя. — Не исках да те плаша. Благодаря ти, че не си казала на никого.

Когато все така не предложи никакво обяснение, попитах:

— Да разглеждаш града ли беше излязла?

Тя се поколеба:

— Да. Лекомислена постъпка, знам.

— Можеше да ти се случи нещо! Обещай ми, че няма да го направиш пак. Не е безопасно за сама жена.

— Светът никога не е — промърмори тя.

Зачаках да чуя още нещо, но то не последва.

— Не обеща.

— Защото не мога.

— Мира...

— Аделейд — прекъсна ме тя. — Трябва да ми повярваш, че не бих направила нищо — опасно или друго — без основателна причина. Но... е, всички си имаме тайни. Знам, че ти също имаш, и уважавам това.

Кимнах, знаейки, че би било лицемерно да настоявам, когато премълчавах толкова много неща.

— Само ми кажи това — казах най-накрая. — Не си била навън с аланзанците, нали? — Не се сецах за нищо друго потайно, което би правила, а не бях сигурна, че бих могла да се справя с двама еретици в живота си.

Тя се засмя изненадано:

— Не. Откъде ти хрумна?

— Защото, ами, ти си от Сирминика. И винаги знаеш толкова много за тях.

— Знам — призна тя и стана малко по-сериозна. — Бях отгледана сред тях, симпатизирам им, но не, не съм една от тях. Просто порядките им са някак вдълбани в ума ми. Когато видях пълна луна, си помислям как би била идеална за някоя от техните сватби. И винаги знам празниците им. Като например утре е Звездното пришествие, не че ще го отбележа.

— Звездното пришествие — повторих. Названието не ми беше познато. — Това някакъв ритуал, пълен с непристойни действия, ли е?

— Мислиш за Пролетните ритуали, а те всъщност не са толкова непристойни. Много аланзанци имат здрави морални ценности. Звездното пришествие е по-тържествен празник.

Кимнах, несигурна какво да изпитвам по отношение на постъпките ѝ. Радвах се, че не я застрашава арест заради ерес... но ако не беше това, тогава в каква опасност можеше да се е заплела?

Не получих отговори, а скоро последва шеметен ден. Нямаше почивка за нас след пищното снощно празненство. Следобедът беше препълнен с уговорени срещи с евентуални бъдещи кандидати за женитба, които искаха да говорят с нас насаме. Използваше се всяко кътче от къщата, тъй като мистрес Кълпепър уреждаше стаи за тези срещи и определяше за всяка придружителки, които да следят за благоприличието. Имах четири срещи в течение на деня, едната — с благородник, когото бях срещнала предишната вечер, и трима нови. Госпожица Брадли ме придружаваше на две, а Айана пое другите две. Не ми каза много, само ми се усмихна окуражително.

Толкова много мъже влизаха и излизаха от къщата през този ден, но Седрик не беше сред тях.

Това ме смущаваше по начин, който не бях очаквала. Откакто напуснах Осфрид, го бях виждала всеки ден. Присъствието му вече беше постоянна част от живота ми. Някое духовито подмятане тук, многозначителна усмивка там. Без него Уистерия Холоу ми се струваше като напълно различно място. Чувствах се като различен човек. Много нещастен човек.

Същата вечер той се появи, за да ни придружи на парти, организирано за трите момичета на върха в класацията: мен, Мира и Елоиз. Елоиз беше момичето от Суон Ридж, което беше наследило второто място. Подобно на Мира, първоначално ѝ беше отредено да е сред по-малко ценните камъни, така че набързо я бяха издигнали от положението на оливин до това на смарагд, което ѝ позволяваше да си запази зелените тоалети. Това ми напомни болезнено за Тамзин.

По пътя се опитах да подема разговор с него, но той не каза нищо повече от абсолютно необходимото. Почти не ме поглеждаше в очите. Когато пристигнахме в дома на един от най-преуспелите търговци в Кейп Триумф, Седрик се оттегли на заден план, оставяйки ни да си спечелим вниманието на мъжете, събрани на празненството, докато той просто ни наглеждаше.

По адорийските стандарти къщата бе впечатляваща: голямо имение с много слуги. Това беше един от най-изгодните бракове, които едно момиче от Бляскавия двор можеше да склучи, и се опитах да си се представя като господарка на подобно място. В Денъм имаше малко, които можеха да се мерят с него, освен може би дома на губернатора. Търговецът, който бе наш домакин, беше приятен, доста привлекателен

мъж и гледаше с глуповато обожание всички ни, но нищо у него не ме впечатли особено. Усмиввах се и водех незначителни светски разговори, но не направих кой знае какво друго, за да се отлича. Ако търсех изгоден брак и просто сравнявах мъжете въз основа на средствата, с които разполагаха, Уорън все още печелеше с лекота — поне щом се установеше в Хадисън.

Когато си тръгнахме, нашият домакин ни каза, че ще поддържа връзка, но беше очевидно, че фаворитката му е Елоиз. По време на обратния път тя сияеше и се радвах за нея.

— Утре вечерта вие трите отивате в къщата на губернатора — каза ни Седрик. — За частна вечеря. Няма да мога да ви придружа, но смятам, че баща ми ще може.

Каквото и да мислеше за губернатора и сина му, Седрик запази напълно делово изражение и държание. Онази болка в гърдите ми се усили.

* * *

Когато се върнахме в къщата, останалите момичета се бяха прибрали от ангажиментите си. Всички бяха още будни, развълнувани заради последните новини от града, които бяха далеч по-съществени, отколкото в предишните дни. Лорандийски войници бяха забелязани недалече от северните граници на осфридианските колонии. Мъж, прекалил с виното, твърдеше, че двама бдителни пирати го спасили от крадци. На запад по осфридианските земи бяха забелязани икори, което разбуди страховете, че може да тръгнат в поход към нас. Някои дори твърдяха, че икорите извършвали набези в северните колонии. Тук един търговски кораб, пренасящ захар и подправки, беше изчезнал, което означаваше, че цените ще се повишат. Езическа колония, наречена Уестхейвън, беше получила от короната разрешение за заселване.

Такава голяма част от новините бяха твърде сензационни, че ми беше трудно да повярвам, че са истина. Нямаше много факти, които да ги потвърдят. Единственото, в което бях сигурна, беше новината за Уестхейвън. Знаех, че там има религиозна търпимост не точно към езичниците; за повечето хора обаче тези неща бяха едно и също.

Легнах си: ключките не ме интересуваха. Мира остана малко по-дълго, но скоро ме последва. Въпреки това, когато се събудих посред нощ, на лунната светлина видях, че леглото ѝ беше празно. На сутринта се беше върнала.

— Искаш ли да обсъдим станалото снощи? — попита тя, докато се приготвяхме за деня.

— Да не би да говориш за това, че пак не си беше в леглото?

Тя поклати глава:

— Говоря за това, че със Седрик отказвате да се поглеждате в очите.

— О. — Обърнах се обратно към огледалото и се престорих, че съсредоточено прикрепвам с фиба една къдрица. — Спечкахме се, това е всичко.

— Не може да е всичко, не и ако потиска толкова много и двама ви. Ако беше ядосана на някого като Джаспър или Чарлс, щях да ти кажа да не се безпокоиш. Това е бизнес. Не е нужно да ги виждаш повече. Но със Седрик... долавям, че е различно. Съществува някаква връзка, нещо, което не мога да определя съвсем точно.

— Длъжница съм му — казах меко. — И това ме принуди да направя някои трудни избори. — *Например да избира него пред Тамзин*, помислих си.

— Искаш ли да поговориш за тях?

— Да. Но не мога. — Тя понечи да ме прекъсне и аз вдигнах ръка, за да мога да продължа. — Знам, знам. На теб мога да кажа всичко. Но това не означава, че *е редно* да го направя. Поне не още. Някои неща трябва да си останат в тайна като например защо излизаш през нощта. Продължавам да се надявам, че е заради някакъв романс с дързък и заможен мъж, но се съмнявам. Това, което знам, е, че не би го направила без основателна причина и че не би го държала в тайна без достатъчно основание. Така стои въпросът с това. Има много неща, които ми се иска да можеш да ти кажа...

Мира ме прегърна силно:

— Не си длъжна да ми казваш нищо. Вярвам на това, което правиш, каквото и да е то. Но... — Тя се дръпна назад и ме погледна в очите: — Трябва да оправиш нещата със Седрик. Не си на себе си.

Не забравих думите ѝ, но така и не получих шанс да поправа каквото и да било. В онзи ден Седрик отново го нямаше, а

разписанието ни бе до голяма степен като предишния ден — препълнено със срещи. Елоиз получи от състоятелния търговец предложение за брак, което с готовност прие, и така стана първата от нас, сключила договор.

Сега, когато Елоиз вече я нямаше, Клара бе изместена в челната тройка и ни придружи на вечерята на губернатора. Джаспър дойде с нас, за да ни наглежда, както бе споменал Седрик, и ни каза, че синът му бил излязъл с приятели. Когато чух това, се зачудих, понеже, доколкото знаех, Седрик нямаше приятели в града. Изглеждаше вероятно Джаспър просто да иска за себе си честта да ни отведе на такова важно събитие.

— Добре дошли в дома ни — каза госпожа Дойл, посрещайки ни лично на вратата. Майката на Уорън бе зашеметяваща жена без нито едно сиво петънце в черната си коса и със самоуверена походка. Спомних си как Седрик каза, че била дъщеря на барон, и аристократичният ѝ произход все още си личеше. Губернаторът се присъедини към нея, и той също беше красив мъж, който много приличаше на Уорън. Целият му темперамент бе бърз и оживен, но харизматичен, което ми се струваше уместно за един политик. Скоро се отдалечи: по-интересно му беше да обсъжда делови въпроси с други мъже от колонията, отколкото да проучва бъдещи снахи.

Уорън също ни поздрави, но съсредоточи вниманието си върху мен. Клара и за моя изненада — Мира, направиха опити да го очароват. Също толкова удивително беше и колко добра, изглежда, бе станала Мира в това умение. Не можех да повярвам, че някой мъж би бил неуязвим за тази прекрасна, многозначителна нейна усмивка, но Уорън беше. Веднага щом вежливостта позволи, той хвана ръката ми и ме поведе през празнуващите.

— Толкова се радвам, че сте тук — каза той. — За мен е вълнуващо да ви покажа новия си семеен дом и да ви позволя да се срещнете с някои от най-изтънчените граждани на Денъм.

Много от гостите вече бях срещнала на голямото празненство и на снощната вечеря и осъзнах, че макар това събиране да беше заради Уорън, други неженени приятели на губернатора също ни оглеждаха и проучваха.

Къщата беше дори по-хубава от тази на търговеца. Започнах да си давам сметка, че никое място в Адория нямаше да има онова

достолепно, царствено излъчване на елита в Осфрид. Охолството се демонстрираше по един по-нов, по-съвременен начин и щом свикнах с това, можах да оценя великолепието на имението на Дойл.

— Разбира се, няма да се сдобием веднага с нещо подобно — каза ми Уорън, докато влизахме в пристроена стая за музика, в която имаше голяма арфа и няколко други инструмента — огромен лукс в Новия свят. — Но ще се погрижа да не сме и в някоя колиба. В края на краищата бихме могли да постигнем това ниво. Така е направил баща ми.

— Отдавна ли е губернатор? — попитах, разглеждайки внимателно една картина. Беше от Морел, прочут лорандийски художник, и Уорън се беше сдобил с нея, докато учел в тази страна в продължение на година. Запитах се дали агентът на Седрик беше взел предвид семейство Дойл като потенциални купувачи за картината ми.

— Петнайсет години. — За Уорън това очевидно бе повод за гордост. — Лорд Хауърд Дейвис беше първоначално назначеният от краля губернатор. Баща ми бе заместник-губернатор, а двамата заедно помогнаха за създаването на Денъм и прогонването на икорите. Когато пое властта, баща ми продължи в тази насока — превръщайки това място в безопасно и благоденстващо.

— Свършил е отлична работа — признах. — Всеки знае, че Денъм е най-успешната колония. Между нея и Осфрид постоянно се осъществява обмен на стоки и пари.

Уорън направи лека гримаса:

— Е, Осфрид, изглежда, получава по-голямата част от парите, но...

— Уорън, скъпи?

В стаята влезе госпожа Дойл с красива, плавна походка и в кремава сатенена рокля.

— Обсеби горкото момиче от мига, в който влезе, а има още две, които трябва да забавляваш. Нека да те сменя и да ѝ позволя да си откъдне от настоящите ти признания в любов.

Щом чухме това, и двамата с Уорън се изчервихме, но той не го отрече. Целуна ми ръка и се подчини на майка си с очевидна неохота. Тя поклати глава и ми се усмихна благосклонно, докато ме хващаше под ръка и преплиташе пръсти с моите.

— Извинявам се, ако е твърде настоятелен — каза тя.

— Съвсем не, госпожо Дойл — отвърнах, макар че точно това му бях казала вечерта на гала празненството. — Много е чаровен.

— Трябва да ме наричаш Виола. И ти благодаря. Чаровен е, не че би станало ясно от безразборния му начин на ухажване! — Бавно се отправихме обратно към главното празненство в салона, но тя ме задържа достатъчно надалече от него, за да разговаряме насаме. — Но трябва да разбереш, че той наистина изгаря от нетърпение да се ожени. Бяхме набелязали едно от момичетата на Бляскавия двор, но не беше ясно дали корабът ви ще пристигне навреме.

— Той кога заминава за Хадисън?

— След малко повече от месец.

— Това не е много време за договаряне на женитба.

Виола ме изгледа многозначително:

— Нима? Чувам, че една от вас вече е приела предложение. — Усмихна се, когато не отговорих. — Разбирам колебанието ти. Благодарумно е от твоя страна. Бракът е обвързващ — трябва да се увериш, че вземаш правилното решение.

— Точно — казах. Край мен мина прислужник с поднос шампанско, но поклатих глава. Беше очевидно, че както Уорън, така и майка му имаха план за действие, и не исках да се замая от алкохола и по невнимание да се съглася на нещо. — И съм много поласкана от ухажването на сина ви. Просто искам да се уверя, че това е добре и за него — изглежда, че беше склонен да уреди женитбата, без дори да се срещне с мен.

Тя нададе лек смях:

— Не, не е стигнал чак дотам. Ако на първата ви среща му се беше сторило, че не си подходите, щеше да се съпротивлява. А ако аз бях открила нещо нередно, когато се срещна с теб — не открих, между другото, щях ясно да изложа възраженията си.

— Благодаря ви.

— Но нека караме направо — продължи тя. Това явно беше обща отличителна черта в семейство Дойл. — Браковете рядко се сключват по любов — макар че, безспорно, любовта може да дойде впоследствие. Та аз едва бях виждала Тадеус, преди да се венчаем. И едва можех да повярвам, че родителите ми биха уредили подобно нещо — аз, една аристократка, омъжена за пледиращ адвокат, отправил се

към Новия свят. Но виждате ли, той беше богат адвокат. А семейството ми беше останало без пари.

— Ах — отвърнах с безразличие. — Трябва да е било много трудно. — Спомних си как намекнах пред баба за съюз с новобогаташите в деня, когато срещнах Лайънъл, преди цяла вечност. Ако бях по-отворена към този вариант, сега животът и на двете ни щеше да е много, много различен.

— Беше — призна тя. — Но направих всичко по силите си да привнеса тук каквото мога от онзи аристократичен стил на живот. Само защото мнозина в колониите имат скромнен произход, само защото нашите градове все още са недобре уредени... е, това не означава, че не можем да се стремим към великото наследство на родината си. Вашият Бляскав двор цели да постигне именно подобно преобразяване, нали?

— Предполагам. Сед — господин Седрик Торн, и баща му ни наричат „новата аристокрация“.

— Малко старовремско. — Погледът ѝ падна върху Уорън, който бърбеше с Мира. Тя изглеждаше далеч по-оживена, отколкото я бях виждала в близост до други кандидати, но Уорън явно беше разсеян и постоянно хвърляше погледи към нас. Виола се обърна отново към мен: — Гордея се с това, което постигнах тук, и макар че съпругът ми е добър човек, ами... не мога да забравя огромното достойнство на онези древни родове в Осфрид. Радвам се, че успях да предам на сина си част от благородното си наследство, макар че старата ми титла не означава много тук. И бих искала да видя как внуците ми продължават едно подобно наследство. И тук, разбира се, на сцената се появяваш ти, скъпа моя.

Тя ме гледеше очаквателно, но аз бях хвърлена в пълен смут.

— Моля?

— Внуците ми, подобно на сина ми, ще станат водачи в тази страна. Мнозина — включително и съпругът ми — ще ти кажат, че това положение се печели с усърден труд и силен характер. И това е част от условието. Но кръвта е от съществено значение. И когато двамата с Уорън се ожените, мога да съм спокойна, че кръвта на два аристократични рода ще се предаде на потомците ми.

Из тялото ми започна да се разлива странно, смразяващо усещане.

— Аз... не знам какво искате да кажете, госпожо Дойл.

— Казах ти — трябва да ме наричаш Виола. Между нас няма нужда от титли, дори и от тази на една графиня.

Стените на стаята заплашваха да ме смажат и ми се стори, че ще припадна. С усилие на волята се овладях, поемайки си дълбоко дъх, докато се стараех по изражението ми да не проличи нищо. Не бях стигнала чак дотук, за да позволя всичко да рухне.

— Съжалявам — трябва да ми простите. Просто не следвам нишката на този разговор.

— Много те бива — каза тя. — Не издаваш нищо. Несъмнено е трябвало да се усъвършенстваш в това през изминалата година, за да постигнеш сегашния си успех. Самата аз можеше да се усъмня, ако не си спомнях толкова ярко, че съм видяла младата лейди Уитмор, графиня на Ротфорд, на едно празненство преди пет години. Родителите ти току-що бяха починали, а лейди Алис Уитмор вече идеално си даваше сметка, че богатствата на семейството ѝ се топят и че ще трябва да ти подsigури изгоден брак. По онова време ти беше твърде малка, но тя вече действаше. Спомням си как си помислих, че си толкова прелестна и че няма да ѝ е трудно да уреди нещата. — Виола направи многозначителна пауза. — Но когато те видях на кейовете при пристигането ви, осъзнах, че сигурно съм сгрешила. Изглеждаш до голяма степен по същия начин както преди пет години — по-зряла, разбира се. До голяма степен като жена. Може би дори по-красива.

— Госпожо Дойл — казах сковано, отказвайки да я нарека с малкото ѝ име. — Сигурно сте допуснали някаква грешка.

Тя направи знак на един слуга да ѝ донесе нова чаша шампанско.

— Или пък възможно ли е да си имала добра партия за женитба, но да не си искала мъжа? Със сигурност разбирам *това*. — Погледът ѝ се задържа за миг върху губернатора. — Каквото и да те е довело тук, радвам се. Било е много авантюристично от твоя страна, много рисковано, но както виждаш, нищо не става случайно.

Загледах се към стаята, гъмжаща от оживени гости, които едва забелязвах. Не бях очаквала това. Не си бях подготвила нищо. Накрая примирено попитах:

— Уорън знае ли?

— Разбира се. Затова е толкова нетърпелив. Подобно на мен и той отдавна мечтаеше за достоен за положението му брак. Бяхме приели, че Бляскавият двор със своите евтини имитации е най-доброто, до което можем да се доберем. Срещата съм тези момичета в миналото, знаеш ли. Вършат възхитителна работа, но неблагородният им произход често си личи. Когато разпитах за теб през онази първа седмица — а аз, разбира се, го направих, след като те познах — научих колко си съвършена. Представила си се блестящо на всички положени изпити, сякаш ти е в кръвта.

Бавно откъснах поглед от стаята и я погледнах право в очите:

— Госпожо Дойл, какво искате от мен?

— Вече знаеш. Искам да се омъжиш за сина ми. Искам двамата да бъдете щастливи и да имате дълъг, процъфтяващ живот заедно, управлявайки Хадисън. — Тя направи поредната си драматична пауза. — Дори ти не можеш да намериш нещо нередно в това. Очевидно си дошла тук в търсене на изгоден брак. Можеш ли честно да ми кажеш, че има по-подходящ кандидат? Кандидат с такова бъдеще и мъж, влюбен до уши в теб — наистина е така, знаеш ли, и това няма нищо общо с титлата ти. А за теб със сигурност ще е от полза да си уредиш брак отрано. Като неомъжена жена — все още под законното настояничество на баба си — можеш много лесно да бъдеш върната в Осфрид от някой достатъчно предприемчив мъж, полакомил се за наградата. Бракът те обвързва със съпруга ти. Освобождава те.

— Заплашвате ли ме? — попитах.

— Лейди Уитмор — каза тя меко, — просто ви излагам фактите.

Обявиха началото на вечерята и аз вцепенено заех мястото си на масата. Виола, за щастие, беше на другия край, но Уорън седеше точно до мен, по-щастлив от всякога да ме види. Не спираше да бърби за големите мечти, които имал за своята колония, и как се надявал да ги осъществи. Докато говореше, аз кимах, усмихвайки се подобаващо, докато собствените ми мисли се въртяха в лудешки вихър.

След целия контрол, който смятах, че съм установила над живота си, внезапно изпитах чувството, че се нося по течението — безпомощно като олюляващата се *Сива чайка*, подмятана от бурята. Почувствах се самотна и хваната в капан, отчаяно копнееща за съюзник. Но Мира седеше далече от мен, а Седрик... е, кой знае къде ли беше пък той?

В Осфрид, в Блу Спринг, разкритието за титлата ми щеше да е катастрофално и почти със сигурност щеше да ме изпрати обратно при баба. В мига, щом бях стъпила в Новия свят, положението ми бе станало осезаемо по-сигурно. Дори и да ме познаеха — а никога не бях вярвала, че това ще стане, от Осфрид ме делеше цял океан. Щеше да е трудно и да отнеме много време някой да изпрати вест дотам и да предприеме нещо, особено ако се сгодях през следващите няколко месеца.

Освен ако Виола не беше права. Ако някой се опиташе принудително да ме върне сега с надеждата да получи награда, нямаше да имам към кого да се обърна за помощ. Щях да съм като хваната в капан на някой кораб в продължение на два месеца и моментално откарана в Осфро. Бракът ме правеше независима — или, добре, де, обвързана с друг човек. Обвързана с човек, когото съм избрала. Поне си мислех, че ще мога да избирам.

Докато оглеждах Уорън сега, се запитах дали той беше лош избор. Преди да говоря с Виола, не бях мислила така. Тя беше права, че приказките за моментално влюбване в някого бяха пресилени. Благоразумната постъпка беше да подсигурия бъдещето си с някой заможен и приемливо мил човек. Уорън беше и двете.

Но не ми допадаше да ме заплашват. И наистина не знаех точно колко може да ми навреди тази заплаха.

— ... а от помощ е и това, че получих толкова много насоки и опит под управлението на баща ми — казваше ми в момента Уорън. — Участвах в някои от битките срещу диваците икори. И макар че те си отидоха, има да се върши още работа по прочистването на Денъм. Не са само злосторниците и пътните разбойници. Налице са и пиратите, разбира се. А наоколо сноват и еретици, знаете. Всъщност... — Той хвърли поглед към часовника. — Съвсем скоро ще си имаме работа с някои.

Примигнах, опитвайки се да проясня ума си и да съсредоточа вниманието си отново върху него:

— Какво имате предвид?

— Днес е един от нечестивите им празници — на аланзанците имам предвид. Демонопоклонниците. Научихме къде се срещат и планираме да ги арестуваме.

Вече слушах жадно всяка негова дума:

— Кога?

— Ще тръгнем след около два часа или може би по-малко в зависимост колко време ще ни е нужно да се групираме и да планираме курса си на действие. Страхувам се, че това означава, че ще трябва да се откъсна от празненството по-рано — каза той извинително. — Но смятам, че е важно да съм начело на нападението — предвид както на настоящия, така и на бъдещия ми пост.

Утре е Звездното пришествие, беше ми казала Мира вчера сутринта.

Седрик не може да е тук. Тази вечер излиза с приятели, беше казал Джаспър на път за насам.

И разбрах. Разбрах, че Седрик не беше излязъл с приятели, не точно. Беше излязъл с други аланзанци, бяха отишли да честват това Звездно пришествие в някоя горичка. Горичка, в която бе твърде вероятно да нахлуят въоръжени мъже. Отчаяно се опитах да запазя самообладание.

— Това... това е толкова увлекателно — казах му. — Но трябва да ми простите — започва ужасно да ме боли главата. Трудно ми е да се съсредоточа.

Уорън мигновено бе обзет от загриженост:

— Мога ли да направя нещо?

— Не, не, благодаря. Мисля, че е най-добре да се прибера и да си почина. — Насилих се да се усмихна. — Предполагам, че и двамата ще си тръгнем по-рано.

Намерих Джаспър и му разказах измислената си история. Той не бе доволен, че си тръгвам, но предстоящото потегляне на Уорън смекчи разочарованието. Джаспър уреди един от хората му да ме придружи до вкъщи с каретата, а после да се върне да изчака другите момичета. Клара беше потънала в разговор с някакъв банкер и Джаспър нямаше интерес да иска от нея и Мира да се прибират по-рано заради моето удобство.

Благодарих на семейство Дойл за гостоприемството и Уорън отново ме погледна загрижено. Виола имаше вид, сякаш знаеше точно защо имах „главоболие“, но ми отпрати единствено няколко вежливи усмивки.

На излизане дръпнах Мира встрани.

— Добре ли си? — попита тя. — Искаш ли да се прибера с теб?

Поклатих глава:

— Не, но наистина имам нужда от помощта ти. Отговори ми на два въпроса.

Тя ме огледа любопитно:

— Да?

— Знаеш ли къде ще се срещнат аланзанците тази вечер? За Звездното си пришествие?

Няколко мига Мира не проговори.

— Какъв е другият ти въпрос?

— Нужно ми е да разбера как се вмъкваш и измъкваш от къщата незабелязана.

— Това са сериозни въпроси — каза тя.

— И не бих ги задала без основателна причина — отвърнах, повтаряйки като ехо онова, което бе казала по повод на измъкванията си всяка нощ.

Най-после тя въздъхна:

— Не може да казваш на никого.

— Знаеш, че няма.

— Разбира се, че не — каза тя и ми се усмихна уморено. — Не биваше да го намеквам.

Каза ми онова, което исках да знам, и аз ѝ благодарих с прегръдка. Кочияшът на Джаспър ме повика и забързах с него в нощта — потеглих да спася Седрик.

Повечето момичета още бяха навън, когато се върнах в къщата. Щом чу историята ми за главоболието, мистрес Кълпепър моментално подуши лицето ми да се увери, че не съм прекалила със спиртните напитки. Най-накрая остана удовлетворена от оправданието ми и ме отпрати в стаята ми.

Щом затворих вратата на спалнята си, изпитах странно чувство за дежавю, припомняйки си как в Осфро си бях послужила с друго измислено главоболие, за да си извоювам малко усамотение. Струваше ми се, че е било преди цял един живот. Моментално изхлузих изящната си дантелена празнична рокля и затърсих най-практичната дреха, която притежавах. Нямаше много такива. По-голямата част от гардероба ни целеше да поддържа бляскавия ни образ. Дори всекидневното ни облекло беше натруфено и пищно. Най-сетне намерих една от дневните рокли, които бях носила на борда на кораба, семпла дреха от бледорозов тънък лен, обсипана с бели цветя. Лека наметка и практични обувки бяха единствените други неща, които щяха да ми трябват в нашето затоплящо се пролетно време. За да успея да се измъкна обаче, наметнах отгоре широк вълнен халат.

Промъквайки се надолу по коридора, надникнах във всички посоки, преди да направя остър завой надясно в края на коридора. Там — точно както беше казала Мира, имаше врата, която водеше към малко стълбище и площадка, използвана за складиране от домашните слуги. Едно стълбище отдолу водеше към коридор зад кухнята. По едно стълбище над него се стигаше до тавана. Изкачих се бързо и се озовах под една от триъгълните кулички на покрива. Пред мен имаше прозорец с плъзгащо се стъкло, от който се разкриваше изглед към задния двор на къщата.

Оставих халата на пода. Така беше предложила Мира.

— Носи халата върху дрехите си на влизане и на излизане. Тогава, ако те забележат в коридора, просто изглежда, сякаш си се

измъкнала от леглото. Много по-лесно е да обясниш това, отколкото защо се разхождаш в нормални дрехи посред нощ.

Отвън пред таванския прозорец имаше дървена решетка за увивни растения, по която се бяха катерили още стъбла от глицинии. Взирайки се надолу, си напомних как успешно се бях покатерила по лавиците в каютата на капитана на борда на люлеещ се кораб. Разбира се, там не беше и наполовина толкова високо, а Седрик беше с мен, за да ме хване.

Седрик. Заради него трябваше да направя това.

Метнах се навън през прозореца и се хванах за тънките дървени летви. Мира ме беше уверила, че конструкцията може да удържи тежестта ми, и докато с усилие си проправях път надолу цели три етажа, видях, че е имала право. Дървената решетка остана стабилна. Издишах облекчено, когато кракът ми докосна земята, и си позволих само миг почивка, преди да се отправя през имота. Когато го сторих, не се съдържах и поклатих печално глава. Ако имаше таен изход от къщата, разбира се, че точно Мира щеше да го намери.

В ясното небе отгоре блестяха ярка почти пълна луна и звезди, докато подтичвах равномерно. В главата ми отекваха думите на Уорън за това как скоро потеглял да събере хората си. Трябваше да се надявам, че нещо ги е задържало, докато са се организирали в града, но почти със сигурност щяха да наваксат забавянето, ако пътуваха на коне. Мира беше напълно сигурна за мястото, където щяха да се срещнат аланзанците от Кейп Триумф тази вечер. Трябваше само да последвам указанията ѝ.

Не ми отне дълго време да стигна до един горист участък на север, който ми беше описала. Докато Блу Спринг имаше безброй акри от добре поддържани земи, пустошта почти веднага беше превзела отново тези на Уистерия Холоу. Малка част беше разчистена и нямаше ясно очертана пътека. Единствено разположението на луната ми показваше, че все още вървя в правилната посока. Теренът беше неравен и груб и се препъвах в повалени пънове и клони, полата ми се заплиташе в ниски храсти и други препятствия. Хубаво беше, че тези рокли от кораба вече почти не се носеха, защото щеше да ми се наложи да давам много обяснения, ако някой я огледаше внимателно.

Стигнах до главен път от отъпкана пръст, който трябваше да води до разклонение. Макар и неравен на места, той много улесняваше

придвижването и аз ускорих крачка. Но докато минаваше все повече и повече време и не се появяваше никакво разклонение, започнах да се питам дали не бях чула погрешно указанията. И къде бяха Уорън и хората му? Колко време бе минало? Със сигурност поне два часа. Не беше изключено да се появя точно когато хората на Уорън връхлитат върху Седрик. Или може би вече бяха пристигнали.

Не, казах си строго. Няма да го допусна. Не си дадох целия този труд да го спася от преследване само за да видя как го хващат напред полето.

Най-сетне разклонението се появи и според указанията излязох от пътя. Открих стръмен склон, под който се намираха долина и най-накрая дъбова горичка. Отначало не бях сигурна как щях да намеря аланзанците. Когато наближих, скоро успях да различа сиянието на мънички фенери точно като онези, които Седрик беше използвал по време на зимното слънцестоене. Ускорих крачка, прекосявайки с подтичане открития участък от долината: чувствах се изложена на показ в лунната светлина.

Но никой не ми подвикна и когато стигнах дъбовете, различих тъмните силуети на аланзанците в кръг около ромбоидно подредените фенери. Изглежда, произнасяха някаква молитва на стар рувиански. Бях научила езика от една възрастна гувернантка. Изглежда, че в повечето думи ставаше въпрос за звезди и светлина, и помирение, но обстановката придаваше на ритуала зловеща нотка. Онзи стар страх ме обзе отново, възкресявайки в ума ми всички истории, които бях чувала от свещеници и от слухове. Това беше почти достатъчно да ме накара да се обърна и да ги оставя на съдбата им.

Но знаех, че Седрик стоеше някъде сред тях, макар и да не можех да го различа между силуетите. Надявах се, че в молитвата им ще има някакво изисквано от самия ритуал прекъсване, но тя просто продължаваше и продължаваше. Тъй като времето изтичаше, не можеше да има вежлив начин да привлече вниманието им.

— Хей! — изкрещях. — Трябва да се махате отук! Хората на губернатора идват!

Напевите рязко заглъхнаха и всички онези тъмни фигури се обърнаха към мен. Сърцето ми спря. Това беше ужасна идея. Може и да не си служеха с тъмни проклетия, но със сигурност имаше страшно

неприятни физически начини да нараниш някого, особено натрапник на свещена церемония.

— Кой е това? — настойчиво запита плътен мъжки глас. — Някой да я хване, преди да ни издаде!

— Опитвам се да ви помогна! — изкрещях.

Двама души се устремиха към мен и аз понечих да се дръпна тромаво назад, когато познат глас в кръга възкликна:

— Аделейд? Какво правиш тук?

Мъжете, посягащи да ме хванат, спряха и несигурно хвърлиха поглед назад.

— Познаваш ли я? — попита един.

— Да. — Седрик се отдели от кръга, чертите на лицето му се открииха по-ясно, докато приближаваше. — Какво има? Не би трябвало да си тук.

Вкопчих се в ръкава му:

— Трябва да се махате оттук. Събират се — хората на губернатора. Знаят, че сте тук, и планират да нападнат.

— Невъзможно — каза първият мъж, онзи с плътния глас. Когато излезе напред, различих около тялото му дълги одежди. Бяха почти като онези, които ортодоксалните свещеници носеха, но тези бяха тъмни от едната страна и светли от другата. — Никой не знае, че сме тук — това е частна земя, предоставена ми, докато собственикът отсъства. И откъде би могло някакво момиче да знае какво прави губернаторът?

Седрик се взря настойчиво в мен за няколко дълги мига.

— Със сигурност знае — каза мрачно. — Трябва да вървим.

— Но церемонията не е приключила — възрази една жена.

— Няма значение — каза Седрик. — По-важно е да...

— Гледайте! — викна някой.

Там, в далечния край на долината, на отсрещния склон, видях мъже на коне, спускащи се устремено надолу. Неколцина носеха факли. От толкова далече не можех да съм сигурна, но ми се стори, че всичките бяха въоръжени.

— Разпръснете се! — изкрещя Седрик. — В различни посоки. Придържайте се към гората, където конете не могат да ви последват.

Всички мигновено се подчиниха и се запитах дали постоянно се упражняваха как да действат при подобна заплаха. Седрик ме сграбчи

за ръката и затичахме към онази страна на долината, от която бях дошла. За известно време чувах само тупкането на стъпалата ни и накъсаното ни дишане. После зад нас чух викове и веднъж пистолетен изстрел.

Седрик забави, спря и погледна назад.

— Какво правиш? — запитах настоятелно. — Трябва да се махаме оттук!

Чу се нов пистолетен изстрел и за мое удивление той се отправи обратно към горичката. Забързах напред и се изпречих пред него.

— Седрик, недей!

— Те имат нужда от мен — каза той. — Няма да бягам. Трябва да им помогна!

— Помогни им, като останеш жив! Освен ако нямаш повече оръжия, отколкото мога да видя, само ще загинеш. А заради теб — и аз.

Последното сякаш го пробуди. След още миг колебание той се обърна и продължи в предишната ни посока.

Сякаш след цяла вечност най-сетне стигнахме до дърветата и нахлухме в гората почти без да забавяме крачка. Клони ме шибаха, разкъсвайки роклята още повече, и двамата се препънахме няколко пъти. Нямах представа къде се намирахме, когато Седрик най-накрая даде знак да спрем. Стояхме там, и двамата задъхани, докато той се оглеждаше наоколо, взирайки се внимателно във всяко дърво.

— Отървахме се от тях — каза. — Не са дошли в тази посока. Или са се забавили, преследвайки някого другого, или са се отправили към по-достъпни участъци.

— Сигурен ли си?

Той отново огледа внимателно района, но чувахме само обичайните нощни шумове на гората.

— Категорично. Никой кон не може да мине през тази гъста гора, а имахме твърде голяма преднина пеша, защото вместо това допуснахме да заловят другите. — Не направи опит да скрие безсилния гняв, който го изпълваше.

Отпуснах се с облекчение: не ми се искаше да призная колко ужасена бях, че хората на губернатора ще ме открият с група еретици.

— Как разбра къде сме? — попита Седрик.

— Мира ми каза. Пак тя ми каза как да се измъкна незабелязано. Много е находчива.

Той изсумтя:

— Очевидно не е единствената. Даваш ли си сметка в каква опасност си се въвлякла? Да се измъкваш тайно от къщата? Да вървиш сама през гората?

— В не по-голяма, отколкото вероотстъпници, които настояват да провеждат служби на открито, когато вярата им се наказва със смърт — отвърнах рязко. — Защо продължавате да правите това? Защо не си намерите някое тайно приземие без прозорци, където да почитате вярата си? Сякаш нарочно искате да ви хванат.

Седрик се отпусна на колене. Тук не беше толкова светло, но видях как допря ръка до лицето си.

— Звездното пришествие *трябва* да се чества навън. Трябваше да предложи друго място. Това е частна собственост, както каза Дъглас, но са го използвали преди — а това е опасно. Трябваше да съм по-подготвен — да им помагам повече.

Сложих ръка на рамото му, трогната от мъката в гласа му.

— Помогна им. Може всички да са се измъкнали. Ти ги предупреди и им даде известна преднина, преди да дойдат ездачите.

Той отново се изправи:

— Аделейд, защо дойде тук?

— Ти как мислиш, защо? — попитах. — Уорън се перчесе как щял да излови няколко аланзанци тази нощ, а аз знаех, че любимият ми еретик ще е излязъл с тях.

— Аделейд...

Макар че не можех истински да срещна очите му в тъмнината, се почувствах принудена да отместя поглед от напрегнатото изражение, което долавях. Нямаше как да му кажа истината: че думите на Уорън ме бяха изпълнили с ужас, че гърдите ми се бяха стегнали при мисълта нещо да се случи на Седрик — да бъде хвърлен в затвора или по-лошо. Педантичността на Бляскавия двор, машинациите на Виола... нищо от това нямаше значение, ако нещо се случеше на Седрик.

— И не исках да видя как баща ти отмъква комисионната, ако загинеш в някаква безумна церемония за обожествяване на звездите.

Развеселеността му се върна:

— Не знаеш ли какво е Звездното пришествие?

— Откъде да знам? Аз съм благочестива поклонница на Урос.

— Напълно сигурен съм, че те видях да спиш последния път, когато бях в църквата с всички ви.

Извърнах се и тръгнах в избрана наслуки посока.

— Прибирам се да си легна.

Той ме хвана под ръка и ме поведе в различна посока:

— Ела. Достатъчно си загазила, така че да направим едно отклонение.

— Дали е добра идея? — попитах смутено. — При положение че ни преследват?

— Вече не ни преследват — поне не теб и мен. А и бездруго на практика ще сме на земите на Уистерия Холоу. Трябва да ти покажа какво е Звездното пришествие. Не се тревожи — добави, досещайки се какво си мисля. — Няма нечестиви церемонии, нито езичници, които си лягат заедно под луната.

— „Да си лягат заедно под луната“ ли? Предполагам, че това е деликатен начин да се намекне за нещо непристойно.

— Невинаги е толкова непристойно. Понякога е част от аланзанската брачна церемония — обясни той. — Напълно благоприлично.

Сетих се за думите на Мира, че аланзанските морални ценности били същите като нашите, но не исках той да знае, че бях питала за такива неща.

— Как така?

— В церемонията има един ред, който гласи: „Ще поема ръката ти и ще легна с теб в горичките под светлината на луната“.

— Е, това е красиво — казах неохотно. — Предполагам обаче, че *понякога* лягането под луната е толкова непристойно, колкото звучи?

Той обмисли думите ми за няколко мига:

— Да. Да, понякога е такава.

След като известно време вървахме напърно през още гористи области, навлязохме в една нива. Беше изоставена и обрасла с плевели, вероятно зарязана по време на някоя от войните с икорите.

— Тук би трябвало да е достатъчно открито — каза Седрик, макар да забелязах, че спря близо до дърветата, за да не сме съвсем на открито.

Постла наметалото си на земята и легна от едната страна, като ми посочи с жест да направя същото. Озадачена, предпазливо приклегнах, а после се изтегнах до него. Нямаше много място. Той посочи:

— Погледни нагоре. Далече от луната.

Направих го. Отначало не видях нищо освен звездите, разпръснати по тъмното небе. Гледката ми напомни за Блу Спринг: виждаха се много повече звезди, отколкото около светлините на Осфро. Канех се да го попитам накъде да гледам, когато видях ивица от светлина в небето. Ахнах, а скоро последва нова.

— Падаща звезда — казах възхитена, когато видях още една. — Затова ли сте тук навън? Откъде знаехте? — Бях видяла една като дете напълно случайно.

— Случва се всяка година приблизително по това време. Никога не знам точните дати, но астрономите ги изчисляват. Казваме, че те са сълзите на шестте разпътни ангела, плачещи, задето са прокудени от великия бог Урос.

Над нас се стрелна нова звезда.

— Почитате Урос?

— Разбира се. Той е небесният баща. Признаваме това — точно като ортодоксалните вярващи. А по време на Звездното пришествие се молим Урос и всички ангели, бляскави и непокорни, да се помирят. Време е ние също да зарежем злобата и враждата и да се помирим.

Гледах звездите.

— Бих искала да се помирят с теб. Извинявай за онова, което казах след гала празненството.

Той въздъхна:

— Не, ти извинявай. Беше права — Уорън Дойл е добра партия. Неговият... подход ме подразни, но това не означава, че има нещо нередно.

— Е... ами, това може и да не е съвсем вярно.

Разказах на Седрик за разкритията по време на празненството. Ужасен, той се подпря на лакът и се взря настойчиво в мен. Сякаш само един удар на сърцето делеше тялото му от моето.

— Какво? Защо едва сега споменавах това?

— Е — казах сухо, — бях малко заета да спасявам теб и приятелите ти еретици.

— Аделейд, това е... не знам. Това е лошо.

— Да... или наистина ли? — попитах. — Искам да кажа, маниерът на госпожа Дойл не ми допадна, но вече обмислях Уорън като вариант. Не знам.

— Преди избора беше твой. Сега се превръща в изнудване.

— Ако се омъжа за него, тя няма да има мотив да ме издаде.

— Но винаги ще те държи в страх. Човек, който заплашва да направи това сега, никога няма да се откаже от него. А ако наистина го разкрие сега...

— Тогава някой предприемчив мошеник, ламтящ за награда, ще ме върне в Осфрид. Освен ако не се сдобия със сигурността на брака — с Уорън или някой друг.

— По-скоро самият аз ще се оженя за теб, отколкото да ти позволя да направиш това. — В гласа му имаше твърда, а не шеговита нотка.

Все пак успях да се засмея, но смехът ми бе пресеклив. Може би заради по-раншното вълнение. Може би защото лежахме сами под звездите. Може би беше просто заради дързостта на думите му — и онова, което казаното щеше да означава.

— Когато проверих за последно, ти не беше в положение да ми „позволяваш“ да правя каквото и да било. — Беше толкова близо до мен, тялото му се гущеше в моето. Виждах чертите на лицето му, формата на устните му. И разбира се, усещах мириса на онзи проклет ветивер. — Освен това от каква полза би могла да бъде една занимаваща се с фалшифициране на картини, отрекла се от рода си аристократка на някакъв кланящ се на дървета...

Не мога да кажа, че целувката беше напълно неочаквана. И не мога да кажа, че не я бях искала.

Отначало в нея имаше колебливост, сякаш той се тревожеше, че може да възразя. Трябваше да знае, че никога не бих го направила. Разтворих устни и чух как лек звук на изненада засяда в гърлото му. А после всякаква нервност между нас изчезна. Бих казала, че му се поддадох, само че бях точно толкова настоятелна, колкото и той. Обвих ръце около врата му, за да го притегля по-близо, и притиснах силно устните му към моите. Това бе огромното освобождаване на трупано и съдържано с месеци... привличане? Страст? Някакво по-дълбоко чувство? Каквото и да беше, оставих го да ме помете.

Бях споделила няколко вежливи целувки в ъглите на бални зали, които сякаш принадлежаха към някакъв друг свят. Тук нямаше нещо вежливо. Това тук беше жадно и поглъщащо, почти опит на всеки от нас да завладее другия. Почувствах как цялото ми тяло откликва, когато той намести своето върху него. Едната му ръка обгърна лицето ми, а другата се отпусна на хълбока ми. След дългогодишни поучения за добродетелта винаги се бях питала как глупавите момичета можеха да отдават своята. Сега разбрах.

Когато той сведе уста към шията ми, прокарайки пътечка от целувки към ключицата ми, си помислих, че ще се разтопя. Вкопчихме се един в друг в нощта, мъчейки се да се приближим все повече и повече един към друг. Макар че останахме с всичките си дрехи, в един момент се оказах върху него, без да ме е грижа, че така полата ми се вдигна до коляното. Той заплете пръсти в косата ми, докато се целувахме, и я освободи от грижливо поставените фиби.

После най-сетне спрях за миг да си поема дъх и успях да се надигна и да седна — макар и в много дръзка поза, при която все още бях възседнала бедрата му. Той прокара пръсти отстрани по лицето ми, проследявайки ключицата ми, а после ги плъзна обратно към буйните вълни на косата ми.

— Неспретната — казах и пригладих назад собствената му коса. — Точно както си искал винаги.

— Аз... исках много повече от това — призна той с пресипнал глас. Но с въздишка отпусна ръка. — Бъдещият ти съпруг обаче няма да ми благодари.

— Ключовата дума е „бъдещ“. Все още нямам съпруг. А докато се сдобия с такъв, мога сама да направя избора си. — Замислих се за няколко мига. — Всъщност възнамерявам да правя собствени избори дори след като вече имам съпруг.

— Сигурен съм, че възнамеряваш, но също така съм напълно сигурен, че баща ми ще има някои много, въ, силни възражения относно това. Ние отговаряме за теб — ние сме твои настойници. От нас се очаква да те пазим и подкрепяме, докато успееш да приемеш някое изгодно предложение за брак.

Думи, които бях чувала толкова много пъти.

— И да ти донеса също толкова изгодна комисионна.

Той се надигна и седна, отмествайки ме внимателно от себе си.

— Не ме е грижа за нея.

Помислих си за първоначалния ни план. Помислих си за ездачите в нощта и пистолетните изстрели. Седрик трябваше да се махне оттук.

— Мен ме е грижа — казах меко. — Имаше ли някакъв късмет с картината?

— Не точно. Никой не се съмнява наистина в автентичността ѝ, но на Уолтър — агентът ми — му е трудно да намери някого с достатъчно пари.

Изправих се и изтупах полата си повече по навик, отколкото по каквато и да е друга причина.

— Тогава предполагам, че от мен зависи да подсигурия дела ти.

— Недей да правиш нищо, което не искаш — предупреди той, дойде при мен и изтръска наметалото си.

Сърцето ми все още биеше бързо. *Искам теб, помислих си. Искам да ме целунеш отново и да ме положиш отново в онова поле.*

Но макар че тялото ми беше сторещено, умът ми бе хладен. Може би точно сега бях свободна да правя каквото искам, но той беше прав, че щеше да има ужасни последствия, ако плъзнеше мълга за онова, което се беше случило току-що между нас. Бавно продължихме да вървим обратно към къщата, и двамата — вгълбени в мисли. Придадох си твърдост. Бракът не беше въпрос на любов и желание. Беше делово начинание и аз трябваше да се върна обратно към това делово начинание. Една неволна грешка можеше да бъде простена, но не и втора — независимо какво искаше да ми каже сърцето ми. А точно сега то имаше много за казване.

Седрик очевидно мислеше в същия дух, когато наближихме Уистерия Холоу. Спряхме в далечния край на имота и той отново сведе поглед към мен.

— Какво искаш да направиш по въпроса с Уорън?

— Не знам. Искам да кажа, нямам желание да се омъжвам при подобно положение, но...

— Тогава недей — каза той твърдо. — Само това ми трябваше да чуя.

Изгледах го предпазливо:

— Какво смяташ да правиш?

— Да те опазя от него. Да го задържа извън разписанието ти и да включва други кандидати. Може би ще има някой друг, когото да

харесаш.

Предполагах, че е прав, но докато стояхме там, се усъмних в това. Защото внезапно изпитах пълна увереност в причината, поради която всеки джентълмен, когото бях срещнала в последната седмица, ми се беше струвал толкова безинтересен. Сравнявах всеки един със Седрик — а сравнението бе невъзможно.

— На баща ти няма да му хареса, че изолираш Уорън — предупредих. — Ще се скара с теб заради това.

— Вероятно. Но не забравяй, че изборът винаги е твой. Можеш да избереш някой друг — някой, който не те заплашва да разкрие някаква твоя тайна, дори и да няма толкова много пари.

Когато стигнахме къщата, Седрик ми каза, че ще заобиколи до предната врата и че никой няма да се усъмни в него, задето се прибира късно, след като уж е бил в града с приятели.

— Наистина ли? — попитах, неспособна да скрия горчивината в гласа си. — Колко хубаво да можеш да се движиш без ограничения. Междувременно всяко движение, което ние, момичетата, правим, се гледа под лупа.

— Хей, работата ни е да пазим добродетелта ви...

Слаба светлина от къщата освети чертите му и видях как усмивката му се стопява, докато осъзнаваше, че тази нощ може би не се беше справил особено добре с тази задача.

— Е — отбелязах. — Поне имаше добри намерения.

— Зависи за кои намерения говориш. — Той пъкна ръце в джобовете на палтото си и вдигна очи към небето: погледът му се спря върху луната. — Знаеш ли защо са паднали шестте непокорни ангела?

— Знам онова, което казват свещениците. Вероятно то не е същото, което ще кажеш ти.

— Аланзиел и Деанзиел били първите, които се разбунтували. Влюбили се, но това не било позволено, не и за ангелите. От тях се очаквало да бъдат над човешките страсти, но любовта им била толкова огромна, че били готови да се опълчат на божиите и човешките закони. Урос ги прокудил, а другите четири непокорни ангела скоро ги последвали. Отказали да затворят душите си за емоциите. Искали да приемат с отворени обятия чувствата в себе си и да научат смъртните да правят същото.

Докато говореше, затаих дъх, несигурна какво чакам.

Седрик посочи към луната:

— Урос прогонил Аланзиел и Деанзиел не само от божествените селения, задето се поддали на страстите си. Били прогонени и от всяко друго селение. Тя е слънцето, а той е луната. И никога не са заедно. Понякога, в подходящото време от денонощието, могат да се зърнат един друг някъде из небето. Нищо повече.

Издишах шумно:

— Ами по време на затъмнение?

Той се забави толкова дълго с отговора, та помислих, че не ме е чул. После каза:

— Те все пак не се случват всеки ден.

— Струва ми се, че ще трябва да се случи само веднъж.

Той се извърна от луната и макар че лицето му беше обвито в сенки, бях съвсем сигурна, че го видях да се усмихва. Напрежението между нас изчезна — поне засега.

— Все още ли говорим за Аланзиел и Деанзиел? — попита той.

— Откъде да знам? Ти си еретикът, не аз.

— Правилно. Ти си само царицата на умелите измъквания, която спасява еретици като мен. Сега кажи ми как възнамеряваш да се вмъкнеш обратно в къщата. — Когато му показах дървената решетка за цветя, по която щях да се катеря, той беше удивен: — По това ли?

Изправих се гордо:

— Разбира се, защо не? Отдавна ти казах, че ме бива в такива неща. А Мира го прави постоянно.

Той трепна:

— Дори не искам да знам. И предполагам, че не би трябвало да се изненадвам. Ти си безстрашна. Тя е безстрашна. Никой не може да тръгне срещу която и да е от двете ви.

Сепнато си спомних старите слухове. Беше се държал много самоуверено там под звездите — с ръце и устни, които знаеха точно какво правят. Изглеждаше наивно да мисля, че при цялото си дръзко държание в университета и замесването си с аланзанците не е имал известен опит с жените. Но представата, че може би предшественицата ми е била най-добрата ми приятелка, беше особено смущаваща.

Насмалко щях да го попитам още там и тогава. Вместо това неловко си пожелахме лека нощ, умишлено спазвайки дистанция помежду си. Той ме проследи как се изкатервам по решетката за цветя,

докато стигнах благополучно до тавана, и едва после си тръгна. Навлякох отново халата и успях да се добера обратно до стаята си, без да ме забележат.

Когато влязох, Мира седна в леглото. Очевидно не само на мен ми беше трудно да спя, когато приятелките ми бяха навън и вършеха лекомислени неща.

— Намери ли каквото ти трябваше? — беше всичко, което ме попита.

Това бе въпрос, на който беше трудно да отговоря; въпрос, който можеше да има множество различни значения тази вечер.

— Не съм сигурна, че някога ще го намеря — отвърнах.

Седрик спази обещанието си да ме държи далече от Уорън. През следващите няколко дни той не се появи в разписанието ми. Срегнах го веднъж по време на едно излизане в града с другите момичета, но срещата бе твърде кратка и в присъствието на твърде много хора и той не успя да се впусне в някоя от пламенните си молби. Не скри колко се вълнува да ме види, а аз отговорих възможно най-вежливо, макар той да се перчеше как в нощта на Звездното пришествие били арестували трима аланзанци — нещо, което ми причини болка, защото знаех, че причинява болка и на Седрик. Хубавото беше, че нямаше и следа от майка му или някакъв признак, че е привела в изпълнение заплахата си.

Би трябвало да съм доволна от този развой на нещата. Би трябвало да използвам това време, за да обмисля следващия си ход и как най-добре да плавам в тези опасни води, в които ме беше запратила Виола Дойл.

През повечето време обаче просто мислех за Седрик.

Ако трябваше да съм честна със себе си, Седрик занимаваше мислите ми от мига, в който се срещнахме. Просто се бях постарала да държа чувствата си изтикани настрана в ума ми. Но сега, когато бях отключила сърцето си и бях признала тези чувства... е, сега нямаше как да не мисля за него. Хванах се, че постоянно пресъздавам в ума си всеки миг от онази нощ под звездите. Точният миг, в който се бяха срещнали устните ни. Начинът, по който пръстите му бяха разплели косата ми. Дръзкото движение, с което ръката му се бе плъзнала нагоре по бедрото ми — но никога по-далече.

Понякога, в подходящото време от денонощието, могат да се зърнат един друг някъде из небето. Нищо повече.

Не можех да спя. Почти не можех да ям. Движех се наоколо, прелестно замаяна, възбудена от тръпката на случилото се между нас, макар тази тръпка да беше смекчена от знанието, че това нямаше — че не можеше — да се повтори.

Поне никога не ми каза, че е било грешка. Винаги помнех онази поучителна история, която Тамзин ни беше разказала, за познатото ѝ момиче в Осфро, отдало не само целувките си на мъж, който ѝ беше обещал всичко само за да ѝ каже по-късно, че това било „недоразумение“.

Но Седрик никога не спомена, че съжалява, нито прибегна до други унижителни оправдания. В някои отношения така влошаваше положението. Означаваше, че не смята случилото се за грешка. Аз също не мислех така. Никой от нас не можеше да отрече обаче, че то усложняваше нещата.

Така че всъщност намирахме за най-добре да разговаряме възможно най-малко — не поради някаква враждебност, а защото просто нямахме доверие на самите себе си. Един ден обаче общуването бе неизбежно. Няколко от нас се готвеха да отидат на празненство и той ме дръпна настрана, докато другите се бяха разсеяли. Застанахме на няколко сантиметра един от друг и аз преброих всеки един от тях.

— Намерих ти някого — каза ми той, хвърляйки бърз поглед назад към вратата. — Добър човек — стана ми ясно, когато говорих с него. А после го потвърдих чрез няколко души, които познават слугите му. Винаги можеш да разбереш много за някого по слугите му. — Седрик се поколеба: — И е много... откровен. Забавен. Помислих си... ами, помислих си, че това ще се хареса и на теб.

Към трептящото от електричество привличане между нас се примеси неловкост. Изключително странно беше мъжът, когото така отчаяно желяех, да ми намира подходящ съпруг.

— Благодаря ти — казах, несигурна какво друго да отговоря.

— Точно сега той е извън града, но уредих да се срещнете в края на седмицата. Има само един проблем...

Не можах да сдържа усмивката си:

— Седрик, има *купища* проблеми.

— Аз ли не знам. Но той е... ами, той е адвокат. Все още си гради име. Къщата му в града е малка. Хубава — но малка. И има само двама слуги.

— Разбирам. — Макар че тук, в колониите, това бе почтен и достоен за уважение пост, един адвокат нямаше да осигури същия лукс като например един собственик на плантация или корабен магнат. Със

сигурност не и онзи, който един губернатор можеше да предложи. Двама слуги означаваха, че най-вероятно щях да помагам в изпълнението на някои от домакинските задължения.

— Винаги ще бъдеш осигурена — побърза да каже Седрик. — Ще се чувстваш удобно — все пак ще бъдеш част от някои светски събития. Не онези в най-висшите обществени слоеве... но някои. И чух, че е добър. Най-вероятно ще напредне, може би дори с течение на времето ще се премести на някакъв правителствен пост. За много момичета тук това би била изключително добра партия.

— Но не непременно и за диаманта.

— Не — съгласи се той. — И не беше сигурен дали изобщо ще го искаш, или пък дали може да си те позволи. Би могъл да си позволи само минималната ти цена, ако вземе заем, но не обещава пари за издръжка. Убедих го, че ще си струваш парите.

Почувствах тъпа болка в гърдите:

— Разбира се, че си го убедил. Ти би могъл да продадеш спасение на свещеник.

Той трепна:

— Аделейд, знам, че не е каквото би искала...

— Не — прекъснах го. — Идеално е. Бих предпочела да живея скромно с мъж, когото мога да уважавам — може би дори да харесвам — отколкото да бъда глезена от някого, който постоянно ме държи в страх със заплаха за разкритие.

— Ще го харесаш... — думите заседнаха в гърлото на Седрик.

Почти посегнах към него, но се дръпнах назад, преди да се случи нещо, което може би нямаше да мога да овладея. Стиснах ръка в юмрук отстрани до тялото си. От другата стая дочух някой да ме вика по име. Със Седрик останахме да стоим заедно за миг, казвайки си безмълвно милион неща, а после се обърнахме да се присъединим към другите.

Мистрес Кълпепър изцъка неодобрително с език, когато ме видя.

— Аделейд, къде са ти бижутата? Цяла седмица си разсеяна и небрежна — изключително неуместно за момиче с твоето високо положение.

— Съжалявам, мистрес Кълпепър. — Паметта ми беше толкова изпълнена с подробности от една отдадена на забранени постъпки нощ и предположих, че нямаше много място за кой знае колко други неща.

Мистрес Кълпепър грабна диамантеното колие от ръката на една прислужница и го подаде на Седрик:

— Господин Торн, можете ли да й сложите това? Кълна се, че ще е истинско чудо, ако стигнем там навреме! Не мърдай сега. Честно, освен изчезналите перуки, а сега и това още колко неща могат да се объркат тази вечер? — Последното беше отправено към Розамънд, която бе скъсала една от презрамките на корсета си. Мистрес Кълпепър трескаво се опитваше да я смени.

Седрик остана да стои застинал няколко мига, държейки в ръка колието. То беше изработено от крушовидни диаманти, което ми се стори уместно. Тъй като не искаше да привлича вниманието, той най-сетне пристъпи зад мен и постави кръгчето на врата ми. Затаих дъх, удивена как цялата стая не виждаше ефекта му върху мен. Тялото му опираше в моето, а ръцете му трепереха, докато се опитваше да затегне закопчалката на колието. Най-накрая успя, приглади верижката и отметна няколко непокорни тънки кичурчета коса. Връхчетата на пръстите му бяха леки като перце, но почувствах как по кожата ми избиват тръпки. Издишах едва когато се отдръпна.

* * *

В края на седмицата най-после получих шанс да се срещна с въпросния адвокат на парти, чиито домакини бяха тримата Торн. Вече няколко момичета бяха получили предложения и макар да не се безпокоеше особено за другите, Джаспър беше решил да събере на едно място всичките си любими потенциални кандидати като начин да засили интереса. Бяха поканени голям брой от най-изтъкнатите граждани на Кейп Триумф с надеждата, че ще ги впечатлим и ще засилим рекламата.

Гостите започнаха да пристигат в Уистерия Холоу доста преди вечеря и ние бяхме готови да ги омаем. Е, поне другите бяха. Макар че се държах изключително благоприлично и любезно по време на последните приеми, след развитието на нещата със Седрик вече проявявах дори по-малко интерес към другите от обикновено. Не демонстрирах нещо повече от онова, което се очакваше от мен, и

веднъж бях чула един господин да казва: „Онова момиче, диамантът, е много по-сучно, отколкото очаквах“.

В поредна проява на разсеяност тази вечер бях забравила да си сложа руж. Това ми се струваше маловажно особено след като и бездруго носех толкова малко, но вече стресираната мистрес Кълпепър реагира, все едно ни бе връхлетяла гибелта на цивилизацията. Нареди ми да се върна в стаята си и ми заръча да използвам стълбището за слугите отзад, за да не би някой да види ужасния ми моден гаф.

Докато минавах през кухнята, чух двама мъже да спорят в един от килерите за продукти. Кухненските прислужници бяха заети и не ми обърнаха внимание, когато се застоях пред вратата да подслушвам.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще идва? Той не беше включен в списъка на гостите! — възкликна Седрик.

— Искаш да кажеш, че *ти* не си го включил в списъка на гостите — процеди Джаспър. — Не знам на какво си играеш, но не си мисли, че не съм забелязал как го отстрани от разписанието й! Ако смяташ да ни провалиш тази сделка, тогава трябва аз да се заема и да оправя нещата.

— Той не е добра партия за нея — каза Седрик. — И тя не го харесва.

— Как би могла, когато почти не е имала шанс да говори с него? Сега заминавай там и бъди очарователен домакин, и гледай да не провалиш това още повече!

Джаспър излезе, разгневен, и аз се дръпнах встрани, преди да успее да ме види. Пристъпих напред, когато се появи Седрик.

— Предполагам, че говорехте за Уорън.

— Да — изръмжа той с искрящ в очите си гняв. — Съжалявам. Нямах нищо общо, но не допускай това да те притеснява. Не си длъжна да говориш с него тази вечер, а ако се опита да обсеби вниманието ти, ще го разсея.

— Е, с такива приятелски отношения между вас сигурна съм, че няма да е трудно — отбелязах.

— Ще се погрижа за това — настоя той. — Ти се съсредоточи само върху опознаването на господин Адълтън.

Изчака ме да си сложа руж, а после ме придружи до салона. Спряхме неловко на прага. Етикетът диктуваше джентълмен в неговото положение — който беше нещо като мой настойник — да ме

въведе в стаята. Той ми предложи ръката си и аз го хванах. В мига, щом го направих, почувствах как през тялото ми премина онова разтърсващо усещане като от електричество. Седрик си пое дълбоко дъх, също толкова ясно усетил ефекта.

— Можем да се справим с това — каза той. — И двамата сме силни. Можем да го направим.

За мое удивление видях, че Уорън не беше дошъл сам — майка му беше с него. Когато ме зърна от отсрещния край на стаята, той засия и започна да си проправя път към мен през тълпата. Седрик моментално направи рязък завой и забързано ме отведе до един ъгъл, където слаб мъж с пясъчна на цвят коса отпиваше бренди. Беше доста привлекателен на вид, макар и не с такава изискана красота като Седрик — но пък и кой можеше да бъде такъв?

— Господин Никълъс Адълтън — обяви Седрик. — Позволете ми да ви представя госпожица Аделейд Бейли.

Никълъс пое ръката ми с усмивка:

— Госпожице Бейли, разкажете, които чух за вас, не ви описват правдиво — което е удивително предвид факта колко красноречив и щедър бе господин Торн в описанието си.

Усмигнах се в отговор:

— Той е търговец, господин Адълтън. Това му е работата.

— Повечето търговци, които съм срещал, не продават нищо освен шарлатански церове и измамни приказки. Нещо ми подсказва, че...

Беше принуден да млъкне, когато Уорън най-сетне успя да се добере до нас.

— Аделейд! Имам чувството, че не съм те виждал от цяла вечност.

Чарът, който бях започнала да насочвам към Никълъс, мигновено се стопи.

— Господин Дойл — казах, отвърщайки официално, макар той да си бе послужил с малкото ми име. — Колко хубаво, че успяхте да дойдете.

Той хвърли поглед към Никълъс:

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но е наложително да...

Седрик бързо пристъпи напред и отиде до Уорън, закривайки ме от него.

— Господин Дойл! Толкова се радвам, че сте тук.

Уорън го изгледа предпазливо:

— Така ли?

— Да. Носят се всевъзможни слухове, че лорандийците струпват войници по границите на североизточните колонии — някои дори предприемат набези срещу тамошните фортове. Надявах се, че бихте могли донякъде да ни просветлите по въпроса — в края на краищата чух, че никой в града не е по-добре осведомен за лорандийците от вас. Вие сте живели при тях на континента, нали? Предполагам, че сигурно все още знаете нещо за делата им — освен ако не сте допуснали да изостанете с информацията.

— Ами, аз... — Уорън бе обзет от несигурност, разкъсван между пламения си стремеж към мен и неустойимото изкушение в намека на Седрик, че може би има нещо, което той, Уорън, не знае. Седрик моментално се възползва от тази нерешителност и буквално отмести Уорън.

— Хайде да си вземем нещо за пиене и да продължим обсъждането на въпроса. Не искаме да отегчаваме тези двамата с политика. — И след броени мигове беше превел Уорън през половината стая.

Никълъс ги наблюдаваше развеселено:

— Много е добър в работата си. Предполагам, че е по-тежка, отколкото изглежда.

— Да — съгласих се малко тъжно.

Той отново съсредоточи вниманието си върху мен:

— Предполагам обаче, че това е трудна работа и за вас. Сигурно е същото като да сте на сцена, нали? Вечно на показ, никакви прояви на слабост. Като гледам всички ви тази вечер... някак невероятно е. Всеки детайл — съвършен. Но чувствате ли се понякога като... ами, простете ми, ако е оскърбително — чувствате ли се понякога като стоки за продан на витрината на някой магазин?

Трябваше ми един миг да отговоря. Наближавахме третата седмица от светския си сезон, а на нито един мъж досега не му беше хрумнало да ме попита нещо подобно.

— Да — признах. — През цялото време.

Тази откровеност отключи една непринуденост между нас и потънахме в оживен разговор. Видях, че Седрик с право бе определил

Никълъс като откровен и забавен, и изглежда, че той също оцени тези качества у мен. Дори поговорихме малко за юридическата му практика и забелязах как се изненада, че съм толкова осведомена по въпросите на правото и политиката. При всякакви други обстоятелства лесно можех да бъда приятелка на този мъж. Защото независимо колко интересен беше, не успя да пробуди у мен нещо повече от топли чувства. Но беше най-обаятелният от всички кандидати, с които се бях срещнала досега. Не биваше да се изненадвам предвид факта, че Седрик лично го беше подбрал. Толкова добре ме познаваше. А с напредването на вечерта се опитах да реша: ако не можех да дам на Никълъс любовта си, можех ли да го даря с достатъчно щастлив брак? В противен случай щеше да е нечестно.

На вечеря Седрик съумя да настани Никълъс до мен, а Уорън беше далече надолу в другия край. От време на време ме стрелкаше с печално копнеещи погледи, докато Виола просто ме гледаше на кръв. От другата ми страна седеше по-възрастен джентълмен, който мърмореше как Кейп Триумф „потъвал в хаос“.

— Анархия — каза на Никълъс и мен. — Това се случва тук. Губернаторът трябва да овладее положението, преди тези мерзавци да поемат контрола. Чухте ли, че онези аланзански еретици, които заловиха миналата седмица, вече са избягали от затвора? А къде е армията? Защо още и още войници отиват в другите колонии? Икорите се трупат на запад — не са си отишли независимо какво казват онези глупаци. После, налице са и пиратите. Един събиращ кралски данъци кораб, плаващ към Осфрид, беше пленен миналата седмица. Каква дързост.

— Не мисля, че някой е бил твърде разстроен — отбеляза Никълъс. — Поне в колониите. Дори сега твърде много хора смятат, че сме претоварени с данъци.

— Става дума за положението в по-голям мащаб — настоя Уорън. — Ако корабите на краля не са недосегаеми, тогава кое е? Пиратите вече дори не се ограничават само с моретата. Чувам, че онези дяволи вече се разхождат по улицата. Били Маршъл. Боунс Джакоби. Тим Шортслийвс^[1].

— Мисля, че се казва Том Шортслийвс. И не забравяйте, че има и жени пирати — казах. Мира жадно слушаше историите за пиратите от Кейп Триумф и ме държеше в течение за тях. Ако някой от тях й

беше направил предложение, досега вероятно вече щеше да е омъжена. — Джоана Стийл. Лейди Авиел.

— А ако историите са верни, те са спасили мнозина невинни — добави Никълъс. — От крадци и какво ли още не.

Другият се намръщи:

— Да, и всичко това е много хубаво... но все пак те са хора извън закона! И да замесват и жени... със саби? Можете ли изобщо да си представите подобно нещо? Какво ще стане с този свят, ако подобно нещо се разпространи?

— Наистина — каза Никълъс с напълно сериозно изражение. — Ако жените започнат да се защитават сами, каква полза ще имат от нас?

Принудих се да се закашлям, за да прикрия смеха си. Това привлече към мен вниманието на съседа ми по място и затърсих отговор.

— Е... поне чувам, че се обличат добре. Не са опърпани и неугледни пирати. Какво разправят? Златисти наметки, паунови пера. Всичко това ми звучи много крещящо и безвкусно.

— Никога не съм имал доверие на пауните — изръмжа мъжът. — Всички непрекъснато говорят колко са прекрасни, но виждали ли сте някой отблизо? Има един особен поглед в онези техни малки лъскави очички. Знаят повече, отколкото дават да се разбере — той приключи разговора, като обърна наведнъж цяла чаша вино.

Когато вечерята свърши и се оттеглихме за питиета, Никълъс не успя да ме обсеби напълно. Учтивостта изискваше да разговарям и с други — но никой от тях не беше Уорън. Благодарение на какъвто там трик бе използвал Седрик, Уорън беше постоянно зает. Веднъж видях Мира да го увлича оживено в разговор. Е, тя беше увлечена. Той изглеждаше като хванат в капан. Запитах се дали я беше изпратил Седрик.

Докато вечерта приключваше и гостите се разотиваха, Седрик ме хвана да поговорим насаме за миг.

— Е? — попита.

— Той напълно отговаря на обещаното от теб. Всъщност прекарах хубаво.

— Отлично. — При нормални обстоятелства Седрик щеше да изглежда по-самодоволен при такъв триумф. Тази вечер не беше така.

— Ще трябва да го обработя още малко, но ако всичко мине добре, мисля, че бих могъл да ускоря отправянето на предложението и тихомълком да уредя венчавка, преди семейство Дойл да разберат. Не е общоприето, но стига да съм се справил както трябва с книгата и той да плати минималната ти цена, нищо не е в противоречие с договора.

— Това е страхотно. Това е наистина... — Думите заседнаха в гърлото ми и не можах да довърша. Не можех да се преструвам, че се радвам заради венчавка, която не желяех, не и когато Седрик стоеше пред мен. Рядко плачех, но очите ми започнаха да се наливат със сълзи. Гневно примигнах, за да ги прогоня.

— Аделейд... — В гласа му долових същата мъка, която изпитвах. Ръката му понечи да посегне към мен, а после той рязко я отдръпна, свивайки я в юмрук, както аз бях свила моята по-рано.

— Ето ви къде сте!

Джаспър се приближи към нас с едри крачки и беше бесен. Това беше рядка гледка в сравнение с вежливия образ, който показваше пред хора. — Аделейд, господин Дойл и майка му се канят да си тръгват. Сега ще отидеш при тях и ще се сбогуваш както трябва с обещание да се видиш с тях друг път.

— Татко...

— Не. — Джаспър вдигна предупредително пръст към Седрик. — Не искам да чувам нито дума повече. Ти вече провали тази вечер, като прибърза да я срещнеш с онзи адвокат! Мислиш ли, че може да плати минималната ѝ цена? Със сигурност няма да предложи повече, ако се заинтересуват и други. Казах ти преди, *няма* да ти позволя да провалиш това. — Джаспър фиксира върху мен суровия си поглед. — Сега. Върви.

Седрик понечи да възрази, но аз махнах с ръка да го спра. Не исках да се замесва в още неприятности. Направих на Джаспър малък реверанс.

— Разбира се, господин Торн.

В отсрещния край на стаята Уорън и Виола наистина вече излизаха.

— Аделейд — каза Уорън. — Колко жалко, че не можахме да си поговорим повече. Исках да ти разкажа за някои новини по разработването на златните находища в Хадисън.

— Колко увлекателно — казах, смутено давайки си сметка, че Джаспър ме наблюдава. — Навярно бихме могли да го направим някой друг път. С удоволствие бих чула още.

— О? — запита Виола насмешливо. — Мислех, че се интересуваш повече от правото.

Усмихнах се сладко:

— О, госпожо Дойл. Знаете как е с тези неща. Карат ни да обикаляме — да се срещаме с нови хора. Това е просто формалност.

— Радвам се да го чуя — каза тя. — Би било жалко да избереш някого толкова скоро.

Кимнах, макар че всъщност вече не бяха ранните дни на сезона, особено при положение че толкова много момичета вече бяха сключили договори.

— Наистина. Просто се опитвам да бъда вежлива.

Тя присви очи:

— Е, тогава навярно скоро ще имаш мотив да покажеш вежливост към Уорън с едно частно гостуване. Не бихме искали някой да си помисли, че си придаваш важност или се държиш *повисокомерно, отколкото позволява положението ти.*

Преглътнах:

— Със сигурност не.

Партито не се проточи до прекалено късно, както толкова много от другите ни, но когато настъпи утрото, повечето от нас бяха изтощени. Всичко бе обгърнато в блясък и благоприличие, но тези последни няколко седмици бяха съсипващи. Както бе казал Никълъс Адълтън, това беше тежка работа независимо как изглеждаше на повърхността.

Някои от сгодените момичета още присъстваха на партита, други бяха предпочели да не го правят и сега оживено планираха сватбите си. Бляскавият двор не се месеше в сватбата, след като въпросът с документите и плащанията бъдеше уреден. На всяко момиче се позволяваше да си запази една рокля и обикновено се омъжваше, облечено в нея. От бъдещия съпруг зависеше доколко пицна ще е останалата част от сватбата. Някои организираха грандиозни събития. Други бяха твърде изцедени финансово, за да си позволят нещо повече от таксите за магистрат.

Мистрес Кълпепър поддържаше строго разписание и изискваше всички, сгодени или не, да закусваме точно по едно и също време всеки ден. Нямах нищо против ранното събуждане дори и само защото закуската беше кратък отдых от светския ни вихър. Тримата Торн, които можеха да се хранят, когато им е удобно, влязоха бавно и небрежно към края на закуската, както бе обичайно. Мистрес Кълпепър бързо им намери столове и настани Седрик до мен. Не смеех да го погледна, но бяхме толкова близо, че краката ни се докосваха под масата. Отначало държах крака си напрегнат, но после го оставих да се отпусне до неговия. Почувствах как той прави същото. През останалата част от закуската нямах представа какво ядях или казвах. Целият ми свят се съсредоточи върху онзи допир.

Един от мъжете, които пазеха на вратата, се провикна, че имаме гост. Мистрес Кълпепър излезе забързано от трапезарията, за да разбере какво става, а никоя от нас не прояви особен интерес. Постоянно идваха и заминаваха слуги и пратеници. На мъжете с по-сериозни намерения любезно се казваше да се върнат по-късно, ако нямаха уговорена среща.

Така че бе истинска изненада, когато мистрес Кълпепър се върна при нас пребледняла, следвана от висок мъж. Той носеше евтин, зле ушит костюм от проста камгарена вълна, с който сигурно се чувстваше неудобно в наскоро настъпилото пролетно затопляне. Оредяващата му коса беше прошарена със сиво, а в лицето му се бяха врязали дълбоки бръчки. Явно това не беше някой напорист кандидат. Всички около масата изглеждаха озадачени — всички освен Мира, колкото и странно да беше. Тя изправи гръб в стола си с изострен поглед. Не можех напълно да разгадая изражението ѝ. Шокирано? Пресметливо? Може би по малко и от двете.

Чарлс се надигна от масата и оправи жакета си. Беше в същото неведение като останалите от нас, но знаеше, че трябва да има причина, поради която мистрес Кълпепър бе приела гост в този час.

— Мога ли да ви помогна, сър?

Непознатият кимна отсечено:

— Казвам се Сайлс Гарет. Работя за агенция „Макгру“.

Ако някой си беше мислил, че тази сутрин ще е отегчителна, тези представи бързо бяха потушени. Агенция „Макгру“ беше група със седалище извън Осфро, разследваща всевъзможни въпроси по поръчка

на хората, които можеха да платят достатъчно добре. Технически бяха независима организация, но всички знаехме, че притежават кралски пълномощия да прилагат закона. Агентите им бяха прословуто безмилостни и решителни по време на мисиите си и хвърляха огромни усилия — почтени и непочтени, за да постигнат целите си. Разследвах всичко — от прояви на нелоялност сред дребни аристократи до шпионаж за краля. Беше имало слухове, че развиват дейност в Новия свят, но никой не знаеше какво разследват или кой ги беше наел.

Джаспър бавно се приближи и застана до брат си:

— За бога. Рядко посрещаме такива високопоставени господа. Едва ли си търсите съпруга?

Сайлъс Гарет не показва дори помен от усмивка:

— Не, но дойдох да търся една жена.

Не знам как го разбрах тогава, но изведнъж просто вече го знаех. Цялото ми тяло се вцепени и почувствах как ръката на Седрик стиска здраво моята под масата. Не смеех да го погледна, но разбрах посланието: *Запази спокойствие.*

— Тук съм по собствени тайни дела, но имам един колега в Арчъруд, който бе нает миналото лято да разследва възможността една изчезнала аристократка да е избягала тук от Осфрид — обясни Сайлъс. — Нямаше голям късмет — не е изненадващо, тъй като Адория е такова голямо място, и не разполагаше с истински улики в коя колония може да е отишла.

— Разбираемо — каза Чарлс. — Простете, но какво общо има това с нас?

Сайлъс хвърли поглед между Чарлс и Джаспър със сурово изражение.

— Е, наскоро ми подсказаха, че е твърде възможно въпросната дама да е в Кейп Триумф и че е възможно семейството ви да има сведения за местонахождението ѝ.

— Ние ли? — попита Чарлс. — Откъде, за бога, ще знаем нещо за някаква изчезнала жена?

— Жена от благороден произход — поправи го Сайлъс. — Лейди Уитмор, графиня на Ротфорд.

Ръката на Седрик стисна по-здраво моята.

— Графиня... — Челото на Джаспър се сбърчи в намръщено изражение. — Нима имате предвид историята, заради която се наложи

да спрем в Осфро онази нощ?

— Коя нощ? — настоя Сайлъс.

— Миналата пролет Седрик и аз извеждахме оттам група момичета. Спираха всички пред градските порти. Претърсиха ни и ни пуснаха да си вървим по пътя. — Джаспър хвърли поглед към сина си. — Помниш това, нали?

Седрик кимна с откритото изражение на човек, който изпитва просто вежливо любопитство.

— Да, помня. Предизвикваше доста голям смут. Защо въпросът се повдига отново?

— Както казах, намекнаха ни, че може би тук във вашето домакинство има някаква следа, която води към дамата. — Сайлъс огледа набързо онези от нас, събрани около масата. — Тук имате доста момичета — на същата възраст като лейди Уитмор.

Усмивката на Джаспър се вдърви, но съвсем леко.

— Да, имаме. Точно както всяка година. Това е нашият бизнес, господин Гарет. Водим тук момичета на възраст за женене от Осфريد. Нищо не мога да направя, ако вашата графиня е на същата възраст.

— Как изобщо бихте очаквали да я намерите? — попита Чарлс. — Със сигурност не смятате да започнете сляпо да обвинявате моите момичета.

— Не, сър. Не бих си го и помислил. Просто следвам тази диря и ще изпратя писмо на колегата си на север. Всичко, което зная, е, че дамата има кафява коса. Той има малък неин портрет. — Държанието на Сайлъс бе съвършено вежливо, но видях как погледът му се задържа за кратко върху всяко момиче с кафява коса на масата, включително мен. — Сигурен съм, че ако дойде тук, ще го донесе, за да потвърди самоличността ѝ. Можете ли да удостоверите, че всички тези момичета наистина идват от местата, от които твърдят?

— Тези момичета са от неблагоородно потекло — каза Джаспър. — Неуките работници не водят точно изрядна документация относно дъщерите си. Мога да ви уверя обаче, че или синът ми, или аз сме видели точно от какво семейство идва всяка от тях. Няма графини.

— Ако имахме някоя — подметна духовито Седрик, — със сигурност можехме да поискаме за нея много по-висока цена.

Сайлъс насочи погледа си към Седрик: явно шегата не му хареса. Виждах, че Седрик полага огромни усилия да се държи спокойно и

дружелюбно, за да не изглежда подозрителен. По-добре щеше да е обаче да следва примера на баща си и чичо си, които бяха вежливи, но и двамата — донякъде оскърбени.

— Господин Гарет — каза Джаспър, — уважавам това, което правите — наистина го уважавам. Но вече минахме през това в Осфро преди година. Не знам по каква причина подозрителните погледи постоянно се насочват към нас, но ако обичате, докато не разполагате с нещо по-конкретно от „намек“, ще съм ви благодарен да не забравяте, че се опитваме да ръководим почтен бизнес.

— Разбира се — каза Сайлъс, насочвайки се към вратата. — Със сигурност ще се върна, ако узная повече.

— Преди да си тръгнете — обади се Седрик. — Ужасно съм любопитен откъде ви подхвърлиха тези сведения.

— Анонимно — каза Сайлъс. — Появиха се късно снощи.

* * *

Беше ми трудно да потуша паниката си, докато двамата със Седрик успяхме да си откраднем набързо един миг насаме по-късно през деня точно преди момента, когато няколко кандидати трябваше да дойдат за следобеден чай.

— Партньорът му има мой портрет! — изсъсках. — Несъмнено предоставен от баба ми, когато го е наела да дойде в Адория.

Лицето на Седрик бе мрачно.

— А „намекът“, получен от господин Гарет, със сигурност е бил от семейство Дойл.

— Виола. Уорън все още ми се струва толкова... не знам. Нещастен. Тя намекна, че може да получи по-голяма „мотивация“ да му обърна внимание.

— И следователно мотивацията е възможно разобличаване и залавяне — ако предположим, че не се омъжиш преди това.

За миг затворих очи:

— И тя несъмнено се надява, че ще се паникьосам и ще използвам Уорън за брака, който ще ме спаси.

— Не. — Седрик пристъпи към мен и хвана ръцете ми — опасен жест, когато всеки обитател на къщата можеше да влезе точно в този

салон. — Казах ти преди, никой няма да те накара да направиш това насила. Ще уредим нещата с Никълъс Адълтън, и то бързо. Но докато го направим...

Изгледах го предпазливо. Изражението му беше изпълнено с нежност, но усетих, че имаше нещо, което се колебаеше да ми каже.

— Да? — подтикнах го.

— Ще трябва да се погрижим семейство Дойл да не предприемат повече действия. Трябва да ги укротим. — Той въздъхна. — Съжалявам, Аделейд. Но ще трябва да си дадеш вид, че го желаш.

---

[1] В буквален превод — Тим Късите ръкави. — Б.пр. ↑

18

— Икорите не знаели, че Хадисън разполага с толкова много златни залежи. Но и защо биха знаели? Те са диваци. Не разработват мини. Не разполагат с нужната технология за това. Цяло чудо е, че изобщо са прекосили морето. Така че договорът ни дава право да се разпореждаме с това злато.

Уорън ме гледаше с очакване и аз успях да докарам нещо, което, надявах се, беше впечатлена усмивка.

— Наистина ли земята се е продавала? — попитах. — Искам да кажа, те са живеели там.

Той се навъси:

— Не разбирам какво питаш.

— Едва ли може да се каже, че това е било нещо, което просто ей така им се е намирало подръка. Това е бил домът им. Когато са сключили договора, къде се е предполагало да отидат?

— Не сме отнели всичките им земи — каза той. — Останаха им в изобилие.

Бях виждала картите по време на учебните си занимания. „Изобилие“ бе прекалено оптимистичен начин за описване на положението.

— И — продължи той — винаги могат да се придвижат към територията на западните племена.

— Няма ли това да породя неразбирателство с тези племена? — попитах.

— Не е наш проблем. Ние сме завоевателите.

Отворих уста да възразя, а после размислих. Така беше в продължение на цялата минала седмица, през която се бях срещнала с Уорън три пъти — два пъти в присъствието на други хора и веднъж насаме. Държанието му не беше точно оскърбително, но много пъти се беше налагало да си държа езика зад зъбите, за да не противореча на мненията му. *Бъди обаятелна*, беше ме посъветвал Седрик. *Не му давай повод да заподозре нищо*.

— Колко прекрасно — отбелязах, превключвайки на не толкова противоречива тема. — Да имате на разположение всичкото това злато. Уорън закима енергично:

— Да. На практика просто се търкаля наоколо и чака някой да го вземе. Разполагаме с твърде малко хора, които да помагат за измъкването му от земята, но мисля, че в мига, щом отправим призива, а аз пристигна и установя по-стабилно присъствие, заселниците веднага ще му налетят. — Изглежда ме многозначително. — Заминавам след две седмици.

Знаех това. Напомняше ми го всеки път, когато бяхме заедно. Фактът, че го отблъсквах толкова дълго, ме беше спасил от сватба преди заминаването му, но знаех, че двамата с Виола се надяваха да уредят подпечатването на брачен договор преди това. Дружелюбното ми държание тази седмица може и да ми беше откупило малко време, но скоро семейство Дойл щяха да настояят за нещо повече.

— Извинете ме — казах, надигайки се от стола си. Той незабавно също се изправи. — Трябва да си проверя прическата. — Това беше вежлив начин да кажеш, че искаш да отидеш до тоалетната, и осигуряваше гарантирано измъкване.

Партито в имението на семейство Дойл беше продължило три часа и се надявах, че скоро ще си тръгваме. Придружаваше ни Седрик и от него зависеше кога ще се измъкнем. При обикновени обстоятелства можеше и да го убедя да тръгнем по-рано, но той цяла вечер наблюдаваше Каролайн. Тя, изглежда, беше оплела в примката си някакъв едър земевладелец, който не се отделяше от нея. Беше имала известни затруднения с други кандидати и Седрик не искаше да провали възможността.

Въпреки това той ме пресрещна, докато завивах надолу по коридора към тоалетните. Свърнахме зад един ъгъл и спряхме, изчаквайки двама мъже, мърморещи за данъците, да минат покрай нас.

— Трябва да поговорим — каза Седрик с нисък глас.

Хвърлих поглед наоколо:

— Тук ли?

— Нямахте друг шанс. — Вярно беше. Сега, когато бяха останали по-малко момичета, разписанието на светските ни ангажименти бе набрало значителна скорост. Той ме хвана за ръката, за да ме придърпа зад един ъгъл. — Имам добра новина и лоша новина.

— Надявам се добрата новина да е, че някак си се сдобил с десетократно повече пари, отколкото ти трябва за дела в Уестхайвън, а лошата — че просто не знаеш как да похарчиш останалото.

— Бих го дал на теб, разбира се, за да ти помогна да запазиш стила на живот, на който си свикнала. Но не, боя се, че не е това. — Той се огледа наоколо още веднъж, преди да продължи. — Тук има един човек, който се интересува от картината.

Наистина беше добра новина.

— Колко?

— Четиристотин.

— Това е по-голямата част от цената на дела ти! Каква е лошата новина?

— Иска автентичността ѝ да бъде потвърдена. — Седрик поклати глава. — Но както можеш да предположиш, в колониите няма чак толкова много хора, които имат достатъчно познания, за да оценяват произведения на изкуството от Мирикози. Така че той е склонен да почака — което значи *ние* да чакаме. Освен ако не успеем да намерим друг купувач.

— И такива не се намират много.

— Не и в Денъм, не. Но агентът ми смята да опипа почвата в някои от южните колонии. Междувременно... — Държанието му ми подсказа, че има още новини — и то не непременно добри. — Има някои нови неща относно Никълъс Адълтън.

— О? — Опитах се да запазя безгрижен тон, знаейки, че би трябвало да се радвам за това.

— Тази седмица е бил в Томастън — помагал на някакъв човек да уреди търговски спор. Чувам, че поел случая без заплащане.

— Много мило от негова страна.

— Да — каза Седрик. Изглежда, той също се мъчеше да удържи приповдигнатия си тон. — Той е много мил човек. И ще се върне вдругиден — навреме за Фестивала на цветята, за който му издействах покана. Убеден съм, че можем да уредим нещата тогава.

— Значи просто трябва да продължа да залъгвам Уорън още малко.

Сайлъс Гарет не ни беше посещавал повече, но заплахата, която бе представлявал, още висеше над главата ми. Бе имал вид, сякаш запечатва в паметта си лицето на всяко момиче, и знаех, че ако видеше

онзи портрет, щеше моментално да ме разпознае. Трябваше да подсигурия положението си бързо.

— Сигурен съм, че няма да ти е трудно — отвърна Седрик. Срегнах погледа му и ми се прииска да не бях видяла в него такъв копнеж. Щеше да е много по-лесно да се справя с това, ако той беше безразличен към мен. — Върви сега, преди Уорън и майка му да се зачудят какво е станало с теб.

— Добре. Веднага щом пуснеш ръката ми.

Той погледна надолу към преплетените ни пръсти и няколко мига не каза нищо. После много внимателно поднесе ръката ми към устните си и пламенно целуна opakото на дланта ми. Затворих очи: искаше ми се да можех да замразя този миг във времето. Когато пусна ръката ми, все още чувствах топлината на устните му по кожата си. И никой от нас не помръдваше. Едва високият смях на подпийнала групичка, вървяща надолу по един съседен коридор, ни сепна и ни върна към действителността.

Върнах се на основното празненство, напругайки се да изтърпя още разговори със самомнителния Уорън. За моя изненада Мира говореше с него и това ми осигури временен отдых. Вгледах се любопитно в нея, питайки се от какво бе породено това поведение. Тя все още не бе проявила особен интерес към някой кандидат. Дори не бе споменала никакви предложения, макар да знаех, че бе приемала посетители точно както и останалите от нас. Не за пръв път я виждах оживено да ухажва Уорън. Възможно ли беше да се интересува от него?

Насладих се на няколко скъпоценни мига, в които останах сама, слушайки как бащата на Уорън бърби наблизко с няколко магистрати, уверявайки ги, че слуховете за икори, потеглили да нахлуят в Кейп Триумф, са безпочвени. Беше ми любопитно какво бе предизвикало тези страхове, но така и не разбрах. В мига, щом ме забеляза, Уорън побърза да се откъсне от Мира и отново тръгна по петите ми. Едва доловимо колебание в спокойното ѝ изражение ми показа, че беше по-скоро раздразнена, отколкото сломена от мъка, но раздразнението скоро се разсея, когато друг млад мъж я потупа с пръст по рамото. Тя се обърна към него; усмивката ѝ мигновено се върна.

Едва дочаках да свърши партито. След като уверих Уорън, че ще бъда на Фестивала на цветята, с облекчение се отправих заедно с

другите към каретите, които ни очакваха отвън. Сега за превоза ни бяха нужни само две. Докато се натоварвахме вътре, внезапно забелязах нещо.

— Къде е Мира? — попитах. *Не отново*, помислих си. Хвърлих бърз поглед и не я видях да чака никъде отвън. Седрик се върна в къщата, а аз зачаках до вратичката на каретата, въпреки че кочияшът предложи да ми помогне. Безпокойството ми се усили, когато Седрик остана вътре далеч по-дълго, отколкото бях очаквала. Мира бе излизала непрекъснато, докато бяхме у дома, но как можеше да изчезне тук?

Най-после ги видях да излизат. Той ѝ помогна да се качи в моята карета и потеглихме.

— Какво стана? — попитах.

Тя завъртя очи:

— Бях впримчена в разговор с един от онези мъже, който искаше да узнае дали може да „се спазари за мен“.

Вгледах се внимателно в нея. Тонът и изражението ѝ ми се сториха достатъчно откровени, но не можех да се отърся от чувството, че премълчаваше нещо.

На следващия ден научихме, че Каролайн бе сключила договор, с което намали броя ни още повече. Джаспър, макар и развълнуван от напредъка, сметна за необходимо да изнесе на останалите от нас една насърчителна реч.

— Макар че договорот ви предоставя три месеца да избирате — каза той на закуска, — на някое момиче рядко му е нужно толкова дълго време. Повечето се уреждат в рамките на един месец. Много бих се изненадал, ако останалите от вас не получат многобройни предложения на празника утре вечерта. — Погледът му се задържа най-продължително върху мен. — Много бих се изненадал.

Фестивалът на цветята, посветен на бляскавите ангели Авиел и Рамиел, беше най-големият пролетен празник в осфридианския календар. Съвпадаше с аланзанските Пролетни ритуали и съществувахе известно противоречие относно истинското естество на празника. Благочестивите поклонници на Урос твърдяха, че еретиците били взели традиционния празник и покварили отдаваната от него почит към изцеляването и чистата любов, като добавили почитане на разпътните ангели Аланзиел и Лизиел. Аланзанците вярваха, че това е

древно честване на страстта и плодовитостта и че ортодоксалните богомолци са го „прочистили“ от първоначалния му смисъл.

Въпреки това той отстъпваше само на Деня на Ваиел като най-почитания ни празник. Изисканите партита и банкети бяха нещо обичайно дори тук, в Кейп Триумф. Отново щяхме да сме в просторната градска зала на великолепен бал, заплатен от губернатора и още няколко политици. Дори сгодените момичета отиваха. Джаспър твърдеше, че не иска да пропуснат забавлението; подозирам обаче, че целта му бе да покаже момичетата с годениците им пред всички мъже, които още не бяха взели решение. Гала празненството щеше да има маскараден мотив, което беше нещо обичайно в Осфрид, но не толкова познато тук. Мистрес Кълпепър не беше подготвена за това и се бе наложило набързо да уреди необходимите неща.

Както обикновено нейната „набързо свършена“ работа бе педантична независимо от мърморенето ѝ. Имах изящна полумаска от сребърен филигран, украсена с кристали. Тя беше по-скоро подчертаващ елемент към останалото, отколкото истинска маска, тъй като Джаспър искаше да бъдем лесно разпознаваеми. Маската беше съвършеното допълнение към роклята ми — спускащо се от раменете ми видение от бял сатен, украсено със сребристи рози и панделки.

— Знаеш ли — каза ми дяволито Мира, като наместваше собствената си блещукащо червена полумаска, — традицията на маскарадните води началото си от аланзанците, които изпълняват Пролетните ритуали маскирани. Слагат си маски от листа и цветя или се обличат като горски животни. Мъже и жени танцуват, без дори да знаят кои са партньорите им.

Не бях виждала Седрик цял ден, но го бях чула да говори за бала, което, предположих, означаваше, че ще пропусне всички аланзански ритуали — освен ако не смяташе да се присъедини към тях изключително късно. Запитах се дали някога беше участвал? И до каква степен? Цялата представа за танцуване с тайнствен партньор беше езическа и непристойна, разбира се, но след Звездното пришествие почувствах, че се изчервявам цялата, когато си го представих как ме притегля към себе си на някое тъмно, диво място.

Влязохме в залата сред още шум и суматоха и бях впечатлена да видя, че украсата ѝ можеше да съперничи на тази от встъпителното гала празненство. Главната украса, разбира се, се състоеше от цветя,

макар не всички да бяха истински. Някои бяха изработени от коприна и скъпоценни камъни и висяха, оформени в сложни венци и гирлянди, които искряха в светлината на свещите. Присъстваха не само потенциални кандидати за женитба: поводът привличаше най-изтънчените граждани както на Кейп Триумф, така и на Денъм като цяло. Бях сигурна, че със спътничките ми бяхме най-великолепно изглеждащите в цялата стая просто заради по-големия си достъп до луксозни платове, но всички маскирани гости бяха запленаваща гледка.

Седрик пристигна точно когато празненството започна и вместо да ме изпрати при някой определен по разписание партньор за танците, сам ме увлече в първия валс.

— Това няма да се хареса на баща ти — подметнах закачливо.

— О, не се тревожи, скоро ще има много повече поводи да е разстроен — каза ми Седрик. — Освен това от разстояние може дори да не ме познае с маската. За тази цел ще трябва да обърне внимание на нещо друго освен на себе си.

Разпознах тона, безгрижието. Това беше намек да подхвърля духовита забележка. Вместо това обаче се улових, че казвам:

— Бих те познала навсякъде дори с покрито лице. Има нещо в начина, по който се движиш и по който миришеш. Усещането, което създаваш...

Ръката му се затегна около талията ми, придърпвайки ме мъничко по-близо.

— Не улесняваш това. Особено след като съм дошъл да ти кажа, че Никълъс Адълтън се съгласи да се ожени за теб утре.

— Бих се надявала, че няма *никакъв* лесен начин да кажеш това.

— Не, няма.

Замлъкнахме и оставихме музиката и жуженето на разговорите да ни заобиколят, приковали очи един върху друг, докато се плъзгахме през стаята. Изпитах завладяващия порив да облегна глава на рамото му, но това нямаше особено да ни помогне да продължим да се преструваме на безразлични. А и това не беше уместна постъпка по време на валс.

Когато песента свърши, Седрик вдигна очи от лицето ми. Беше се вгълбил, докато ме наблюдаваше, но сега челото му се набразди.

— Бъдещият губернатор току-що те забеляза. Нека те отведе при Адълтън за следващата песен. Наясно е с всичко, но искаше първо да те попита нещо.

Озадачена, позволих на Седрик да ме отведе при Адълтън точно навреме за следващата песен. Седрик беше истинско олицетворение на любезността, докато разговаряше с адвоката, но ми хвърли продължителен поглед, докато се отдалечаваше.

— Съжалявам, че не ви потърсих — каза ми Никълъс, докато започвахме новия танц. Носеше семпла полумаска от син плат. — Клиентът ми е приятел на мой братовчед и е бил сериозно измамен по някакъв търговски въпрос. Не можех да го изоставя.

— Мисля, че това е достойно за възхищение — казах искрено.

— Не мога да се преборя с цялата несправедливост на света, но се опитвам да правя малкото, което мога. Но стига толкова бизнес. — Сведе лице и ми се усмихна. — Господин Торн ми обясни, че има, въ, известен елемент на неотложност в това, което планирахме, и че ще трябва да успеем да направим няколко трика, за да можем да проведем сватба навреме. Би трябвало да можем да се справим, но първо ми е необходимо да знам... — Изражението му стана неуверено. — Сигурна ли сте, че го желаете? Не искам да ви карам да прибързвате. Не искам да правите нещо, за което не сте абсолютно сигурна. Редно е да изберете когото искате.

Почувствах присвиване в сърцето не само заради внимателното му и почтително държание, но и заради истината, покрай която се плъзгаше. Кого исках да избира? Седрик, разбира се. Но той не можеше да си позволи дори дела, който щеше да го опази жив, а какво оставаше за цената ми. Всичко друго щеше да е нарушение на договора и да предизвика сериозен скандал.

Никълъс Адълтън далеч не е най-лошият вариант, който можеше да ти се падне, казах си. Дори ако това означава да се превърнеш в Аделейд Адълтън.

Виола, в отсрещния край на стаята, улови погледа ми точно тогава. Това само подсили решителността ми и аз отново се обърнах към Никълъс. Отблъснах сърдечната си мъка и се опитах да се престоря, че не чувам как всяка частица от съществуването ми крещеше за Седрик.

— Да — казах на Никълъс. — Сигурна съм. Ако господин Торн може да се погрижи за техническите подробности, искам да го направя. А той ще се погрижи. Винаги прави каквото обещае.

Завърших танца с натежало сърце и очаквах следващият да е с Уорън. Вместо това Виола бе тази, която забързано ме отведе настрани в стаята.

— Аделейд, скъпа, имам чувството, че не сме разговаряли цяла вечност.

Вярно беше. Макар че покорно отделях време на Уорън, бях направила почти невъзможното, за да я отбягвам.

— Много сме заети — казах.

Тя се усмихна с устни, тънки и стегнати като на змия.

— Да, сигурна съм. Но без съмнение е приятно. Уорън непрекъснато повтаря колко се наслаждавал на компанията ти. Сигурна съм, че чувството е взаимно.

— Той е мечтата на всяко момиче.

— Наистина. И въпреки това си остава неженен. Дори не и сгоден. Можеш да си представиш колко разстройващо е това за мен особено след като му предстои да замине за Хадисън толкова скоро. — Тя въздъхна театрално. — Бих се чувствала много по-добре, ако всичко беше уредено. Мразя неизяснените неща; ти не ги ли мразиш? Чувам, че и със Сайлъс Гарет е така. Партньорът му е на път към Кейп Триумф. Би трябвало да пристигне всеки момент.

Запазих замръзнала усмивка на лицето си, докато се вглеждах внимателно в нея. Блъфираше ли? Трудно бе да се каже.

— Сигурна съм, че за тях ще е огромно облекчение да изяснят нещата веднъж завинаги.

— А аз съм сигурна, че ще е огромно облекчение за *теб* вече да не се тревожиш какво ще открият или няма да открият. — Когато не отговорих, отвратително сладкото ѝ изражение се стопи. — Спри да отлагаш. Не можеш да постигнеш нищо по-добро. Ще те заплашва опасност от връщане в Осфрид. Направи това и улесни живота на всички — защото, уверявам те, скъпа, мога да направя твоя много по-труден.

Точно тогава Уорън се приближи до нас.

— Майко, не очаквах тъкмо ти да откъкваш Аделейд.

Усмивката на Виола стана блажена:

— Е, не искахме да те отегчаваме с подробности... нали знаеш, онези подробности, които всъщност имат значение само за жените, когато става въпрос за венчавки.

Той слисано премести поглед между нас:

— Венчавки... не искаш да кажеш, че...

— Мисля, че нашата скъпа Аделейд най-после спря да ни разиграва — каза Виола.

— Вярно ли е? — Уорън хвана двете ми ръце. — Приела си? Би трябвало да го съобщим още сега! Това е идеалната вечер.

Отново почувствах онова тревожно стягане в гърдите и трябваше да си напомня да дишам.

— Не, не. Никакви съобщения тази вечер. Искам да кажа, с майка ви говорехме неофициално, но нищо не може да се предприеме... — Млъкнах, без да довърша, взирайки се към отсрещния край на стаята, където виждах Седрик да говори разпалено с Никълъс. Никълъс се усмихваше широко, така че се надявах това да е обещаваща новина. — Нищо не може да бъде предприето, докато всички подробности не бъдат уточнени с двамата Торн. Брачната цена, договорите... не би било редно да съобщаваме, преди останалото да се уреди официално. Не ми се струва правилно.

Очите на Виола се присвиха, а Уорън изглеждаше леко унил, но не чак ужасно разстроен. Междувременно мислите ми препускаха. Какво щях да постигна с това? Колко време щеше да ми откупи? Без съмнение, семейство Дойл щяха да почукат на вратата ни още утре, за да уредят сделката. Дали можех да я отложам с поне още един ден? Може би дори два? Седрик и Никълъс се бяха изгубили сред празнуващите, затова нямах представа как се развиваше онзи план. За какво бях дала неофициалното си съгласие току-що?

— Хайде, ела — каза Уорън. — Нека го отпразнуваме поне с един танц — дори ако сме единствените двама празнуващи.

Тук нямаше измъкване за мен. Нито съюзници. Само море от маскирани танцьори, които бърбеха и се смееха за пролетния сезон и обновяването на живота. Имах чувството, че ме обгръща тъмнина.

— Разбира се — казах сковано. — С удоволствие.

Танцувахме през по-голямата част от остатъка от вечерта. Двама дръзки ухажори минаха по реда си, но Уорън се движеше така уверено, почти собственически, че повечето мъже просто гледаха да не се

доближават до нас. Когато Айана ми каза, че нашата група си тръгва, дори почти не чух думите, с които Уорън се сбогува с мен, и обещанието му да се отбие утре. Кимнах вежливо, а после се втурнах навън да отида при другите. Нощта беше ясна и топла и имах нужда от въздух, за да мисля ясно. Едва бях успяла да си поема дъх, когато ме качиха в една карета, а после ме откараха право у дома в Уистерия Холоу.

Щом стигнах до спалнята си, разтворих прозореца и седнах там, поемах си въздух на дълбоки глътки, опитвайки се да се овладеея. Не беше достатъчно. Онова чувство, че съм хваната натясно, което изпитвах на бала, не ме напуснаше. Имах нужда да изляза от тази стая, от тази къща — от този живот. Чувствах се както преди в Осфро, заключена в бляскава клетка, на която толкова много хора се възхищаваха, без да имат представа, че тя ме задушаваше. Без да ме е грижа какви неприятности ще си навлека, излязох от стаята все още в дрехите си от гала празненството и едва тогава спрях, осъзнала, че Мира трябваше да се присъедини към мен. Всички други момичета се бяха прибрали по стаите си. Продължих по пътя си. Мира беше навън и правеше собствени избори, каквито и да бяха. Не можех да я упреквам за това.

Отправих се надолу по коридора към малкия килер, който водеше към задното стълбище. Качих се по него до таванския етаж, като в бързината едва не се препънах в дългите си поли. Стигнах площадката, разтворих широко прозореца и бях напълно готова да се смъкна долу, но един глас зад мен изрече името ми. Извъртях се рязко и се присвих от ужас — една маскирана фигура пристъпи напред. Половин секунда по-късно точно когато си свали маската, осъзнах, че това беше Седрик.

— Какво правиш? — попита той. — Надявах се да се промъкна в стаята ти и да поговорим и тогава те видях да минаваш през тази врата.

— Измъквам се. Трябва да помисля... не мога да мисля тук. Не мога да дишам тук. Трябва да се измъкна за малко. Някъде. Където и да е, но не и тук. — Понечих да повдигна крак върху пейката в прозоречната ниша и той сграбчи ръката ми и затвори прозореца зад мен.

— Успокой се. Не можеш да се спускаш по онази проклета решетка за цветя с тези обувки. — Той ме натисна към пейката в прозоречната ниша. — Седни и ми кажи точно какво не е наред.

Обърнах се удивено към него:

— Какво не е наред ли? Как можеш да питаш какво не е наред? Нищо не е наред! Току-що в известен смисъл се съгласих да се омъжа за Уорън Дойл тази вечер.

— В известен смисъл ли?

Открих, че говоря несвързано почти без да си поемам дъх:

— Майка му — Виола — тя ме принуди. Не можах да откажа. Всичко, което можах да направя, беше да забавя нещата. Казах им, че не искам нищо да се разгласява официално, докато въпросът не бъде уреден тук. Книжата и всичко останало. Не знам колко време си откупих с това. Може би ден-два? Но знаеш, че ще побеснеят; няма да...

— Добре, добре — каза Седрик, преплитайки пръсти с моите. — Всичко е наред. Още нищо не е уговорено. Не са те получили все още не. И не е нужно да протакаш два дни. Трябва да забавиш нещата само до утре сутринта.

Думите му рязко ме изтръгнаха от полуистеричното ми състояние:

— Какво искаш да кажеш?

— Никълъс Адълтън е готов — сигурно вече знаеш това, след като си говорила с него. Трудното беше да узаконим нещата, но намерих един магистрат, който ще ви ожени утре сутринта на церемония в тесен кръг. Повечето, знаейки, че си обвързана с Бляскавия двор, не биха го направили. Той не се интересува от това, стига да си осемнайсетгодишна и свободна гражданка на Осфрид. Ще подготвя всички книжа тази вечер, ще впиша плащането и на сутринта ще се ожените.

Бях слисана.

— На сутринта.

Той стисна ръцете ми:

— Да. Това ще създаде огромен смут... меко казано. Баща ми и чичо Чарлс. Семейство Дойл — особено ако са се вкопчили в онова неубедително обещание, което им даде. Но законът ще бъде на наша страна. Дори формалностите на Бляскавия двор ще са в наша полза.

Независимо колко много се оплакват другите, няма да могат да направят нищо по въпроса.

Имах чувството, че „оплакване“ би било твърде меко казано.

— Ще имаш късмет, ако баща ти позволи да останеш и да прибереш някакви комисионни. Няма да има значение дали сумата е достатъчна за Уестхейвън.

— Остави ме аз да се тревожа за Уестхейвън — заяви Седрик твърдо. Сгуши се в мен; присъствието му беше стабилно и сигурно. — Всичко, което трябва да направиш, е да отидеш на сватбата си сутринта. Знам, че не е луксозният живот, който си представяше, но той ще бъде добър към теб. Ще бъдеш в безопасност.

— Не ми трябва лукс — отговорът ми прозвуча също така ожесточено като неговия. — Мога да бъда господарка на скромно домакинство. Мога да му бъда очарователна компаньонка, облягаща се на ръката му по време на светски събирания. Мога да му бъда приятелка. Мога да си лягам с него и...

Думите заседнаха в гърлото ми и не можах да довърша. Можех да правя с Никълъс Адълтън всичко друго, но не и последното. Може би някога — преди Седрик — щях да мога, но вече не. Дори не можех да го изрека.

Седрик ме обърна така, че застанах лице в лице с него, и леко повдигна блещукащата маска от лицето ми. Толкова трескаво бързах, когато си тръгнах от гала празненството, та не бях забелязала, че още съм с нея. Тя беше скрила сълзите, набъбващи в очите ми. Той ги избърса и обгърна лицето ми в длани, навеждайки се плътно, така че челата ни се докоснаха. Удовлетворението от победата му с Никълъс беше изчезнало. Сега беше останала единствено меланхолия — и копнеж, който можеше да си съперничи с моя.

— Ел...

— Недей. — Притиснах пръст към устните му. — Не ме наричай така. Това вече не е моето име. Аз съм Аделейд. Това е животът ми сега — този, който започна в деня, когато те срещнах.

Той улови ръката ми, така че да може да целуне всеки пръст. През тялото му премина тръпка и отмести поглед:

— Не би трябвало да го казваш. Не и когато се омъжваш утре.

— Мислиш ли, че това променя начина, по който се чувствам? — Посегнах и обърнах лицето му отново към моето. — Мислиш ли, че

ако съм нечия съпруга, това ще промени нещо? Нима не знаеш, че бих легнала с теб в горичките под лунната светлина? Че бих се опълчила срещу законите на боговете и хората заради теб?

Дори не можех да кажа кой започна целувката тогава. Може би нямаше истинско начало. Може би бе просто продължение на това, което бяхме започнали онази нощ сред звездите. Сгушена в обятията му, сгушена в *него*, не можех да повярвам, че някак бях изкарала последната седмица, без да го докосвам. Да го докосвам *истински* — не онези откраднати едва доловими допирания на връхчетата на пръстите и краката ни. През този месец бях танцувала с десетки мъже, без нито веднъж да изпитам дори искрица от онова, което чувствах, когато Седрик просто ме погледнеше.

Той се раздвижи, гърбът ми се притисна към прозореца и аз го придърпах колкото можех по-плътно към себе си. Развързах връзката, която придържаше косата му прибрана назад, и я пуснах около лицето му. Той леко прокара ръце там, където роклята оставяше открито едното ми рамо, а после сведе устни към него. Топлият допир на устата му по голата ми плът ме срази и аз извих тяло и го долепих до неговото. Той се дръпна рязко назад, дишайки накъсано.

— Веднъж ми каза...

— Че планирам да остана целомъдрена до първата си брачна нощ? — предположих. — Вярно е. Това е принцип, в който вярвам. Но имам много творческо определение за „целомъдрена“. А ако това е последната нощ, в която мога да съм с теб, възнамерявам да разтегля границите на определението до краен предел.

Устата му отново покри моята, изпълнена с настойчивост, която ме накара да потръпна. Ръцете му бавно се придвижиха нагоре по хълбоците ми — нагоре и още нагоре, докато стигнаха до горната част на ниско изрязания корсаж на роклята. Прокара пръсти по ръба на деколтето, а после започна да развързва сложните заплетени сребристи връзки, които крепяха целия тоалет. Почти бях дръпнала сакото на костюма от гърба му, когато вратата към площадката на тавана изведнъж се отвори.

Мира ме беше предупредила, че според нея още някой използва този прозорец, за да се измъква, но всъщност никога не бях очаквала пътят ми да се пресече с пътя на въпросния някой.

И със сигурност никога не бях очаквала, че това ще е Клара.

19

Да кажа, че станалото доведе до множество неприятни последици, би било твърде меко казано.

Бях се опасявала от много неща, откакто дойдох тук в Адория. Тревожих се, че ще бъда принудена да встъпя в нежелан брак. Безпокоях се, че разкриването на самоличността ми ще стане причина да бъда насилва върната в Осфрид. И най-вече винаги, винаги се бях страхувала да не обесят Седрик като еретик.

Никога обаче не ми бе минавало през ума, че ще бъда завлечена в кабинета на Чарлс и Джаспър заради „непристойно поведение“.

— Знаете ли какво сте направили? — изкрещя Джаспър. — Имате ли някаква представа какво сте направили? Това ще ни съсипе!

Двамата със Седрик седяхме един до друг на дървени столове с твърди облегалки, докато Джаспър крачеше пред нас със сключени зад гърба ръце, много напомняйки на съдия в съдебна зала. Чарлс стоеше облегат на отсрещната стена и имаше вид, сякаш все още му беше трудно да проумее и приеме това ново развитие на нещата. Беше сутринта след „инцидента“. Снощи двамата бяхме изпратени в съответните си стаи с наети пазачи на пост, в случай че се опитаме да избягаме.

— Мисля, че „съсипе“ е малко пресилена дума — каза Седрик спокойно.

— О, няма? — Джаспър спря рязко пред нас. В очите му тлееше ярост. — Не мислиш ли, че това ще се разчуе? Защото, уверявам те, вече се е разчуло. Останалите момичета са затворени под ключ, но слугите и наетите служители знаят. До края на деня това ще се разчуе из целия Кейп Триумф и никой мъж няма да се доближи до нас. Не съм наивен. Знаем, че някои от тези момичета не дойдоха при нас като свенливи девойки. — Чарлс изглеждаше слисан от това разкритие. — Но винаги сме съхранявали този образ на целомъдрие, оставяйки евентуалните си клиенти да вярват, че целомъдрието на съпругата им е

все още непокътнато. Сега има солидни доказателства, че нещата не стоят така.

Споменаването на целомъдрие ми напомни за собствените ми изречени без особено замисляне думи снощи: *Имам много творческо определение за „целомъдрена“*.

— Не е станало нищо. — Седрик беше забележително хладнокръвен предвид ситуацията. Може би това бе резултат от годините, в които се бе справял с настроенията на баща си. — Целомъдрието ѝ е все още непокътнато.

Джаспър ме фиксира с поглед, който не ми хареса. Накара ме да се почувствам... нечиста.

— О? Трудно ми е да го повярвам. От онова, което чух, дрехите ѝ са били разпилени по пода.

Плътна руменина нахлу в бузите ми:

— Това е лъжа. Клара се опитва да влоши нещата.

— Е, поне признаваш, че като за начало нещата са зле — процеди Джаспър. — Истината няма значение. Тя ще бъде изопачена — така че да звучи възможно най-зле. Докато се наситят да разказват историята, вече ще си по-безсрамна от някоя аланзанска пачавра, просната в тревата. Всички ще узнаят, че синът ми си е направил удоволствието с едно от нашите момичета. И всички ще си помислят, че такъв е обичаят тук — че всички мъже тук пробват стоката ни.

Не ми харесваше да бъда наричана „стока“, но останалите му думи ме зашеметиха по начин, който не бях очаквала. Мълчанието на Седрик ми подсказа, че бяха засегнали и него.

Виждайки, че е успял да ни засегне, Джаспър добави:

— Знам, че ме смятате за безмилостен — че според вас стигам твърде далече, за да си докарам печалба. И може би е вярно. Едно нещо, което винаги съм правил обаче, е да поддържам почтен бизнес. Сега всичко това е поставено под въпрос.

— Тогава ще го поправа — каза Седрик. — Ще се ожения за нея.

— Седрик... — подех. Нямах проблем с идеята да се омъжа за него, но сигурно знаеше, че препятствията, които стояха на пътя ни, бяха почти непреодолими. Джаспър също го знаеше.

— Да не би да имаш заделено състояние, за което не знам? Запас от злато, скътан под леглото ти, който ще покрие цената ѝ?

Челюстта на Седрик се стегна. Никак не ми харесваше да го виждам унизен, но доводът на Джаспър бе основателен. Седрик дори още не разполагаше с нужните средства да купи дела си, не и докато сделката с картината не се осъществеше — ако се осъществеше. А въпросът с комисионната ми явно вече не беше на дневен ред.

— По договор тя все още има време — отвърна Седрик. — Ще спечеля парите за таксата. — Канех се да кажа, че имаше по-добри неща, за които да похарчи парите си — като се надявах да схване намека за Уестхейвън. После обаче той каза нещо, от което ми се зави свят: — Обичам я.

Светло чувство разцъфна в мен. Въпросът за любовта възникваше за пръв път между нас, макар че според мен никой от двамата ни изобщо не се беше съмнявал, че тя е налице. Без да ме е грижа за неодобрението на Джаспър, намерих ръката на Седрик и я стиснах:

— И аз го обичам.

Джаспър завъртя очи:

— Всичко това е много трогателно, но за нещастие, живеем в истинския свят, а не в някой евтин романс за едно медно петаче.

Чарлс прочисти гърло с несигурно изражение:

— Навярно... навярно бихме могли да му заемем сумата за таксата. Той е от семейството в крайна сметка.

— Не — заяви Джаспър бързо. — Никакво специално отношение. Той наруши политиката ни и ще си понесе последствията. Ако други узнаят, че е получил услуга, това само ще влоши нещата — ще потвърди представата, че тук си позволяваме волности. Той ще се справи с тази катастрофа по същия начин, по който би се наложило на който и да е друг.

— *Ние* ще се справим с това — поправих го.

Почукване на вратата възпря Джаспър отново да завърти очи. Кимна на Чарлс да отвори и въздъхна.

— По-добре това да не е поредното от онези момичета, които си намират извинение да надзърнат тук. Сигурен съм, че всичките са се събрали пред вратата и се опитват да чуят нещо.

Но не беше подслушващо момиче. Вместо това, когато Чарлс отвори вратата, там стоеше мистрес Кълпепър.

— Простете — извини се тя със смутено изражение. — Но господин Дойл и майка му са тук. Не бях сигурна дали да ги отпратя, или не.

Джаспър изпъшка и за миг покри очите си с ръка.

— А това е поредното нещо, съсипано от този гаф. Казах ти, че ще се разчуе. — Той се замисли за миг, а после кимна на мистрес Кълпепър. — Да. Въведете ги, за да изслушаме гневния им изблик и да приключваме с това. Не е повече, отколкото вие двамата заслужавате.

Уорън и Виола скоро влязоха. И двамата бяха облечени изключително официално, макар това да бе сутрешно посещение: тъмният цвят на облеклото им сякаш подчертаваше сериозността на ситуацията. Незабавно разбрах, че знаеха какво се е случило. Джаспър лично придружи Виола и я настани да седне, а Седрик припряно подреди канцеларските столове в полукръг, сякаш тава беше мило светско събиране в някоя гостна стая.

От раздражението, което Джаспър бе демонстрирал преди, нямаше и помен. Беше се настроил да изнесе истинско представление и нямаше да покаже никаква слабост пред двамата Дойл.

— Госпожо Дойл — поде той. — Винаги е такова удоволствие да ви приемем в дома си. Кълна се, ставате все по-прекрасна всеки път...

Тя вдигна ръка да го накара да замълчи:

— О, спрете с ласкателните си дрънканици. Знаете защо сме дошли. — Тя насочи обвинително пръст към мен. — Искаме възмездие за отвратителния, измамен начин, по който тя...

— Майко — прекъсна я Уорън. — *Не* сме дошли за това. Макар да съм сигурен, че всички можете да си представите шока ни, когато днес сутринта вкъщи се появи пратеник с, въ, новината.

Джаспър надяна изражение на свършено разкаяние:

— А аз съм сигурен, че можете да си представите колко искрено съжаляваме за всяко недоразумение, което може да е възникнало в общуването ни напоследък.

— Недоразумение ли? — Очите на Виола се разшириха. — *Недоразумение?* Снощи онова момиче каза, че ще се омъжи за сина ми. А тази сутрин чуваме, че отишла право в леглото на *вашия* син. Това наистина не ми прилича на някакво смешно недоразумение.

— Отново — каза Джаспър — искрено съжаляваме за неудобството, което това може да ви е причинило. Имате всички

основания да сте разстроени.

— Разстроени със сигурност... — Уорън бе обзет от колебание, докато местеше поглед между мен и Седрик. — Но не непременно изненадани.

Дори Джаспър се смути:

— Знаели сте?

Уорън посочи към Седрик и мен:

— Конкретно за това ли? Не, не, разбира се, че не. Но винаги се досещах, че има нещо, което я възпира. Независимо от молбите ми, независимо за колко безупречна смятах логиката си... е, нищо от това не проработи. А аз все си мислех: „Каква основателна причина би могла да има да не приеме?“. Сега разбирам.

— Тя е коварна малка...

— Майко — предупреди я Уорън. Вежливостта му към нас я подразни, а честно казано, аз също се изненадах от поведението му. — Кажете ми, господин Торн. Какво ще стане сега?

Джаспър отново беше в свои води:

— Ами, първото, което ще се случи, е, че ще имате върховно предимство при светското общуване с всичките момичета, които са ни останали. И разбира се, ще има съществена отстъпка...

— Не — каза Уорън. — Имам предвид какво ще се случи с тях.

Почти виждах как зъбчатите колелца се въртят в главата на Джаспър, докато се опитваше да измисли как най-добре би могъл да се измъкне от това положение и бизнесът и репутацията му да останат незасегнати.

— Е, господин Доул, ние ръководим безупречно заведение. Честта и добродетелта са ценности, на които държим много. Несъмнено сте чули някои непристойни преувеличения за случилото се снощи — когато истината, боя се, е много по-банална. Синът ми и тази млада дама, разбира се, планират да се оженят.

Със Седрик си разменихме само съвсем кратък развеселен поглед, когато Джаспър внезапно се включи в този план.

— Колко мило — гласът на Виола бе леден. — Давайте на сина си красиво опакован, бляскав подарък. При това — скъп предвид цената, която се опитвахте да вземете от нас, останалите.

— А той ще плати същата — каза Джаспър. — Тук няма привилегировано отношение, когато става въпрос за нашите момичета.

Никакви подаръци. Преди да се оженят, той ще плати основната такса, която всеки друг мъж би платил.

Виола изгледа слисано Седрик:

— А моля ви, кажете ми, млади човече, откъде ще се сдобияте с такива средства? Толкова добре ли плаща баща ви?

— Много неща все още се уточняват, госпожо Дойл — отвърна Седрик.

Уорън ни отправи снизходителна усмивка:

— Е, навярно мога да им помогна да работят малко по-лесно.

От начина, по който Виола завъртя рязко глава да погледне сина си, бе ясно, че това беше непланиран обрат на събитията. Никой в стаята не знаеше наистина какво да очаква, а нямах причина да вярвам, че предстои някаква безкористна постъпка въпреки усмивката, която Уорън ми отправи.

— Аделейд, много пъти си ме чувала да говоря за златните находища в Хадисън и как не разполагаме с достатъчно мъже, които да ги разработват. Аз лично притежавам доста от тях и те просто си стоят неизползвани. Това, което бих искал да предложа, е господин Торн да поеме един от тези участъци и да го разработи за мен.

Казаното зашемети всички ни и ние замлъкнахме. След почти минута смилане на чутото Джаспър проговори пръв, което не бе изненадващо:

— Искате синът ми — *моят* син — да експлоатира златна мина за вас? Знаете, че беше студент в университета, нали? И учеше бизнес? Никога в живота си не е вършил тежък физически труд. Дори не обича да бъде навън.

Запитах се какво ли щеше да си помисли Джаспър, ако знаеше истината за духовните практики на сина си.

— Простете, ако звучи неблагоприятно, но можете ли да обясните по-подробно как би ми помогнало това? — попита Седрик.

— Притежавам земята, а вие ще притежавате правото да я разработвате и контролирате — обясни Уорън. — И запазвате колкото злато успеете да добиете от нея — след като ми платите комисионна като на собственик, разбира се. — Той се усмихна широко. — Ако извадите късмет, може веднага да направите голям удар и да решите всичките си финансови проблеми!

— Повечето хора обаче не правят голям удар моментално — изтъкна Джаспър. — В противен случай Хадисън и другите златотърсачески колонии щяха да са пълни с внушителни имения вместо със селища от колиби и бараки. Предложението ви е много любезно, но таксата за Аделейд трябва да бъде платена след по-малко от два месеца, за да може тя да изпълни условията на договора си. Няма гаранции за това.

— Аз ще гарантирам таксата — каза Уорън. — Ако той не добие достатъчно злато в този период, ще покрия таксата, за да изпълним условията на договора, и дългът му ще се прехвърли на мен.

Изречението на Уорън бе открито и безхитростно, но почувствах как надолу по гърба ми пробяга мразовита тръпка. Не ми харесваше мисълта Седрик да е задължен на някого, особено пък на този човек. И определено изпитвах недоверие, заради факта че Уорън проявява такава щедрост за всичко това. Както се оказа, на майка му също не й харесваше.

— Уорън — сгълча го тя. — Това е нелепо! Не ти влиза в работата да му осигуряваш право за ползване на участък. Не му дължиш нищо. Идеята беше да дойдем тук, за да изразим възмущението си и да наемем адвокат, който да внесе официално оплакване! Да му помогнем да продължи тези недопустими отношения, изобщо не влизаше в нещата, които обсъждахме тази сутрин.

Уорън се обърна към нея раздразнен:

— Какво бихме постигнали с нещо от това, майко? Да успокоим наранените ти чувства? Или очакваш да се нахвърля върху тях с груба сила, за да ми позволят да се оженя за жена, чието сърце принадлежи на друг?

— Е, вече не! Не и сега, когато тя е употребена стока.

Скочих рязко на крака, разгневена, че отново говорят за мен като за „стока“ — и то далеч не толкова ласкателно.

— Моля за извинение, госпожо Дойл, но тук няма нищо „употребено“. Все още съм девица и ще си остана такава до първата си брачна нощ. Вярно е, че тази ситуация пое в посока, която никой от нас не очакваше, но моралните ми ценности си останаха същите.

Виола скръсти ръце:

— Това не ми харесва, Уорън. Изобщо не ми харесва.

— А на мен не ми харесва това, че имам злато, което просто се търкаля без надзор в Хадисън! Там вече започнаха да се нанасят незаконни обитатели. Искам тези участъци да се поемат от честни, усърдно работещи мъже, на които мога да имам доверие — почтени, спазващи закона мъже, които следват правилата. Дали бих искал да се ожена за Аделейд? — Погледът му се задържа върху мен за частица от секундата, докато сядах обратно до Седрик. — Да. Но както казах, едва ли бих могъл да се ожена за нея, когато знам, че тя обича друг. И следователно вместо съпруга имам потенциална заселница. Нашият господин Торн е точно от хората, на които бих искал да помогна да изградят един велик Хадисън — ако приемем, че иска да остане. Щом изплатите дълга си, няма да има друго, което да ви обвързва, господин Торн. Но нашата колония ще има нужда от хора като вас — като двама ви, за да се превърне в цивилизовано място.

Предвид отношението на Уорън към аланзанците не ми се струваше вероятно Хадисън да е място, на каквото бихме искали да останем. Не че имаше значение. Невъзможно беше да приемем това предложение.

— Приемам — каза Седрик. — Ще разработвам участъка ви като част от по-мащабно споразумение да платя таксата на Аделейд.

С усилие стиснах уста, за да не зяпна потресено. При дадените обстоятелства нямах намерение да демонстрирам нищо освен пълно единство между Седрик и мен. Щом останехме насаме, възнамерявах да му кажа точно колко ужасен бе този план. Джаспър изрази мислите ми вместо мен.

— Да не си си изгубил ума? Какво разбираш от експлоатиране на мини?

— Не повече, отколкото по-голямата част от авантюристите, потеглили да набележат участъци. Сигурен съм, че мога да се науча — каза Седрик.

Уорън кимна:

— Абсолютно. Ще ви помогнем да започнете. Промиването на златоносен пясък е най-основният вид добив на злато, а оттам може да се прехвърлите на други техники.

— Има едно условие — добави Седрик. Отново хвана ръката ми. — Аделейд също идва.

— Първо — озъби се Виола, — не сте в положение да поставяте условия. Второ, нямате право да се ожените за нея, докато не бъдат изпълнени финансовите подробности. Освен ако не планирате да уредите някой греховен брак.

Седрик поклати глава:

— Разбира се, че не. Но предвид всички слухове и клевети, които ще се разнесат из Кейп Триумф, мисля, че за нея би било най-добре да бъде отведена оттук — някъде далече.

Очите ни се срещнаха за миг и така, както ни бе присъщо, разбрах истинските му мотиви. Ако ме отведеше от Кейп Триумф, щях да съм допълнително защитена, в случай че Виола решише да предприеме някакво отмъщение и да разкрие истинската ми самоличност. В пустошта щеше да е много по-лесно да избегна преследвачите, ламтящи за награда, отколкото в града.

— Ще му помагам да разработва участъка — казах. — Чела съм как се промива златоносен пясък — това е нещо, с което бих могла да се справя.

— Ако живееш с него на територията на златоносния участък, това само ще възбуди още слухове независимо от добродетелните ти принципи — каза ми Уорън. — Но има много пътуващи семейства с деца и съм сигурен, че много от тях биха оценили гувернантка с твоето образование. Може да успеем да те настаним в някое семейство — макар че може да се наложи да вършиш къщна работа. А условията ще са сурови.

— Сигурна съм, че къщната работа няма да бъде проблем предвид скромния ѝ произход — подхвърли заядливо Виола.

— Не се страхувам от усърдна работа — казах решително.

Джаспър ме измери с поглед:

— Толкова наивна си, колкото е и синът ми. Независимо колко тежка смяташ, че е била работата ти като камериерка на аристократична дама, това е нищо в сравнение с онова, пред което ще се изправиш в пограничните райони.

— Ще направя каквото е нужно.

Уорън склочи ръце със светнало лице:

— Е, тогава въпросът е уреден. Тръгваме след седмица и ще направя нужните приготовления.

Въпреки онова, което бях заявила, всичко това все още ме смущаваше. Не можеше да се каже точно, че беше прекалено хубаво, за да е вярно — но почти. Трябваше да поговоря със Седрик по-подробно, при положение че изобщо допуснеха отново да останем насаме. Струваше ми се, че Джаспър не е взел окончателно решение за тази сделка. Не вярваше истински, че можем да се справим с живота на границата с цивилизацията. Подозирах също и че не искаше да получим щастлив завършек след всички проблеми, които му бяхме причинили. От друга страна, представянето на това в привидно почтени краски — позволено от мъж с репутацията на Уорън, който ме беше ухажвал — можеше да спаси реномето му и да гарантира, че няма да има бъдещи неприятни последици за бизнеса.

— Благодаря — казах на Уорън. — Всичко това е много мило от ваша страна.

По лицето му премина печално изражение:

— За мен е удоволствие да...

— Тук са! Дойдоха! Не го разбирам, но те са тук. — Мира беше задъхана, очите ѝ — широко разтворени.

— Кой? — попита Джаспър. Мисля, че очакваше тълпа разгневени кандидати за женитба.

— Другите момичета! Другият кораб. — Мира се обърна към мен: — Аделейд! Тамзин е жива!

Втурнах се навън с другите: всички едва не се препъвахме една в друга, докато се опитвахме да излезем през вратата едновременно. Във фойайето открихме истински хаос. В помещението се беше смесила група от поне двацет души, а нашите момичета тичаха надолу по стълбите, вливаха се в тълпата и допълваха безпорядъка. Шумът от дузина разговори изпълваше въздуха и в по-голямата си част достигаше до нас като неразбираемо жужене. Взрях се наоколо за момент, неспособна да осмисля всичко, а после я зърнах в отсрещния край на стаята: буйна светла, златисточервена коса.

— Тамзин!

Запровирах се през тълпата, без да ме е грижа в кого ще се блъсна. При звука на гласа ми тя се обърна и сърцето ми запя при вида на онова познато лице. Хвърлих се в обятията ѝ, събаряйки я с огромна прегръдка. Не ме беше грижа дали ме мразеше и дали щеше да ме отблъсне. Всичко, което имаше значение, бе, че е жива и че в този момент можех да я държа в прегръдките си. Беше истинска и жива, от плът и кръв. Приятелката ми се беше върнала при мен.

И не ме отблъсна. Отвърна на прегръдката, вкопчвайки се силно в мен.

— О, Аделейд... — поде. Хлипове задавиха думите ѝ. Миг покъсно се появи Мира и се хвърли да прегръща и двете ни. Стояхме така там дълго време трите, вкопчени една в друга, изпълнени с радост въпреки сълзите си.

— Къде беше, Тамзин? — прошепнах, когато най-последно успях да се заставя да се отдръпна. — Къде беше? Мислехме... мислехме...

Кафявите ѝ очи искряха от сълзи:

— Знам. Знам. Съжалявам. Иска ми се да бяхме успели да ви съобщим по-рано, и съжалявам за всичко в Осфрид...

— Не, не. — Стиснах ръката ѝ. — Няма за какво да се извиняваш.

До този момент бях гледала само лицето на Тамзин, попивайки с поглед чертите на тази приятелка, която обичах толкова много. Но сега, след като успях да си поема дъх, видях много, много повече. Носеше рокля в наситен синьо-сив цвят, ушита от някакъв прост плат. Нямаше украса или волани. Косата ѝ се беше разпиляла по раменете без каквато и да е очевидна прическа и беше покрита с обикновена забрадка. Когато хвърлих поглед наоколо, видях другите изчезнали момичета облечени по подобен начин.

— Какво е станало с всички ви? — попитах.

Преди тя да успее да отговори, силно тропане с крак по пода привлече вниманието ни. Постепенно другите започнаха да го чуват и глъчката на разговора затихна. В стремежа си да бъде чут Джаспър се беше изправил върху един стол. Бях напълно сигурна, че никога, абсолютно никога досега не го бях виждала да изглежда толкова искрено щастлив.

— Приятели! Приятели! Свидетели сте как право пред очите ни се случва чудо. Нещо, което никой от нас не смяташе за възможно. Току-що научих, че — както несъмнено виждате — *Сивата чайка* не е изчезнал в морето! Пострадал е много в бурята и вятърът го отвял от курса му — далече, далече на север в колонията Грашонд.

Обърнах се слисано към Тамзин. Северните колонии бяха известни както със суровите условия, така и със суровото и грубо население. Освен това от Адория ги делиха близо четиристотин мили.

Джаспър се огледа наоколо с присвити очи. Имаше вид, сякаш някой току-що беше стоварил огромна торба със злато в краката му. Което, предположих, някой наистина бе направил.

— На кого да благодаря за това? На кого трябва да благодаря, задето е спасил момичетата ми?

За момент не се случи нищо. Сега видях, че заедно с изчезналите ни момичета имаше и няколко мъже, които изглеждаха като моряци. Други няколко непознати бяха облечени в прости дрехи като Тамзин и един от тях беше избутан напред. Беше млад мъж с кафеникаворуса коса и изненадващо спокойно изражение и държание предвид тази странна ситуация.

— Не бих казал, че ги е спасил някой определен човек, господин Торн — каза той. — Цялата ни общност се събра да се погрижи за тях, докато пътищата станаха достатъчно безопасни за пътуване.

Едно момиче от Бляскавия двор, което не познавах, се обади:

— Но господин Стюарт беше този, който се застъпи за нас. Който се погрижи да имаме къде да отседнем и... и занимания, които да ни държат заети.

— В такъв случай съм ви задължен, господин Стюарт — каза Джаспър и се поклони театрално. — Спасили сте не само тях, а всички ни. Благодаря ви.

Хладнокръвното държание на младия мъж се пропука донякъде при цялото внимание и възхищение.

— Можете да ме наричате Гидиън. И няма нужда да ми благодарите. Това беше просто нашият дълг пред Урос. Съжалявам единствено, че е трябвало да се тревожите за тях толкова дълго. Заради пътищата доскоро пътуването и комуникацията бяха невъзможни.

— Е, сега те са тук и говорете каквото искате, но все пак сме ви много задължени — нещо, което с удоволствие бих обсъдил подробно с вас. Първо обаче трябва да говоря по известни търговски въпроси с тези господа — той кимна към моряците. — Докато правя това, Гидиън, брат ми и синът ми с удоволствие ще развличат вас и колегите ви в нашия салон. Сигурен съм, че след пътуването ще ви дойдат добре няколко освежителни питиета. Имам отлично бренди, което държа в запас.

— Не прием спиртни напитки — каза Гидиън.

Джаспър сви рамене:

— Е, ще намерим питие, което можете да пиете. Вода или нещо такова. Мистрес Кълпепър, бихте ли се погрижили за новите ни момичета? Сигурен съм, че те също имат нужда от нещо освежително. — Той изгледа накриво някои от тях. — А сега, когато пътешествието им приключи, сигурен съм, че биха искали да сменят дрехите си от пътуването и да се пременят в по-хубавите си тоалети.

Няколко момичета се спогледаха смутено:

— Тези, въ, по-хубави дрехи вече не са у нас — каза едно. — Няма ги.

Джаспър си позволи само лека искрица на изненада. Получената му като по чудо купчина злато току-що се беше посмалила.

— Е, в такъв случай сигурен съм, че можем да съберем дрехи от гардероба на другите момичета — особено онези, които са сгодени.

— Ще се погрижа за това — обеща мистрес Кълпепър. — А също и да бъдат настанени подобаващо.

Придърпах Тамзин към себе си.

— Тя остава с нас — казах.

Изглежда, никой не възразяваше кой къде ще се настани, стига да имаше място за всички ни. На втория етаж на къщата закипя трескаво оживление, докато водеха момичетата по стайте им, и всички забързаха да осигурят дрехи за новодошлите. Двете с Мира тършувахме из собствените си дрешници, когато в стаята ни надникна Елоиз с ръце, пълни със зелени рокли. Усмихна се топло на Тамзин:

— Ти беше смарагдът, нали така? Наследих мястото ти, но тези не ми трябват вече. Не и сега, когато съм сгодена.

— Поздравления и благодаря. — Усмивката, която Тамзин й отправи в отговор, беше искрена, но с нотка на изтощение. След като Елоиз си отиде, Тамзин седна тежко на леглото и остави роклите на купчина до себе си. — Честно казано, вече не ме е грижа какъв цвят нося, стига да не е тази проклета евтина вълна.

Седнах до нея:

— Ужасно ли беше там?

— Не точно ужасно. — Тамзин се намръщи, вгльбена в някакъв спомен. — Но много, много различно от онова, на което сме свикнали. Гидиън беше прав, че се погрижиха за нас, и всъщност само това е важното.

Исках още подробности за времето на отсъствието й, но Тамзин, изглежда, изпитваше нежелание да говори. Заселниците в Грашонд — които наричаха себе си Наследниците на Урос — излизаха на косъм от определението за еретици в очите на ортодоксалната църква. Наследниците провеждаха същите литургии и наблягаха на важността на свещениците и църквите като пътя към Урос, но го правеха по много семпъл начин. Без внушителни катедрали. Без дарове, украси или празници. Без изобилие от храна и питиета. Без натруфени одежди.

Когато Мира предложи да започнем да се приготвяме, Тамзин побърза да се възползва от шанса. Докато я нямаше, Мира ми обясни:

— Може и да не е било ужасно, както каза тя, но едва ли е било лесно. И сигурно е била ужасена. Понякога, когато преживееш нещо такова, ти е нужно известно време да поискаш да говориш за него.

Щом се върна, измита и облечена в една от роклите от копринен поплин на Елоиз, Тамзин отново изглеждаше същата като преди — до голяма степен същата като едно време.

— Е, по-добре да си спомня всичките си обноски и да свикна отново да си правя прическа и грим — каза тя енергично. — Сезонът вече е доста напреднал, но възнамерявам да наваксам за изгубеното време. Надявам се, че сте оставили няколко мъже и за нас. Досега сигурно и двете вече сте получили купища предложения.

— Не чак толкова много, тъ, официално отправени — каза Мира. — Но изпитвам оптимизъм за бъдещето си.

Тамзин се обърна към мен:

— А ти? Няма начин да не си получила всевъзможни предложения. Спря ли се на някой обещаващ млад мъж?

Когато не отговорих, Мира се засмя:

— Спряла се е на някого и още как. Всъщност мисля, че пристигането ви прекъсна брачните преговори.

Тамзин грейна:

— Отлично! Що за човек е? С какво се занимава? В правителството ли е? В доставките?

— Син е на ловък бизнесмен, който превозва бъдещи съпруги и други луксозни стоки до Новия свят — казах.

— Какво искаш да... — Объркване изпълни красивото лице на Тамзин. — Но в това няма никакъв... нямаш предвид...

Въздъгнах:

— Имам предвид Седрик.

Когато Тамзин не успя да формулира отговор, Мира каза:

— Вярно е. Аделейд предизвика доста голям скандал тук. Пристигането ви може би беше единственото нещо, което можеше да превъзхожда тази драма.

Обясних положението възможно най-добре, включвайки уговорката за Хадисън. Мира още не беше чувала тази част. Запази безразличие, но изражението на Тамзин ставаше все по-слисано с течение на историята.

— Какво си въобразяваше? — възкликна тя. — Отхвърлила си бъдещ губернатор заради един... какъв, обеднял студент?

— Е, той напусна университета. И не е обеднял. — Премислих положението за няколко минути. — Просто е... тъм, без особени

средства. Но съм сигурна, че това ще се промени.

— Това — заяви Тамзин — никога нямаше да се случи, ако бях наоколо да те наглеждам. Мира, как можа да подкрепиш това?

— Нямах представа — призна Мира.

— Делите една стая! Как може да не си знаела?

Над нас за миг се възцари неловкост. По лицето на Мира премина огорчено изражение и предположих какво си мислеше. При нормални обстоятелства най-вероятно можеше да забележи нещо нередно с мен. И двете обаче знаехме, че Мира беше погълната от собствените си потайни занимания, макар все още да не знаех какви бяха.

Стресна ни почукване по вратата и аз я отворих, за да пусна Седрик.

— Не би трябвало да си тук — казах, хвърляйки поглед зад него в коридора. — В още повече неприятности ли се опитваш да ни въвлечеш?

— Мисля, че това е невъзможно. — Той затвори вратата зад себе си. — А при всичко, което става, никой няма да забележи. Трябваше да се възползвам от шанса да говоря с теб. Добре дошла обратно, Тамзин. Радвам се да те видя.

Тя го изгледа неодобрително:

— Ще ми се да можех да кажа същото. Чух, че си навлякъл всевъзможни неприятности на приятелката ми.

Той ѝ се ухили в отговор, без да се смути:

— Е, и тя ми навлече всякакви неприятности.

— Седрик — казах, — знаеш, че този план с Хадисън е ужасна идея, нали?

— Би могъл да реши финансовите ни проблеми. — И — добави многозначително — ще те измъкне от Кейп Триумф.

— Просто не мога да повярвам, че Уорън би се оттеглил толкова лесно. Това го постави в много смущаващо положение. Би трябвало да е възмутен.

— Вероятно наистина е — съгласи се Седрик. — И не съм наивен. Но може би ще спаси достойнството си, ако се държи, сякаш това не го смущава. Възможно е да съществува някакъв по-потаен мотив, но бих предпочел да си опитам късмета в Хадисън.

Тамзин се изправи:

— И така. Този Уорън. В такъв случай значи е свободен?

— Предполагам — казах изненадано. — И е мотивиран да си намери съпруга... но разполага само с една седмица, преди да замине.

— Само толкова ми трябва. — Тамзин хвърли поглед към Седрик. — Ако можеш да ми уредиш няколко срещи.

— Твърде скоро е — казах. — Дори за теб.

Мира кимна в знак на съгласие:

— Тамзин, тази седмица трябва да си починеш и да се съвземеш — не да хукнеш да преследваш някакъв мъж още в първия ден от завръщането си. Давай по-полека. Остави Уорън. Има и други.

Вгледах се любопитно в Мира, но както обикновено изражението ѝ не издаваше нищо. Спомних си различните ѝ усилия да привлече вниманието на Уорън. Възможно ли беше сега, когато той беше свободен, тя да се опитва да измести Тамзин като конкуренция?

— Нещо ми подсказва, че вече няма да бъде част от семейния бизнес — каза Седрик на Тамзин. — Но ако искаш да се хвърлиш право във вихъра на събитията, баща ми няма да възрази. Знам, че би искал да сключи сделка с Уорън — ако наистина го искаш.

Тамзин хвърли поглед между Мира и мен. Беше очевидно, че смяташе да пренебрегне предложенията ни за почивка.

— Има ли причина, поради която не бих го искала? — попита тя.

Никой не отговори веднага. Накрая аз казах:

— През повечето време изглежда доста мил... понякога е тесногърд...

— Тесногърд в какъв смисъл? — попита Тамзин, по-заинтригувана, отколкото бях очаквала.

— По отношение на религията. На икорите. Не повече, отколкото по-голямата част от хората по тези места, предполагам. Тази, която е истински ужасна, е майка му. Тя е човекът, с когото трябва да си нащрек.

— Свекървите *винаги* са ужасни — каза Тамзин безгрижно. — Нека се срещна с Уорън и ще реша дали си струва да му отделя от времето си.

Седрик се обърна отново и хвана двете ми ръце. Неприкрият жест ме стресна.

— Сега нещата ще се задвижат много бързо — каза той. — Имаме една седмица. Повечето заселници в Хадисън са имали цели

месеци да се подготвят.

Стиснах ръцете му в отговор:

— Е, ако ще го правим, ще го направим както трябва. С какво мога да помогна?

— С повечето приготовления ще се наема аз — екипировка, проучване на участъка. — Пъхна ръка в джоба си и ми подаде кесия сребро. — Ти можеш да помогнеш, като се погрижиш за дрехите си.

— Какво имаш предвид „да се погрижа“?

Той посочи към роклята ми от органза:

— Това всъщност няма да ти върши работа в Хадисън. Трябва ти нещо здраво и издръжливо.

— Смятах, че просто ще правиш вместо мен всички необходими поправки.

Част от напрежението му се стопи:

— Е, първия път *наистина* ми хареса.

— Знаех си! Не те бива толкова да криеш мислите си, колкото смяташ.

— Е, всъщност ти беше онази, която не криеше кой знае какво...

— Уф — изпъшка Тамзин зад мен. — Ще престанете ли вече? Току-що изтърпях една мъчителна ситуация. Моля ви, не ме подлагайте на нова.

Седрик ѝ хвърли очарователната си усмивка само за да бъде посрещнат с намръщена гримаса. Обърна се отново към мен и затвори пръстите ми върху кесията със среброто:

— Говоря сериозно. Там ще ти трябва цял гардероб нови дрехи. Ще помоля Айана да помогне — тя ще знае какво да намери.

— Откъде се взе това сребро?

— Имам известни спестявания.

Знаех за какво бяха предназначени онези спестявания.

— Седрик, не можеш...

— Мога. — Той положи ръка на бузата ми. — Ако всичко това сработи, няма да има значение.

Нямаше какво повече да възразя. Бяхме се споразумели за този план и не смятах повече да споря с него. Щяхме да се подкрепяме и да се постараяме това да се получи. Надявах се.

— Само ми кажи — помолих. — Ако нещата се объркат ужасно, можем ли просто да избягаме в пустошта заедно?

— Разбира се. Но ще трябва да оставим зад гърба си всякаква цивилизация. Да спим под звездите. Да се обличаме в животински кожи.

— Хей, внимавайте — обади се предупредително Тамзин.

Седрик я погледна изненадано:

— В това нямаше абсолютно нищо непристойно.

— Знам какво си мислеше.

— Може ли поне да я целуна за довиждане?

— Не — заяви Тамзин.

— А пък аз си мислех, че положението е трудно, преди да се върнете. — Седрик се осмели да ме целуне по бузата. — Ще говорим по-късно. Трябва да отида да съобщя новината на Никълъс Адълтън — ако предположим, че вече не я е чул от някоя клюка.

След като Седрик си тръгна, Тамзин поклати глава:

— Не знам как си се справяла без мен.

Въпреки усложненията със Седрик все още не можех да превъзможна почудата, че съм си я върнала. Отново я прегърнах пламенно.

— Аз също — казах. — Аз също.

Тамзин не се шегуваше за намерението си да се впусне право в оживения свят на Бляскавия двор. Някои от новите момичета все още явно бяха в шок от всичко, което бяха претърпели. Но за онези като Тамзин, които бяха готови да влязат отново в релси, Джаспър на драго сърце предлагаше помощ. За въпросната седмица беше уредена нова вълна от партита и срещи на четири очи и съвсем скоро репутацията на Тамзин се разчу, превръщайки я в една от най-търсените. Двете с Мира положихме всички усилия да ѝ помогнем да се подготви за живота в Кейп Триумф, но изглежда, че на нея не ѝ трябваше дълго приспособяване. Заселниците от Грашонд още не си бяха заминали и макар че Тамзин беше любезна към тях, забелязах, че правеше почти невъзможното, за да ги отбягва. Държанието им беше неодобрително, а Гидиън — младият свещеник, който бе помогнал да спасят момичетата — изглеждаше особено смутен от светския вихър на Бляскавия двор.

Междувременно аз се оттеглих от светското внимание и започнах приготовления от съвсем различно естество. Както бе предсказал Уорън, имаше много семейства, които се интересуваха от наемането на временен учител, докато Хадисън се утвърдеше. Уредих се да помагам на децата на многобройни семейства с учебните им занимания. Едно от семействата, Маршъл, имаше златоносен участък, отстоящ само на кратка езда от този на Седрик, и предложи да ми предостави подслон и храна.

Госпожа Маршъл беше пълна, миловидна жена с шест деца.

— През деня ще имаме нужда от децата, за да ни помагат с грижите за земята — каза ми тя по време на една от срещите ни. — Но можеш да им помагаш с уроците им вечер.

— Това би било прекрасно — казах. — През деня бих могла да помагам на Седрик в разработването на участъка — тоест ако нямате нужда от мен из къщата. Искам да си заслужа прехраната.

— Ако имам нужда от теб, ще ти кажа. Но иначе нямам нищо против да помагаш на твоя млад мъж при условие да ми обещаеш, че

няма да се случи нищо непристойно. И той ще трябва да те придружава дотам и обратно всеки ден. Не мога да допусна да сновеш сама из тази дива земя.

Уговорката ме устройваше прекрасно и се вълнувах, че ще мога да помагам на Седрик, и се надявах да приключа тази сделка много по-скоро. През въпросната седмица го виждах рядко. Беше зает, погълнат от задачите за снабдяването и уреждането на подробностите за златоносния участък.

— Осъзнаваш, че съм един от късметлиите — каза ми той един ден. — Всъщност на територията на участъка, който ми определиха, има нещо като колиба. Някакъв златотърсач я построил, а после решил, че не му харесва да е в пустошта. Чувам, че е занемарена, така че ще трябва да купя някои неща да я стегна. Но повечето миньори живеят в палатки и навеси.

Бяхме в избата, където бях завършила картината. Връзката ни може и да беше явна, но привличахме твърде много любопитни погледи и се смущавахме да разговаряме пред хора.

— Като си помисля, че за пръв път се срещнахме в онзи салон — казах замислено. — А сега тази колиба е върхът на лукса.

— Не. Чувам, че семейство Маршъл има дървена хижа. Изобщо няма да искаш да излизаш от онзи палат, за да идваш да ме виждаш.

— Ще те виждам възможно най-често — настоях. — Макар че госпожа Маршъл ми каза, че е най-добре да не се случва нищо „непристойно“.

Той се облегна назад с ръце в джобовете на една ракла с железни панти.

— Е, не е нужно да се тревожи за мен. Ще покажа най-доброто си поведение.

Пристъпих към него и обвих ръце около врата му:

— Кой е казал, че ти ще си онзи, за когото трябва да се тревожи?

Сгуших се в него не за истинска целувка, а само за да допра едва доловимо устни до неговите. Забавих се за няколко хипнотизиращи мига, сдържайки се въпреки очевидното му желание за нещо повече. Когато се отдръпнах, ръцете му сграбчиха талията ми, пръстите му се присвиха, впивайки се в мен.

— Вероятно би трябвало да тръгвам — казах бодро. — Имам неща за вършене.

— Бих могъл да ти подхвърля няколко предложения.

— Важни *заселнически* неща за вършене — поправих се. Прокарах бавно пръсти отстрани по врата му. — Съжалявам, ако съм те подвела.

— Не съжаляваш. Водиш ме за носа от деня, в който те срещнах, а аз покорно те следвам. Един ден... един ден ще те хвана. И тогава...

Устата му намери моята и аз се увих около него. Искях нещо повече от целувки, нещо повече от прегръдки. Искях да премахна цялото пространство между нас, докато станеше невъзможно да се разбере къде свършвах аз и къде започваше той. Когато най-сетне се откъснахме един от друг, едва можех да стоя и се запитах кой кого водеше всъщност.

— И тогава... — повторих с въздишка като ехо. — И тогава...

Наистина имах други неща за вършене и когато се разделихме, си напомних, че със Седрик ще разполагаме с повече време, докато пътуваме към Хадисън, отколкото общо бяхме имали досега.

Както беше предложил Седрик, Айана бе тази, която ме заведе в града да пазаруваме. Бях прекарала малко време с баланкуанката и все още бях запленена от нея. Слязох по главното стълбище на Уистерия Холоу и с изненада видях Мира да чака с нея до вратата.

— Какво става? — попитах. Не че не се радвах да видя Мира там. Макар да не беше най-заетото от момичетата на Бляскавия двор, все пак беше въввлечена в рутината на всичко случващо се, докато аз просто чаках.

Мира изглеждаше далеч по-щастлива, отколкото преди което и да било празненство досега.

— Кой знае кога ще те видим отново, щом заминеш? Искяхме да дойдем и да прекараме повече време с нашата Аделейд.

— „Ние“ ли?

— Тамзин сигурно ще слезе всеки момент. Довършваше писмо.

— Значи още ги изпраща? — попитах. Тамзин постоянно беше в мислите ми от бурята насам, но бях забравила колко обсебена беше от писането на писма.

— Донесе цял вързоп от тях от Грашонд. Предполагам, че все още ги е пишела там. И я чух да разпитва за куриерски услуги до Осфрид.

Точно тогава Тамзин слезе по стълбите, сияеща в рокля от наситено смараглова тафта, която разголваше раменете ѝ.

— Нали знаеш, че ще купуваме провизии за оцеляване в пустошта? — попитах. — Плановете не включват официален обяд.

Тамзин повдигна брадичка:

— Няма значение къде отиваме. Не искам да изглеждам по никакъв друг начин освен съвършена — човек никога не знае кой ще го гледа. Освен това после имам ангажимент за вечеря. Майката на Уорън ме покани.

— Е, сигурна съм, че това ще бъде много интересно — казах с възможно най-неутралния тон, който съумях да докарам. Тамзин моментално бе насочила вниманието си към него и засега изглеждаше, че той отвърща на интереса ѝ.

Айана не каза почти нищо, докато една карета ни отвеждаше в сърцето на Кейп Триумф. Крачеше спокойно из улиците, облечена в панталони и дълга туника, без да я е грижа кой ѝ отправяше любопитни погледи. Трудно бе да се каже дали облеклото или етническата ѝ принадлежност бяха това, което привличаше внимание. Но не мисля, че изпъкваше чак толкова в многообразието от култури на Кейп Триумф. Тамзин със сигурност също се открояваше, но онези, които я оглеждаха, не казваха нищо нелюбезно. Мисля, че видът на свирепата Айана до нея ги възпираше.

Това беше първият път, когато наистина се смесвах с тълпите, вместо просто да ги гледам от карета. Трудно беше да не спирам и да не се зазяпвам във всичко. Магазините и ресторантите предлагаха почти толкова много неща, колкото можех да намеря в някой оживен район на Осфро. Като всичко друго в Новия свят обаче и тук се долавяше усещането за нещо временно — без никакъв помен от онази стара, утвърдена солидност. Някои от магазините и заведенията бяха положили доста старания да си придадат благонадежден вид със стъклени витрини и добре укрепени постройки. Други все едно бяха скалпени набързо същия ден, имаха припряно написани табели и крехък вид, който предполагаше, че може да се разпаднат всеки момент. Всичко беше едновременно пленяващо и стряскащо и въпреки демонстративната ѝ увереност, забелязах, че Тамзин също се смуги. Мира се движеше без усилие, сякаш постоянно минаваше по тези улици. Нищо чудно наистина да беше така.

Подминахме рибари и дървосекачи, които с мрачно упорство вършеха работата си. Аристократите на Адория крачеха надменно из улиците със слуги от двете си страни. Един млад мъж с дълга перука и палто в крещящ пурпурен цвят спря да се поклони и да свали украсената си с перо шапка в галантен жест. Айана завъртя очи, когато го подминахме.

— Един от елитните безделници, както ги наричаме. Синове на заможни заселници, които нямат никакви занимания, затова се обличат така и си въобразяват, че са пирати или някакви подобни глупости. Само дето пиратите вършат повече работа от тях. Трябва да прекарат един ден с Том Шортслийвс или някого от другите.

— Истински ли са всички тези пиратски истории? — попитах. — Героичните и жестоките?

— Разкрасени, но истински. Във всички разкази има зрънце истина.

Тя ме отведе до един от по-благонадеждно изглеждащите магазини, на чиято стъклена витрина имаше релефен надпис „Доставчици на екипировка «Уинслоу и Елиът»“. Когато влязох вътре, видях всевъзможно оборудване и припаси, от които човек би могъл да има нужда, отправяйки се на приключение в непознати земи. Двама млади мъже разговаряха с друг мъж зад тезгяха и когато го зърнах, с изненада разпознах лицето му.

Смушках Мира, която внимателно оглеждаше чифт кожени ботуши:

— Хей, помниш ли Грант Елиът от кораба? Работи тук.

— Кой? — попита тя, без всъщност да ме слуша внимателно.

Грант прекоси магазина да донесе едно седло за клиентите си: очите му изненадано се плъзнаха по нас. Кимна за поздрав на Айана.

— *Qi dica hakta* — каза тя.

— *Manasta* — отвърна той троснато. Айана се отклони от нас да разгледа няколко изложени на витрината манерки, а аз забързах след нея.

— Какво каза?

— Говорех на родния си език. Господин Елиът е наполовина баланкуанец.

— Така ли? — Погледнах назад към него, надявайки се да не е очевидно, че го оглеждам внимателно. Макар да имаше черна коса като

Айана, у него нямаше нищо, което да намеква, че не е обикновен осфридианец. — Нямаше да се сетя.

— Мисля, че той предпочита така. Би било много по-трудно да ръководи бизнес в Кейп Триумф, ако хората знаеха истината за произхода му.

— Ти как попадна в Кейп Триумф? — попитах. — Ако не е грубо от моя страна, че ти задавам такъв въпрос.

— Ни най-малко. Избягах, за да се спася от нещастен брак. Беше уреден против желанията ми. Но със съпругата ми... не си подхождахме.

— Съпругата ти ли? — попитах, чудейки се дали не срещаше затруднения с превода.

— Съпругата ми — потвърди тя. — Баланкуанците не гледат с неодобрение на еднполовите връзки както вашите хора.

Не отговорих веднага. „Гледат с неодобрение“ бе меко казано, тъй като свещениците на Урос смятаха подобни неща за огромен грях. Вероятно по-голям, отколкото да бъдеш аланзанец.

— Значи си тръгна, защото... ъм, защото не искаше да бъдеш с жена?

Тя се ухили:

— Нямам проблем да бъда с жени — само не и с въпросната. Беше нелюбезна, меко казано. Дойдох във вашите колонии, защото исках да опозная културата ви от собствен опит, и в крайна сметка срещнах тримата Торн. Джаспър ми предложи работа и точно както можеш да си представиш, проявявах особен интерес към грижите за момичета, продавани на почти непознати мъже.

— Затова... затова ли се обличаш така — като мъж? Защото... предпочиташ жени? — В мига щом думите излязоха от устата ми, се почувствах като идиотка. Смехът на Айана само усили това чувство.

— Обличам се така, защото е по-удобно, отколкото всички онези нелепи поли и фусты, с които вие, останалите, се труфите. И както скоро ще видиш, ти ще се обличаш по същия начин. Няма да разработваш златоносен участък, издокарана в бална рокля.

С тези думи тя ме остави зяпнала и отиде до тезгяха да говори с вече освободилия се Грант. Намерих Тамзин и Мира в другия край на магазина да прехвърлят топове плат.

Тамзин вдигна парче грубо изтъкана вълна:

— Дори пода не бих търкала с това.

— Помня роклята, която носеше, когато пристигна — каза Мира.
— Не беше и наполовина в толкова добро състояние.

— Дори при това положение не смятам отново да започна да нося тази материя просто от носталгия. — Тамзин ми отправи скръбен поглед. — По дяволите, Аделейд. Надявам се, че поне можеш да намериш нещо от органдин.

— Аделейд — повика ме Айана. — Трябва да ти вземем мярка.

Тамзин ме придружи от любопитство, но Мира остана, за да продължи да разглежда разгънатите платове. Грант изглеждаше до голяма степен същият, както на кораба — красив, прилично облечен, но леко неспретнат. Когато стигнахме до тезгяха, той ни огледа.

— Е, на коя пътешественичка ѝ излезе късметът? — попита той.

— На мен — казах.

— Заминавате с Дойл за Хадисън, а? Чака ви истинско приключение.

Тамзин го фиксира с властен поглед:

— Говорите за *губернатор* Дойл. Моля, наричайте годеника ми с подобаващата му титла.

Всички я погледнахме удивено, а тя придоби смутено изражение.

— Е, искам да кажа, не ми е годеник. Не още. Ще поработя по този въпрос.

— И всъщност още не е губернатор — изтъкна Грант с усмивка.
— Но кой ли пък следи тези неща?

Айана му изсъска на баланкуански и той отвърна добродушно. Спомних си как винаги беше говорил толкова вежливо, когато се срещнахме на кораба, а после беше толкова груб по време на бурята. Предположих, че стресът можеше да извади наяве най-лошото у всеки, защото той ми се стори напълно вежлив сега, докато преценяваше кой размер ми е нужен, държейки се на благоприлично разстояние с шивашкия си метър.

Нямаше време да ми шият дрехи по поръчка от суровите материали, които продаваше, но в магазина имаше и готови дрехи в изобилие. Размерите бяха достатъчно близки до моя, за да ми свършат работа засега, а поправките винаги можеха да се направят по-късно. Това, с което се сдобих в крайна сметка, не беше точна имитация на облеклото на Айана, но се доближаваше доста до него. Панталони с

широки крачоли от мек велур, които изглеждаха почти като пола, когато се изправих. Прости, практични блузи и палто с дължина до коленете, което да нося отгоре, когато времето застудееше. Здрави ръкавици и ботуши без украса.

— Съжалявам, че не мога да осигуря рокли като онези, с които сте свикнали, но тези ще ви бъдат много по-удобни. — Грант се вгледа изучаващо в мен за още няколко мига. — И шапка. Ще ви трябва, за да предпазва кожата ви — но се страхувам, че може да не помогне много. — Извади една кожена с широка периферия иззад тезгяха.

— Защо не? — попитах.

— Има по-големи температурни крайности. Жегата в онези летни дни е изгаряща. С какво ще се занимавате там? Може и да се справите, ако вършите разни неща на закрито.

— Ще помагам в промиването на златоносен пясък.

Той обмисли това за един дълъг миг, без да каже нищо. Накрая прибра шапката и извади друга с по-широка периферия.

— Ще бъде ужасно тежко. Късмет.

Щом излязохме навън, Тамзин незабавно попита:

— Това, което каза той, че ще бъде ужасно тежко... Аделейд, сигурна ли си, че искаш да направиш това? Сигурна ли си, че искаш да отидеш в Хадисън?

— Сигурна съм, че искам да бъда със Седрик — казах простичко. — И ще приема всичко, което е нужно за това. А *ти* не искаш ли да отидеш в Хадисън?

— Да. И да живея в имението на губернатора. А не в речно корито.

Мира ме докосна по ръката, докато се готвехме да завием по пътя, по който щяхме да излезем от центъра на града и да стигнем до каретата си.

— Погледни ей там. До банката.

Проследих погледа ѝ.

— О. Извинете ме за момент. — Забързах през оживената улица и го повиках: — Господин Адълтън!

Никълъс, който точно се канеше да влезе в сградата, се обърна изненадан:

— Госпожице Бейли. Не очаквах да ви видя тук. Мислех, че сигурно вече сте на път за Хадисън.

— Скоро — казах и почувствах как в бузите ми нахлува руменина. — Знам, че Седрик е говорил с вас, но просто трябваше да дойда лично и да кажа... ами, съжалявам. Съжалявам за онова, на което ви подложихме. Сигурно се чувствате толкова... не знам. Изигран.

Той придоби замислено изражение:

— Не точно. Малко разочарован може би... но честно казано, бях по-скоро заслепен от вас, отколкото влюбен във вас. Ако не се обиждате от това.

— Ни най-малко... срещнахме се само няколко пъти.

— Именно. Ако бях почувствал нещо повече, можеше да реагирам различно. Но винаги долавях, че умът ви вече е зает с мисли за друго. Стига да встъпвахте в този брак по своя воля, нямах нищо против. Давах си сметка, че такова е естеството на подобни уредени бракове.

— Щях да го направя по своя воля — казах твърдо. — Вие сте добър човек — най-добрият, когото срещнах тук.

— С изключение на младия господин Торн, разбира се. — Той се усмихна при вида на огорчението ми. — Не се обвинявайте. Радвам се за вас.

Въздъгнах:

— Това е мило от ваша страна... но не мога да се отърся от чувството, че бяхте използван. Знаете ли, има множество други момичета от Бляскавия двор, които бих могла да препоръчам...

Той вдигна ръка да ме накара да замълча:

— Благодаря ви, но приключих с брачните уговорки, които изглеждат добре на хартия. Колкото повече мисля за великолепия ви романс с господин Торн, толкова повече смятам, че е по-добре аз сам да си намеря такъв. Без договори.

— Надявам се да си намерите — казах искрено.

Той се ръкува с мен:

— Аз също. И ви желая всичко добро. Ако някога мога да ви услужа, кажете ми.

— Кой беше този? — попита Тамзин, когато се върнах при приятелките си.

— Мъжът, за когото Седрик насмалко щеше да ме омъжи.

Тамзин надникна зад мен да го види по-добре:

— Свободен ли е?

— Да. Но не чак толкова заможен. Нито пък истински заинтересован след онова, на което го подложихме двамата със Седрик.

Настигнах Айана и тръгнах редом с нея, докато Мира вървеше бавно зад нас заедно с Тамзин.

— Изглежда, че господин Адълтън приема нещата доста добре — каза ми тихо Айана.

— Всички ги приеха така. Е, не и Джаспър. А някои от момичетата още ми го натякват. — Особено Клара изпитваше наслада да разправя на всеки срещнат как открила Седрик и мен на тавана. — Повечето хора обаче проявяват разбиране дори когато вероятно не би трябвало. Включително Уорън Дойл.

Айана се забави дълго с отговора:

— Да. Със сигурност беше мило от негова страна — да ти направи такова предложение.

Спомних си за магазина, а после хвърлих бърз поглед назад да се уверя, че Тамзин все още е заета с Мира:

— Майка му не е най, въ, почтената жена на света, но колкото до Уорън, мислиш ли, че е... ами, искам да кажа, дали трябва да...

— Не знам — каза Айана. — Наистина не знам много за Уорън Дойл, ако не се броят клюките. Това, което все пак знам, е, че когато нещата звучат твърде хубаво, за да са верни, ами, обикновено наистина не са.

Обзе ме смущение:

— Опитах се да кажа това на Седрик. Но той каза, че дори да е в ход някакъв хитър замисъл, по-добре е да си опитаме късмета в Хадисън.

— Може и да е прав. — Айана спря да върви, за да ме погледне в очите. — Тук има повече свобода, но и по-голяма опасност. Това е нова земя. Неопитомена земя. И поради това за хората е по-лесно да нарушават правилата. Желая всичко най-добро на двама ви, но...

— Но какво? — подтикнах я.

— Доверявайте се един на друг там — каза тя най-накрая. — Но на никой друг.

Бях се надявала да видя както Тамзин, така и Мира вечерта преди да замина за Хадисън. Някакво парти обаче ги задържа до късно и аз открих, че седя сама в спалнята ни, опитвайки се да реша дали е добре да поспя, или не. Знаех, че предстоящото пътуване щеше да е уморително, но не можех да понеса мисълта да пропусна да видя най-добрите си приятелки. Това, а и бездруго не бях сигурна, че нервността ще ми позволи да заспя.

Двете най-после се прибраха след полунощ и ме хванаха точно като се прозявах. И двете лепнаха усмивки на лицата си, когато ме видяха будна, но мигновено забелязах разлика в настроенятия им. Мира ми се стори потисната, докато Тамзин преливаше от енергия.

— Какво е станало? — попитах я.

Тя започна да развързва връзките на смарагдово зелената си рокля:

— Нищо официално потвърдено — но нещо, което може официално да се смята за сериозно и значимо.

— Това не е ли един вид противоречие? — попитах, като стрелнах Мира със заговорнически поглед. Тя не споделяше развеселеността ми.

— Уорън ме помоли да го чакам — каза Тамзин гордо. — Не обещаа годеж — засега, но каза, че дотук съм фаворитката му и че би искал да уреди официално нещата с мен, когато се върне. Така че обещах да не се обвързвам с никакви уговорки дотогава — макар че, разбира се, ще продължа да приемам ангажименти. Няма смисъл да седя бездейно тук и да се отегчавам.

Намръщих се, смутена от много неща:

— Когато се върне... но това може да е след много дълго време.

— Ще бъде след две седмици всъщност. — С доста усилия и извиване Тамзин беше успяла да се измъкне от роклята и сега седеше по долна риза и фуста. — Ще тръгне с вашата група утре, ще уреди

всичко, а после ще доплава обратно да докладва как вървят нещата в Хадисън и да поиска друга помощ.

— Предполагам, че в това има логика, но той няма да е в Хадисън задълго.

Негостоприемното крайбрежие на Хадисън затрудняваше приближаването на големи кораби. Така че всички по-обемисти превозвани товари, животни и други материали трябваше да бъдат прекарвани по суша. Така щеше да пътува моята група утре — да заобиколи залива през територията на Денъм, а после да влезе в Хадисън. Пътуването отнемаше малко повече от седмица. Хората, които прекосяваха поотделно залива в малки лодки, можеха да го направят за ден. Беше от полза за куриерите и онези, които не пренасяха товар, но не за кой знае какво друго.

— Е, сигурна съм, че ще се върне скоро — може би със съпруга. — Тамзин светеше от гордост. — Надявам се, че няма да се чувстваш неловко, ако си една от моите гражданки, Аделейд.

Засмях се, когато чух това:

— Ни най-малко.

— Сигурно се вълнуваш — каза Мира. Изглеждаше нетърпелива да смени темата. — Предстои ти голямо приключение.

— Не ме е грижа за приключението. Просто искам всичко да е наред със Седрик.

Говорех дръзко и си спечелих погледи на възхищение и печален копнеж. Тамзин може и да се отнасяше прагматично към брака, а на Мира може и да ѝ бе безразличен, но често имах усещането, че и двете бяха заплениени от романтичната любов, която ме бе връхлетяла внезапно, и дори малко ревнуваха. Трите останахме будни до късно и говорихме за бъдещето. Не исках да им кажа истината: че бях леко ужасена от онова, което предстоеше. Не от Седрик, разбира се. Да зарежа живота си на аристократка заради този на колониална гражданка от висшата класа в добре уреден град, не беше чак такава голяма промяна, както навярно изглеждаше. Но да се превърна от благородница в обикновена жена в огромна, незаселена пустош? Това беше нещо напълно различно и нямах представа какво да очаквам.

На другата сутрин пуснаха Мира и Тамзин да ме изпратят. Групата, заминаваща за Хадисън, беше далеч по-голяма, отколкото очаквах. Събраха се в покрайнините на града — огромна кавалкада от

коне, каруци и хора в привиден безпорядък. Уорън беше близо до предния край на групата: изглеждаше великолепно, възседнал бял кон, докато говореше с неколцина други мъже, които, изглежда, бяха негови съветници. Към нас се приближи в тръс друг ездач и се сепнах, когато видях, че това беше Седрик.

— Яздиш кон? — възкликнах.

Той ме стрелна с ироничен поглед:

— Не е нужно да го правиш да звучи *чак* толкова необичайно.

— Просто дори не знаех, че можеш да яздиш. — Огледах ездитното животно. Беше рунтава кафява кобила, която сякаш бе отегчена от всичко, случващо се около нея. — Надявам се да не си платил много за нея.

— Не бях наясно, че толкова разбираш от тези неща. — Усетих предупредителния тон в гласа му. Ездата беше обичайно развлечение за благородниците в Осфрид, когато бяха в провинциалните си имения. Тук в Адория много заселници яздеха, за да оцелеят. Но за едно градско момиче от неблагороден произход като Аделейд, за която се представях, единственият досег с конете би бил като практически средство за транспорт. Щях да очаквам същото за човек като Седрик.

— Виждала съм ги тук-там, това е всичко — казах. Принудих се да се въздържа и да не поправя неумелия начин, по който седеше на седлото и държеше юздите.

— Е, по-издръжлива е, отколкото изглежда — увери ме той. — Наричам я Лизи.

Опитах се да не завъртя очи:

— Страхотен избор.

Когато се огледах наоколо, видях, че Тамзин разговаря с Уорън със светнало лице. Мира също беше изчезнала и няколко мига покъсно я зърнах да слуша някакви мъже, които правеха планове да проучат Хадисън. Недалече от нея беше Грант Елиът, който явно доставяше някакви запаси в последната минута.

— Съюзничките ми ме изоставиха — отбелязах.

Седрик се наведе и отметна няколко непокорни тънки кичура от лицето ми. Интимността ме стресна, докато осъзнах, че вече нямахме какво да крием.

— Все още имаш най-важния си съюзник — каза той, макар да се намръщи, когато видя в кого се бях загледала. — Грант Елиът ми се

струваше достатъчно свестен на кораба, но се оказва, че се е присъединил към групата на Уорън от ловци на еретици.

— Ловци на еретици ли?

— Да, група от тях обещава да „поддържа реда“, докато Уорън го няма, и да открие участвалите в Звездното пришествие аланзанци, които избягаха от затвора. Грант е сред тях.

— Е, тогава съжалявам, че му казах с какво ще се занимавам. — Докоснах широкополата шапка на главата си. — Може би трябва да се опитам да върна това.

— Недей — каза Седрик. — Отива ти.

Искаше ми се и аз да можех да яздя, но оскъдните ни общи средства не стигаха за втори кон. Пък и ездитните ми умения щяха да породят подозрения. Вместо това щях да пътувам в каруцата на семейство Маршъл — нещо, което звучеше по-люксово, отколкото беше в действителност. Беше просто съоръжение от груби дъски, претъпкано с различни провизии, около които ние с децата щяхме да сме принудени да се сместим. Нямаше чергило и се надявах, че никъде нямаше да ни застигне дъжд.

Най-после Уорън призова за вниманието на всички:

— Време е — провикна се той, гласът му отекна звънко над тълпата. — Време е да посрещнем съдбата си!

Заселниците и изпращачите нададоха еднакво силни ликуващи възгласи и дори аз неволно бях въввлечена в духа на приключението. Прегърнах Тамзин и Мира за довиждане, а после се покатерих отзад в каруцата. Пазех полата панталон за времето, когато пристигнехме в Хадисън. За пътуването бях облякла басмена рокля: това беше възможно най-простата дреха, която можеше да се намери. Никаква долна риза, никаква фуста — само проста подплата отдолу. Ако не беше флоралната щампа, можеше да мине за някоя от роклите от Грашонд.

Мястото ми в каруцата бе сбутано и тясно, между два овързани сандъка. Дъските, на които трябваше да седя, бяха мръсни и протрити, а единственият резултат от опита ми да ги почистя бяха забилите се в дланите ми трески. Само пет минути след началото на пътуването установих, че няма нищо, което да омекотява друсането и подскачането на каруцата по пътя.

Облегнах се на едната страна на каруцата, мислейки си за онова, което в семейния ми дом в Осфро винаги бяхме наричали „розовия салон“. Килимчета с изящни шарки, покриващи всеки сантиметър от пода. Покрит с кадифе тапет. Уникални картини. Вази, внесени от земите Ксин далече на изток. Столове и софи с толкова дебела тапицерия, че можеше да потънеш в тях. И разбира се, рояк слуги педантично почистваха всичко всеки ден.

— Какво има? — попита едно от момичетата Маршъл. Казваше се Сара.

Хвърлих поглед към Седрик, който яздеше онази нелепа кобила:

— Нищо. Просто си мислех, че изминах доста път.

След по-малко от час вече бяхме извън пределите на града и подминахме форта и зле обучените му войници. Няколко часа след това вече бяхме подминали всички малки отдалечени поселища на Кейп Триумф. Бях смятала, че пустошта е превзела градчето, но грешах. Далечните предели на колонията Денъм имаха вид, сякаш в тях никога не беше стъпвал човешки крак. Извисяващите се дървета, които стояха като стражи в Кейп Триумф, сега съставляваха истинска армия редом едно до друго, на моменти правейки грубия път труднопроходим. Беше смайващо. Спиращо дъха. Ужасяващо. *Истинският Нов свят.*

Пламенното ми въодушевление не продължи дълго. Когато обявиха, че спираме за нощта, краката ми почти се подгъваха под тялото, щом излязох от каруцата. От постоянното тръскане и тясното пространство мускулите ми се бяха присвили от спазми, предизвикващи тъпа болка, която бих очаквала само след петчасово тичане нагоре по планински склон. Вечерята се състоеше от сухари и пастърма, малко по-добре от корабната дажба. Накладоха огньовете, за да се стоплим и да кипнем вода, а мен изпратиха да събера нападали клони за подпалки. Изглежда, събрах най-вече трески.

Подобно на повечето по-млади мъже в групата, Седрик беше постоянно зает с различни задачи, така че, след като ми хвърли бърза усмивка по време на вечерята, изчезна за остатъка от вечерта. Когато дойде време за лягане, господин и госпожа Маршъл си легнаха да спят в каруцата, докато децата и аз си пригответихме легла от одеяла на тревата. Земята под мен беше твърда и неравна. Одеялото не можеше да ме стопли, когато нощният мраз се усили, затова бях добавила и

дългото си кожено палто. Все още ми беше студено. И бях съвсем сигурна, че всеки комар в колонията ме беше намерил.

Мятах се и се въртях: чувството за безсилие ме държеше будна почти толкова, колкото и суровите условия. Открих, че отново си мисля за голямата си градска къща в Осфро. Този път бях обсебена от спомени за леглото си. Дюшек, достатъчно голям да побере петима души. Копринени чаршафи, ароматизирани с лавандула. Колкото си искам одеяла в студена нощ.

Не осъзнах веднага, че плача. Когато се усетих, бързо станах, преди някое от спящите близо до мен деца да се събуди и да забележи. Загръщайки се с тънкото одеяло, забързано се отдалечих от каруцата, промъквайки се през групи от други спящи заселници. Неколцина още седяха край огньовете, играеха на зарове и си разказваха истории, но не ми обърнаха особено внимание. Отдалечих се колкото посмях до периферията на лагера — достатъчно, за да се усамотя, без да изляза в дивата неизвестност.

Там седнах нещастно и зарових лице в ръцете си, опитвайки се да удържа хлиповете си възможно най-тихи. Не можех да понеса мисълта Уорън да научи за слабостта ми. В ума ми се появи ужасният образ как свежда поглед към мен с пресилено мило изражение и казва съчувствено: „Можеше да бъдеш моя съпруга. Можеше да пътуваш в тапицираната карета с възглавничките и да спиш в палатката ми“. Порано бях видяла един от хората му да завлича в нея дюшек.

Една ръка докосна рамото ми и аз скочих на крака. Там стоеше Седрик, по удивеното му лице играеха сенки. Беше зает със собствени задължения и не го бях виждала цяла вечер.

— Това си ти. Не исках да те плаша.

Ожесточено си избърсах лицето.

— Какво правиш тук?

— Отбих се до каруцата на семейство Маршъл с надеждата да те отмъкна, за да разменим някоя дума набързо. Когато не те видях там, започнах да търся наоколо. — Посегна към лицето ми, но аз се дръпнах назад. — Какво има?

— Нищо.

— Аделейд, говоря сериозно. Какво има?

Вдигнах отривисто ръце с разперени длани:

— Избери си нещо, Седрик! Използвах полата си за салфетка тази вечер на вечеря. Няма бани. Постоянно гълтам ситни мушици. И миризмата! Ясно ми е, че къпането ще е ограничено по време на това пътуване, но никой от тях ли не се е изкъпал, преди да тръгнем? Мина само един ден.

— Знаеше, че няма да е лесно — каза той тихо. — Съжаляваш ли? Съжаляваш ли за...

— Нас? — довърших. — Не. Нито дори за миг. А това води до най-лошата част от всичко: факта че се мразя, задето се чувствам така. Омразно ми е да се слушам как хленча. Омразно ми е, че съм твърде слаба, за да поставя любовта ни над тези условия.

— Никой не е казал, че трябва да обикнеш това място.

— Ти го казваш. Видях лицето ти в мига, щом напълно излязохме от поселищата на Кейп Триумф. За теб това е нещо като духовно преживяване.

Той вдигна ръце. На сиянието от разпръснатите огънове видях мръсотия и порязвания. Лицето му също бе мръсно.

— Това не е толкова духовно. Нито пък онзи тип, който все повтаря, че лицето ми е твърде красиво и иска да ми счупи носа. И няма да повярваш колко съм натъртен и как ме боли, след като съм бил върху онзи кон цял ден.

— О, мога да го повярвам. Но ти няма да позволиш това да те засегне. Не си толкова слаб.

Той ме притегли към себе си и този път не се възпротивих.

— Не си слаба. Но за пръв път в живота си не си добра във всичко. В Осфро светът се въртеше около теб и ти казваше, че не можеш да сбъркаш. В Блу Спринг въпреки някои дребни спънки пак беше най-добрата във всичките си учебни занимания. А в Кейп Триумф беше звездата на Бляскавия двор. Тук си...

— Жалка? Безполезна?

— Приспособяваща се. Това е първият ден и е стряскащо. Ще свикнеш в течение на пътуването, а щом се озовеш в Хадисън с покрив над главата, ще си помислиш, че си се озвала отново в някой осфридиански палат.

Оставих тези думи да попият в съзнанието ми:

— Като говорим за покриви — какво ще стане, ако тук завали?

— Да се тревожим за нещата едно по едно.

Усмихна се по онзи свой омагьосващ начин, с онова излъчване, което казваше, че може да се погрижи за всичко. Но дали този път можеше?

— Уморена съм, Седрик. Толкова, толкова уморена. Беше дълъг ден, но не мога да заспя. Земята е ужасна. И ми е студено. Как може да е толкова студено? Пролет е.

Той хвана ръката ми и ме дръпна долу.

— Не мога да направя нищо за твърдата земя, но мога да те опазя от студа.

Той имаше собствено тънко одеяло и постла на земята двете ни одеяла. Легна, накара ме да направя същото и се сгушихме един в друг, като всеки се опитваше да загърне другия в палтото си. Земята все още беше неравна, но с тялото му, притиснато до моето, и звука от биенето на сърцето му в ухото ми, не възразявах чак толкова.

— Не можем да останем така — казах. — Ще загазим, ако ни хванат.

— Ще се върнем преди разсъмване.

— Как ще разберем?

— Аз ще разбера.

Почувствах как топлината ме обгръща, а в тялото ми се просмукват първите наченки на сънливост.

— Готова съм да направя всичко за нас — изрекох през една прозявка. — Надявам се, че го знаеш.

— Никога не съм се съмнявал в това. — Той ме целуна по темето.

— Можеш да ме целунеш по-хубаво, ако искаш.

— *Наистина* искам, но трябва да поспиш. Може би утре вечерта, когато си по-отпочинала.

Преборих се с нова прозявка:

— Някои неща не се променят. Толкова си самонадеян, Седрик Торн. Сигурен, че утре просто отново ще спя до теб. Още не сме женени. Не съм дала никакви обети да легна с теб под луната.

Той отново ме целуна по темето. Разтопих се в сигурността и закрилата, излъчвани от него, и почувствах как из тялото ми се разнася изгарящо чувство на истинско щастие. След няколко минути попитах:

— Седрик?

Дишането му беше станало равномерно и се зачудих дали беше заспал. После той се обади:

— Да?

— Миришеш хубаво. Ти си единственото нещо тук, което ухае хубаво. От какво е — тази сутрин ли си сложи ветивер, или го донесе с теб?

— Донесох си го.

Промъкнах се по-близо до него:

— Слава на Урос.

Както бе обещал, Седрик се събуди точно преди изгрев-слънце, за да може всеки от нас да се върне на съответното си място, преди да забележат, че ни няма. Тялото още ме наболяваше, но фактът, че се събуждам до Седрик, ме накара да не обръщам чак толкова внимание на болката.

— Това някакъв аланзански ритуал ли е? — прошепнах, преди да се разделим. — В синхрон със слънцето ли си?

— Това е нещо, което правя още от детството си. Винаги съм имал неспокоен сън. — Примижа към небето на изток и вдигна ръка за поздрав. — Но може би е някаква дарба, която дори не съм знаел, че имам, направо от самата Аланзиел. — Виждайки как златната зора играе по чертите на Седрик и хвърля огнен оттенък в косата му, никак не ми бе трудно да повярвам, че се ползва с благоволението на покровителката на страстната любов.

Когато се върнах при каруцата на семейство Маршъл, се чувствах по-добре, отколкото предишната нощ. Както изливането на чувствата, така и фактът, че си бях починала, ми даваха нов поглед към нещата. Седрик се беше оказал прав. Нямаше спор, че тези условия бяха сурови. Всеки би срещнал затруднения. Но всъщност никога в живота си не се бях чувствала толкова извън свои води — което определено значеше нещо, след като приех чужда самоличност. Трябваше да бъда търпелива към себе си, докато се справя с това.

И успяха в последвалите дни. Все още не харесвах храната или спането на земята. Но поне не валеше. Със Седрик продължихме да прекарваме нощите си заедно в периферията на лагера и когато керванът възприе известна рутина, той беше повече време с мен през деня. Понеже групата бе толкова голяма, се придвижвахме доста бавно. Двамата можехме да вървим заедно, водейки кобилата, и с

лекота да сме в крак с останалите. Грубият терен и все по-големите възвишения правеха придвижването уморително, но постепенно заякнах.

— Грант Елиът имаше право за слънцето — казах един ден на Седрик. Пътуването ни продължаваше вече от няколко дни. Бяхме направили почивка за обяд и седяхме сами в сянката.

— Какво каза той?

— Че е жестоко. — Вдигнах ръце да ги огледам. — Виж колко са загорели вече. Дори не мога да си представя как ли изглежда лицето ми.

— Прекрасно както винаги — каза Седрик. Разкъса парче пастърма и ми подаде половината.

— Дори не погледна.

— Не ми е и нужно. — Но все пак вдигна очи и огледа лицето ми. — Май ти излизат няколко лунички. Сладки са.

— Не казвай това на Тамзин — тя вечно се опитва да скрие своите. А баба ми щеше да припадне, ако можеше да ме види. — В началото бях говорила закачливо, но сърцето ми се сви, когато се сетих за баба. — Знаеш ли, когато разбрах, че ме търси, първо се разтревожих заради очевидните неприятности, които можех да си навлека. Но това, което истински ме тревожи сега в случилото се, е знанието, че тя все още търси. Не знае какво е станало с мен, но все още ме търси. Не се е отказала.

— Разбира се, че не е. Това не е присъщо на рода Уитмор. Тъ, искам да кажа, на семейство Бейли. Поне предполагам, че на рода Бейли не им е в кръвта да се предават.

Помислих си за бившата си камериерка:

— Ами, Ада в известен смисъл се предаде... или пък дали наистина беше така? Ако е в кравефермата, в която искаше да отиде, предполагам, че всичко е станало според желанията ѝ.

Седрик обгърна рамото ми с ръка и ме остави да се облегна на него:

— Щом се оженим и всичко е сигурно, можеш да изпратиш вест на баба си. Да ѝ съобщиш, че си добре.

Светлината на следобедното слънце блестеше надолу към нас през клоните на големия клен зад гърбовете ни. Ако не ми беше

толкова мъчно за баба, можех да мисля за тази обстановка като за идилична.

— Просто се надявам, че може да ми прости за...

— Ето къде сте вие двамата — изръмжа груб глас. Двамата вдигнахме поглед и видяхме Елайъс Картър, главният помощник на Уорън в Хадисън, да крачи отривисто към нас. — Групата си събира багажа и е почти готова да потегли отново. Трябваше да се сетя, че ще намеря вас двамата тук да вършите неморални неща.

— Например да обядваме ли? — попитах.

Елайъс ме фиксира с лукав поглед. По време на това пътуване много пъти беше давал ясно да се разбере, че не ни одобрява.

— Не се дръжте нагло с мен, госпожице Бейли. Не проумявам как губернаторът намери във великодушното си сърце сили, за да ви прости и да ви предложи този шанс. Аз нямаше да го сторя. Но пък той е велик човек. Аз не съм.

— Това определено е вярно — каза Седрик с напълно сериозно изражение.

Челото на Елайъс се набразди, когато явно осъзна, че неволно бе обидил сам себе си. Преди да успее да реагира, чухме как от посоката на главния лагер долетя писък. Без да погледне назад към нас, Елайъс хукна в посоката му. Последвахме го плътно.

Първото, което видях, беше, че групата не е била „почти готова да потегли отново“, както ни бе казал Елайъс. Навсякъде наоколо имаше признаци, че другите също тъкмо са обядвали. Сега обаче никой не се хранеше. Всички бяха на крака. Някои хора, особено онези с деца, се бяха втурнали към задния край на лагера с малките. Други — най-вече мъже — бавно се промъкваха към предния край. Досега не си бях дала сметка колко много оръжия имаше в този керван. Пушките и ножовете изобилстваха.

— Какво става? — попитах една жена.

— Икори — каза тя. — По-добре се скрийте при нас.

Със Седрик се спогледахме невярващо.

— В Денъм не са нахлували икори от почти две години — каза той. Изпъна ръка да ме спре, когато понечих да тръгна напред. — Не е нужно да се криеш, но вероятно не бива да се втурваме напред това, докато не разберем какво става.

— Просто искам да видя.

Седрик неохотно пое през тълпата с мен. Не беше човек, който би се опитал да ми казва какво мога или не мога да правя. Имах обаче чувството, че ако се появеше някакъв признак за опасност, щеше да ме метне през рамо и да ме отнесе, докато ритях и пищях.

Спряхме близо до края на една група от бъдещи златотърсачи, всичките — със свалени пушки. Това ни осигуряваше добра видимост надолу по прашната пътека през гората. Там Уорън и няколко други въоръжени мъже стояха пред двама конници, които отговаряха на всяко описание на икорите, което бях чела или чувала. Е, с изключение на онази част, че са кръвожадни демони.

Ако не се броят облеклото и косите им, тези двамата ми изглеждаха доста човешки на вид. Единият беше по-възрастен мъж, навярно в края на петдесетте, с рунтава червена брада и туника от зелен кариран плат. Беше едър като бик и въпреки възрастта му нещо ми подсказваше, че може да се защити срещу някой по-млад в схватка. Може би срещу дузина по-млади мъже. Ездачът до него не изглеждаше много по-възрастен от Седрик. Върху голата му, мускулеста гръд бяха изрисувани със синя боя от сърпица различни фигури. Вълнено наметало на същите зелени карета бе праметнато на едното му рамо и закопчано с месингова игла. Бяло руса коса, спускаща се свободно до раменете му, контрастиреше с кожата. Изглежда, че точно върху него Уорън бе съсредоточил вниманието си, докато говореше.

— И ви казах, нямате работа тук. Икорите не са добре дошли на земите на Денъм — или в които и да било цивилизовани осфридиански земи. Върнете се в териториите, които ви бяха отстъпени.

— С радост бих сторил това — отвърна русият мъж, — стига вашите хора да спрат да влизат незаконно в земите ни. — В начина, по който говореше, имаше две отличителни неща. Едното бе, че беше забележително спокоен предвид всички насочени към него пушки. Второ, осфридианският му беше почти съвършен.

— Никой не иска земите ви — каза Уорън, което ми се стори леко неточно предвид всичко, което Осфрид и другите страни отвъд морето бяха взели. — Всъщност чух слухове, че *ваши* хора нахлували в земите ни на север. Ако това е вярно, ще се сдобиете с истински посетители в земите си в лицето на нашите войници. Малко по-сериозно, отколкото тези измислици, за които не спирате да дърдорите.

— Опожарените села, които видях, не са измислици. Настояваме за отговори.

Уорън изсумтя подигравателно:

— Простете ми, ако не смятам наистина, че двамата можете да поставяте искания. Ние сме далеч по-многобройни от вас.

— Застреляйте ги! — провикна се някой от тълпата. — Застреляйте диваците!

Мъжът икори остана невъзмутим и дори за миг не отмести поглед от Уорън:

— Бях се надявал, че няма да имаме нужда от демонстрации на сила, за да започнем диалог относно закриянето на невинните. Бях помислил, че така постъпват цивилизованите мъже.

— Цивилизовани — подметна саркастично Елайъс. — Сякаш точно вие имате право да говорите за цивилизованост.

— Този цивилизован човек ще ви даде шанса да си тръгнете живи. — Думите на Уорън предполагаха великодушие, но тонът му беше неподправено леден. — Не много далече напред има път в северна посока, който пресича Денъм и води към западните територии. Сигурен съм, че го знаете. Сигурен съм, че точно него сте хванали, за да стигнете тук. Свийте обратно по него веднага и се върнете. Ако се придвижвате достатъчно бързо, до залез-слънце сигурно ще сте излезли от Денъм. Смятам да оставя група мъже да охраняват онази пресечна точка на пътеката и да я разузнаят на сутринта. Ако има някакъв признак, че все още сте в земите ни, ще умрете.

— Застреляйте ги за всеки случай! — изкрещя някой.

Мъжът икори промърмори нещо на спътника си. Брадатият се навъси и отговори на родния им език. Русият се обърна обратно към Уорън:

— Ще отидем да водим разговора си другаде. Благодаря, че ни отделихте от времето си.

Икорите се обърнаха кръгом, яхнали конете си, а аз затаих дъх, когато няколко мъже вдигнаха пушки и се прицелиха в гърбовете на икорите. Уорън също забеляза това и вдигна ръка да възпре стрелците. Конете на икорите бързо преминаха от раван в галоп и скоро се отдалечиха.

През остатъка от деня никой не можеше да говори за друго, освен за срещата с икорите. Мненията, разбираемо, бяха разнородни.

Мнозина смятаха, че е трябвало да ги застреляме. Според други, актът на състрадание от страна на Уорън само показваше какъв благороден дух има.

— Всичко беше блъф — каза един по-възрастен мъж на мен и Седрик на вечеря същата вечер. Замълча за миг, за да обърне глава и да се изплюе. — Уорън нямаше друг избор. Ако го беше убил, винаги имаше вероятност да подбуди нова война. Никой не знае колко докачливи са икорите напоследък. А цялата онази глупост за мъже, които да охраняват пътеката, е... ами, просто глупост. На икорите не им трябват пътища. Ако искат да се измъкнат тайно и да се скрият някъде в гората, могат да го направят.

Погледнах през главите на другите заселници — натам, където Уорън седеше в отсрещния край на лагера. Беше събрал по-голяма група почитатели от обикновено: всички до един го обсипваха с хвалебствия за умения му дипломатически акт. Самата аз бях смятала, че се е справил добре, докато не чух коментара на спътника ни.

— Икорите бяха много по-спокойни, отколкото очаквах — отбелязах. — Аз щях да съм много по-враждебна, ако ме бяха прогонили със сила от земята ми.

— На два пъти — напомни ни старият човек. — Не забравяйте героите, които най-напред ги изхвърлиха от Осфрид. Добрият крал Уилфрид. Сътингам. Бентли. Ротфорд.

Опитах се да не трепна, когато чух името на прародителя си. Заселването на Осфрид се беше състояло толкова отдавна, та понякога бе лесно да забравя, че диваците, с които Рупърт се беше сражавал там, бяха предци на онези, които бяха избягали през морето и си бяха създали нов живот в тези земи. Или поне се бяха опитали.

— Това място е толкова обширно — казах на Седрик по-късно. — Адория е сто пъти по-голяма от Осфрид. Не би ли трябвало този път да има достатъчно място за всички ни?

Той се вгледа в обкръжението ни. Нощта вече падаше, но още можехме да различим огромните дървета, докато протягаха клони към звездите.

— На алчните мястото никога не им стига. Не знам какво ще стане с икорите или с тази земя. Някога Осфрид също е бил толкова див, а сега има ясно определени граници и обособени райони. — Погледна отново надолу и плъзна ръка около мен. Долових уханието

на ветивера му, което ме успокои, че не цялата цивилизация е изгубена. — Едно нещо, което със сигурност знам, е, че са подсилили нощните постове. С теб ще трябва да се приберем по различни пътища тази нощ.

— Сигурен ли си? — Но още докато говорех, знаех, че е прав. Вече виждах как се събират патрулите. — Няма да спя и наполовина толкова добре.

— Аз всъщност ще спя по-добре — промърмори той.

— Не ти харесва да спиш до мен?

— Твърде много ми харесва да спя до теб. Прекарвам половината нощ, мислейки си за...

— Хей — обадох се предупредително. — Наблизо има деца.

Седрик ми отпрати престорено укорителен поглед:

— Това, което *се канех* да кажа, беше, че прекарвам половината нощ, мислейки си за времето, когато ще се оженим. А виж накъде се отклонява умът ти. Някой трябваше да те изпрати в училище за обноски.

— Технически погледнато, *ти* ме изпрати в училище за обноски. Значи няма кого да виниш, ако искаш да се държа различно.

Той ме притегли към себе си за целувка:

— И защо пък бих искал това?

Нямаше повече да спим сгушени през остатъка от пътуването. Това ми липсваше — и то болезнено — но постоянно си напомнях, че всичко беше просто поредната стъпка по пътеката към нашето бъдеще. Щяхме да издържим.

— С твоя младеж не сте се скарали, нали? — попита ме госпожа Маршъл един ден. Двете пътувахме в каруцата и се питах дали би трябвало да се тревожа, задето вече не забелязвах тракането.

— Защо смятате така?

Тя ми отпрати многозначителен поглед:

— Просто забелязах, че през последните няколко дни отново спиш край каруцата ни.

Усетих как ме облива руменина.

— Госпожо Маршъл, това не е... не е нищо такова. Нищо не е станало. Просто спяхме заедно. Искам да кажа, тоест наистина спяхме. После решихме, че е най-добре да спрем, след като постовете се увеличиха.

— Много разумно от ваша страна — каза тя. Не можах да преценя дали наистина ми вярваше.

— Говоря сериозно — настоях. — Държахме се благоприлично — ами, точно както е редно. И ще продължим да се държим така.

Усмивката ѝ беше мила въпреки един леко счупен зъб.

— Може би. Но вие сте много млади. А знам колко е буйна младата кръв. Докато си под моя покрив, ще се грижа да се държиш почтено и да се придържаш към добродетелите, диктувани от Урос. Но когато не си под покрива ми...

Не можех да я погледна в очите:

— Госпожо Маршъл, възнамеряваме да се държим изключително благоприлично, докато се оженим.

— Намеренията и действията рядко съвпадат. А в случай че нещо в намеренията ви се обърка, не искам да загазиш. — Подаде ми малка кесийка с остър мирис. — Това са листа от бодлива канела. Знаеш ли за какво се използват?

Преглътнах с усилие и почувствах как ме облива още по-гореща руменина.

— Да, м'дам. Учителките ни в Блу Спринг Манър — в Осфрид — ни казаха.

— Е, това е добре — каза тя. — Спасява и двете ни от смуцаващ разговор.

Не бях особено сигурна в това. При сегашното положение наистина не мислех, че е възможно да се почувствам по-унижена, отколкото се чувствах в момента. Опитах се да ѝ върна кесийката.

— Благодаря ви, но наистина не мисля, че ще ми трябват.

Тя отказа кесийката:

— Имам много. С тях се опазих да си остана само с шест деца. Ако те опазят да се сдобиеш с едно, преди да си готова, ще си струва.

Може би щях отново да се опитам да ѝ я върна, но тогава чух вик отнякъде по-надалече в кервана:

— Източният приток! Намираме се при източния приток!

Разнесоха се ликуващи възгласи, а аз погледнах обратно към госпожа Маршъл:

— Какво значи това?

— Означава, скъпа, че всеки момент ще влезем в Хадисън.

Ако не се броеше самият приток, не съществувахе осезаема разлика между Хадисън и далечните краища на Денъм. Пресякохме плитката вода и продължихме нататък. Безспорно, местността се бе изменила — не беше като онова, което оставихме в Кейп Триумф и покрайнините му. Растителността бе оредяла, а в далечината все по-ясно се различаваха върховете на ниска планинска верига. Прочутите златни мини се намираха в полите на онези планини. В низините бяха разположени по-зелени обработваеми земи като онези, набеязани от семейство Маршъл.

Бяхме пътували само малко повече от седмица, когато пристигнахме в Уайт Рок — така наречената столица на Хадисън. Групата ни бе изпълнена с вълнение и подновена енергия, докато влизахме в пределите на града. Ако го бях видяла непосредствено след Кейп Триумф, щях да бъда разочарована. Но след дни наред, в които виждах само дървета, той ми се стори толкова изискан и цивилизован, колкото и Осфро. В действителност градът все още се намирал в ранните етапи на устройването си, с прашни коловози вместо пътища, а търговията на поне половината магазини се осъществяваше в палатки. Както и в Кейп Триумф, по улиците вървеше разнородна смесица от хора, но в тази група нямаше елитни представители на заможната прослойка. Всички принадлежаха към грубата работническа класа.

На един хълм в далечината се виждаше доста голяма къща, почти толкова хубава, колкото Уистерия Холоу.

— Това е къщата на губернатора — каза Уорън, като се приближи, яхнал белия си кон. Слезе без усилие. — Където ще се настаня аз.

Думите увиснаха между нас за момент и за миг погледнах със завист към хубавата къща.

— Тамзин ще е доволна — казах накрая.

Той ми отпрати малка усмивка:

— Надявам се.

В Уайт Рок последва нов хаос. Това беше отправната точка за всички заселници. На някои вече им бяха определени участъци за търсене на злато и парцели за заселване. Оглеждаха карти и чертежи, опитвайки се да открият къде се намират земите им и колко време ще им отнеме да стигнат до тях. Други заселници бяха дошли тук на сляпо, водени от мечта. Те или се обръщаха към агентите на Уорън с искания за купуване или вземане под аренда на земя, или пък търсеха работа сред онези, които си бяха стъпили по-здраво на краката. Виждайки нови хора, жителите на Уайт Рок нямаха търпение да дойдат и да продадат стоките си.

— Довечера отивам в участъка си — каза ми Седрик по-късно. Беше разглеждал задълбочено една карта заедно с още няколко мъже. — Нашите са близо един до друг и ще отидем заедно.

— Иска ми се да можеш и аз да отида — казах.

— Видях къде живеят семейство Маршъл. Намира се само на два часа път с кон.

— Нормален кон или Лизи? — попитах.

— Лизи ще се справи прекрасно. Нека огледам участъка, а после ще те заведа. — Виждайки разочарованието ми, той докосна лицето ми и ме притегли към себе си. — Ще отсъствам само ден-два.

— Знам. Просто никак не ми се иска да се разделям отново с теб след всичко случило се.

— По-весело, не се разделяте задълго, влюбени гълъбчета — каза госпожа Маршъл, приближавайки се с едри крачки до нас. — А той е прав — относително наблизко сме. Ще стигнеш там съвсем скоро, макар че може и да не искаш, след като си седяла при нас. Един неразработен участък няма да изглежда и наполовина толкова удобен, колкото един добре уреден заселнически дом.

Господин Маршъл беше ходил до Хадисън много пъти, за да надзирава строежа на къща, преди да доведе съпругата и децата си. Исках да бъда със Седрик, но една тайна част от мен жадуваше да спи под истински покрив в истинско легло — особено след като от небето най-сетне заплашваше да рукне дъжд. Освен това се чудех какви бяха шансовете да се изкъпя. Под ноктите ми имаше толкова много мръсотия, че бялото вече не се виждаше.

Седрик и аз се разделихме с целувка и го гледах толкова дълго, колкото можах, докато се отдалечавах, седнала в каруцата на семейство Маршъл. Безразборно построеното градче се смаляваше все повече и повече и зърнах за последно Седрик, вдигнал ръка към мен, преди всичко да се изгуби в сенките на здрача. Когато стигнахме заселническата къща, вече съвсем беше паднала нощ. Едва различих къщата — хижа, построена от кръстосани дървени трупи. Отвън не изглеждаше много голяма.

Както се оказа, отвътре също не беше особено голяма. Имахме просторно общо помещение, предназначено да се използва за кажи-речи всичко, свързано с домакинството: готвене, хранене, шиене, развлечения и така нататък. Една миниатюрна спалня отстрани беше запазена за господин и госпожа Маршъл. Горе, в едно таванско помещение, с преграда бяха отделени две спални — една за момичетата и една за момчетата. Щях даделя голямо легло с трите момичета. Надявах се никое от тях да не рита насън.

Прекарахме остатъка от вечерта, като мъкнехме вътре запасите, преди да завали. Закътаното местоположение на Кейп Триумф го защитаваше от бури, но понякога те можеха да проникнат до Хадисън и да са ожесточени. По-голямата част от пътуването дотук беше въпрос на издръжливост и това бе първият ми досег с тежкия труд. Господин Маршъл и две от момчетата помогнаха да приберем добитъка в обора. Приключихме точно навреме и госпожа Маршъл ни сготви за вечеря просо и сушено месо в едно глинено гърне над огнището. Седнахме на една дълга пейка до масата, за да се храним. Не беше удобно, особено при моите болки в мускулите, но ни спаси от седенето на пръстения под.

— Няма да остане вечно така — каза госпожа Маршъл, като посочи надолу. — Не сме диваци. Скоро ще намерим слама да го покрием.

Когато дойде време за сън, измъкнах от леглото един паяк и изпитах надежда, че няма повече. Духнахме свещите и слушахме как дъждът тропа по покрива, докато лежахме сгущени заедно в голямото легло. Оказа се равномерен, бавен порой, а не яростна буря. Покривът не протече, така че поне това беше добре.

Лежейки там в тъмното, си спомних, че съм графиня по кръв, благородница от Осфрид. Безпокойството, което бях изпитвала в

първия ден на пътуването си към Хадисън, се надигна в мен и се опитах да мисля за думите на Седрик — че за мен трудността е просто в това да се приспособя към една ситуация, в която не се справям съвършено. Това ме утеши достатъчно, за да ми помогне да заспя, макар че бях принудена да се запитам как някой би могъл да се чувства напълно опитен в живота в хижа на ръба на цивилизацията.

* * *

Седрик не дойде на следващия ден, както бе обещал. Нито на последващия. Отначало се подразних от забавянето. Но когато дните взеха да се трупат, започнах да се тревожа. Семейство Маршъл ми казваха, че вероятно всичко е наред, но страхът ме разяждаше. Имах време в изобилие да си представям всякакви ужасни възможности, защото постоянно бях заета с тежки и банални задължения, които натоварваха повече тялото, отколкото ума ми. Уроците ми с децата щяха да започнат чак след като заселническият дом се устрои, и няхах нищо против да свърша своя дял от работата за семейство Маршъл. Но бях безнадеждно неподготвена.

Уменията, които бях усвоила като аристократка, бяха безполезни. А също и повечето уроци от Бляскавия двор. Никоя възможност за брак не беше завършвала със сценарий като този. Бяхме упражнявали изпълнението на задачи, които на някоя господарка на скромно домакинство — като например това на Никълъс Адълтън — можеше да се наложи да надзирава или дори да помага, ако другите слуги са заети. Но нищо не ме беше подготвило за задълженията, с които трябваше да се справям тук. Научих се да доя крави и да бия масло. Мелех грубо зърно на ситно брашно. Разкопавах земята, за да засявам семена за зеленчуци и билки. Готвех големи количества проста, засищаща храна, която не беше особено вкусна, но можеше да изхрани много хора. Приготвих сапун от луга — което бе може би най-неприятното от всичките ми задължения.

Нямаше планиране за партита. Нямаше танци. Нито украсени със захарни фигурки стъклени подноси. Нито музика в стаята за свирене. Нито пък стая за музика.

А ръцете ми бяха... ами, не същите като някога.

Когато Седрик най-сетне се появи, метях пръстения под на хижата — нещо, което ми се струваше напълно безсмислено. Имах чувството, че най-вече само размествам мръсотията. Бях на крак от изгрев-слънце и това беше само едно от множеството неприятни задължения, които бях изпълнила. Вдигнах глава да си избърша челото и стреснато видях Седрик да стои на прага, гледайки ме с удивено изражение. Пуснах метлата на пода и се хвърлих в прегръдките му, при което едва не го съборих. Той се подпря на рамката на вратата, а после ме притисна по-плътно към себе си. Опрях ръка на гърдите му, за да осъзная колко реален и осезаем беше.

— Не си мъртъв — прошепнах.

Той сподави смеха си:

— И на мен ми е приятно да те видя, скъпа.

Исках да подхвърля някаква шега, за да скрия истинските си чувства. Не исках да узнае колко се бях страхувала през тези последни няколко дни, че си бях представяла как му се случват ужасни неща, как се боях, че всички тези мечти, които бяхме градили, ще бъдат погубени. Но когато Седрик ме огледа и усмивката му помръкна, разбрах, че можеше да види всичко това в очите ми.

— Съжалявам — изрече меко.

— Седрик, къде беше? — Прегърнах го по-здрово и сега видях, че беше толкова мръсен и неспретнат, колкото и аз. — Толкова се тревожех.

— Знам, знам. Трябваше да ти пратя вест, но имаше толкова много за вършене. Повече, отколкото очаквах. Съвсем скоро ще видиш.

— Току-що свършихме със закуската, но на драго сърце ще ви предложа овесена каша — обади се госпожа Маршъл иззад гърба ми. Бях забравила, че е там. Тонът ѝ бе дружелюбен, но в него имаше остра нотка, която и двамата със Седрик разбрахме. Побързахме да се отдръпнем един от друг.

Въпросната овесена каша беше едно от най-безвкусните неща, които бях яла някога. В Блу Спринг Манър и Уистерия Холоу Седрик винаги бе придирчив и настояваше яйцата да са приготвени на очи, а питките с пълнеж — затоплени. Предположих, че ще откаже такава просто ядене, но за моя изненада той прие и изяде две купички. Когато свърши, поиска от семейство Маршъл позволение да ме заведе до участъка си.

— Знам, че тя сигурно има всевъзможни неща за вършене тук, но бих искал да ѝ покажа земята — каза той. — Ще я върна до вечеря.

— Разбира се — каза госпожа Маршъл. — И тогава можете да останете и да хапнете с нас.

Седрик изглеждаше неимоверно доволен от това.

Заради поредната дъждовна буря утринта беше хладна и аз си сложих велурените панталони и палтото, както и широкополата шапка. Направих го колкото от практичност, толкова и за да облека нещо чисто. Обикновено носех едни и същи работни дрехи всеки ден, а семейство Маршъл се къпеха само през уикендите.

— Определено изглеждаш като истинска жена от пограничните райони, готова да препусне и да опитоми пустошта — каза Седрик.

— Има логика, тъй като яздя по-добре от теб. — Приблжих се до Лизи. — Сигурен ли си, че може да носи и двама ни?

— Ти ми кажи, умела ездачке.

Потупах старата кобила по шията:

— Разбира се, че може. Само без усилено галопиране.

Напускането на Кейп Триумф все още беше твърде прясно преживяване за нас, та дори да помислим да яздим заедно един кон по време на първото си пътуване. Тук, на предела на цивилизацията, правилата бяха по-свободни. Обичаите се диктуваха от целесъобразността и ако щяхме да пътуваме по-бързо на кон, така да бъде. Той ми помогна да се кача отпред върху Лизи, а после скочи зад мен много по-грациозно, отколкото в други случаи, когато го бях наблюдавала, докато пътувахме.

Поехме по тясна, почти задушена от прораснали храсти пътека през гора от различни видове дървета. Утринното слънце стана по-топло и аз свих рамене и изхлузих палтото. Отношенията ни може и вече да не бяха забранени, но това не променяше електричеството, което се долавяше между нас. Тялото ми още тръпнеше оживено, осъзнавайки присъствието на неговото, и докато траеше двучасовото ни пътуване, си дадох сметка, че ръцете му никога не са оставали обвити около мен толкова дълго — ако не броим тайните ни нощни измъквания по пътя към Хадисън.

Теренът се издигаше бързо, но Лизи упорито продължаваше. Участъкът беше кацнал върху подножието на възвишение, наречено с мечтателното име Планината на сребърния гълъб. През него течеше

широка река, а гледката направо спираше дъха, разкривайки други планини, както и плодородните земи, от които току-що бяхме излезли. Бях толкова хипнотизирана от нея, че ми трябваше един миг да видя истински останалата част от участъка.

— Тук не трябваше ли да има къща? — попитах.

— Ето там — каза той, посочвайки към малко земно възвишение.

Последвах го и различих нещо, което погрешно бях сметнала за барака за провизии. Постройката беше доста наклонена и не ми беше ясно дали това бе умишлено, или не. Външните дъски бяха от най-различно дърво — някои стари и доста засегнати от атмосферните влияния, други — нови и жълти. Покривът изглеждаше стар, но здрав с изключение на един ъгъл, който бе покрит с насмолен брезент.

Седрик проследи погледа ми до него.

— Все още имам да поработя по това.

— А... работиш ли по останалото? — попитах тактично. Не исках да го обидя, но наистина бе трудно да се каже.

— Затова закъснях толкова. Когато пристигнах тук, това нещо едва се крепеше. В онази първа дъждовна нощ спях на земята, сгъшен под насмоления брезент. Ходих няколко пъти в града за нужните неща и направих сам много от поправките. Златотърсачът в съседния участък също ми помогна с някои. — Седрик огледа колибата. — Не исках да виждаш нея — или дори цялото това място — в такова състояние. Има толкова много работа за вършене. Но знаех, че повече не мога да стоя далече от теб.

Намерих ръката му и преплетох пръсти с неговите.

— Радвам се, че не го направи. И не можеш да се срамуваш от нищо от това, не и ако ще споделяме живота си.

Той повдигна ръката ми и я огледа внимателно. Кожата беше напукана и възпалена от лугата. Мръсотията беше навсякъде, особено под ноктите ми. Имаше дълга прорезна рана, която дори не помнех да съм получавала. Той пусна ръката ми и въздъхна.

— Хей, хайде сега. Недей да звучиш толкова унило — казах му. — Не е нещо, което няма да се оправи с овлажнител и малко сапун — истински сапун, не онова проклето нещо, което госпожа Маршъл приготвя. За нула време ще си стана пак същата красавица.

Той ме обърна с лице към себе си. Следобедното слънце го освети, възпламенявайки тъмнокестенявата му коса.

— Ти вече си се върнала към предишната си прекрасна същност. Може би дори по-прекрасна, отколкото когато най-напред те срещнах. Много мисля за онзи ден, знаеш ли. Спомням си всяка подробност. Помня онази рокля, която носеше — син сатен с розови пъпки по ръкавите. И къдриците, всички до една съвършено подредени. Никога не бях виждал създание като теб. Лейди Уитмор, графиня на Ротфорд. — Въздъхна отново. — А виж сега до какво те докарах. Ако не бях помрачил с присъствието си прага ти в онзи ден, къде ли щеше да бъдеш сега? Със сигурност не и в средата на нищото, чистейки някаква фермерска къща, докато отчаяно се надяваш, че твоят съпруг еретик може да събере достатъчно пари, за да откупи и двамата ви от задушавашите договори. Щеше да се омъжиш, облечена в коприна и облегната на ръката на някого, чието потекло е достойно да се мери с твоето. Все още не приличаш на никое друго създание, което съм виждал, и си първото нещо, за което се сецам, когато се събуждам всяка сутрин... но понякога, ами, просто не съм сигурен по-добър ли направих живота ти, или по-лош.

Огледах го внимателно. Подобно на мен, беше мръсен и неспретнат, работническите му дрехи нямаша нищо общо с брокатената жилетка и кехлибарената игла.

— Ти ми *спаси* живота — казах му. — И не ми трябва коприна. — Дръпнах го към себе си и се сляхме в целувка. Светът около мен беше златист. Бях стоплена от слънцето, от неговата прегръдка и от радостта, която се събираше в мен. Нямаше мръсотия или страх, или усложнения — само този съвършен миг с него. — Сега — казах. — Разведи ме из къщата си.

* * *

Къщата му се състоеше от една стая. Очукана, миниатюрна печка в ъгъла служеше както за отопление, така и за готвене, макар че той не разполагаше с кой знае каква храна. Имаше два стола и маса, широка горе-долу колкото рафт за книги. Леглото му представляваше натъпкан със слама дюшек на пода, който пък беше от отъпкана пръст точно като онзи на семейство Маршъл. Потропах с крак по него.

— Знам как да го премеа, ако имаш нужда от помощ.

Той поклати глава:

— Цялото това място се нуждае от помощ. Искаш ли да видиш останалата част от имота? Мога дори да ти покажа основните принципи на промиването на златоносен пясък. Не успях да постигна кой знае какво с него, докато работех по това място.

Поколебах се. Наистина исках да се впусна веднага в това и да започна да печеля парите, за да се издължа на Уорън. И запуснат или не, този участък и гледката, предлагана от него, бяха прекрасни. Не бих имала нещо против да ги разуча.

— Най-вече искам просто да се изкъпя — изтърсих, без да мисля. Когато той започна да се смее, опрях ръце на хълбоците си и се опитах да докарам оскърбено изражение. — Хей, някои от нас нямаха възможност да спят навън в дъжда. Явно в къщата на семейство Маршъл баните са само за съботните дни.

Закачливото изражение в очите му си струваше, за да видя как предишната, искрена усмивка се връща. Той улови отново ръката ми:

— Хайде, ела. Мисля, че това може да се уреди.

— Да не би в имота ти да има помещение с луксозна баня? — попитах с надежда.

Нямаше, но недалече от един завой на река Матиас се намираше малък вир — всъщност по-скоро езерце. Изглежда, че се охраняваше от подводен извор, което не бе изненадващо предвид факта как лъкатушеше и се разклоняваше реката. Около езерцето растяха няколко дървета, предлагащи известна сянка във все по-горещия ден.

— Знам, че не е на каквото си свикнала — каза извинително Седрик. — Но предвид обстоятелствата прецених... Чакай, какво правиш?

Това, което правех, беше, че си свалях дрехите. Не ме беше грижа, че не можех да видя дъното на вира. Не ме беше грижа, че нямах сапун. Не ме беше грижа дали дружелюбният златотърсач от съседния участък ще се приближи и ще види. И определено не ме беше грижа дали Седрик ще ме види.

Оставих дрехите си, струпани на купчина върху рядката трева, и нагазих в езерцето. Следобедът може и да бе топъл, но водата още беше прохладна и ми бе добре дошла след дни на мръсотия и пот. Не спрях, докато водата не стигна точно под раменете ми, а после потопих глава вътре в немощен опит да си измия косата. Когато се показах на

повърхността, отметнах оплетените и сплъстени кичури назад и се огледах наоколо. Седрик още стоеше на тревата с гръб към мен.

— Какво правиш? — попитах. — Идвай вътре.

— Аделейд! Ти си...

— ... с напълно почтени намерения, кълна се.

— Това да не е творческо определение на „почтени“? — Но се осмели да хвърли бърз поглед назад: изглежда, бе облекчен, че бях почти изцяло потопена във водата.

— Идвай вътре — подканих го пак. — И на теб ще ти се отрази добре едно къпане. Пък и не видях ли всичко това онзи ден в стаята за музика? Виж, даже ще се обърна. — Направих го и зачаках, докато чух пляска, когато той също влезе във водата.

— Знаеш ли — каза, — постоянно го споменавах, но аз всъщност не видях нищо в онзи ден. Бях обзет от такъв ужас, че на практика гледах къде ли не, само не и към теб.

Обърнах се и се ухилих, виждайки го само на шейсетина сантиметра от мен.

— А аз пък си мислех, че от месеци подхранвам въображението ти.

— О, имаше много храна за него, не се притеснявай. — Той също потопи глава, а после я подаде пак на повърхността, като жулеше косата си с ръце.

— За последното си къпане в Уистерия Холоу използвах лавандулов крем-сапун от Лорандия. Ако имах някаква представа с какво ще се сблъскам тук, щях да го отнеса тайно с мен.

— Непременно ще ти взема следващия път, когато съм в Уайт Рок — каза Седрик. — Май го продават между сергията с пастърмата и палатката за амуниции. — Направих движение към него, а той отстъпи назад. — Аделейд...

— Не можем ли да се целунем? Мисля, установихме, че не можеш да видиш нищо.

— Мога да почувствам много.

Пристъпих отново към него и този път той не се отдръпна.

— Мислех, че си смуглият, див бунтовник, който скланя девиците към неизказани актове в осветените от луната горички.

— Звучи като мен — съгласи се той. — Но само ако някоя от гореспоменатите девойки е моя съпруга.

Думите на Мира възкръснаха в паметта ми:

— Аланзанците наистина имат морални ценности.

— Разбира се. Някои имат. Други не. Така е, а и искам да поддържам почтена и... не знам... възвишена връзка с теб.

— И аз искам. — Отново се доближих. — Но освен това искам да те целуна сега.

Седрик поклати глава:

— Не улесняваш нещата. Но пък и никога не си го правила.

Наведе се и обгърна с длани лицето ми, целувайки ме вече без никакъв страх или колебание. Между нас имаше съвсем малко разстояние, за което знаех, че и двамата остро си даваме сметка и се мъчим да спазваме. Въпреки дръзките си думи се улових, че треперя. Вече не ми беше студено във водата. Изпитвах онова усещане, което ме обземаше винаги с него — че двамата стояхме на ръба на нещо като пропаст, вечно на косъм от някакъв драстичен изход. Знаех, че ако скъся разстоянието между нас и се сгуша в него, всичките му почтени и възвишени намерения щяха да рухнат — вероятно срутвайки се точно до благоприличните ми думи, че смятам да отида в брачното ложе като девица.

Но не затворихме това разстояние. Когато най-накрая успяхме да се откъснем един от друг, и двамата бяхме задъхани и обзети от болезнен копнеж, жадуващи за нещо, което не можехме да имаме.

Дълги, изпълнени с напрежение моменти увиснаха между нас, когато погледите ни се сключиха, и двамата се опитахме да се овладеем донякъде.

— Мисля — каза Седрик, като прибра кичур мокра коса зад ухото ми, — че е добре да се оженим възможно най-скоро.

— Съгласна съм. — Още бях замаяна, все още опиянена от хипнотизиращата му близост. Отстъпих няколко крачки назад просто за по-сигурно, а после посочих с жест около нас. — Но междуременно, ако нямаме нищо по-добро за правене... е, искаш ли да идем да преседем малко златоносен пясък и да забогатеем с един удар?

Както се оказа, не забогатяхме отведнъж в онзи ден. Нито на следващия.

А скоро дните вече преливаха един в друг, докато си създавахме рутина. Седрик ставаше по изгрев-слънце всяка сутрин, за да предприеме двучасовия преход до дома на семейство Маршъл. Водеше ме обратно до участъка си и му помагах до късния следобед. После следваше нова езда по обратния път, за да вечеряме със семейството. Седрик се връщаше в участъка си, а аз давах уроци на децата, докато си легнехме. Вече не ми беше трудно да заспивам.

Беше ми особено съвестно заради Седрик. Половината му ден минаваше да ме взима и прибира. Но казваше, че му харесва да съм наоколо, а много задачи се изпълняваха по-лесно от два чифта ръце. Всяко дребно нещо беше от помощ.

А и всъщност ние си имахме работа само с „дребни неща“. Пресяването на златоносен пясък не беше толкова трудно, щом веднъж схванах основите. На места реката беше широка и плитка и беше проста работа човек да изгази от нея и да седне на някой голям камък. Можех да промивам пясък по цял ден и накрая да се сдобия с шепи мънички, блещукащи късчета злато. Всъщност пращинки. С по една шепи на ден нямаше да изплатим онова, което дължахме на Уорън, със сигурност не и за месец.

— Натрупва се — каза ми Седрик към края на един ден.

Измерих с поглед грижливо пазения ни запас от златен прах:

— Ще стигне ли?

— Струва повече, отколкото си мислиш. Искам да кажа, сигурен съм, че в Осфро слугите ти са смятали и изхвърляли от къщата ти по толкова златен прах всеки ден. В истинския свят обаче това са много пари.

Парите всъщност бяха достатъчно, та Седрик да съобщи, че смятал да отиде в Уайт Рок и да ги похарчи за нещо, наречено „сито за промиване на пясък“.

— Възнамеряваш да похарчиш малкото, което имаме? — попитах. — Или използваш кредит? — Това щеше да е по-лошо. Не исках да задлъжняваме допълнително на Уорън.

Седрик поклати глава. Напоследък не се бръснеше много често и долната част на лицето му бе покрита с кестенява набола брада. Нямах нищо против, макар че така целувките ставаха леко бодливи.

— Имам достатъчно под формата на златото, което добихме досега, за да си набавя това, което ми е нужно.

— Всичката тази работа, хвърлена на вятъра. — Самата мисъл ме накара да се почувствам унила и уморена предвид факта колко много часове бях прекарала, застанала в реката. И двамата бяхме заякнали значително в последните две седмици. Имах мазоли по дланите, а когато най-сетне намерих огледало, бях открила, че както се опасявах, шапката почти не беше успяла да ме опази от слънцето.

— Ще си струва, за да си осигуря това, което ми трябва — каза Седрик. — Ситото за промиване стои в реката и по същество промива пясъка вместо нас. Можем да добием повече злато за по-малко време.

— Това е обещаващо — признах. — Но понякога имам чувството, че в този участък има само толкова злато, колкото да ни вдъхне лъжлива надежда, но не достатъчно, за да се издължим. И мисля, че Уорън е знаел това.

— Има съвсем реална възможност да е така. — Лицето на Седрик беше на път да помръкне, но после оптимизмът му бързо се върна. — Няма обаче да споменаваме нищо, докато не изчерпим всичките си варианти. Ако вярва, че ще се откажем при първия признак за проблем, чака го изненада.

Така че прекарах следващия ден, като помагах из заселническия имот. Задълженията, които трябваше да се вършат, никога нямаха край — нещо, за което доста си мислех. Ако със Седрик успеехме да се заселим в Уестхейвън, животът нямаше да е много различен, отколкото в Хадисън. Щяхме да живеем в пограничните райони със скромни удобства. Нямаше да има слуги, които да ни помагат. Когато пристигнах в Блу Спринг Манър, имах наивни разбирания за труда, който вършеха обикновените хора. Сега бързо добивах вещина във всякакви задачи, които си бях представяла.

Открих също и че цялото ми изискано образование не означаваше много за учениците ми. Това бяха деца, израснали без

каквото и да било училище, и бяха впрегнати отрано на работа. Нещата, които им преподавах, бяха елементарни: четене и проста аритметика. Това ми даваше ново разбиране за света и за многообразието от хора, които живееха в него.

Тези мисли занимаваха ума ми, когато Седрик дойде да ме вземе в деня след пътуването си до Уайт Рок. Забелязал унилото ми настроение, докато яздехме старата Лизи, той ме попита за причината.

— Тук е тежко, по-тежко, отколкото изобщо си представях — казах, опитвайки се да обясня. — Но невинаги имам нещо против. Започвам да обиквам тази земя. Харесва ми тишината. Просторът. И ми харесва как хората започнаха да се сдобиват с по-добро положение — и то не по начина, по който Бляскавият двор подобряваше нашето. Трудно е да го обясня, но осъзнавам, че „обикновените“ хора тук няма да бъдат обикновени завинаги. Сега всички се стремят просто към оцеляване, но един ден изкуствата и образованието биха могли да процъфтяват тук, както процъфтяваха в Осфро. И... за мен е вълнуващо да съм част от това.

Той се надвеси напред да ме целуне леко по врата:

— В Уестхейвън ще бъде още по-хубаво. Решителността, която показват тук, е страхотна, но тя е още по-прекрасна в съчетание със свободата на мисълта и вярванията, с която Уестхейвън ще разполага. Тук трябва да оцеляват умът и тялото. О. — Той се размърда зад мен и бръкна в джоба си. — Прибрах едно писмо за теб, докато бях в града.

Прочетох го, докато яздех. Беше от Тамзин:

Скъпа Аделейд,

Казват ми, че можеш да получаваши писма там, но не съм съвсем уверена. Надявам се това наистина да стигне до теб и да не го изяде някоя мечка.

Животът тук е прекрасен. Всяка вечер ходя на различно празненство. Има неколцина господа с потенциал, но все още държа на обещанието си пред Уорън. Положението му както във финансов план, така и от гледна точка на властта е точно това, което ми трябва. Освен това ще съм по-близо до теб! Сега, ако бих могла просто да го накарам да се влюби безнадеждно, безумно в

мен, всичко ще е свършено. Това, че ми каза да го чакам, е добър знак, но не бих отказала и на нещо повече.

Някои заселници от Грашонд още се мотаят наоколо, а ми се ще да си тръгнат. Омръзна ми да ги виждам. Единственото хубаво нещо в присъствието им тук е, че ми напомня колко е приятно отново да нося цветни дрехи.

Мира се държи много особено. Правеше ли така, докато ти беше тук? Особено последните два дни нещо с нея не е наред. Понякога е разсеяна, друг път — раздражителна. Тъй като винаги е била най-малко склонна към мрачни настроения от всички ни, можеш да си представиш колко странно е това.

Открих, че е получила само едно официално предложение. Ти знаеше ли? Предполагам, че на много мъже им харесва да танцуват с нея и да я заговарят, но само дотам. Предложението е от някакъв направо дивен плантатор. И наистина искам да кажа „дивен“. Поне на осемдесет е. Предполагам, че това би направило и мен раздражителна, но става дума за много почтено положение. Плантацията се намира на хубаво място, а тя ще има голям контрол над къщата, което според мен ще ѝ хареса. А след като е толкова стар, не мисля, че ще иска много от нея, ако се сещаш какво имам предвид.

Иска ми се да можех да пиша още, но така ще имам по-малко време да си фризирам косата за партито тази вечер. В къщата на някакъв корабен магнат е. Не е толкова добър улов като Уорън, но е солиден резервен вариант — просто за всеки случай.

Не знам как може да се откажеш от това, за да копаеш в пръстта по цял ден, но се надявам, че си щастлива и си добре.

С цялата ми обич,

Тамзин

Усмихнах се, докато сгъвах писмото. Почти чувах как Тамзин изрича всяка дума от него.

— Тя вечно пише писма — казах на Седрик. — Хубаво е най-накрая и аз да получа едно.

Денят вече започваше да става горещ, когато стигнахме до участъка, но това вече почти не ми правеше впечатление. Работех с навити до лактите ръкави и лека памучна пола панталон, която госпожа Маршъл ми беше помогнала да уشيا, тъй като велурената ми държеше прекалено топло тези дни. С голяма част от шиенето се бях справила сама и макар че бодовете ми още не бяха кой знае какво, бяха значително по-добри.

Резултатите също се подобриха, щом поставихме улеите. Един улей, или сито за промиване на златоносен пясък, представляваше широка кутия, през която водата можеше да тече, преминавайки през тънка мрежа, която задържаше тежките материали — в идеалния случай златото. Избрахме си няколко подходящи места по реката и разположихме ситата там, като гледахме в продължение на няколко минути, сякаш очаквахме в мрежата на ситото моментално да заседнат грамадни късове злато.

— Не е мигновено откриване на огромни количества злато — казах. — Но е по-бързо от промиването.

Седрик ми подаде легенчето за промиване на пясък:

— Което тепърва ни предстои.

Промивахме пясък в реката от два часа, когато чухме един глас да се провиква:

— Торн, тук ли си?

Вдигнахме погледи. Няколко ездаци цепеха напърно през участъка и махаха с ръце за поздрав. Седрик помахаше в отговор и започна да гази през водата към тях.

Последвах го плътно.

— Кой са тези?

— Аланзанци. Видях ги в града онзи ден. Току-що приключиха с уреждането на документите по един участък в далечния край на Хадисън — умишлено далечен. Познавам техен братовчед. Беше един от аланзанците, арестувани по време на Звездното пришествие, който по-късно успя да избяга. Чака ги в онзи участък и им казах да се отбият, когато потеглят натам.

Макар да бях свикнала с мисълта, че Седрик е аланзанец, все още не бях срещала наистина други такива. Тази група ми се струваше

съвсем обикновена, не много различна от клана Маршъл. Носеха груби, типични за работническата класа дрехи, и теглеха каруца, натоварена с припаси. Седрик ги представи като семейство Галвестън, състоящо се от двойка на средна възраст и четирите им деца. Най-големият им син беше женен и водеше с тях бременната си съпруга.

Не последваха непристойни ритуали или молитви. Семейство Галвестън бяха пътували същия ден и всички бяха признателни за почивката, особено по-малките деца, които хукнаха да си играят. Ние седнахме с възрастните и поделихме с тях водата си, главно разменяйки си новини. След няколко седмици в Хадисън със Седрик се чувствахме като ветерани и им предоставихме малкото вещина и познания, които имахме. По-възрастният господин Галвестън, на име Франсис, се оказа по-опитен, докато оглеждаше колибата.

— Защо не сте сложили нищо, за да запечатате този покрив? — попита той.

— Там има дърво. Лично заковах дъските. — Гордостта на Седрик от това постижение бе очевидна и не можах да сдържа усмивката си. Във въпросния ден бях там и той си беше ударил пръстите с чука най-малко дузина пъти.

— И ще протече и вътре ще рукне истински порой в мига, щом това място бъде връхлетяно от някоя от прочутите си бури. Трябва да намериш брезент, за да покриеш пролуките. Взехме последния от доставчика в града. Ще трябва да почакаш, докато пристигне следващата му доставка или да идеш обратно в Кейп Триумф.

— Не мисля, че ще ходим обратно там в скоро време — каза Седрик. — Ще трябва да рискувам с дъжда.

Франсис даде знак на по-големия си син и Седрик да го последват.

— Може да успеем да го позакърпим. Хайде да погледнем.

Така останах да седя с жените в тревата. Алис, снахата, се протегна и положи ръка върху издутия си корем.

— Не ти ли е удобно? — попитах. — Мога ли да ти донеса нещо?

— Не, благодаря. — Тя си размени многозначителна усмивка със свежърва си, Хенриета. — Когато гадаехме, за да открием моята карта на съдбата в началото на бременността, изтеглих Пазителя на розите.

Когато видяха неразбиращия ми поглед, Хенриета попита:

— Не си ли запозната с картата?

— Не съм запозната с никоя от картите — признах. Дадох си сметка, че говореха за деанзанските карти като тестето, което Ада имаше. Обикновените хора ги използваха за игри и гадаене. За аланзанците картите имаха по-свято значение и бяха свещени за Деанзиел, лунния ангел, който управляваше вътрешната мъдрост.

Намръщеното изражение на Алис се изглади, но объркването ѝ си остана.

— Когато Седрик те представи като своя годеница, просто приех...

— Че съм от аланзанците? — довърших.

И двете придобиха смутени изражения, а после Алис попита:

— Смяташ ли да приемеш аланзанската вяра, след като се ожениш?

— Нямах такива планове.

— Тогава защо ви е да си правите труда да събирате пари за Уестхейвън сега? — попита Хенриета. На семейство Галвестън също им се искаше да отидат там, но изчакваха, докато колонията се устрои по-добре и вече не беше нужно човек да плаща за писмено разрешение да се засели там. Надяваха се междуременно да спечелят пари под формата на злато.

— Заради Седрик. Искам да може да практикува безопасно религията си. Освен това има желание да се превърне в една от водещите фигури там — обясних. — Ако е един от основателите, това ще му помогне. — Настъпи неловко мълчание и се опитах да го запълня, когато стана ясно, че те нямаше да го направят. — И така. Какво означава Пазителят на розите?

За момент не мислех, че ще ми кажат.

— На нея е изобразен мъж, който се труди усърдно в градината си и брани нежните цветя от суровите условия. Накрая е възнаграден с прекрасни цветове — каза Хенриета.

Обърнах се към Алис:

— Значи за теб това символизира бременността. Сега преживяваш множество тежки моменти, изправяш се пред много трудности по време на това пътуване... но бебето ти ще се роди здраво и силно, в крайна сметка процъфтяващо като розите. Бих се надявала,

че посланието на картата ще важи и за благоденствието на цялото ти семейство в Хадисън.

Двете жени се втренчиха удивено в мен.

— Близко ли бях? — попитах.

— Да — каза Хенриета най-накрая. — Нещо такова. — Вдигна очи и погледна някъде отвъд мен. — Глен! Слизай оттам, преди да си счупиш врата.

Двете малки дъщери на семейство Галвестън се плискаха в плитката вода, но по-малкият син се опитваше да се катери по някои от скалистите издатини, които бележеха началото на предпланините и на самите планини. Нямаше да се изкатери много високо с голи ръце, но разбирах безпокойството й. Той явно не я чу.

— Ще отида да го доведа — казах. Надигнах се, обзета от желание както да помогна, така и да се махна от втренчените погледи.

Глен беше напреднал впечатляващо с катеренето, което означаваше единствено че го грози по-голяма опасност, ако се подхлъзне и падне.

— Глен — казах. — Майка ти те вика. Там горе е прекалено опасно.

Той даже не ме погледна.

— Само минутка. Почти успях да се добера до още един.

— Още един какво?

Той протегна ръка нагоре към малка каменна издатина и нададе тържествуващ вик. После заслиза надолу, дращейки като някакъв скален гущер. Отпред на гащеризона му имаше огромен джоб, пълен с едри камъни. Пъхна лъскавата си нова находка при останалите.

Повиках го с жест да тръгне обратно към семейството си:

— Това не е ли тежко за разнасяне?

— За колекцията ми е. Имам още десетки. Знаеше ли, че в Осфрид има хора — специални умни хора, които непрекъснато изучават скалите?

— Знам и още как. Наричат се геолози.

— Геолози. — Той изрече думата, сякаш я опитваше на вкус.

— Кралят им възлага да пътуват и да научават нови неща за скалите и минералите.

— Бих искал да правя това. Но казват, че щом се сдобием с достатъчно злато за ферма, ще трябва да помагам за поддържането й.

Потупах го по главата:

— Никога не приемай за даденост, че ще трябва да следваш съдбата, която някой друг е планирал за теб. А аз ще ти покажа още няколко хубави камъка.

Заведох го до засенченото езерце, където по-рано бях забелязала няколко малки пъстри камъчета. Глен беше омаян и аз го оставих със заниманието му, преценявайки, че не може да си навлече особени неприятности. Докато се приближавах към другите откъм задната страна на колибата, дочух Хенриета да говори със Седрик.

— ... не ми влиза в работата да се бъркам, но сигурен ли си, че това е най-добрата идея?

— Разбира се, че е — каза Седрик. — Обичам я.

— Това е прекрасно, но допускаш да бъдеш омаян от едно красиво лице. Измъкнете ли се от леглото, ще видиш истинските последици. Какво ще правите, когато се сдобиете с деца? Надявам се, че поне смяташ да я накараш да приеме твоята вяра.

— Никой не я принуждава да прави нищо. Колкото до децата... — Тук Седрик се поколеба. — Е, ще стигнем до обсъждането и на този въпрос.

— По-добре да го обсъдите сега — каза Франсис. — Това е сериозен въпрос. Ти си образован мъж с подготовка на бизнесмен — точно такъв, от какъвто аланзанците имат нужда, за да напреднат и да си създадат почтено положение за в бъдеще. Основаването на Уестхейвън е правилният начин за постигането на това. Но как ще изглежда, ако собствената ти съпруга не е приобщена към вярата?

— Ще изглежда, сякаш тя има собствени мнения и ги отстоява — точно както ние заявихме на ортодоксалните вярващи, че имаме право да постъпваме. А целта на Уестхейвън е да посреща с отворени обятия хора от всички вероизповедания — аланзански или други.

Семейство Галвестън не бяха убедени и Алис най-накрая завърши с думите:

— Е, в Уайт Рок има магистрат, който е един от нас. Добре е да се посъветваш с него, преди да направиш някоя глупост. Тя е заплаха за вярата ти и заплаха за нашия успех.

Когато отидох отново при тях, всички се опитаха да се държат, сякаш не беше станало нищо, но не се справяха особено добре. И

бездруго беше време да приключват с посещенията си и всички изпитахме леко облекчение.

— О, Глен — възкликна Хенриета, когато видя издутия му, пълен с камъни джоб. — Какво ти казах за тези скални късове?

— За колекцията ми са — заяви той. — Ще ставам кралски геолог.

— Какъв? Няма значение. Няма вечно да мъкнем камъни с нас. Остави ги тук.

Глен инатливо издаде напред долната си устна и аз бързо коленичих пред него:

— Много са, за да ги разнасяш. Защо не ги оставиш тук? Ще ги пазя, докато успееш да се върнеш за тях.

Той нямаше вид, сякаш идеята му харесва, но и не му се щеше да ядоса майка си. Така че камъните бяха оставени на купчинка до колибата и помахавме на семейство Галвестън за довиждане.

— Не го казвай — обади се Седрик веднага щом си отидоха. — Знаем, че дочу разговора, и просто трябва да забравиш за него.

— Доста е трудно да забравя, че ме наричат заплаха за теб. Или как чух, че женитбата ни ще бъде „някаква глупост“.

— Някоя религия не е истински просветена. Във всичките има тесногръди хора.

Погледнах го в очите:

— Какво *ще* правим, когато ни се родят деца?

— Ще се удивяваме на съвършенството им?

— Седрик! Приеми сериозно нещата поне веднъж.

Усмивката му посърна.

— Приемам ги. И колкото до децата, не знам. Ще ги научим на моите убеждения и... на това, в което вярваш... а аз всъщност още не зная какво е то. И могат сами да решат.

— Не мисля, че това ще се хареса на приятелите ти аланзанци. — Беше странно. Във връзката ни бе имало толкова много усложнения. Скандалът поради факта че тя изобщо съществуваше. Проблемите ни с парите. Опасността, която го обкръжаваше. Никога обаче не си бях представяла, че *аз ще* бъда усложнението в живота му. — Не минах през всичко това — не се отказах от толкова много неща — само за да станеш от леглото една сутрин и да осъзнаеш, че си допуснал грешка.

— В този сценарий единствената грешка би била, че преди всичко съм се измъкнал от леглото ти. — Хвана ръцете ми и ме притегли към себе си. — Съвсем сериозно, този проблем — различията във вярата ни — не е нещо, което ме заварва неподготвен. От мига, в който хлътнах по теб, знаех, че това ще се издига застрашително до нас. До нас. Не между нас. Ще се справим с него и ще го преодолеем точно както преодоляхме всичко друго.

Затворих очи за миг, а после въздъхнах:

— Просто ми се иска... просто ми се иска да нямаше толкова много неща, които постоянно да се налага да преодоляваме. Вероятно когато всичко свърши, просто ще се отегчим.

— Ние двамата? Никога.

Целунахме се и той ме притисна към стената на колибата. По някакъв начин спорът ме беше накарал да го желая още повече и когато усетих тялото му върху моето, из мен изведнъж се разля топлина. Едната му ръка се заплете в косата ми, а другата се заигра опасно с ръба на полата ми, запретвайки я нагоре по крака ми.

— Внимавай — казах, неспособна да се възпротивя. — Не мисля, че стената на тази колиба може да издържи на особен натиск.

Той се дръпна назад: дишането му бе забързано, а очите — изпълнени с гладен поглед, докато ме оглеждаха. Не гладни. Обезумели от глад.

— А сега кой не приема нещата сериозно?

— Хей, признание за силата и мъжеството ти е фактът, че изобщо бих помислила...

Изгубих нишката на онова, което казвах, когато проблясване на слънчева светлина привлече погледа ми. Бутнах Седрик настрана, обърквайки го още повече, и коленичих там, където бях видяла искрата. Беше в купчинката камъни на Глен. Прегледах ги и открих онзи, който блещукаше в златисто на слънцето. Вдигнах го да го покажа на Седрик.

— Истинско ли е? — попитах.

В Уайт Рок бяхме чували многобройни разкази за златотърсачи, подлъгали се по руда, наподобяваща злато. Седрик се наведе до мен и вдигна камъка. Беше съвсем дребно късче, но бе чисто злато.

— Истинско е — потвърди той. — Откъде се появи това?

— Бъдещият кралски геолог го намери при скалните издатини в началото на предпланините. Видях го да лъщи, но си помислих, че е някакъв кристал.

Отидохме до далечния край на участъка, срещу реката. Тук оскъдната растителност оредяваше още повече, докато скалистият терен завземаше пространството. Посочих към основата на въпросната оголена скала. Не беше планина, но въпреки това голямото скално образувание беше достатъчно високо, за да ме накара да изпитам безпокойство, когато си помислих колко високо беше стигнал Глен. А това дори не беше близо до върха.

Седрик се взря нагоре към скалата за един дълъг миг.

— Трябва да се срещнеш със съседа ми. Съли. Мил старец. Помогна ми да открия някои неща. В неговия участък има някои подобни скални образувания и той каза, че почти ги смлял на прах, докато търсел злато. Очевидно имало някакъв предишен изследовател на Хадисън, който открил големи златни залежи в подобни неща — масивни залежи. По-големи от всичко, добито чрез промиване на пясък от реката.

Проследих погледа му и оставих тези думи да попият в съзнанието ми.

— Как ще можеш да разбереш? Просто ще започнеш да подкопаваш скалата?

— Нещо такова. Виж, на върха има цепнатина. Ако я разкопая, може да се покаже нещо. Ако мога да се изкача там...

— Да се изкачиш там? — Взрях се в най-високия зъбер. — Доста е високо.

— Ще ми трябва екипировка, за да се изкача и да проверя. Хайде, Аделейд — добави той, виждайки лицето ми. — С подходящата екипировка е безопасно. А ако там вътре има златна жила, ще забогатеем.

— Откъде ще намериш тази екипировка?

Той вдигна камъчето:

— С това ще платя нещата, които са ми нужни за първоначалния оглед. Ако там има злато, разкопаването ще е много по-сериозно. Такова, което ще трябва да обсъдим с Уорън и Елайъс. Така или иначе, може да се наложи да говорим с тях. Колкото по-скоро успеем да се заемем с това, толкова по-добре.

Усмивката на лицето му бе сияйна, когато погледна отново към мен. Слънчевата светлина освети загорялото му лице и кестенявата му коса заприлича на разтопено злато. Приличаше на пламенен млад бог. Мръсен. Но въпреки всички съмнения, които изпитвах на този свят, вярвах в него.

— Аделейд — каза ми той. — Може би в крайна сметка ще се омъжиш, облечена в коприна.

Останах при семейство Маршъл на другия ден, докато Седрик отиде да купи екипировката за катерене. Беше ми трудно да скрия вълнението си, докато помагах с домакинските задължения, но още не можех да рискувам да разкрия картите си.

— Е, в добро настроение си — отбеляза госпожа Маршъл. — Нито веднъж не се оплака за лугата.

— Просто си мисля за други неща, това е всичко.

— Значи се възползваш от листата от бодлива канела, а? Единствено това би могло да ти докара такава широка усмивка.

— Дори не съм ги докоснала — казах. Тя очевидно не ми повярва.

Когато Седрик ме заведе до участъка си на следващия ден, едва изчаках, докато се отдалечим от имота на семейство Маршъл.

— Взе ли екипировката?

— Да и не. В магазина за припаси имаха само някои от нещата, които ми трябваха. А после се натъкнах на Елайъс Картър.

— Прекрасно. Още ли се усмихва?

— Не. Особено когато разбра за какво съм дошъл. Не му се вярва, че в скалите има златна жила, и казва, че само подбуждам неприятности. Ако там наистина има съществено количество, ще трябва да включим още работници, а в града има много мъже, които светкавично биха се възползвали от шанса за допълнителна работа.

Можех да си представя как Елайъс съобщава всичко това със снизходителния си тон.

— И какво? Няма да ти позволи да го направиш ли?

— Мога да огледам мястото, но той иска да го види лично — поне от разстояние. Би трябвало да отиде днес и да донесе екипировка за катерене от друг снабдител в града, чийто магазин беше затворен вчера. Естествено, даде ясно да се разбере, че това му причинява ужасно неудобство.

— Разбира се — въздъгнах. — А пък аз си мислех, че днес ще е хубав ден.

Наистина *беше* хубав ден. Работата вече до такава степен се беше превърнала в моя втора природа, че можех да я върша автоматично и да прекарвам много време, говорейки си със Седрик. Обсъждахме бъдещето, какво щяхме да правим в Уестхайвън, как щяхме да кръстим децата си с техните все още неопределени религиозни убеждения. Щастливото настроение се изпари, когато се зададе Елайъс, яхнал коня си, следван от няколко свои приятели.

— Няма бална рокля днес, а? — попита той. — Отдалече даже изобщо не бих помислил, че си жена.

— Носиш ли екипировката? — попита Седрик остро.

Елайъс кимна на един от хората си, който хвърли долу купчина въжета и клинове.

— Златото, което остави, не покри напълно цената. Ще я добавим към сметката ти.

Седрик успя да се усмихне вдървено:

— Разбира се.

Елайъс направи нетърпелив жест:

— Е, тогава да видим това състояние, което мислиш, че си намерил. Нямам цял ден.

Отидохме до далечния край на участъка, срещу реката. Тук оскъдната растителност оредяваше още повече, докато скалистият терен завземаше пространството. Седрик посочи към основата на въпросната оголена скала. Не беше планински връх, но въпреки това беше достатъчно високо, за да ме накара да изпитам безпокойство. Назъбената, неравна повърхност беше също толкова смуцаваща.

— Съли твърди, че точно това е имал Дейвис Мичъл в участъка си, когато направил големия си удар — каза Седрик.

Елайъс вдигна поглед с присвити очи:

— Съли? Имаш предвид Джордж Съливан? Не бих го смятал точно за специалист. Тук е вече от година, без да му излезе късметът.

— Но е познавал Дейвис Мичъл — изтъкна Седрик. — И е виждал участъка му.

Дейвис Мичъл беше легендарна фигура в Хадисън. Беше натрупал огромно състояние в злато и накрая се бе върнал в Осфро да

живее от спечеленото. Ако имаше дори далечен шанс този участък да даде същия добив, той трябваше да бъде проучен.

— И — добави Седрик — това е периферията на моя имот. Ако тук има злато...

— Имотът на господин Дойл — поправи го Елайъс. — Ти само го разработваш.

Седрик не се смути.

— Ако тук има злато, то вероятно е част от жила, която се простира нагоре през онези предпланини и навлиза в този отрязък от планината. За тях няма договори за наемане, нали? Господин Дойл може да наеме работници пряко и няма да му се налага да дели с някого, който държи правата над участъка.

— Няма край неприятностите с разработването на мините в тези планини — промърмори Елайъс. Но забелязах проблясването в очите му, докато обмисляше възможността. — Чудесно. Яхвай тоя звяр и виж какво има там горе. Незабавно ми съобщи какво си намерил. Ако там има нещо, което си струва, господин Дойл ще помогне да организираме истинско минно разкопаване, когато се върне от Кейп Триумф. И не започвай да разпространяваш слухове, докато не си напълно сигурен какво има там.

— Разбира се — каза Седрик, отново запазвайки вежлив тон въпреки престорената любезност на Елайъс.

Между всички се възцари неловко мълчание, а после Елайъс каза:

— Е, няма ли да ни поканите в дома си да се освежим? Дойдохме чак дотук да ви помогнем.

Трепнах, спомняйки си, че Седрик бе сложил аланзански ромб на стената.

— Вътре е толкова тясно — казах. — Почти няма място между леглото и печката. Ще отида да ви донеса нещо и можете да му се наслаждавате тук в този прекрасен ден.

Елайъс ме изгледа подозрително:

— Колко мило от ваша страна. И какъв късмет, че сте така добре запозната с колибата и леглото в нея.

Усмихнах се сладко:

— Веднага се връщам.

Отдалечих се спокойно като някоя благовъзпитана и покорна млада дама, която обслужва мъжете. Щом влязох в колибата на Седрик, припряно затворих вратата и затършувах трескаво. Смъкнах ромба и го натиках в един сандък, който Седрик беше донесъл от Кейп Триумф. Вътре имаше тесте деанзански карти, макар че те поне бяха на дъното на сандъка. Увих ги в една риза, за да са по-трудни за намиране, и прецених, че къщата е безопасна, ако някой влезе.

Не можехме да предложим кой знае какво за освежаване, както Елайъс без съмнение знаеше. Това беше тактически ход за демонстрация на надмощие. Бях видяла манерки, натоварени на конете им, а той и хората му вероятно имаха провизии, далеч по-добри от всичко, което ние можехме да скалпим. Печката на Седрик беше трудно използвана в най-добрия случай и именно затова храната на госпожа Маршъл винаги му се струваше толкова вкусна. Увих малко царевичен хляб, който тя беше дала на Седрик, и го изнесох навън заедно с няколко чаши и кана с вода. Водата беше извадена от хубав кладенец на територията на участъка, но при такова време отдавна се беше стоплила.

Въпреки това я поднесох с цялото изящество и вежливост, вътълпено ни от уроците за „добрата домакиня“ в Бляскавия двор. Дори си спечелих едно троснато „благодаря“ от един от иначе мълчаливите хора на Елайъс. Едно кратко споглеждане със Седрик му каза всичко, което трябваше да знае. Не беше особено вероятно Елайъс да претърси колибата, но нямаше да има нищо очевидно, което да сочи към аланзанците.

— Изобщо не биваше да изваждаш онзи ромб — казах на Седрик, щом посетителите ни си отидоха. — Това е толкова опасно, колкото и явните ритуали.

Той отметна кичур потна коса от лицето си и кимна:

— Права си.

— Да не би току-що да се съгласи с мен?

— През цялото време се съгласявам с теб. Ти си прозорлива и интелигентна жена. По-умна от мен.

И двамата вдигнахме поглед към каменистата издатина:

— Кога ще се качиш? — попитах.

Той се наведе и започна да преглежда въжетата и другата екипировка, която Елайъс беше донесъл.

— Веднага.

— Какво, още сега? Най-горещата част от деня е!

— Напоследък *винаги* е горещо. — Той отдели две въжета и няколко куки. — Не мога да чакам да се извие някоя от онези силни бури, за които постоянно разправя старият Съли.

Опитах се да измисля някакво друго оправдание, за да отложа изкачването му, но нямаше такова. Пък и времето и липсата на пари вечно ни притискаха.

— Знаеш ли изобщо как да си служиш с нещо от това? — попитах.

Той затегна около тялото си един кожен ремък:

— Нима се съмняваш в мен?

— Просто съм те виждала как яздиш кон, това е всичко.

— Няма нужда да се тревожиш. Проучих го. Говорих много със Съли и снабдителите в града. Съвсем просто е.

Бях скептична, но не можех да отрека, че ми се стори доста умел, докато закачваше различните въжета и колчета. Подадох му един пикел и го целунах по бузата:

— Пази се. Гледай да не ме оставиш вдовица, преди да се оженим.

Вместо отговор той се ухили и започна да се катери. Не разбирах много от такива неща и бях впечатлена как можеше да забива в скалата колчета и куки, за да си създава опора за катерене. Назъбената повърхност, за която се безпокоях толкова много, всъщност му помагаше при изкачването, тъй като осигуряваше допълнителна движеща сила.

— Може в крайна сметка да се окажеш добър в това — подвикнах нагоре към него.

— Казах ти, че няма нужда да се тревожиш.

В небето се бяха появили няколко облака. Още се потях от влагата, но сега поне ми беше по-хладно, докато чаках. Изкачването всъщност не отне чак толкова дълго време, но аз го наблюдавах със стиснати юмруци, давайки си сметка за отминаването на всяка секунда, докато той най-сетне се метна върху широката скална издатина на върха. Помаха надолу към мен, а аз издишах с облекчение. Той откачи пикела си от ремъка и пристъпи вътре в цепнатината. Когато го изгубих от поглед, се напрегнах отново особено след като не

знаех колко време щеше да отнеме тази част. Съмнявах се, че просто ще се натъкне на стена от злато. И колко дълбоко се спускаше този отвор? Дали влизаше в някоя пещера, която щеше да го изложи на опасност от скално свлачище?

Мина половин час, преди той най-сетне да се покаже.

— Е? — изкрещях.

— Дръж — беше целият му отговор. Метна нещо долу. Размахът му беше широк и предметът се приземи на няколко фута зад мен. Забързах назад, оглеждайки земята. Проблясване в слънчевата светлина привлече погледа ми и слисана, вдигнах към самородно злато с големината на череша. Пет пъти по-голям от камъчето на Глен. Повече злато, отколкото за цял ден, в който двамата заедно промивахме златоносен пясък. Изтичах обратно до основата на зъбера.

— Цели купчини злато ли има наоколо?

Той сви длан около устата си, за да мога да го чуя по-добре:

— Не, но не се наложи да копая чак толкова много, за да го изровя. Мисля, че оттук минава огромна златна жила. Сигурен съм, че за да се справят както трябва, ще са им необходими още хора и няколко инженери. Но тук има повече от достатъчно да изплатиш договора си.

— А това „още“ ще стигне ли и за дела ти в Уестхейвън?

— Определено.

— Тогава слез тук, за да мога да те целуна. — От възмущение сърцето ми бумтеше като барабан. Без дори да използваме помощници, почти със сигурност можехме да добием каквото ни трябваше за относително кратко време. Ако жилата бъдеше напълно разкопана както трябва, Седрик щеше да има права върху всичко, извадено оттам, без заплащането, което дължеше на Уорън като на собственик. Не само щеше да ни стигне за Уестхейвън, но и да гарантира, че не се налага да се нанесем в поредната колиба. Може би можех да живея от любов, но това не означаваше, че не исках и да живея със солиден покрив над главата си.

Слизането на Седрик изискваше някои различни маневри. На теория беше по-просто. Той заби едно въже в камъка, а после се метна долу, вкопчвайки се във въжето с ръце в ръкавици, докато се спускаше по каменния склон. Не беше толкова трудоемко, колкото изкачването, но постоянно си давах сметка, че много неща зависят от силата, с която се държи. Ремъкът също беше прикрепен към въжето, подсигурирайки

го допълнително. И въпреки привидно напереното му държание виждах, че се придвижва много предпазливо.

Именно затова беше толкова удивително, когато той се подхлъзна, внезапно смъквайки се надолу, без нито ръцете му, нито ремъкът да държат въжето. Изпищях, когато през ума ми се мярна кратко, ужасяващо видение как той рухва на земята. Размаха ръце, опитвайки се да намери за какво да се хване, а после някак удивително успя да се спре върху един скален къс, стърчащ на около две трети от пътя надолу. Беше тясна хоризонтална издатина, която бе голяма колкото да успее да опре стъпалата си на нея, ако ги обърне навън в различни посоки. Останалата част от тялото му се бе вкопчила в лицевата страна на зъбера с разперени ръце и крака.

— Добре ли си? — изкрещях.

— Вземи Лизи и доведи Съли — извика той в отговор. — Вероятно можеш да се върнеш след час.

— Да не си луд? Няма да те оставя там горе за цял час! — Дори сега изглеждаше, сякаш едва успява да се задържи. Не знаех дали ще издържи дори пет минути.

— Аделейд...

— Тихо. По-умна съм от теб, забрави ли?

Тонът ми беше рязък, но това бе само за да прикрия страха си. Седрик бе изпаднал доста надолу от въжето, на което се крепеше; сега то беше прекалено нависоко. Беше поставил друго въже по-ниско, точно преди мястото, където се спускаше, но вече не можеше да стигне до него. В краката ми имаше няколко допълнителни части от екипировка, повечето от които, изглежда, не бяха от полза — с няколко изключения.

Онова последно въже, което беше опънал, беше точно толкова високо, че да не мога да го стигна. Взех две остри метални колчета и се опитах да ги забия в скалата. За моя изненада имах достатъчно сила да ги забия и да ги закрепя здраво. По-големият проблем беше да се издърпам нагоре. Мускулите в горната част на тялото ми просто не бяха способни да се справят с лекота. Затова го направих трудно. Отново и отново си повтарях, че трябва да се изкача само няколко стъпки. Казвах си, че не е проблем. Най-важното, мислех си, че от това зависи животът на Седрик.

— Не прави нищо опасно — каза Седрик.

— Ти дори не ме виждаш — извиках в отговор.

— Да, но те познавам.

Макар всяко мускулче в тялото ми да протестираше, с помощта на колчетата успях да издрапам достатъчно нагоре, за да стигна до въжето. Сграбчих го и с изненада открих, че беше по-трудно да се държа за него, отколкото за колчетата. Ръцете ми незабавно започнаха да се хлъзгат и аз изскимтях от болка, когато въжето се вряза в кожата ми. Използвайки всяко късче решителност, която можах да събера, успях да възпра спускането си и да се задържа за въжето, накланяйки тялото си под ъгъл, така че се закрепих с крака на скалата.

Обмислях следващия си ход, когато лек вятър духна тънки кичури коса в лицето ми. Трябваше да прехвърля въжето на Седрик. Ако успееше да го достигне, можеше да се спусне долу благополучно. Повдигнах крака и отскочих настрана, опитвайки се да се метна върху въжето. Придвижих се съвсем малко и скоро осъзнах проблема. Толкова ниско върху въжето тежестта ми не беше достатъчна да го придвижи на значително разстояние. Трябваше да се изкача нагоре.

Отново всичките ми мускули се напрягнаха до краен предел, когато повдигнах едната си ръка над другата. Цял живот в Осфро бях виждала работници да се катерят по въжета. Не бях имала представа колко трудна работа е това. Не помагаше много и фактът, че ръцете ми бяха ожулени. Когато си мислех, че съм достатъчно високо, за да прехвърля по-успешно себе си и въжето, казах на Седрик:

— Въжето ще се покаже от дясната ти страна. Хвани се за него, когато можеш.

После отново се метнах настрана и както се надявах, придвижих въжето значително по-близо до Седрик. Но все пак недостатъчно. С още едно неумело мятане се доближих дотолкова, че да може той да се улови.

— Виждам го — каза той. — Мисля, че мога да се справя.

Надърнах нагоре и затаих дъх, докато го гледах как се промъква със ситни стъпки по онази миниатюрна издатина. Докато го правеше, няколко едри камъка се плъзнаха долу и се надявах, че въжето ще го удържи. Протегна ръка и хвана здраво въжето — но сега трябваше да прехвърли останалата част от тялото си. С нещо, което звучеше като прошепната молитва, той скочи от издатината, посягайки напосоки

към въжето с другата си ръка. В ума ми отново изникна онова ужасно видение как пада, но той успя да стъпи и да хване с две ръце въжето.

Внезапната промяна в тежестта върху въжето ме накара да изгубя опора под краката си и двамата се залюляхме силно за няколко мига. Подхлъзнах се отново, разранявайки ръцете си още повече, но успях да се задържа и накрая отново да опра крака на скалата. Почувствах как над мен Седрик прави същото. Преди да успеем да изпитаме някаква утеха от тази моментна сигурност, почувствах как цялото въже се измества и ме смъква рязко надолу. Осъзнах какво става, преди Седрик да проговори.

— Куката на това въже не е била закрепена достатъчно здраво, за да удържи и двама ни.

В един миг разбрах какво трябваше да направя. Трябваше да се смъкна от въжето. Започнах да се спускам надолу по него, което беше малко по-лесно, отколкото изкачването, но все пак изискваше голямо внимание. Нямах да загина, ако паднех на земята от такава височина, но вероятно щеше да боли. Ако Седрик паднеше от височината, на която се намираше, щеше да е много по-лошо.

Без колебание пуснах въжето и скочих на земята. Бях се страхувала, че ще си счупя крака или глезена, но успях да се приземя така, че в земята се удари първо хълбокът ми. Беше раздрусващо приземяване, от което зъбите ми затракаха, но си помислих, че в най-лошия случай утре щях да имам на този хълбок само сериозна синина. Освободено от тежестта ми, въжето удържа, докато Седрик бързо се спускаше. Направи същия скок като мен, а понеже се беше намирал по-високо, трябваше да измине по-малко разстояние.

— Добре ли си? — попита, помагайки ми да се изправя.

— Така мисля. — Но докато говорех, погледнах ръцете си и трепнах при вида на гледката. Разкъсана кожа и кръв. В трескавия си опит да сляза не им бях обръщала внимание, но сега болката ме връхлетя с пълна сила.

Седрик улови нежно ръцете ми. Видях, че и той имаше дребни порязвания и охлузвания.

— О, Аделейд. Не биваше да правиш това.

— И да те оставя там горе? Няма начин. Какво стана? Изглеждаше, че се справяш толкова добре.

— И аз така мислех — каза той, докато ме повеждаше. Облаците се увеличаваха и ставаха по-тъмни, което ми се стори подобаващо предвид обрата, който бе приел денят. Когато стигнахме колибата, той ми помогна да измия ръцете си и да ги увия в чисти парчета плат. — Госпожа Маршъл сигурно ще ти намери някакъв мехлем. Сега ще те заведе обратно. — Започна да откопчава ремъците и понечи да ги метне настрана.

— Чакай, дай да погледна — казах и посегнах към ремъка. Седрик може и да беше новак в много от тези задачи, свързани с живота по границата, но знаех, че не е проявил небрежност с ремъците на екипировката, нито е пренебрегнал напътствията, които му бяха дали. Тази злополука не беше по негова вина. Преобърнах ремъците и огледах всяка част с чувство на ужас в стомаха, което се усили, когато открих онова, от което се бях опасявала. Посочих малка метална халка:

— Погледни.

Беше една от две халки, през които бе минавало въжето, за да го обвие, така че да го държи подсигурен и в същото време все пак да му позволява да се движи. Халките бяха направени от единично тънко парче метал, огънато така, че краищата му се събираха и затваряха кръга. Краищата на едната халка бяха споени здраво и между тях нямаше разстояние. Но онази, която посочих, имаше огънати краища, които сякаш бяха толкова разтеглени, че се разделяха и отпускаха въжето.

Седрик се приведе напред:

— Изглежда, сякаш краищата изобщо не са били прикрепени както трябва... или са били раздалечени със сила.

И двамата седяхме мълчаливо там, докато онези думи увиснаха между нас.

— Може да е било злополука — казах най-накрая. — Но ако не е било... защо? В техен най-добър интерес е да знаят какво има там. Богатството на Уорън също е заложено на карта.

— Той е извън града — напомни ми Седрик. — Може би всичко това е било работа на Елайъс. Той е дребна душица. Мога да си представя, че е отмъстителен. И никога не ни е харесвал.

— Но всичко това са предположения — казах. — Може би е било злополука.

— Правилно. Може би е било злополука.

Но знаех, че никой от нас не вярваше това. *Имайте си доверие помежду си*, беше казала Айана. *Но на никой друг.*

Извадих късчето самородно злато, което бях прибрала в един джоб, преди да започна да се катеря. Проблясването му бе хипнотично.

— Не мисля, че е добре да чакаме Уорън да се върне, за да изкопаем онова злато.

— Съгласен — каза Седрик. — Утре поемаме нещата в собствените си ръце.

Докато яздехме обратно към дома на семейство Маршъл онази вечер, правехме планове. На около две трети от пътя се натъкнахме на господин Маршъл, който идваше към нас. Към този момент небето имаше противен зеленикавосив цвят, белязан от проблясващи мълнии, подскачащи от време на време между облаците. Вятърът се надигаше и затихваше като нечий дъх, сякаш светът очакваше да се случи нещо голямо.

— Идвах да ви взема, ако не сте тръгнали вече — каза господин Маршъл. — Хайде — побързайте. Тази ще бъде силна.

Дъждът току-що бе завалял, когато стигнахме хижата. Господин Маршъл настоява Седрик да остане да пренощува и прибра Лизи в обора с другите неспокойни животни.

— Не знаете какви са тези бури. Видях няколко, когато най-напред дойдох да проуча това място. Задават се откъм далечния край на океана, големи свирепи чудовища, които набират мощ постоянно, с ветрове, които могат да сринат цели къщи със земята. По-близо до водата са по-лоши, но пак ще ни застигне отчасти и тук във вътрешността на сушата, преди силата ѝ да отслабне.

Незабавно се сетих за приятелките си в Уистерия Холоу:

— Ще удари ли Кейп Триумф? Точно на водата е.

— Зависи от коя посока идва. Много пъти крайбрежието ги предпазва. Ако все пак удари — не се безпокойте. Те знаят какво да правят.

Отначало на Седрик не му се искаше да остане, но когато дъждът се превърна в плътна пелена от вода, а вятърът виеше около нас, най-сетне склони:

— Нали искаше буря — каза ми, докато вечеряхме. Всички бяха напрегнати, бурята навън ставаше все по-яростна. От време на време малката хижа от дървени трупи се разтърсваше от някой особено силен порив на вятъра.

Когато си легнахме, не можах да заспя. Малките момичета около мен бяха уплашени и им говорех успокояващи неща, които всъщност не вярвах, като например че бурята е почти свършила и колибата ще издържи. Най-сетне те се унесоха, но аз все така не успявах, и се измъкнах от леглото. Долу открих, че не съм единствената будна. Седрик седеше на пейката до кухненската маса, докато господин Маршъл крачеше неспокойно наоколо. Хвърли поглед към мен, но не ме упрекна.

— Стой далече от прозорците — беше всичко, което каза, преди да подемe отново бдението си.

Седнах до Седрик и преплетох пръсти с неговите.

— Домът ти няма да оцелее. Трябваше да вземеш онзи насмолен брезент.

— Не мисля, че един насмолен брезент би могъл да спре това. Но ще се справим, стига вятърът да не отвее златото.

Зарях поглед, докато бурята бушуваше, и почувствах как ме обземат стари спомени.

— Точно като на кораба е.

— Не. — Той стисна ръката ми. — Тук си на сигурно място. Приятелките ти са в безопасност.

Кимнах, но ми беше трудно да се отърся от това безпокойство. Спомних си онова чувство как бурята ни подмяташе в морето, а стомахът ми се бунтуваше, докато светът се преобръщаше. А нататък по тъмната вода *Сивата чайка* се мяташе насам-натам...

Бурята най-после утихна, но не й се доверявах.

— Окоето — потвърди господин Маршъл. — Отминала е едва половината.

Наистина затишието свърши и бурята поднови яростта си. Отново се напрегнах. Седрик седна на пода (сега покрит със слама) и опря гръб на стената от дървени трупи. Направи ми знак да отида долу и аз седнах между изпънатите му крака, облегната на гърдите му. Господин Маршъл хвърли поглед към нас, но не ми се стори особено заинтересован дори когато Седрик обвини ръка около талията ми.

Седрик приглади косата ми назад.

— Почини си. Утре ни предстои голям ден.

Особено мощен порив на вятъра връхлетя върху хижата и разтнесе стените. Трепнах и Седрик отново ме прегърна.

— Корабът — казах. — Просто не мога да спра да мисля за него. И знаеш ли още какво? Непрекъснато си представям как Тамзин си мисли за кораба. Знам, че звучи странно. Но ако нещо от това достига и при тях в Кейп Триумф, тя сигурно е ужасно изплашена.

— Тя е в по-добре построена къща от тази. И е заедно с Мира. Мира със сигурност може да се пребори с природните стихии.

— Мира е природна стихия.

По някакъв начин след известно време вилнеещият вятър и дъждът удивително затихнаха до фонов шум. Спрях да подскачам при всеки силен звук и задряхах, облегната на Седрик. Събудих се от докосването му, докато внимателно ми помагаше да се изправя.

— Най-лошото отмина. Утихва. Да си вървим в истинските легла. — Потушавайки собствената си прозявка, той ме поведе нагоре към стаята на момичетата. Покатерих се в леглото при тях и заспах още преди Седрик да затвори вратата.

Когато настъпи утрото, синьото небе и ярката слънчева светлина биха накарали всеки да повярва, че бурята е била сън. Повнимателният оглед показва друго. Дървета и клони бяха изпадали из целия имот, но не бяха ударили постройките. Усърдният труд на господин Маршъл по колибата се бе отплатил, макар че покривът на обора бе понесъл известни щети, както и оградата около нивите му. Той и семейството му незабавно се заловиха да оправят нещата, а ние със Седрик потеглихме към Уайт Рок.

Там открихме многобройни поражения от бурята. По-набързо построените магазини и домове не я бяха понесли добре, макар че повечето от собствениците им бяха успели да се подслонят при съседите, чиито постройки бяха по-здрави. Сега обитателите се трудеха редом един до друг, за да построят отново събореното, сплотявайки се по начин, който пробуди у мен онова чувство за обещанието, съдържащо се в тези нови предели.

Тъй като всички бяха толкова заети, моментът беше труден за наемане на работници за златоносния участък на Седрик. Когато чухме, че Уорън се е преборил с бурята и е пристигнал късно снощи от Денъм, решихме да променим плановете си и да се обърнем направо към него. Все още не знаехме дали Елайъс е отговорен за злополуката с ремъците, но Уорън като че ли беше сериозно заинтересован от успеха ни.

Домът на губернатора беше новопостроена голяма къща, която можеше да се похвали с луксозни неща от рода на тапети и месингови стенни свещници. Подигравателните думи на Елайъс отекнаха звънко в ума ми, докато един прислужник ни водеше към изискан килим във фойето: *От разстояние дори не бих помислил, че изобщо си жена.* Практичното ми облекло беше износено, кожата ми — потъмняла от слънцето. Единственият опит, който правех да си придам някакъв стил, вече беше само да си вържа небрежно косата.

Почувствах се особено не на място, когато зърнах Уорън, облечен по типичния си безупречен начин. Тъкмо изпращаше някакъв мъж, когото не познавах, с думите:

— Уверявам ви, слуховете наистина са точно това — просто слухове. Никакви лорандийци не кръстосват из западните колонии. Нито икори. Времената започват да се успокояват и затова хората започват да си измислят фантоми.

Когато посетителят си отиде, Уорън насочи вниманието си към нас. Едно кратко повдигане на вежда беше единственият признак на изненада при появата ни.

— Толкова се радвам да те видя пак, Аделейд. — После, със закъснение, каза на Седрик: — И теб също, разбира се.

— Как беше пътуването ви? — попитах любезно.

— Тежко. — Лицето на Уорън посърна. — Бурята се разрази, докато прекосяхахме залива снощи. Ние... изгубихме няколко души. — Той се вгледа внимателно в мен за няколко мига, преди да продължи: — Щях да остана в Кейп Триумф, ако бях наясно с рисковете, но ето ни тук. Елайъс ми разправя, че вие двамата имате вълнуващи новини.

Подобно на призован със заклинание демон Елайъс се вмъкна в стаята. Седрик протегна към него късчето самородно злато:

— Открих го след съвсем малко копаене.

Елайъс взе късчето, но го задържа на една ръка разстояние, сякаш можеше да е отровно.

— По-голямо от последното, с което се хвалеше. И *изглежда* истинско.

— Разбира се, че е — каза Уорън и го грабна. Въодушевление изпълни чертите на лицето му. — А това може да спечели цяло състояние и на двама ни. Казахте ли на някого?

Поколебах се:

— Не... но се надявахме да наемем няколко души днес, след като вече е потвърдено. Разбира се, заради бурята...

— Недейте — прекъсна ме Уорън. — Още не казвайте на никого.

— Разбирам, че е необходимо да държим положението под контрол — каза Седрик. — Но трябва и да се задействам по въпроса.

— Не говори така на господин Дойл — процеди Елайъс.

Уорън му отправи унищожителен поглед:

— Прав е. Наистина трябва да действаме — но отлагам не заради необходимостта от контрол. Отлагам заради собствената ви безопасност.

— Как така? — попитах.

— Колкото и да искам да вярвам, че Хадисън е прекрасно, благочестиво място... — Уорън поклати глава. — Е, съблазънта на златото е неустоима за някои — кара ги да вършат ужасни неща. Все още има грабители и бандити, готови да нахлуват в доходоносни участъци, за да плякосат каквото могат, и не се страхуват да наранят собствениците им. Като оставим настрана това дали имате подходящите работници и екипировка, бих искал и да се уверя, че сте достатъчно защитени, преди да започнем осъществяването на това.

Трудно беше да се възрази на такъв довод. Всички бяхме чували истории за разбойници, които нападаха златоносни участъци, но никога не бях очаквала да се натъкнем на тях. Никога не бях очаквала, че нашият участък ще има потенциала да е толкова богат.

— Много мило от ваша страна — каза Седрик най-накрая.

Уорън му отправи иронична усмивка:

— И не се тревожете — *ще* се погрижа това да бъде направено както трябва. Не се безпокойте за времето си.

Надявах се да е толкова искрен, колкото ми се струваше.

— Благодаря.

Уорън обеща, че скоро ще има новини за нас. Един прислужник пристъпи напред да ни изпрати, но аз се задържах за миг при Уорън, неспособна да удържа любопитството си.

— Как върви търсенето на съпруга? — попитах тихо. — Очаквах вече да сте женен.

— И аз така очаквах — каза той и се подсмихна. — Обмислям няколко възможности, но... ами, след теб никоя жена не ми се струва достатъчно добра.

Намирах за странно, че би обмислял някакви възможности, имайки предвид колко сигурни бяха изглеждали нещата с Тамзин, когато заминах.

— Съжалявам — казах, понеже трябваше да кажа нещо.

— Няма нужда. Всичко е свършено и приключило. — Той се вгледа замислено в мен. — Получавала ли си новини от Кейп Триумф? От другите момичета в твоята група?

— Получих писмо от Тамзин, което тя ми изпрати преди известно време. Все още нямам никаква вест от Мира.

— Мира... — Бях го виждала да разговаря няколко пъти с нея, но объркването върху лицето му ми се стори истинско.

— Сирминиканската ми приятелка — подсетих го.

— А, да. Тя. Разбира се. Онази, която се интересуваше от книги.

Сега пък аз се обърках:

— Книги ли?

— Всеки път, когато организирахме събития в дома на родителите ми, тя все питаше за книги. Майка ми не е толкова... — Направи пауза, за да ме погледне извинително. — Не е толкова свободомислеща като нас, затова беше предоволна да оставя приятелката ти да стои в библиотеката колкото дълго иска.

— Разбира се, че е била — казах. Типично за Виола да не допуска „непривлекателните“ елементи на празненството си.

Двамата със Седрик се върнахме в централната част на Уайт Рок със смесени чувства.

— Още забавяния, преди да можем да се оженим. Още безсънни ноци — подметнах закачливо.

— Е, мисля си, че безсънните ноци всъщност ще дойдат, след като се оженим, но да... влудяващо е. — Спряхме и той се загледа към шумните заети жители на Уайт Рок и работата им по възстановяването на разрушенията. — А и той не греши за бандитите. Съли ми разправяше за някои. Случва се.

— Наистина трябва да се запозная с този Съли.

Седрик се усмихна обичливо:

— Голям образ е, спор няма...

— Господин Торн!

При звука на непознатия глас двамата се обърнахме. Но когато огледах добре онзи, който ни бе заговорил, осъзнах, че в крайна сметка

не беше толкова непознат. Моментално замръзнах, но Седрик се съвзе бързо.

— Господин Гарет — каза Седрик и протегна ръка за поздрав. — Приятно ми е да ви видя. Не знаех, че агенция „Макгру“ има дела тук в пустошта.

Сайлъс Гарет, кралският агент по разследванията, ни изгледа замислено:

— Негово величество има дела във всички колонии, а аз съм просто негов смирен слуга. Вие... — Той се намръщи, обхващайки с поглед грубите ми дрехи и разчорлената коса. — Вие бяхте едно от момичетата в Уистерия Холоу?

Постоянното изтъкване на разликата в положението ми започваше да ми омръзва.

— Да. Аз съм Аделейд Бейли.

Изрекох фалшивото си име уверено. Не знаех какво беше станало с търсенето на предишното ми „аз“, но бях съвсем сигурна, че ако беше виждал портрета ми, щеше да ме разпознае веднага. Със сигурност не се бях променила чак толкова.

— Изненадан съм да ви видя тук. Мислех, че вие, момичета, сте се оженили? Освен ако не сте намерили някой успял златотърсач... — Тонът му отново ми подсказа, че намираше това трудно за вярване предвид външността ми.

— Нещата се променят — казах. — И никога не се знае — всеки може да спечели цяло състояние тук. Но със сигурност се иска много тежка работа.

— Тежка, изтощителна, мръсна работа — потвърди Седрик. — Не като бляскавия живот на един служител от агенция „Макгру“.

Сайлъс се изсмя:

— Не толкова бляскав. И там има колкото щещ, тежка и мръсна работа.

Седрик имаше възбуденото, заслепено изражение на човек, обзет от обожание към личния си герой:

— Хайде, де, не ни разваляйте илюзиите. Предполагам, че не можете да ни издадете нищо за това, по което работите? Случаят, за който споменахте, че бил свръхсекретен?

— Все още е свръхсекретен — каза Сайлъс. Тонът му беше груб, но останах с впечатлението, че вниманието му харесва.

Подхванах подхвърлената от Седрик реплика:

— Ами случаят на вашия съдружник? Онази изчезнала аристократка? Можете да ни разкажете за това, нали?

— Няма много за разказване, боя се. Другият агент се забави на север и съм сигурен, че снощната буря не е улеснила нещата. Но очаквам да пристигне скоро. Доколкото знам, в крайна сметка може да се озове тук. Мълвата твърди, че въпросната дама може да е избягала в някое от по-отдалечените поселища. — Погледът му отново падна върху мен и аз се засмях.

— Трудно ми е да го повярвам — поне ако дори малко прилича на аристократките, в близост до които съм работила. Помня, че в нашето домакинство настъпи истинска паника, когато господарката ми си счупи един нокът точно преди някакво изискано гала празненство. Жена като нея никога не би могла да се справи с това. — Протегнах ръце и смъкнах някои от превръзките. Кървенето бе спряло през нощта, но въпреки това изглеждаха доста ужасно. Сайлъс почти трепна.

— Божичко — каза, извъръщайки поглед. — Това... сигурно боли доста.

— Това е животът тук, господин Макгру. — Седрик вежливо му кимна за довиждане. — А сега имаме да се погрижим за други неща. Късмет с вашия случай.

Тръгнахме си небрежно, но веднага щом се отдалечихме достатъчно, за да не могат да ни чуят, изпъшках:

— Защо имам чувството, че последният слух, който е чул, е бил разпространен от Виола Дойл?

— Защото, както установихме по-рано, си умна и интелигентна жена. А Виола Дойл е отмъстителна.

Спрях рязко пред някакви магазини, където няколко мъже удряха шумно с чукове и разговорите бяха трудна работа:

— Ако покажат този портрет в Кейп Триумф, дори няма да се наложи другият агент да идва лично в Хадисън. Единственото, което ще е нужно, ще бъде някой предприемчив човек, полакомил се за награда, да пристигне тук, за да си я поиска.

— Трябва да се омъжиш.

— Това е разговор, който водим отново и отново.

Той понечи да отговори, но после погледът му падна върху нещо от отсрещната страна на прашния път — или по-точно върху някого.

— Познавам този човек... — промърмори Седрик. Челото му се набразди, а после се изглади. — Не може да бъде. Трябва да отида да говоря с него.

Едва не казах, че ще го последвам, но после осъзнах, че стояхме пред куриерската служба.

— Ела да ме вземеш оттук — казах.

Службата бе пострадала съвсем леко и още действаше. Началникът на пощата ме позна от първия ни ден и извади две писма, които беше запазил, по едно за Седрик и за мен. Това за Седрик беше от съдружника му, Уолтър, в Кейп Триумф. Пъхнах го в джоба си и разкъсах плика на моето. Беше от Мира.

Скъпа Аделейд,

Знам, че не е минало чак толкова много време, но животът без теб ми се струва толкова странен. Ти беше до мен през цялата минала година, а сега, когато си отиде, там има празнина. Това, че Тамзин се върна, ми помага много. Тя отказва да говори много за Грашонд и ми се струва смутена, когато стане въпрос за това. Но като оставим настрана тези моменти, си е същата като преди.

Тя удържа на обещанието си да не приема никакви предложения до завръщането на Уорън, но разбира се, все пак приемаше и разговаряше с множество господа, докато го нямаше. Тамзин си е такава — винаги гледа да има варианти пред себе си. Откакто Уорън се върна, верността ѝ, изглежда, се отплати. Той беше доста зашеметен от любов последния път, когато го видях, и развълнуван, че може да я отведе със себе си, за да я показва с гордост из Хадисън.

И така, изглежда, сякаш и двете се отправяте на страхотни приключения, докато аз си оставам тук. Само няколко от нас все още не са сгодени и знам, че скоро ще трябва да избира. Никой от ухажорите ми всъщност не пробуди в мен пламенна страст, така че нещата може да се

сведат дотам просто да приема онзи — единствения — който ми предложи най-много уважение и свобода. Със сигурност това е толкова добро, колкото и любовта. Доста харесах онзи адвокат, когото ти познаваше за кратко, но той даде съвсем ясно да се разбере, че точно в момента не се интересува от Бляскавия двор.

Пиши, когато можеш,

Мира

Препрочетох писмото, преди да го сгъна. Мира ми липсваше толкова много, колкото ѝ липсвах аз, и ме натъжаваше мисълта, че може да е принудена да встъпи в някакъв брак просто защото няма подобри варианти. Но не можех да мисля твърде много за това — не и при озадачаващата информация за Тамзин, която ми съобщаваше. Уорън не беше показал с нищо, че се е спрял на някое определено момиче, но Мира твърдеше, че двамата с Тамзин почти са се уговорили до такава степен, че той искаше да я доведе в Хадисън. Каква беше истината? Датата на писмото беше само отпреди няколко дни и то сигурно беше пристигнало с пощата на кораба на Уорън снощи. Предположих, че всичко можеше да се е случило. Нима за толкова кратко време вече се бяха скарали? Дали Тамзин беше решила, че в крайна сметка не иска да живее в пограничните райони?

Седрик се появи отново, докато размишлявах върху всичко това. На лицето му бе изписано онова развълнувано, многозначително изражение, което означаваше, че е намислил някакъв блестящ план.

— Хайде — каза той, повеждайки ме обратно към мястото, където бе вързана Лизи. — Да се връщаме в участъка.

Бях очаквала да ме върне у семейство Маршъл, тъй като част от деня беше отминала, но не възразих на тази промяна. Беше ми любопитно как се е отразила бурята на дома му.

— Какво става? — попитах, след като излязохме на пътеката, която извеждаше от града. — Кой беше онзи мъж?

— Човекът, когото семейство Галвестън споменаха. Аланзанският магистрат.

— Да не си разговарял с него, за да те ожени за твоята годеница езичница?

— Всъщност да. — Отново долових, че Седрик сякаш щеше да се пръсне от нетърпение. — И точно той ще ни венчае.

— Когато въпросът с договора се уреди? — попитах. — Планираш доста напред.

— Не тогава. Сега. Тази нощ. — Седрик се поколеба. — Искам да кажа, ако искаш да се оженим.

Проточих врат назад и се опитах да определя дали говори сериозно.

— Как е възможно? Не ни е позволено.

— Само в договора на Уорън не ни е позволено. По закон, ако някой магистрат е готов да го направи, можем. Робърт — така се казва — е съгласен да го направи *и* да го запази в тайна.

— Добре... — Въодушевлението му бе заразително, но все още не разбирах целия план. — Ако е тайна, какъв е смисълът? Имам предвид, ако не броим очевидната радост от това, че сме свързани завинаги.

— Смисълът е, че ако приятелят на Сайлс Гарет се появи и те разкрие, тогава Робърт ще представи документите, които доказват, че сме женени — обясни Седрик. — Ще се получи много неприятна ситуация с Уорън и неговия договор, ако още не сме уредили онези финансови въпроси, но баба ти вече няма да има права над теб, тъй като си омъжена жена.

— А „неприятната ситуация“ с Уорън е причината, поради която междуременно трябва да държим женитбата в тайна — осъзнах. — Това е... това е резервен план.

— Точно. Ако приемем, че те устройва една импровизирана сватба. Щом всичко това се изясни, можем да проведем нова церемония с приятелите си. Ако намерим достатъчно злато, баща ми може да ни прости и да ти позволи да облечеш някоя от роклите си от Бляскавия двор.

— Дори не съм сигурна дали помня как да завързва връзките на някоя от онези рокли — казах със смях. — Не ми трябва. Имам нужда само от теб.

Той се наведе напред и ме целуна по врата, ръцете му се стегнаха около талията ми.

— Внимавай — предупредих. — Още не сме женени.

* * *

Обратно в златоносния участък — нещата бяха приблизително каквито бях очаквала. Реката беше придошла и бе преобърнала улеите за промиване на пясък. Поне все още бяха невредими и беше лесно да ги поставим отново. Колибата беше напълно срината. Повечето вещи на Седрик бяха подгизнали, с изключение на съдържанието на сандъка му. Паянтовата стара печка също бе оцеляла. Тя сякаш беше неуязвима.

Временно прекратихме всичките си други занимания, докато се трудехме да издигнем отново колибата. Не ме биваше много в подобни неща, но както се оказа, същото важеше и за Седрик. Сега разбрах защо му бяха трябвали три дни да приведе колибата във вида, в който я бях заварила. До вечерта бяхме успели да поправим толкова, колкото беше възможно с онова, с което разполагахме. Щеше да му се наложи да смени леглото и още няколко неща, но поне в известен смисъл отново имаше покрив.

Вдигнах поглед към притъмнялото небе:

— Обичайното ни време за връщане е минало. Надявам се семейство Маршъл да не дойдат да ме търсят.

— Ще им кажем, че сме се улисали в поправките. А и сега ни предстоят по-важни неща. Виж. — Седрик посочи към пътеката, която водеше към имота му, и видях към нас да язди магистратът Робърт. Помаха ни за поздрав.

През тялото ми пробяга тръпка на нервност:

— Не мога да повярвам, че това наистина ще се случи.

Седрик ме обгърна с ръка:

— Все още можеш да си промениш решението. И може би ще искаш — бях се надявал да извършим аланзански ритуал, ако нямаш нищо против. Би могъл да извърши гражданско бракосъчетание, ако искаш.

Само за миг изпитах мъничко от онзи стар страх от тъмните ритуали около запален огън. После тези мисли бяха прогонени.

— Средствата нямат значение. Стига да успея да ти се обрека, ще бъда щастлива.

Беше малко странно, когато Робърт слезе от коня си и облече черно-бяла роба, толкова различна от бляскавите одежди, носени от

свещениците на Урос. Също толкова странна бе и представата за сватба под открито небе. Струваше ми се толкова небрежна и неофициална в сравнение с пищните шествия и дългите служби, провеждани в големите катедрали на Урос.

За съвсем кратък миг умът ми се отдалечи от тази нощна пустош и си спомних какво беше усещането да седя между родителите си на скамейките в катедралата „Кралски Герб“, чието дърво бе твърдо и златисто от дългогодишна употреба. Огромни канделабри. Изрисувано стъкло в цветовете на дъгата, покриващо стените. В детството ми бяхме ходили на десетки аристократични сватби и виждах как майка ми оглежда внимателно всяка подробност от премяната на булката — от пантофките ѝ до грамадния шлейф, влачещ се на няколко стъпки зад нея. И винаги долавях как майка ми планираше мислено моята сватба, решавайки какво ще изглежда най-добре, когато го сложа. Кадифе или коприна за роклята? Мънистена украса или бродерия по шлейфа?

В ума ми се пробуди отдавнашната представа, че родителите ми ще влязат всеки момент през вратата. Улових се, че гледам към началото на пътеката, сякаш те можеше внезапно да се появят там. Но родителите ми ги нямаше. Нито баба. Дори не носех рокля.

— Аделейд?

Седрик привлече вниманието ми обратно към себе си. Едната му вежда бе повдигната въпросително. Без съмнение мислеше, че съм си променила решението. Видът му, гледката на това любимо лице облекчи бремето на призраците, което ми тежеше. Не си бяха отишли. Никога нямаше да си отидат. Но те бяха част от миналото и не можех да променя това. Сега гледах с очакване към бъдещето. Бъдещето, което бях избрала. Бъдещето, което виждах в очите на Седрик.

Държахме се за ръце, докато Робърт рецитираше думите на аланзанската церемония. Тя бе мила и прекрасна, в нея се говореше за това как свързването на двама души е част от естествения порядък на нещата. Тя правеше съюза ни да изглежда по-голям и силен от нас... сякаш сега споделяхме част от могъща, небесна тайна. Над нас блестеше пълна луна и си спомних как Мира каза, че това било добра поличба за аланзанските сватби.

След като Робърт свърши да реди словата си, беше време ние да изречем нашите. Първо обаче той постави малък венец от сладък бъз около ключените ни ръце. Стиснахме по-здраво, когато къдравите

бели цветчета обкръжиха китките ни. Тогава научих пълния текст на обетите, които Седрик веднъж бе споменал:

Ще поема ръката ти и ще легна с теб в горичките под лунната светлина. Ще съградя живот с теб върху тази зелена земя. Ще вървя редом до теб, докато слънцето продължава да изгрява.

Заключителната целувка беше същата като при церемониите на Урос и ние ѝ се насладихме, вкопчвайки се един в друг, все едно се бояхме, че всичко това ще изчезне, когато се пуснем. Прилика имаше и в подписването на различни правни документи. Струваше ми се странно да правя нещо толкова бюрократично в тази дива обстановка, но то означаваше, че сме свързани както пред закона, така и пред каквито там богове гледаха надолу към нас. Когато осъзнах това, внезапно ме изпълни нова лекота. Бях свободна, вече никой друг не можеше да претендира за права над мен. А двамата със Седрик бяхме заедно — наистина заедно, както ни бе писано да бъдем още от онзи първи ден, в който се срещнахме.

Той ме притегли към себе си в мига след като Робърт ни отправи благопожеланията си и си тръгна, обещавайки да пази документите на сигурно място.

— Как се чувстваш? — попита Седрик.

— Толкова щастлива, колкото не съм си представяла, че ще бъда на сватбата си — казах. — По-щастлива, отколкото съм си представяла, че ще бъда някога в живота си. Също и по-мръсна... но това не ме смущава толкова много, колкото очаквах.

Той лекичко допря устни до моите:

— Е, хубаво че знам къде има луксозна баня. Макар че вероятно ще е смразяващо студена.

Сграбчих ръката му и моментално го поведох към засенченото езерце.

— Тогава ще те стопля — казах.

Беше прав — водата беше много по-студена, отколкото в деня, когато се бяхме къпали през горещия следобед. И беше много по-трудно да виждаме на лунната светлина. Но този път никой от нас не извърна поглед. И никой от нас не се дръпна назад. Помогнахме си взаимно да се измием, но не знам колко добре се справихме всъщност. Имаше твърде много целувки. Твърде много прегръдки. По твърде много от всичко.

Не ми стана студено във водата, нито когато излязохме от нея и легнахме върху палтото му в тревата. Не чувствах нищо освен горещина, сякаш двамата бяхме пламъци, сливащи се в нещо по-ярко и по-мощно. А в това, което последва, отново изпитах онова усещане, че сме нещо повече от самите себе си. Бяхме част от земята, частица от небесата. Разбихах защо Аланзиел и Деанзиел бяха изпаднали в немилост, за да бъдат заедно. Бях готова да се опълча на Урос хилядократно, за да бъде със Седрик.

След това, преплела тяло с неговото на тревата, не исках да си тръгна. Не ми се струваше правилно да го оставя в първата ни брачна нощ. Не ми се струваше редно да го оставя когато и да било.

— Само още малко — каза той. Над нас танцуваше топъл бриз, но аз още потръпвах. Той ме притегли по-близо. — Само още малко, а после нещата ще са нормални.

Опрях глава на гърдите му и се засмях:

— Нещата помежду ни никога не са били нормални. И се надявам никога да не са.

И така, с огромна неохота от страна и на двамата, отново облякохме дрехите си. Бедната Лизи вероятно си мислеше, че ще е свободна тази нощ, но покорно ни понесе надолу по пътеката. Сгуших се в Седрик, докато яздехме, замаяна и стоплена от тази нова връзка между нас.

В хижата открихме госпожа Маршъл да ни чака будна. Седеше до масата с чаша чай, но не успя да надвие прозявката си, когато влязохме.

— Ето ви и вас. Андрю искаше да дойде да ви вземе, но му казах, че няма да се бавите.

— Имаше много поражения от бурята — казах. Не беше откровена лъжа. — Съжалявам, че пропуснах уроците.

Тя се прозя отново:

— Няма защо да се безпокоиш. Децата имаха много работа по разчистването тук. Но твоят младеж може и да остане да преспи. Няма смисъл да се връща и после пак да тръгва обратно насам на сутринта. Само се качи горе и избутай момчетата да не ти се пречат в леглото.

— Така ще направя — каза Седрик. — Благодаря.

Тя се отправи към спалнята си, а аз попитах:

— Водата още ли е гореща? Искане ми се да приготвя малко лайка.

Тя посочи чайника върху тлеещото огнище:

— Заповядай.

Със Седрик се качихме горе заедно, а после се задържахме за миг на площадката, която разделяше стаята на момчетата и момичетата.

— Е, какво ще кажеш за това — прошепнах. — В крайна сметка ще прекараме заедно първата си брачна нощ. — През един процеп във вратата на момчешката спалня дочухме силно хъркане.

— Точно както си представях — каза Седрик.

Целунахме се, доколкото се смеехме предвид факта, че държах чаша с гореща вода, и знанието, че някой можеше да се натъкне внезапно на нас. Отправих се към стаята на момичетата унесено, опиянена от всичко, което се беше случило тази вечер. Свалих работните си дрехи и нахлузих проста нощница. Преди да се пъхна под завивките при другите момичета, седнах на единственото столче в стаята и допих чая си. Обаче не бях добавила лайка в него. Вместо това бях смесила листа от бодлива канела, които госпожа Маршъл ми беше дала по време на пътуването ни.

И така, без знанието на никого друго, през следващата седмица животът ни пое в различно русло. За мен целият свят се бе променил.

Всяка сутрин Седрик предано идваше на кон до дома на семейство Маршъл и ме отвеждаше със себе си да му помагам в участъка. Обаче не се залавяхме веднага за работа. Рухвахме в леглото — или, добре, де, върху сламеника, който минаваше за легло — и се задържахме там толкова, колкото се осмелявахме. Поне сламата беше нова, тъй като беше сменена след бурята. Изискваше се известно усилие да станем и да започнем деня си, но знанието, че бяхме много по-близо до живота, който искахме, ни подтикваше да действаме. Също толкова трудно беше да го оставя в края на деня, но правехме и това. Преподавах уроците си, спях и започвах всичко наново.

— Донесох ти нещо — каза ми Седрик една сутрин.

— Нещо повече от чревоугодническа закуска?

Това също беше нещо ново. Седрик винаги се измъкваше от леглото пръв и ми приготвяше закуска. Старата печка не даваше възможност за кой знае какви варианти, но той можеше да приготви бекон и прости бисквити доста добре. Поднасяше ми закуската в леглото, подмятайки закачливо, че трябвало да ми прислужва, понеже знаел, че тайно тъгувам за предишния си аристократичен живот и може да го напусна заради това.

— Не си мисли, че не долових този сарказъм. И да, нещо повече.

Надигнах се и седнах с кръстосани крака на дюшека. Единственото, което си бях направила труда да си облека досега, беше простата ми бяла блуза, която изглеждаше много по-малко бяла сега, когато бях дошла в Хадисън.

— Не ме дръж в напрежение.

Той се приближи и ми подаде сутрешната ми чаша чай от листа от бодлива канела — още нещо, с чието приготвяне се беше наел, и малък метален предмет. Погледнах по-внимателно и видях, че е колие. Върху тясна верижка от свързани брънки имаше овална висулка от

тънко стъкло с притиснато в средата ѝ цвете. Бях виждала преди тези притиснати изсушени цветя; точно сега бяха на мода в Адория. Вдигнах го към светлината и осъзнах какво беше цветето.

— Сладък бъз — казах възхитено. — Точно като цветчетата от венчавката ни.

— Това е цветче от венчавката ни. Понеже засега още не можеш да носиш пръстен, го запазих, за да имаш някакъв знак.

— Било е находчиво от твоя страна. — Сложих верижката на шията си и прокарах ръце по стъклото. — Напълно забравих за онези цветя след... ами, всичко друго, което се случи онази нощ.

Той докосна бузата ми:

— Е, аз мога да бъда доста разсейващ. Цяло чудо е, че още можеш да си спомниш името си. Което и да е от имената си.

— Хайде, хайде, не се прави на толкова скромен — казах и го смушках с лакът. — Но ти благодаря. Надявам се да не си похарчил твърде много за него.

— Не се тревожи, от месинг е. Ще се справя по-добре с пръстена.

Той се наведе да ме целуне, а после звукът от конски копита отвън го накара да се дръпне рязко назад. Без нито дума двамата скочихме от леглото. Седрик затъкна ризата в панталона си, докато аз припряно нахлузих полата панталон и ботушите си. Точно се бях настанила до миниатюрната маса с чая си, когато се чу почукване по вратата. Седрик я отвори небрежно и успя да докара усмивка на приятна изненада, когато видя отвън киселото лице на Елайъс.

— Какво неочаквано удоволствие — излъга Седрик.

Елайъс надникна вътре:

— Виждам, че се трудите усърдно.

— Идвате точно навреме за закуска. — Посочих бекона пред мен. — Винаги е добро начало на деня. Искате ли малко?

Елайъс пристъпи вътре, презрително оглеждайки оскъдно обзаведената стая. Наведе се към храната ми и подуши, сбърчвайки нос.

— Разбира се, че не. Идвам по работа.

— Хайде, хайде, Елайъс. Не бъди груб — изрече познат глас. На прага се появи Уорън. — Може ли да вляза?

— Разбира се — каза Седрик и му помахаша. — Добре дошли в дома ми.

Любезната усмивка на Уорън не слезе дори за миг от лицето му, когато той влезе и се огледа наоколо. Бях свикнала с бедната обстановка, но Уорън несъмнено смяташе, че съм направила ужасен избор.

— Колко старомодно — беше всичко, което каза.

Седрик беше оставил вратата отворена и видях навън обичайните спътници на Елайъс заедно с няколко други непознати мъже, мотаещи се наоколо.

— Това заради златната жила ли е? — попитах.

През цялата седмица двамата със Седрик неотменно промивахме пясък с легенчетата и улеите, но не се доближавахме до оголената скала. Уорън и Елайъс бяха настояли да изчакаме, докато пристигнат подходящите хора и инструменти, и ние се подчинихме въпреки растящото си нетърпение. Беше трудно, като знаехме, че Седрик можеше лесно да се качи там и за една седмица разкопаване да се сдобие с онова, което ни бе нужно, за да изплатим най-належащите си дългове.

— Че за какво друго да е? — тросна се Елайъс. — Сега, ако това няма да ви попречи на закуската, бихме искали да започнем.

Той се насочи към вратата, а Седрик и аз се спогледахме зад гърба му. Какво друго можехме да направим? И двамата искахме това и ако надменното и сопнато поведение на Елайъс беше цената, която трябваше да платим, така да бъде.

— Съжалявам — каза Уорън с нисък глас, щом Елайъс отново излезе навън. — Знам, че е... груб на моменти. Но си разбира от работата и е лоялен.

Навън открихме още екипировка за катерене и няколко малки сандъка. Един от мъжете пристъпи напред и се представи като Аргус Лейн. Беше специалист по експлозиви и ни показа как сандъците са пълни с малки контейнери.

— Тези са със забавено действие — обясни. — Има два компонента. Поотделно са напълно стабилни. Когато се смесят в големи количества, пораждаат експлозия. Мъжете се изкачват там горе и ги поставят, после слизат бързо, преди да възникне реакцията.

— Звучи опасно — казах.

Аргус ми се усмихна:

— Не и ако са направени както трябва. Щом компонентите бъдат свързани и сме готови, просто се дърпа една халка, която кара горния бавно да изпълни долния. Измислено е така, че да става бавно, за да може човек да се измъкне.

— Аргус знае какво прави — каза Уорън и потупа другия мъж по гърба. — Разработвал е мина в Келардия, преди да дойде в Адория, и вече е наглеждал разкопаването на няколко златни жили тук.

Двама от мъжете започнаха да прикрепват ремъци и въжета и Седрик предложи да отиде с тях.

— Ти си стой на земята — каза Елайъс. — Имаме нужда от опитни катерачи, които могат да се измъкнат навреме. Можеш да ни помогнеш, когато сме готови да изкопаем златото — и тогава можеш да падаш, както ти харесва.

Докато бяхме в дома на Уорън, бяхме споменали падането на Седрик, и Елайъс го беше приписал по-скоро на неопитността на Седрик, отколкото на дефектна екипировка. В мен се разпали гняв и понечих да кажа нещо, но Седрик положи успокояващо длан върху ръката ми.

— Имаме да водим по-важни битки — промърмори той.

— Елайъс — обади се Уорън с предупредителен тон.

Елайъс измери Седрик с поглед за няколко минути, явно обзет от нерешителност за нещо. Най-накрая каза неохотно:

— Ако искаш да помогнеш, можеш да съединиш следващия заряд експлозивни компоненти. Само да ги закрепиш. Не издърпвай халките. Нямаме нужда да избухнат.

Компонентите бяха ясно отбелязани, един син и един червен, и Аргус ни показа как да съединим по доста засукан начин двете кутии, така че се наместиха с щракване една върху друга. Халката, която ги възпираше да се смесят, беше закрепена стегнато между тях.

— Трудно е да се измъкне, но все пак внимавайте. Действайте бавно.

— Аз ще помогна — казах и понечих да коленича заедно със Седрик в тревата.

— В името на Урос, не — изпъшка Елайъс. — Току-що казах, че не ни е нужно да избухнат. Това е мъжка работа, госпожице Бейли. Не шиене и кърпене.

Опрях ръце на хълбоците си:

— Наясно съм. И вече от седмици върша „мъжка работа“.

— Всъщност е по-добра в това, отколкото в шиенето и кърпенето — отбеляза Седрик с убийствено сериозно изражение.

Елайъс се обърна умоляващо към Уорън:

— Сър, моля ви.

— Елайъс, тя е много способна жена и ще направиш добре да го приемеш — каза Уорън строго. Обърна се към мен: — Честно казано обаче, знам, че когато в такава изпълнена с подробности работа се намесят твърде много хора, положението наистина може да се усложни. Ще възразите ли ужасно, ако вместо това се възползвам от по-ранното ви гостоприемно предложение? Стори ми се, че усетих аромат на чай там, и сега не мога да спра да мисля за него.

Самодоволната усмивка на Елайъс почти ме подтикна да откажа. Миналия път им бях сервирала с готовност, но сега това ми се струваше като доказателство, че мога да върша единствено „женска работа“. Но запазих вежливото си изражение и се върнах в колибата, благодарна, че поне при това отскачане дотам не се налагаше да крия аланзански артефакти. Тази сутрин бях изразходила и последния си чай от листа на бодлива канела и щеше да ми се наложи да изтърпя унижението да помоля госпожа Маршъл за още. Не че така или иначе щях да сервирам такова нещо на Уорън. Вместо това използвах съвсем сносен черен чай, за който Седрик бе похарчил доста щедра сума по време на едно неотдавнашно отскачане до града.

Докато чаят кипне и стане готов, открих, че навън вече бяха в ход всевъзможни дейности. Хората на Уорън бяха стигнали почти до върха на оголената скала. Седрик тъкмо привършваше със задачата си, когато Елайъс безцеремонно остави на земята огромна купчина въжета, както и още два експлозива с вече свързани компоненти.

— Понеже толкова много искаш да помогнеш — каза Елайъс, — това трябва да се разплете. — Тонът му беше по-снизходителен от всякога. Канех се да забързам да помогна на Седрик, но Уорън ми направи знак да отида при него с изписано на лицето му вълнение. Посочи нагоре.

— Бихме могли да разкопаем с търнокопи онова, което е отгоре, но долният край ще бъде твърде недостъпен, защото колоната е тясна. Щом стигнат до онова, което е там, ще взривят външната скала отгоре,

а после ще разкопаят оголеното. Ще продължат да я взривяват участък по участък, слизайки надолу, докато измъкнем всичко. А после... — Уорън посочи към предпланините отгатак. — После се заемаме с това.

— Където ще получите много повече от четирийсет процента комисионна — казах с усмивка.

— Ей, шефе — провикна се един от мъжете на върха. Гледаше навътре в цепнатината. — Това място е *претъркано*. Ясно ми е дори само от онова, което той изчопли оттук онзи ден.

Това предизвика няколко ликуващи възгласа от мъжете на земята. Уорън изглеждаше също толкова развълнуван, но успя да запази достойнството в тона си:

— Е, затова сме тук. Действайте.

Мъжете горе се заловиха да поставят съединените компоненти на експлозивите. Уорън ме хвана под ръка и ме задърпа назад.

— Зарядите са изработени така, че да са достатъчно силни да пробият скалата, но не и толкова мощни, че да съборят цялата тази конструкция. Въпреки това най-добре е да стоим на разстояние, в случай че има падащи отломки.

Други мъже на земята правеха същото и аз хвърлих неспокоен поглед към Седрик. Той беше на отсрещната страна на оголената скала, срещу мен, но по-назад от мястото, където се намирахме. Когато експлозивите бяха поставени, мъжете издърпаха халките, а после бързо се спуснаха по въжетата надолу. Част от мен очакваше нещо драматично — например експлозивите да избухнат точно когато мъжете стигнат до земята. Но времето на смесването на компонентите бе изчислено така, че да осигури по-голяма безопасност, и мъжете вече бяха на сигурно място, когато върхът на оголената скала зрелищно експлодира.

Макар че знаех какво да очаквам, не можах да се сдържа и нададох лек вик на изненада. Около нас се разнесе гръмотевичен тътен, а земята се разтресе, когато ярко проблеснал огън близна цепнатината. Уорън ме дръпна към себе си и изпъна ръка, за да ме предпази, но нямаше нужда. Всъщност бяхме извън най-опасния радиус и посипалият се дъжд от едри камъни и отломки се задържа относително близо до самия зъбер. Когато димът се разнесе, видях проблясващи петънца на земята сред скалните отломки.

— Там има злато — казах.

Уорън се усмихна:

— От външните пластове на находището. Можем просто да отидем дотам и да го изкопаем с кирки по-късно, когато главната част от разкопаването приключи. Много по-лесно от промиването, а?

Понечих да отговоря, а после зърнах нещо с периферното си зрение. Обърнах се и видях една фигура, яхнала кон, да се приближава от онази страна на участъка, намираща се срещу другата, която водеше към града.

— Седрик — повиках го. — Там има някого.

Седрик се изправи и вдигна ръка към очите си да се предпази от слънцето. По лицето му се разля широка усмивка.

— Хей, Съли! — Седрик се отдръпна от задачата си и помахна на приближаващата фигура, която също помахна в отговор.

Тогава почти едновременно се случиха няколко неща. Видях как Елайъс стрелва Уорън с въпросителен поглед. Нетърпелива да се запозная с прословутия съсед на Седрик, аз се отделих от Уорън и забързах след Седрик, идвайки много близо до мястото, където бе работил на въжето. Елайъс дотича и ме сграбчи изотзад, буквално хвърляйки ме назад към Уорън, така че се ударих силно в земята и си прехапах езика.

— Хей — обадих се, изправяйки се с усилие на крака. — Какво ста...

Внезапно светът бе раздран. Предишната експлозия в цепнатината бе силна, но беше нищо в сравнение с този оглушителен рев. Гърмежите следваха един след друг. Запуших уши, но това не помогна много за заглушаване на звука. Земята се тресеше и аз отново паднах. Стълбове пушек се издигнаха във въздуха от купчината с екипировката и скоро оставиха зад себе си следа от черен дим.

Нечия длан върху ръката ми ме затегли нагоре и открих, че Уорън е свел загрижен поглед към мен. Отначало ушите ми пищяха твърде силно, за да схвана какво казваше. После най-сетне чух:

— Добре ли си?

Кимнах треперливо и се огледах наоколо. Всичките му хора се бяха събрали на групи недалече от нас, близо до оголената скала и доста далече от купчината експлозиви, която току-що беше избухнала. Понеже беше на такъв открит терен, взривът не беше разпилял кой знае какво освен пръст. Истинската паника, разбира се, ме обзе, когато

видях Седрик. Той се изправи несигурно на крака, след като също беше съборен от една шокова вълна, и обикаляше нестабилно наоколо. Понечих да тръгна към него, но и аз още не можех съвсем да пазя равновесие.

— Спокойно — каза Уорън и отново ме подхвана, за да не падна.

Понечих да възразя, но тогава Съли се приближи до Седрик и слезе от коня. По-възрастният мъж каза нещо и Седрик кимна. Докато гледах, стъпките му станаха по-уверени и си възвърна равновесието.

— Излейте вода върху това! — извика Елайъс.

По-голямата част от огъня от експлозиите вече беше изгаснала. Малко от тревата наоколо още тлееше, но от първоначалната експлозия беше останал само плитък кратер. Всички хора на Уорън имаха манерки и ги използваха, за да потушат остатъчните пламъци. В резултат от това само се издигна още дим и за няколко минути всички кашляхме и бършехме сълзи от очите си.

— Имате малко неприятности със зарядите? — попита Съли небрежно. Беше типичният златотърсач, дългурест и слаб като върлина, с чорлава сива коса и неподдържана брада.

Елайъс се нахвърли гневно върху Седрик:

— Ето какво се получава, когато те пусна да се приближиш до тези! Изобщо не биваше да се доближаваш до *нищо* от това. Едно изнежено градско момче няма защо да се мотае тук около истинската работа — смъртоносна работа за онези, твърде глупави, за да знаят какво правят!

Седрик пристъпи гневно напред с юмруци, свити отстрани до тялото.

— Наистина знаех какво правя. Справих се идеално с всеки един от онези компоненти, а после ги проверих два пъти. Нямахше измъкнати халки. Нещо в експлозивите е било дефектно — точно като ремъците, които ми донесе.

— Недей да ме обвиняваш за собствената си некадърност! — възкликна Елайъс.

— И не се дръж, сякаш не мога да видя този саботаж! — отвърна Седрик. — На контейнерите с експлозив, които съединих, им нямаше нищо.

Разтривах главата си, все още съвземайки се от взрива. Спомените изплуваха бавно на преден план в ума ми.

— Но ти не сглоби всичките — казах. Всички се обърнаха към мен и аз посочих към Елайъс: — Когато донесе въжето, добави още експлозивни към купчината на Седрик.

— Остатъци, които не бяха необходими в първата вълна — каза Елайъс. — По-безопасно е да ги държим на едно място, отколкото...

— Остатъци, които не бяха сглобени от Седрик — прекъснах го. — Механиката им не ми е напълно ясна, но сигурно някой си е „поиграл“ с тях отвътре, за да се смесят бавно и в крайна сметка да се възпламенят.

Уорън леко сложи длан върху ръката ми:

— Аделейд, трябва да си починеш. Онзи взрив ти се отрази по-тежко, отколкото си даваш сметка.

Отдръпнах се от него:

— Елайъс знаеше! Затова ме избута, когато понечих да се приближа до експлозивите. Избута всички. Знаеше, че ще избухнат. Ако Съли не беше пристигнал, Седрик щеше да е точно там. — Задавих се за момент, неспособна да осмисля подобен ужасен изход. После ме осени ново осъзнаване, когато срещнах погледа на Уорън: — А вие също сте знаели. Елайъс се обърна към вас, когато Седрик тръгна. И се постарайте да задържите надалече и мен. Били сте посветен в това.

Седрик пристъпи напред и застана между Уорън и мен.

— Каква е крайната ви цел? Защо ни изведохте тук? Това наистина ли беше някакъв сложен замисъл за отмъщение?

Няколко нагорещени мига увиснаха във въздуха, докато всички си отправяхме преценяващи погледи. После Уорън кимна протичко и двама мъже се хвърлиха напред и събориха Седрик на земята. Изпищях и пристъпих напред, но Елайъс ме сграбчи. Съли също понечи да се притече на помощ, но Седрик, макар и нападнат, успя да повдигне глава и да извика:

— Върви, доведи помощ!

Съли се поколеба само за миг, преди да скочи отново на коня си. За човек на неговата възраст се движеше забележително бързо. От полза бе и фактът, че конят му можеше с лекота да надбяга Лизи. След броени секунди Съли вече препускаше с бясна скорост през златоносния участък.

— Тръгвайте след него! — изкрещя Уорън на един от мъжете. Конете им бяха по-надалече, вързани близо до колибата, което даваше на Съли немалка преднина.

Нито Седрик, нито аз смятахме да се поддадем лесно на похитителите си. Възпираха ни обаче по различни начини. Когато Седрик оказа съпротива, беше посрещнат с жестоки юмруци и удари. Видях как ахна задъхано, когато един крак се стовари в ребрата му, а по-късно един юмручен удар в лицето го накара да изплюе кръв. Борех се трескаво с Елайъс, отчаяно копнееща да помогна на Седрик, но той ме блъсна така, че ме събори на колене, и използва по-голямото си тегло, за да ме задържи на място.

— Кротко, напаст такава. — Обръщайки се към Уорън, попита: — Сега какво?

Уорън изглеждаше по-скоро уморен, отколкото каквото и да е друго.

— Отведи я в онзи коптор и я усмири засега. Колкото до него... — Погледът му падна студено върху Седрик. — Отведи го край реката до един от улеите за промиване на пясък. Там би било най-вероятно да е работел, ако дойдат нападатели. После разчисти другите улеи и вземи да поработиш по оголената скала — достатъчно, за да изглежда като припряна, набързо свършена работа. Ще разбутаме къщата по-късно — не че някой би могъл да забележи разликата. Вие, останалите, елате с мен да видим дали можем да настигнем оня стар глупак. — Докато се готвеше да си тръгне, Уорън спря за миг и добави, обръщайки се към Елайъс: — Не го убивай *напълно*. Аз ще се погрижа за това, когато се върна. Но се постарай междувременно да не вземе да се изправи.

Групата се разпръсна и осъзнах, че щяха да направят това да изглежда като дело на бандити, връхлетели да убият когото намерят, и да плячкосат всяко леснодостъпно злато.

— Седрик! — изпищях, когато двама мъже буквално го затеглиха към реката.

Елайъс ме зашлеви, явно по-дързък без бдителния поглед на Уорън.

— Тихо. — Помъкна ме обратно към колибата, а аз ритах и се борех с него през цялото време. Щом влязохме вътре, завърза ръцете и краката ми с въже за катерене и ме остави на пода. След като помисли за миг, върза и един стар парцал около устата ми. — Получаваш не по-

малко от онова, което заслужаваш — каза студено. — Можеше да имаш всичко — сега губиш всичко.

Изругах го през парцала, с който бе запушена устата ми, но той само ми отправи онази вбесяваща самодоволна усмивка, преди да затвори вратата зад себе си. Моментално започнах да се боря с въжетата, но той беше затегнал възлите здраво. Спрях за миг, обзета от безсилен гняв, и тогава чух болезнения вик на Седрик в далечината. Трескаво поднових усилията си, като се гърчех и мяхах. Ножът, с който Седрик бе рязал бекона, беше на масата. Ако можех някак да се доближа до него...

Нож.

Аланзанският нож с дървесни мотиви, който Седрик ми бе дал на кораба, беше затъкнат в колана ми, скрит в гънките на полата панталон. Носех го всеки ден най-вече по навик и го използвах от време на време. Сега върховете на пръстите ми едва успяха да го докоснат, когато посегнах към него. Още малко и щях да успея да го измъкна. Въжетата на китките ми бяха стегнати и почувствах как жулят кожата ми и се връзват в нея, докато ги опъвах. Най-после успях да измъкна ножа от колана, но го изпуснах. Претърколих се и го улових с ръка. Сега започна изнурителната задача да се опитам да срежа въжетата си от такъв неудобен ъгъл, тъй като ръцете ми бяха извити в грешната посока. Седрик не извика повече и тази ужасна тишина ме подтикна още по-силно. Най-сетне разхлабих въжетата достатъчно, за да освободя ръцете си със собствени сили. След това беше лесно да срежа онези на глезените си и да измъкна парцала от устата си.

Скочих и затичах към вратата, надниквайки навън точно навреме да видя как Елайъс стоварва силен ритник върху нещо в реката, преди да си тръгне с едри крачки. Знаех какво трябваше да е онова „нещо“ и стомахът ми се преобърна. Други двама мъже унищожаваша и изпразваха улеите за промиване на пясък и също вече приключваха със задачите си. Елайъс им помахаша да се приближат до оголената скала и изрече троснато някакви думи, които не можах да чуя. Скоро всички се бяха скупчили в подножието на скалата, събираха падналото злато и дълбаеха с кирки близо до най-долния край точно както трескаво бързащи грабители биха направили с надежда да се сдобият с бърза

плячка. Докато заобикаляха към задната страна на оголената скала, предприех хода си.

Не ме беше грижа, че се намирах на открит терен и лесно можеха да ме видят. Трябваше да стигна до Седрик. Мъжете продължаваха да работят, без нито веднъж да се обърнат назад към реката, и аз нагазих в един от плитките ѝ участъци незабелязана. Там открих Седрик, лежащ по гръб, и едва не рухнах напред, плачейки. Лицето му беше окървавено и натъртено, едното му око беше затворено от оток. Не можех да преценя доколко бе пострадала останалата част от тялото му, но ръката му бе сгъната под неестествен ъгъл. За момент се опасявах от най-лошото, но накъсаният му дъх ми подсказа друго. И разбрах, че нямаше време за сълзи.

— Какво... правиш... — изрече задъхано той, когато обвих ръка около него и го повдигнах. Миглите на здравето му око изпърхаха и то се отвори.

— Измъквам те оттук. — Поех върху себе си толкова голяма част от тежестта му, колкото можах, и го поведох надолу по реката. Той можеше да ходи по малко, но по-голямата част от работата се падна на мен.

— Ти... трябва да се измъкнеш оттук.

— Да — съгласих се. — А ти идваш с мен.

Един бърз поглед назад ми показва, че все още не ни бяха забелязали, но никога нямаше да стигнем до далечния край на участъка навреме, не и с това темпо. Горичката и езерцето не бяха чак толкова далече и аз реших да стигна дотам, насочвайки Седрик стъпка по мъчителна стъпка. Нямах представа дали влошавам нараняванията му, но нямах избор. Когато най-накрая стигнахме до заслона на дърветата, внимателно го положих на земята и отново прецених вариантите си. Един от мъжете се беше придвижил до предния край на оголената скала, но бяхме скрити, а всички мислеха, че Седрик е чак в реката.

— Лизи — казах, насочвайки поглед към колибата. Тя беше вързана там и пасеше лениво. — Трябва да я вземем.

— Твърде опасно — каза Седрик.

— Да се придвижваме пеш, ето кое е опасно. Ще я доведа. Стой тук. — Глупаво беше да кажа такова нещо, тъй като той нямаше много други варианти за избор. Целунах го по челото, а после отново

прецених колко време ще ми трябва за един спринт обратно до колибата. Отново трябваше да тичам през открит терен и отново късметът не ми изневери. Поне докато не стигнах до Лизи.

Докато се канех да я отвържа, видях двама ездаци да се връщат в златоносния участък. Единият беше Уорън. Можех да отвържа Лизи и да препусна обратно към Седрик, но не и без да ме видят. Нямаше начин да успея да го прибера, преди да ни хванат. А нямаше да потегля без него. Останала без варианти за избор, се вмъкнах обратно в колибата.

С тежкия тиган с дълга дръжка в едната ръка и камата си в другата зачаках край вратата, сигурна, че някой ще дойде за мен. Влезе един от хората на Уорън и аз замахнах и стоварих силно тигана върху главата му, заварвайки го неподготвен. Той ми оказа кратка съпротива, преди да изгуби съзнание, и успя да избие ножа от ръката ми. Преди да успея да си го върна, Уорън се появи на прага с насочен към мен пистолет.

— Пусни тигана — каза.

Подчиних се и бавно повдигнах ръце. Той затвори вратата и прекрачи повалените си хора, кимвайки ми да се отдръпна назад до стената.

— Защо правите това? — попитах. — Наистина ли целта ви беше да ми отмъстите?

— Не точно на теб — каза той. Тонът на гласа му беше студен, безстрастен, толкова различен от непрестореното въодушевление, което бе демонстрирал в Кейп Триумф. — Главно на него. Преди ти казах, че съм прям и се стремя право към онова, което искам. Исках теб. Той те взе, така че планът беше да го отстраня и тогава, когато скръбта ти в крайна сметка се уталожил, да си те взема обратно. Но после се случиха две неща. Три всъщност.

— Опитите ви да го убиете не успяха? — предположих. Докато говорех, очите ми се стрелкаха наоколо, трескаво търсейки някакво оръжие или спасение. Онзи пистолет определено накланяше шансовете в негова полза. Ако беше по-нов модел, може би имаше два патрона в цевта.

— Да, всъщност — призна Уорън. — А после онзи привидно безполезен златоносен участък се оказа в крайна сметка не чак толкова безполезен. Не че накрая щеше да има значение — след като той умре,

участъкът отново преминава изцяло в мое владение. Но все пак означаваше, че може би щеше да успее да изплати дълга си по-рано.

Ножът ми беше оръжието, което бе най-близо до мен, но дори така никога нямаше да стигна до него навреме.

— Какво беше третото? — попитах: трябваше да отвличам вниманието му.

Той въздъхна мелодраматично:

— Ти откри какво се е случило. По идея всичко това трябваше да завърши с доброволното ти завръщане там, където ти беше мястото — при мен. Но нещо ми подсказва, че на този етап това не е твърде вероятно.

Единственият ми отговор беше кръвнишки поглед.

— И така — каза той, — изглежда, че и ти, и злочестият господин Торн сте загинали, погубени от коварни бандити, нахълтали в златоносния участък. Но поне няма да имам чувството, че си тръгвам с празни ръце, преди да умреш.

Изпълни ме прилив на надежда, когато осъзнах, че не беше наясно, че Седрик го няма. После онези последни думи ме зашеметиха.

— Какво... какво имате предвид?

Уорън посочи небрежно с пистолета си към масата.

— Бил съм в заведения с лоша репутация. Знаем как мирише бодливата канела. И знам какви момичета я пият. Дотук с всичките ти изискани приказки как ще си останеш целомъдрена до първата си брачна нощ. Но предполагам, това означава, че не трябва да се чувствам виновен, задето вземам нещо ценно предвид факта, че се предлага толкова щедро.

Той остави пистолета на масата, но движението беше твърде бързо, за да се възползвам от краткотрайната свобода. Хвърли се върху мен, събори ме на пода и затисна тялото ми със своето. Свих юмруци и се опитах да го ударя в гърдите. Когато осъзнах, че нямаше да се получи, посегнах да забия пръсти в очите му. Той изруга и притисна ръцете ми към пода със своите.

— На баловете беше по-благосклонна — каза. — И по-красива. По-чиста.

Опита се да задържи двете ми китки с една ръка, за да може другата да се справи с дрехите ми. Успя да разкъса блузата, а после да

мине надолу към полата точно преди да отскубна ръцете си и да ги освободя. Не можеше да удържи двете с една ръка и го знаеше. Отново посегнах с нокти към лицето му и безсилен гняв замести по-раншната увереност.

— Проклятие. — Той ме сграбчи и претърколи двама ни, така че се озовах легнала по корем. — Нека да не е толкова изтънчено.

В тази поза, притисната от тялото му с лице надолу, не можех толкова лесно да го напада или дори да се раздвижа. Задържа едната си ръка върху главата ми, за да не мога да я повдигна, и отново задържа полата. Обсипвах го с обидни думи, които биха накарали Тамзин да се изчерви, и се борех, колкото можех, знаейки, че това нямаше да ме спаси, но поне щеше да направи нещата по-трудни за него. После забелязах до какво ме беше доближила тази нова поза.

Аланзанската кама беше достатъчно близо, за да я достигна.

Без да се замисля дори за секунда, я сграбчих и замахнах назад: не ме беше грижа какво ще уцеля, стига да е част от тялото му. Уорън изкрещя и падна от мен. Незабавно се отдръпнах тромаво и успях да се изправа с треперещи крака. Той лежеше на пода, стиснал крака си, в чието бедро се беше забил ножът ми. Ударът нямаше да го убие, но ми беше откупил възможност да се измъкна. Отправих се към вратата, но в този миг някой я отвори отвън. Напрегнах се за сблъсък с някого от хората му, а вместо това се озовах лице в лице със Сайлъс Гарет. Той размахваше пистолет и изглежда, беше толкова изненадан да ме види, колкото и аз него.

— Арестувайте я! — изкрещя Уорън. — Дойдох да инспектирам този участък, а тази кучка ме напада! Намушка ме — намушка ме с това... — Той посочи надолу и зяпна, когато огледа ножа с изобразените отгоре дървесни мотиви. — С това острие — това езическо острие! Това е аланзански нож! Тя е еретичка — арестувайте я!

— Той... не е неин — изрече един глас зад Сайлъс. — Мой е. Аз съм аланзанецът.

Сайлъс отстъпи встрани и видях Седрик, който се облягаше на Съли. Не можех да повярвам, че Седрик изобщо беше в съзнание след всичките си наранявания. Исках да изтичам към него и да му наредя да си легне, но Уорън още беше в нападателна позиция.

— Готов е да каже всичко, за да защити своята блудница.

Съли прояви здравия разум да се опита да удържи Седрик, но Седрик не се смути:

— Ножът е мой. Имам още аланзански предмети в сандъка си. Няма да намерите нищо в нейните вещи.

— Тогава арестувайте него! — нареди Уорън. — И нея като негова съучастница! И заради това, че ме нападна!

— Той ме нападна — отвърнах рязко. Посочих към разкъсаните си дрехи. — Повали ме и се опита да ме насили! Защиитавах се!

Уорън беше блед и се потеше, несъмнено усещайки раната и кръвозагубата, но продължи да упорства:

— Тя ме покани да вляза. Тя е момиче без морални задръжки — съгласила се е да легне с Торн, би се съгласила да легне с всеки. После размисли и се опита да изкара мен виновен. Не можете да вярвате на думата на някакво обикновено момиче с долен произход!

Сайлс имаше вид, сякаш не знаеше какво да мисли, и не го винях. Хрумна ми обаче, че колкото и невероятно да беше, може би имаше шанс всичко това да се размине безнаказано на Уорън. Той беше губернаторът на тази колония. А коя бях аз? В ума ми изплува отдавнашен спомен: как Седрик ми каза, че не знам какво е да се живее без престижа на висшата класа, че съществува мощ, за която дори не си давам сметка.

Изправих се в цял ръст и си придадох възможно най-властно изражение:

— Казвам ви отново. Той ме нападна. И може би няма да приемете сериозно това твърдение от някое „обикновено момиче с долен произход“, но аз не съм такава. Аз съм лейди Елизабет Уитмор, графиня на Ротфорд, и съм благородница на кралството.

Обратното пътуване до Кейп Триумф с лодка беше много по-лесно, отколкото пътуването по суша преди това. Не се прибрахме веднага — не и при състоянието, в което бяха нараняванията на Седрик. Заради нас, Уорън и наетите главорези Сайлъс Гарет беше прекалено зает, за да следи всички. Накрая нае собствени помощници измежду мъжете, които търсеха работа в Уайт Рок — възложи им ролята на временни представители на закона. С помощта на група от тях Сайлъс отведе Уорън и другите обратно в Кейп Триумф. Остави по-малка група да държи под око Седрик и мен у семейство Маршъл — не че съществуваше особен риск да избягаме.

Когато седмица по-късно Сайлъс се върна, лекарят, който ни посещаваше редовно, за да преглежда Седрик, донесе новини:

— Казах на господин Гарет, че вече сте в състояние да пътувате — каза докторът. — И той планира да отведе и двама ви утре.

Седяхме навън на следобедното слънце: Седрик се облягаше на импровизиран шезлонг, който господин Маршъл беше измайсторил. Окото на Седрик отново беше отворено, а повечето му синини бяха избледнели до жълтеникаво. Лявата му ръка беше в превръзка през рамото и за възстановяването ѝ щяха да са нужни още няколко седмици. Освен това беше с две счупени ребра и за лечението им не можеше да се направи кой знае какво, освен да се превържат и да не се напруга много.

— В състояние да пътува? — възкликнах. — В този вид?

— Най-лошото мина — каза докторът. — Животът ви не е в опасност. Дали пътуването ще е неудобно? Възможно е — особено ако проявите небрежност. Но плаването с лодката е нищо в сравнение с маршрута по суша.

— Ще се справя. — Седрик сложи дясната си ръка върху моята. — И трябва да се върнем. Не е добре Уорън да е там преди нас.

Това беше нещо, което бяхме обсъждали често. Колкото по-дълго време Уорън беше в Кейп Триумф, толкова повече време имаше да

изпипа историята си и да събере подкрепа от влиятелните си приятели.

— Още едно нещо... — Докторът придоби леко смутено изражение и хвърли нервен поглед в моята посока. — Господин Гарет поръча да ви кажа, че партньорът му е пристигнал в Кейп Триумф и че у него е портретът ви — че приликата е потвърдена. Ми... милейди.

Вдигнах ръка:

— Моля ви. Няма нужда. „Аделейд“ ме устройва.

Преди да си тръгне, докторът даде на Седрик някои съвети, както и различни лекарства, които да подпомогнат заздравяването. Когато си отиде, облегнах глава на рамото на Седрик.

— Е, това е. Тайната излезе на бял свят.

— Точно коя от многобройните ни тайни имаш предвид?

— Знаеш коя. Самоличността ми. Ъъ, предишната ми самоличност. — Въздъгнах. — Но ако партньорът на Сайлъс я е потвърдил, тогава може би думата ми ще има по-голяма тежест. Само дето сега се разкрих пред всеки, който евентуално се надява да прибере наградата, обявена от баба.

— *Не* казвай на никого, че сме женени — настоя Седрик с нисък глас, досещайки се какво се готвех да кажа в следващия момент.

— Но в това беше целият смисъл! Да ми осигури закрила, ако бъда разкрита като избягала графиня. А аз съм разкрита.

Той поклати глава:

— Ти си ключът в този случай — сега Сайлъс ще те закриля. А резервният ни план беше създаден, преди да ме разобличат като еретик. Ще ме изправят на съд за това. Ако бъдеш идентифицирана като моя законна съпруга, ще нарочат и теб за аланзанка, защото си свързана с мен. Не смятам да допусна да те обесят заедно с мен.

— А аз изобщо не смятам да допусна да те обесят — възроптах. — Или да позволя Уорън да остане ненаказан.

Но когато отплавахме за Кейп Триумф на другата сутрин, съвсем не бях толкова уверена. Като новосъздадена колония Хадисън не разполагаше със съд, който да може да се справи със сериозен случай като този, така че процесът щеше да се проведе в Денъм. Уорън имаше много връзки там. А аланзанската вяра беше извън закона и в двете колонии.

Пристанахме на кея в Кейп Триумф в ранната вечер и бързо ни разделиха. Седрик трябваше да бъде задържан под стража през цялото

време, докато траеше процесът, и фактът, че Уорън и поддръжниците му също бяха задържани, не беше особено голяма утеха.

— Не съм напълно коравосърдечен, милейди — каза ми Сайлъс. Не си направих труда да го поправа. Ако титлата ми можеше да помогне на нашия случай, щях да позволя да бъде използвана. — Ще се постарая да се грижат за него. И ще изпратя да го прегледа лекар.

— Благодаря ви — казах. Той ни остави насаме за малко да се сбогуваме и аз стиснах силно ръката на Седрик. Това беше горе-долу всичко, което можех да направя предвид нараняванията му.

— Ще се справим с това — казах. — Ще намеря начин.

— Ти винаги намираш.

В гласа му се долавяше предишната напереност, но за миг зърнах неувереност в очите му. Целунах го пламенно, без да ме е грижа, че някой минувач може да види. А когато хората на Сайлъс го отведоха, се взирах след тях, докато шумната оживена тълпа на кея на Кейп Триумф го погълна.

— Госпожице — обади се един от наетите представители на закона. — Господин Гарет каза, че трябва да ви придружим, докъдето искате да отидете.

Нямах представа къде искам да отида. Не бях мислила за кой знае какво освен съдбата, която очакваше Седрик, и сега се озовах в странна ситуация. След години, в които се чувствах задушавана и определяна от правилата на други хора, сега нямах ограничения. Можех да се движа и пътувам свободно — само дето нямах място, на което да отида. Нямах дом, нито пари, нито семейство.

Все още обаче имах приятели.

— Отведете ме в Уистерия Холоу.

* * *

Не се изненадах, че не ме приеха особено топло. Джаспър излезе със забързани едри крачки от кабинета си веднага щом мистрес Кълпепър съобщи за пристигането ми във фоайето. Насочи обвинително пръст към мен.

— Не. Не. Не ме е грижа коя си или какви титли се предполага, че имаш. Не можеш да допълзиш обратно тук след всичко, което ни

причини. Ти избра да се откажеш от този живот. Не се опитвай да си го върнеш.

— Не се опитвам — казах. — Аз просто... ами... това е... нямам къде да остана.

Бяхме събрали публика — останалите красиво фризирани и облечени момичета, и това ме накара да се смутя от неугледната си външност. Чарлс беше сред тях. Връщането му в Осфрид, за да помогне с набирането на новата група момичета, беше забавено след всички събития, случили се напоследък.

— Джаспър, момичето беше едно от нашите и е много вероятно да влезе в семейството ни, след като този въпрос със Седрик се уреди.

Джаспър се нахвърли слисано върху брат си:

— Този въпрос! Той е изправен на съд за ерес и нападение! Има само един начин за уреждане на този въпрос.

— Нападение ли? — попитах изненадано. — Виждали ли сте го?

— Такава е историята, която разправят — каза Джаспър. — Че вие двамата сте изпаднали в отчаяние, когато станало ясно, че няма да можете да изплатите дълга си към Уорън Дойл. Така че сте инсценирали нападение, за да направите да изглежда, сякаш са го нападнали грабители — само че хората му пристигнали навреме да го спасят.

Челюстта ми насмалко не се удари в пода:

— Това ли са измислили? Това е лъжа! Хайде, стига. Сигурно познавате Седрик по-добре.

— Всъщност — каза Джаспър с мрачно лице — имам чувството, че изобщо не познавам истински сина си. Това, което със сигурност знам, е, че преди да се появиш ти, той не похищаваше аристократки, не практикуваше ерес, нито нападнаше управници. Така че ще разбереш, когато казвам възможно най-любезно: махай се от къщата ми.

— Може да отседне при мен. — Айана пристъпи с едри крачки напред от събраното множество, хладнокръвна и уверена както винаги. — И не ме гледайте така, господин Джаспър. Плащам наем за дома си и мога да правя каквото ми харесва. Хайде, Аделейд.

Какво друго можех да направя? Тук нямаше дом за мен. Трябваше да се задоволя с онези съюзници, с които успеех да се сдобия — макар да бях изненадана да открива, че двете ми най-големи съюзнички не бяха във фойето.

— Къде са Тамзин и Мира? — попитах, след като влязох в дома на Айана. Беше изненадващо просторно жилище над една кръчма в оживения район за развлечения в града. Беше достатъчно звукоизолирано, но въпреки това дочухах слабо подрънкване на музика от пиано отдолу.

Айана точно слагаше чайник върху голямата си печка и се обърна изненадано към мен:

— Не знаеш ли? За Тамзин?

— Какво има да се знае? Да не се е омъжила или нещо такова?

— Седни — нареди Айана.

Подчиних се и се настаних в един стол, покрит с одеяло със сложни костенуркови шарки. Запитах се дали беше в баланкуански стил, но изражението върху лицето на Айана ме накара напълно да забравя за изкуството:

— Къде е Тамзин?

Айана придърпа едно столче и седна срещу мен.

— Аделейд, Тамзин е изчезнала в деня на бурята преди две седмици — морската буря. Част от нея удари и вас, нали?

Почти си помислих, че ми се причува, че по някакъв начин сме заговорили за първото ни морско плаване.

— Изчезнала... какво искаш да кажеш, изгубена в бурята ли?

— Тя беше на празненството на господин Дойл — връщаха се в Хадисън. Бяха на практика сгодени и той смяташе да я разведе наоколо, за да се похвали с нея. Наближавали залива, докато се задавала бурята, и казват, че тя изпаднала в паника и... ами, тръгнала си. Никой не знае какво е станало с нея.

— Изпаднала в паника ли? Тамзин не е изпадала в паника никога през живота си!

— Не знам нищо от първа ръка, само онова, което ми разказват. — Спокойствието на Айана бе забележително. — Не поискала да се качи на лодката по време на бурята. Избягала от празненството. Опитали се да я намерят, но било твърде късно — особено в онези условия. На другия ден я потърсили, но нямало нищо.

Отпуснах глава между ръцете си, страхувайки се, че ще ми призлее.

— Не. Невъзможно е. Объркала си се. Тя беше изгубена веднъж — това не може да се случва отново! Тя искаше този брак повече от

всичко. Не би допуснала едно плаване в буря да я възпре...

И въпреки това, докато говорех, се запитах: дали би го допуснала? Бурята ме беше разстроила с болезнени спомени за онази нощ в морето. Как ли беше подействала на Тамзин? Може би мисълта да се качи на друг кораб в бурята наистина е била твърде стряскаща. Но достатъчна, за да хукне сама в нощта?

— Съжалявам — продължи Айана, без да си дава сметка за мисленото ми откровение. — Мислех, че вестта сигурно е стигнала до теб особено след като господин Дойл пое вината върху себе си и въпреки всичко плати на семейство Торн цената ѝ.

— Колко мило — казах и повдигнах глава. По-лесно беше да се справя с гнева, отколкото със скръбта. Все още не можех истински да смея това. — Сигурна съм, че Джаспър се е зарадвал все пак да изкара печалба от нея, особено ако... — Думите ми отстъпиха на ахване. — Уорън е знаел...

— Бил е там, когато се е случило.

Скочих на крака:

— Защо не ми е казал нищо? Говорих с него сутринта след онази буря! Как е могъл изобщо да не ми спомене, че най-добрата ми приятелка е изчезнала?

— Не знам. — Изражението ѝ беше изпълнено със съчувствие. — Колкото повече чувам за Уорън Дойл, толкова по-сигурна съм, че дори не мога да предположа какво си мисли.

Почувствах как в гърлото ми напират ридание и го преглътнах, защото не исках да плача пред нея. Айана разбиращо се изправи на крака:

— Мира е на светско събитие. Мога да я измъкна по-рано. Мисля, че за вас ще е добре да сте заедно. Можеш да се разполагаш удобно, а аз ще платя на някое от момичетата долу да качи гореща вода за ваната.

Успях само да кимна вместо отговор и веднага щом тя излезе, избухнах в сълзи. Върху мен се стовари стресът от всичко случило се и ме смаза, и вече дори не знаех защо плача. Седрик, Тамзин... от каква полза бях на хората, които обичах, ако не можех да ги опазя? Дали това беше някакво наказание от боговете, задето бях избягала от отговорностите си в Осфрид?

Бях зачервена и с подпухнали очи, когато момичето дойде да напълни ваната, и то любезно се престори, че не забелязва. Да се отпусна в такава вана, бе лукс, на какъвто не се бях наслаждавала от почти месец. У семейство Маршъл се къпех с оскъдно количество вода. При това студена. Всъщност след времето, прекарано в Хадисън, всичко в Кейп Триумф ми се струваше луксозно, сравнено с условията там. Ако питаха мен, стаите на Айана можеха да съперничат на някой кралски имот в Осфрид.

Когато най-сетне излязох от ваната, водата бе тъмносива и усещах главата си малко по-добре. Не съвсем добре, но можех да мисля и да действам. Не можех да понеса мисълта да облека мръсните дрехи, с които работех в златоносния участък, и взех назаем дълга, плътна вълнена роба от дрешника на Айана. Беше минало много време и се запитах дали събитието, на което присъстваше Мира, е било далече, или е било трудно да я измъкнат от него.

Накрая Айана се появи. Мира пристъпи през вратата с вързоп дрехи в ръце, който веднага пусна, когато затича през стаята към мен. Придърпах я в прегръдка и почувствах как сълзите идват отново. Айана дискретно се оттегли в кухнята и се засуети, ровейки из шкафовете.

Мира си беше същата както винаги. Прекрасна. Пламенна. Но не толкова издокарана, колкото бях очаквала предвид обяснението на Айана, че е присъствала на светско събитие. Виолетовата рокля от органдин, която носеше, беше добре ушита, но твърде семпла, за да е дреха от Бляскавия двор. Отгоре носеше шала на майка си, а косата ѝ беше вързана с панделка зад врата, очевидно набързо.

— Мира — как се случи — Тамзин...

— Не знам — каза тя и сама едва сдържаша се да не заплаче. — Не можех да повярвам, когато научих. Двама мъже се върнаха от лодката да съобщят новината — свидетели, които се кълнях, че тя не искала да се качи на лодката по време на бурята. Казват, че побягнала в гората и че Уорън бил съкрушен.

Намирах това за неправдоподобно, спомняйки си самодоволното му държание на другата сутрин. Сутринта след...

Бурята се разрази, докато прекосяхме залива снощи.

Това, че беше пропуснал да спомене изчезването на Тамзин, не беше единственото странно нещо от разговора с Уорън. Беше казал

също и че бурята се разразила, докато плавали — не докато се качвали на борда. И всъщност, ако се беше случило преди това, дали някой от тях щеше да се качи на кораба?

— Тук бурята беше силна — продължи Мира с блеснали очи. — Казаха, че засегнала зле и вас. А фактът, че не сме чули нищо за Тамзин от седмици... е, трудно е да знаем какво да мислим. Ако все пак е оцеляла, къде е? Защо не се е свързала с нас? Бях поръчала на някои хора... имах средства... търсиха... но просто няма нищо за намиране.

Отчаянието отново ме обзе:

— Не мога да я изгубя отново.

— Знам. И аз се чувствам по същия начин. Но засега трябва да оставиш тази скръб настрана. Ще плачем за нея по-късно — много. Чувам, че имате други неща, за които да се тревожите, лейди Уитмор. — Погледът ѝ падна върху висулката с украшението ми, което бях запазила. Тя снижи глас: — Или би трябвало да кажа „госпожо Торн“?

Хвърлих паникьосан поглед към Айана в кухнята:

— Очевидно ли е? Да не би това да е някакъв издайнически аланзански амулет?

— Не, съвсем не. Из целия град продават такива колиета с различни цветя. Просто разпознах сладкия бъз и направих предположение. — Мира се поколеба. — Но на твоето място не бих се явила с него в съда. Не можеш да допуснеш някой да помисли, че си аланзанка. И не можеш да допуснеш да мислят за теб и като за някаква жена от пограничните райони. Влизането ти трябва да им припомни, че си графинята на Ротфорд.

Изрече последната част, докато прекосяваше стаята на път към изпуснатия вързоп с дрехи.

— Опитахме се да ти съберем колкото можахме из града. В Уистерия Холоу има много рокли, които никой не носи, но ако Джаспър забележи, че си облечена с някоя от тях в съдебната зала, много лошо ни се пише.

— Мислиш, че наистина ще е там? — попитах горчиво. — Изглежда, не го беше грижа какво ще стане със Седрик.

Дочула разговора ни, Айана се приближи бавно до нас:

— Грижа го е какво ще стане с бизнеса му, а всичко това се отразява върху него. Ще бъде там.

Чу се почукване по вратата и всички подскочихме. Небрежното държание на Айана се изпари. Стана напрегната и застана нащрек, очите ѝ се присвиха като на котка, докато бавно се приближаваше към вратата. Сложи едната си ръка върху дръжката на бравата, а с другата извади от палтото си нож, дълъг колкото ръката ѝ над лакътя.

— Кой е там? — изкрещя.

— Уолтър Хигинс — дочу се приглушеният отговор. — Търся Аделейд Бейли — аз съм партньорът на Седрик Торн.

Името затрака в ума ми и внезапно си дойде на мястото.

— Това е агентът на Седрик! Пусни го да влезе.

Все още предпазлива, Айана откряна вратата и надникна навън, преди накрая да я отвори изцяло. Дребен, жилав млад мъж на същата възраст като Седрик стоеше там, облечен в изискан костюм. Лицето му не издаваше почти нищо, докато попиваше всички ни с поглед, но ми направи впечатление на човек, който запаметява всеки видян детайл.

— Уолтър — казах и пристъпих напред. — Приятно ми е най-после да се запознаем. Седрик много те цени.

Уолтър ми благодари с леко кимване и се опита да се престори, че не съм по халат.

— Той също говореше много хубави неща за вас. Винаги съм мислил, че се възхищава не само на познанията ви за изкуството. Сега виждам, че е вярно.

Трепнах:

— Вече всички в този град ли знаят историята?

— Горедолу — каза Уолтър. Мира и Айана кимнаха за потвърждение. — Утре напускам града и имах някои новини, които помислих, че е най-добре да споделя сега. Помислих си, че след като Седрик е, въ, задържан, е редно да обсъдя делата си с вас. Има ли някое място, където можем да поговорим насаме?

— Можете да говорите пред тях — казах. Сега фалшифицирането на произведения на изкуството ми се струваше нещо твърде незначително.

Той се поколеба, а после сви рамене, приемайки предложението ми:

— Имам още един потенциален купувач — готов да плати много повече, щом чу, че има конкуренция. И освен това е по-близо — на около два часа езда оттук.

— Е, това е в известен смисъл добра новина — казах. — Не че ни е от голяма полза, при положение че държат Седрик под ключ.

— Не е от полза за никого, защото освен това той иска удостоверяване на автентичността ѝ.

Изпъшках:

— А аз си мислех, че тези жители на колониите ще са лесна плячка.

— Е, добрата новина е, че другият искаше автентичността да бъде потвърдена от специалист по произведения на изкуството. Новият е готов да се задоволи с „всеки компетентен и ерудиран мирикози, който може да различи качествено от посредствено произведение“. Това са негови думи, не мои. — Уолтър направи пауза, погледът му се спря многозначително върху Мира. — И чух, че имате сирминиканска приятелка. Сирминиканците много приличат на жителите на Мирикози.

Мира объркано хвърли поглед между нас:

— Нямам представа за какво говорите, но ако се опитвате да ме причислите към експертите по изкуство, не мисля, че съм човекът, който ви трябва.

— Ти си точно тази, която ни трябва — казах оживено. Седрик беше описал Уолтър като човек, който винаги измисля начин да приключи сделка, и сега разбирах. — Можеш да говориш с акцент от Мирикози. Чувала съм те как го правиш в Блу Спринг. Трябва само да се срещнеш с този човек и да му кажеш, че картината, от която се интересува, е автентично произведение на един от най-великите мирикозийски майстори.

— Такава ли е? — попита тя. Изглеждаше впечатлена.

— Ъм, не точно. — След като седмици наред нямаше никакво развитие по въпроса с картината, за миг изпитах прилив на вълнение заради това. С изисканото си поведение и облекло Мира със сигурност можеше да се представи като жена от висшата класа на Мирикози и да убеди този човек да купи картината. После реалността ме връхлетя отново. — Но това ще трябва да почака. Точно сега не мога да задвижа продажбата на картината. Парите от нея трябваше да ни помогнат да си изградим съвместен живот. Няма да ни бъдат от никаква полза, докато Седрик е в затвора.

Уолтър прочисти гърло:

— Извинете ме, но всъщност никога няма момент, в който парите не вършат никаква работа.

— Прав е — каза Айана. — Аз също не разбирам точно как ще стане, но ако имате достъп до собствена значителна парична сума, тя може да влезе в работа. Не знаете какво ще ви се наложи да правите, докато продължава този процес.

Не следвах напълно мисълта ѝ, но Уолтър беше по-директен:

— Никога не подценявайте силата на един хубав подкуп.

— Може би... но няма време. Поне не веднага. Казахте, че напускате града утре?

Уолтър кимна извинително:

— За седмица; заминавам за колонията Лифорд. Други хора, които се нуждаят от услугите ми.

— А аз трябва да съм в съда сутринта — казах. — Никой не може да отиде с Мира.

Мира местеше поглед между нас, озадачена:

— Защо е нужно някой да идва с мен? Нали просто трябва да се срещна с този човек и да се престоря, че разбирам от изкуство? Мога да се справя.

— Прекалено опасно е — настоях. — Ще изчакаме по-подходящ момент. — Макар че, докато говорех, се запитах дали някога щеше да има по-подходящ момент за каквото и да било.

— Всъщност... — Челото на Айана се набразди замислено. — Утре може да е най-подходящият момент. В първия ден от процеса сигурно ще е доста оживено. Вниманието на всички ще е насочено другаде. Ако Мира изчезне за част от деня, е по-малко вероятно някой да забележи.

Това все още не ми харесваше. Не защото не мислех, че Мира можеше да се справи с каквото и да е, а защото ми бе непосилна мисълта още една моя приятелка да се изложи на опасност.

— Ще се върна — каза тя, знаейки от какво се опасявах. — Върви в съда утре. Ние ще се погрижим за това. Можете ли да ми дадете информацията?

Уолтър извади от джоба си лист хартия и ѝ го подаде:

— Ето името и адреса му. А това е местонахождението на човека, у когото е картината в момента.

— Не е ли при вас? — възкликнах. Вторият адрес беше на съседно градче в Денъм.

— Оцелявам в този бизнес, като се старая нищо никога да не бъде свързано пряко с мен. Картината е в безопасност, но със сигурност не виси в собствената ми спалня — каза той. — Ако той се съгласи на сделката, можете да приключите сама прехвърлянето или да изчакате, докато се върна, за да го направя. Само не ми харчете комисионната.

— Ще ти помогнем с останалото — каза Мира. — Ще се постараем да се получи.

— И всичко — заради пари, за които не е сигурно, че ще помогнат на Седрик — промърморих.

Айана положи ръка на рамото ми с твърдо и решително изражение в очите.

— Притежаването на резервна сума пари не означава само, че можеш да помогнеш на него. Трябва да приемеш, че има вероятност Седрик да не успее да се измъкне от това. А ако не успее, ти ще имаш нужда от собствени средства, за да избягаш.

Айана ми стъкми импровизиран сламеник в ъгъла на дневната си. Когато се събудих на другата сутрин, я нямаше и аз се залових да се подготвям за деня. Роклите, които Мира беше донесла, дори не се доближаваха до екстравагантните тоалети на Бляскавия двор, но въпреки това бяха нещо, което една жена от висшата класа в Денъм би облякла. Онази, която избрах, беше ушита от батиста в цвят на слонова кост, осеяна с клонки от розови и лилави цветчета. Роклята ми се струваше чужда и странна след цял месец носене на грубо облекло, платът — опасно тънък и нежен. Нямах нищо против отново да съм облечена в хубава дреха, но това беше напомняне колко много се бе променил животът ми.

Точно бях приключила с прическата си, когато Айана се върна:

— Мислех, че отиваш с Мира — казах.

— Отивам с теб. Изпратих я — на път е.

Отново почувствах да ме пробжда онова нервно усещане, че губя още една приятелка.

— Сама ли е?

— Не.

Айана не ми каза нищо повече и приех, че не бива да я разпитвам.

Пред сградата на съда се беше събрала тълпа, когато пристигнахме. Дори в оживен голям град като Кейп Триумф това беше наистина драматично събитие. Синът на губернатора, забранен романс, ерес... гражданите умираха от желание да се доберат до място на първия ред. Айана ме преведе покрай тях и нагоре до входа, където един съдебен служител ни махна да минем.

Съдебната зала вече бе пълна, но имаше места за сядане, отделени за главните участници. Едно от тях беше за мен и аз седнах, забелязвайки, че Джаспър не беше твърде далече. Кимна ми студено, а после демонстративно насочи поглед в противоположната посока. Близо до предния край на залата седеше губернаторът Дойл с Виола до

себе си и други съветници наблизо. Два реда места бяха все още празни и точно тях наблюдавах с жадно любопитство. Най-сетне един съдебен пристав отвори странична врата и въведе задържаните. Уорън беше пръв: изглеждаше забележително самодоволен предвид обстоятелствата. Седрик влезе последен и сърцето ми подскочи при вида му.

Имаше нужда от бръснене, а ръката му още висеше в превръзката. Но иначе се движеше добре и повечето му синини бяха изчезнали. Запитах се дали това беше хубаво, или лошо. Може би щеше да е от помощ за случая ни, ако имахме доказателства колко жестоко беше пребит. Той огледа стаята и улови погледа ми, кимвайки ми леко, за да ми каже, че е добре. Дори успя да докара призрачно подобие на обичайната си усмивка, но тя беше напрегната.

Всички се изправиха, когато влезе съставът на трибунала, състоящ се от седем мъже. Бяха магистрати и други изтъкнати фигури от Денъм. При обичайни обстоятелства губернаторът щеше да е начело на групата, но по очевидни причини губернатор Дойл трябваше да пропусне участието си в събитието. Вместо това за водач на групата бе посочен магистрат на име Адам Дилинджър.

— Тук сме, за да се произнесем по... сложен и заплетен спор, състоял се в колонията Хадисън. Ще потърсим истината в съответствие със законите на родния ни Осфрид. Да се помолим на Урос за напътствия.

Той ни поведе в молитва и почти всички в стаята сведоха тържествено глави. Вдигайки тайно поглед, забелязах, че няколко души наблюдаваха Седрик, сякаш очакваха да се изправи и да извърши някой черен ритуал още там, на място.

— Господин Дойл — каза магистрат Дилинджър. — Моля, излезте пред нас и разкажете историята си.

Уорън излезе с едри крачки напред. Беше се измил и обръснал и носеше нови дрехи, което ме смути. Това бе резултат от факта, че имаше поддръжници тук. Седрик изглеждаше неспретнат в сравнение с него, но на кого можеше да разчита? Със сигурност не и на семейството си. А аз бях успяла да се облека едва след като други хора ми събраха дрехи.

Никой нямаше нужда от сведения за Уорън, но въпреки това той ги предостави, обрисувайки себе си като образцов гражданин, който

тръгнал по стъпките на баща си. Постара се да припомни на хората в залата всички добрини, които губернаторът Дойл бил извършил, и как той, Уорън, смирено се надявал да последва примера на баща си в Хадисън.

— Знаех, че като част от новия си пост е съществено важно да си потърся съпруга и да отстоявам общоприетите семейни ценности. Когато Бляскавият двор започна новия си сезон, започнах да ухажвам едно от момичетата — млада жена, която се представяше като Аделейд Бейли.

Половината присъстващи в съдебната зала се обърнаха и се втренчиха в мен, а аз продължих да гледам напред, отказвайки да погледна някого от тях в очите.

— По всичко, което виждах, госпожица Бейли ми изглеждаше като честно, добродетелно момиче. Подведе ме да повярвам, че се интересува от мен и че е готова да сключи брачен договор. Именно тогава открих, че е била... *обвързана* със Седрик Торн, един от хората, доставящи момичета за Бляскавия двор. — Нямах как да не стане ясно какво имаше предвид с „обвързана“.

— Това е сериозно обвинение — каза един от членовете на трибунала.

— Госпожица Клара Хейс от Бляскавия двор лично станала свидетел на простъпката им срещу установения морал — каза Уорън. — Още няколко души видели случилото се после. Можете да разпитате когото и да е от тях за допълнително разяснение.

— Какво направихте след това, господин Дойл? — попита Дилинджър.

— Какво можех да направя? — Уорън разпери широко ръце. — Едва ли бих упорствал да се обвържа с жена, чието сърце принадлежи на друг. Всъщност изпитвах съжаление към тях. Затова реших да помогна.

Той описа подробно уговорката, която беше направил с нас в Хадисън, отново представяйки себе си като образцов — и доброжелателен — човек. Няколко зрители поклатиха глави в смесица от гняв и съчувствие, явно показвайки, че според тях Уорън е станал жертва на злоупотреба.

— Предоставих на господин Торн всички възможности да успее — каза Уорън. — Екипировка, обучение. Но скоро стана ясно, че се е

нагърбил с повече, отколкото е способен да извърши. Той е бизнесмен — начетен човек. Трудно би могъл да се справи с такъв тежък труд, какъвто е нужен в пограничните области. Непригодността му доведе до нещастни случаи, като специално едно падане беше особено сериозно. И правеше гръмки изявления, че ще открие огромни златни находища, но всъщност така и не изкопа въпросното злато независимо колко дълго го чакахме.

Не осъзнах, че съм понечила да се изправя, докато Айана не ме натисна обратно надолу.

— Чакай — промърмори тя.

Истински ужасната част настъпи, когато Уорън описа онзи последен ден:

— Искях да вярвам на разказите му за злато на територията на участъка — особено понеже изтичането на договора на Аделейд приближаваше. Отведох няколко мъже до участъка с намерението да изкопая златото, макар че нещата едва не свършиха още преди да са започнали, когато поредната проява на неопитност от страна на господин Торн насмалко не доведе до взривяването на всички ни. На този етап беше ясно, че той и госпожица Бейли започват да се отчайват. Нямаше начин да успеят да изплатят дълга си навреме, а нещата се влошиха, когато открихме аланзански артефакти в притежание на господин Торн.

Из стаята се разнесе скандализирано шушукане и Дилинджър призова за тишина.

— Явно трябваше да изясня нещата с тях — продължи Уорън. — Бях сигурен, че е станало недоразумение. Отпратих хората си за обяд и седнах да обсъдим как можех по-добре да помогна на тази двойка — и точно тогава започна коварството. След като вече бях сам, господин Торн ме нападна, възнамерявайки да ме убие и да представи станалото като дело на грабители, нахлули в златоносния участък, което го освобождаваше от договора. По някаква невероятна щастлива случайност двама от хората ми се върнаха да вземат нещо и успяха да ме спасят навреме. Съумяха да усмирят господин Торн, но опасността не беше отминала. Госпожица Бейли поде борбата на любовника си, а после безочливо ми се предложи в опит да отклони вниманието ми. Докато ѝ отказвах, тя ме намушка с нож. Не мога да си представя какво

щеше да стане, ако не беше пристигнал Сайлъс Гарет от агенция „Макгру“.

Трибуналетъ зададе още изясняващи въпроси и бях удивена как Уорън имаше отговор за всичко. Всяко събитие, всеки детайл се изопачаваше по начин, който го представяше в благоприятна светлина и подкрепяше лъжите му. Когато бе освободен, беше ясно, че е привлякъл почти всички на своя страна.

След него призоваха Седрик. Един от магистратите поднесе към него свещен текст, посветен на Урос.

— Моля, закълнете се да кажете истината... ако сте в състояние.

Бях потресена да чуя подобен намек от група, която претендираше за безпристрастност. Още оживено жужене се разнесе из стаята особено когато Седрик постави ръка върху книгата, без тя да избухне в пламъци или нещо също толкова абсурдно.

Обикновено в случаи с противоречащи си гледни точки Седрик щеше да бъде помолен да разкаже отново историята от своята. Вместо това Дилинджър попита:

— Господин Торн, аланзанец ли сте?

Седрик примигна изненадано. Бях сигурна, че се беше подготвил за този въпрос, но не беше очаквал необичайния порядък.

— Просто имах у себе си аланзански артефакти. Но никой не ме е виждал да практикувам ритуали с тях.

— Тогава защо бихте притежавали подобни предмети?

— От любопитство — каза Седрик, поддържайки мек и спокоен тон. — Познавах аланзанци в университета в Осфро. Те ми дадоха предметите с надеждата да ме покръстят в тяхната вяра.

— И не докладвахте за тези вероотстъпници? — попита друг член на трибунала.

— Бяха млади и непокорни. Смятах, че това е етап, който ще надраснат, преди да се върнат към Урос и шестте бляскави ангела.

Дилинджър вдигна лист хартия:

— Имаме подписани показания от убеден аланзанец — някой си Тадеус Брукс, който бил заловен по време на ритуал. Той се кълне, че сте участвали с него в ритуал, наречен Звездното пришествие. Как ще отговорите на това?

Седрик не показва признак на тревога:

— Мисля, че един заловен и хвърлен в затвора човек би казал всичко, за да излезе на свобода.

— Почитането на аланзанската религия е незаконно както в Денъм, така и в Хадисън — заяви Дилинджър. — Упражняването на незаконни религиозни практики се наказва с екзекуция, ако нямате закрилата на друга колония или не бъдете освободен от краля.

— Наясно съм — каза Седрик.

— Младата жена, която нарича себе си Аделейд Бейли, аланзанка ли е? — попита членът на трибунала вдясно от Дилинджър.

— Не — отвърна светкавично Седрик. — Госпожица Бейли многократно даде ясно да се разбере, че според нея те са заблудени езичници. Готов съм да се закълна в това колкото пъти искате.

Трибуналет продължи да упорства още известно време по обвинението в аланзанство, но Седрик държеше на думите, които бе казал в своя защита: че никой не го е заловил да упражнява аланзанската религия. Дилинджър обаче даде ясно да се разбере, че смята показанията на Тадеус Брукс за достатъчно доказателство.

Най-накрая позволиха на Седрик да представи своята версия на историята. Трибуналет задаваше въпроси и коментираше по начин, който правеше подробностите да звучат неправдоподобни и дори глупави. Членовете не правеха опити да скрият насмешката си и това чувство се носеше като ехо в съдебната зала. И както се бях опасявала, подобрието на нараняванията му скриваше факта колко изключително жестоко бе нападението срещу него. Един магистрат изтъкна, че счупената ръка не е нещо необичайно, когато двама души се опитват да предотвратят убийство.

Седрик бе освободен от свидетелското място и Дилинджър се провикна:

— Лейди Елизабет Уитмор, графиня на Ротфорд.

Всеки, който не ме беше забелязал в съдебната зала преди, ме забеляза сега. Пристъпих напред с цялата надменна увереност на момиче, на което цял живот са повтаряли как е с по-висш произход от всички останали. Заклех се пред Урос, а после срещнах погледа на Дилинджър със студенина, която му казваше, че ми губи времето.

Той прочисти гърло:

— Лейди Уитмор... ако обичате, разкажете ни как се превърнахте в част от Бляскавия двор под фалшиво име.

Бях очаквала това и бях подготвила добре отговора си. Разказах как богатството на семейството ми се топеше и че бях осъзнала, че ще имам по-голям шанс в Новия свят. Разказах им, че камериерката ми е избягала и съм видяла шанс за себе си.

— Една титла е нищо без богатство — заявих. — Може би действах импулсивно, но други са се преборили успешно да намерят място в Новия свят. Реших да се присъединя към тях.

Това ми спечели няколко одобрителни кимвания, докато Дилинджър заяви:

— Значи излъгахте и измамихте други, за да постигнете целта си. Седрик Торн беше ли наясно с истинската ви самоличност? Помогна ли ви да я прикриете?

— Не. Никога не е срещал камериерката ми. Научи истинската ми самоличност едва много по-късно в Адория.

Разказах историята си от Хадисън, повтаряйки почти всичко, което Седрик беше казал в своята версия. Когато стигнах до момента, в който Уорън ме нападна, мъжете в трибунала проявиха очевиден скептицизъм.

— Имате ли някакви доказателства за това предполагаемо нападение? — попита един мъж.

Изгледах го с присвити очи:

— Имам думата си.

— Множество жени твърдят подобни неща. Лесно е, когато няма свидетели. Мъжът казва едно, жената — друго.

Тогава изведнъж проумях, че е било погрешно да мисля, че титлата ми ще ми даде предимство в този съдебен процес. Предимството тук беше в това да бъдеш от мъжки пол. Жените бяха лесни за пренебрегване.

— Освен това — добави Дилинджър — намирам за неправдоподобно една жена с разпуснат морал да се противопостави толкова ожесточено на опитите за сближаване на един мъж.

Изказването беше толкова нелепо, че ми трябваша няколко мига да формулирам отговора си:

— Аз... мисля, че всяка жена — морална или неморална — би се възпротивила, когато е насилена против волята си. И не ми харесва това, което намекувате относно добродетелта ми.

— Бяхте ли любовница на Седрик Торн?

Отново възприех властното си излъчване:

— Съхраняването на целомъдрието ми до брака е принцип, към който съм се придържала цял живот. Не съм отдала девствеността си на мъж, за когото не съм омъжена, ако това намекувате.

— Заклевате ли се в това?

— Да.

— Тогава защо сте пиели чай от бодлива канела? — Забелязах как при думите на Дилинджър няколко души зашушукаха, което намерих за комично. Множество жени го пиеха, за да не заченат деца. Всички се преструваха, че не го правят.

— Имате ли доказателство, че съм го правила? — попитах. Бях изхвърлила остатъците, преди да поднеса чая на Уорън, а в къщата на семейство Маршъл не разполагах с никакви запаси.

— Господин Дойл твърди, че е усетил мириса му.

— Точно както аз заявих, че ме е нападнал. Мъжът казва едно, жената — друго.

Докато се разглеждаха още подробности, се уверих, че този трибунал е бил подкупен да представи в отрицателна светлина всичко, казано от Седрик и мен. По време на разпита ми постоянно се повдигаше въпросът за целомъдрието ми, както и за предполагаемо измамната ми природа.

След това направихме прекъсване за обяд и аз казах на Айана какво си мисля.

— С подкупи могат да се постигнат много неща — каза тя.

Гледах печално как изведоха Седрик заедно с другите. Той хвърли кратък прощален поглед в моята посока, малко по-неуверен отпреди.

— Парите на нашия така наречен подкуп не могат да се мерят с техните. Ако изобщо успеем да намерим тези пари.

Айана кимна към вратата:

— Защо не разбереш?

Обърнах се и видях Мира да влиза, безупречна в елегантна рокля за езда. Забързах към нея и я прегърнах, облекчена, че е невредима.

— Как мина? — прошепнах.

Тя се ухили:

— Лесно. Можех да му пробутам всичко.

Прегърнах я отново:

— Благодаря ти.

— Как мина тук?

— Нека просто да кажем... не толкова успешно, колкото вашата задача.

По време на обяда разказахме на Мира последните новини, а после процесът се поднови. Сайлъс Гарет даде прекрасно безпристрастни показания, които не облагодетелстваха никоя от двете страни, но все пак вметна няколко въпроса относно историята на Уорън. Не знаех обаче дали щеше да е достатъчно. След това Елайъс направи предсказуемо засукано и объркващо изказване, а после трибуналет прекрати работа за деня. Седрик и Уорън бяха отведени поотделно в различни посоки и по случайност Седрик бе поведен към отсрещната страна на стаята, а Уорън — в моята посока.

Той спря за миг на пътеката до мен, преструвайки се, че уж трябва да оправи нещо по самото си.

— Колко ли тъжно трябва да е всичко това за вас, лейди Уитмор. Първо заменихте сигурността и титлата си, за да си играете на домакиня с разни кухненски прислужнички. Когато получихте шанс да спасите живота си от това падение, захвърлихте и тази възможност заради някакъв романтичен блян. И точно когато си мислехте, че нещата може най-сетне да потръгнат, както искате — *пуф!* — Той разпери длани. — Това също рухва. Отказахте се от толкова много неща. Изтърпяхте толкова много. А в крайна сметка единственото, което получавате, е... ами, нищо.

Стиснах юмруци, за да не ме види как треперя. Не можех да му позволя да узнае какъв удар ми бяха нанесли думите му. Защото в много отношения беше прав. Бях правила жертва след жертва в живота си през изминалата година, докато ми остана едно нещо, единственото, което имаше значение: Седрик. А сега те заплашвах да ми вземат и него.

Срещнах погледа на Уорън, без да трепна:

— Точно както вие няма да имате нищо, когато тръгнете към бесилката. Ще се погрижа да бъдете обесен заради онова, което причинихте на любимите ми хора. Знаем, че сте имали нещо общо с изчезването на Тамзин.

Зърнах едва доловимо проблясване на изненада в очите му, но не можех да определя дали се дължеше на шок, че са го разкрили, или на

объркване от обвинението. Забавянето се беше проточило твърде дълго и придружителите му го подтикнаха да побърза.

— Утре има само още двама свидетели, но съм сигурна, че всичко ще е същото — казах, докато Мира и Айана вървяха с мен обратно към града по-късно. Това, че не успях да говоря със Седрик, се беше оказало последният удар за деня.

Мира ме обгърна с ръка:

— Бъди силна.

Те вечеряха с мен в дома на Айана, а после Айана каза, че трябва да заведе Мира обратно в Уистерия Холоу преди вечерния час.

— След това ще съм навън по собствени задачи. Остани вътре и дръж вратата заключена. Не се знае какъв смут може да е предизвикало това.

Никак не ми се искаше да се разделя с Мира, но беше много вероятно да са забелязали отсъствието ѝ. Днес беше направила предостатъчно за мен и не исках да ѝ навличам неприятности.

— Крайният срок на договора ти приближава — казах. — Какво ще правиш?

Тя сви рамене:

— Все нещо.

Хвърлих поглед натам, където Айана беше влязла в спалнята си.

— Да не би причината все още да не си избрала някого, да е... вие с Айана да не сте... искам да кажа...

На Мира ѝ трябваша няколко мига да разбере и тя поклати глава:

— Не, не. Айана е добра към мен... ъъ, нещо като ментор. Но аз харесвам мъже. Просто не харесвам нито един от онези, които срещнах.

След като така или иначе вече се бях поставила в неудобно положение, сметнах, че е редно да стигна докрай:

— Преди да дойдеш в Блу Спринг Манър, някога случвало ли се е нещо между теб и Седрик?

Изглежда, че това ѝ се стори още по-невероятно:

— Не. Защо би си го помислила?

Поруменях:

— Той винаги те е харесвал. И направи толкова много за теб.

Усмивката на Мира беше нежна и кротка:

— Направи толкова много за мен, защото е мил човек. И ще намерим начин да го спасим.

Оставиха ме сама с бушуващите ми мисли. Осеняваше ме някоя блестяща, невероятна идея — като например да нахълтам с взлом и да спася Седрик, а после реалността ме връхлиташе, хвърляйки ме в дълбоко отчаяние. Беше психически изтощително и бях решила да си легна, когато се чу почукване по вратата.

Спомняйки си предупрежденията на Айана, насмалко щях изобщо да не отговоря. После се промъкнах напред и попитах:

— Кой е там?

— Гидиън Стюарт.

— Не знам кой е това.

— Аз съм свещеник — от Грашонд. Помогнах за връщането на вашата приятелка Тамзин.

В мен се пробудиха спомени за деня на завръщането ѝ. Повечето членове на групата от Грашонд се сливаха в ума ми, но колкото повече мислех за това, толкова повече името му започваше да ми звучи познато. Все още не ми се щеше да отворя вратата.

— Какво искате?

— Може би знам как да спася господин Торн. Планът включва колонията Уестхейвън, но ще ми трябва помощта ви.

При споменаването на Уестхейвън не можах да устоя. Отворих вратата и открих красивия рус мъж, който беше дошъл в Уистерия Холоу. Носеше същото невзрачно облекло като преди. След като хвърлих бърз поглед надолу по коридора, аз му махнах да влезе и затворих вратата.

— Е? — Държах ръцете си скръстени на гърдите. Независимо дали той беше религиозен пуритан, или не, исках да бъда предпазлива.

— Днес бях в съда... и много съжалявам за всичко, което преживявате — каза той. — Ако това е някаква утеха за вас, не смятам, че ще успеят да се произнесат по този спор. Твърде много противоречия, никакви доказателства. При положение че никой не е загинал, ще го отпишат като обикновено спречкване.

Сърцето ми се сви. Разбира се, радвах се, задето това означаваше, че Седрик няма да бъде въввлечен, но никак не ми харесваше мисълта, че Уорън ще се отърве безнаказано.

Гидиън направи гримаса:

— За нещастие, мисля, че обвинението в аланзанство ще издържи. Дори без действително отдаване на религиозна почит онези артефакти са основание за осъдителна присъда. Виждал съм хора, осъдени за по-дребни неща. Хората с власт ще приемат тези свидетелски показания, а съм сигурен, че Уорън Дойл има достатъчно влияние да издейства прилагане на пълното наказание — вероятно веднага.

— Смърт. — Свлякох се в стола си. Отново стоях на ръба на пропаст със Седрик. Ако той умре, щях да падам и да падам вечно. — В такъв случай какво чудо можете да измислите? Наследниците имат ли някаква специална сила?

Той ми отправи лека усмивка:

— Не. Но колонията Уестхейвън има. Онези, които са купили дял, технически биха били нейни граждани. Взаимната привилегия между колониите позволява на граждани от външни страни да практикуват определени неща дори ако те са незаконни в тукашната колония — стига да не нарушават други закони. Това ще важи за Седрик. Спорът в Хадисън нямаше нищо общо с аланзанците.

— Това е прекрасно — казах, — само че Седрик не е гражданин на Уестхейвън. Макар и не защото не е опитал.

— Точно сега в града има представители от Уестхейвън и продават дялове. Ако Седрик успее да закупи дял и намерите адвокат, който да прегледа книгата и как да кажа, да нагласи датата, Седрик би могъл да поиска закрила като гражданин на Уестхейвън. При условие че успеете да намерите такъв адвокат. Предполагам, че в този град можете да намерите всичко.

Седнах с изправен гръб, твърде шокирана дори за да размишлявам как един праведен свещеник предлага нещо толкова незаконно.

— Може би... възможно е да познавам адвокат, който би го направил.

Гидиън се разведри:

— Тогава просто трябва да купите дела.

— Няма нищо „просто“ в това. Знам колко струват. А ние нямаме... — Изстенах, когато отговорът ме осени. — Знам откъде мога да намеря парите. Може би. Но няма да е лесно.

— Сигурен съм, че няма. Иска ми се... иска ми се да можех да ви помогна с това. Но вече похарчих спестяванията си, за да купя собствения си дял.

Изгледах го удивено:

— Защо един свещеник от Наследниците на Урос би купил дял в колония, която проявява религиозна толерантност — която вече има репутация, че допуска необуздано поведение?

Той ми се усмихна криво:

— Защото свещеникът вече не е толкова сигурен, че е съгласен с братята си по религия.

— Затова ли съчувствате на Седрик? — попитах меко.

— Донякъде. Ако нечии убеждения не вредят на другите, не вярвам, че трябва да бъде наказван за тях. И... — Лицето му посърна. — Били сте нейна приятелка. Тя говореше често за вас. Не можах да ѝ помогна, но може би... може би мога да помогна на вас.

— Тамзин — казах. Познати сълзи опариха очите ми.

— Толкова съжалявам. Направих каквото можах, за да я намеря — да разбере какво ѝ се е случило онази нощ... — Изглеждаше искрено разстроен и предишната ми предпазливост се стопи.

— Не се измъчвайте — казах. — Никой от нас не можеше да направи нищо. — Но докато размишлявах върху чудатите несъответствия в разказа на Уорън за случилото се с Тамзин, се запитах дали това беше вярно.

— Не знам дали така стоят нещата, но ще трябва да изясня това по-късно. — Той се отърси от скръбта си и отново съсредоточи вниманието си върху мен. — Засега ми кажете как мога да помогна.

Замислих се.

— Можете ли да ми намерите кон?

— Имам един долу. Дойдох с него от Уистерия Холоу.

— Е, от доста време насам това е първото нещо, което се получава, както съм го замислила. Дайте ми няколко минути. — Оставих го, за да сваля роклята си и да си сложа полата панталон и блузата. Бяха изпрани и изглеждаха малко по-добре. Както очаквах, намерих също и различни оръжия, скрити из дома на Айана, и си взех още един нож. После набързо надрасках бележка и я дадох на Гидиън с указания да я предаде на Никълъс Адълтън.

— Той ли е адвокатът, който ще ви помогне? — попита Гидиън.

— Така смятам. — Замислих се. — Надявам се.

Слязохме долу и открихме наперена и дяволита на вид кобила, вързана пред кръчмата. Гидиън я потупа:

— Казва се Бет.

Не се сдържах и се засмях:

— Лизи и Бет. Не мога да избягам от миналото си.

— Какво?

— Нищо. Само занесете това писмо на господин Адълтън.

Гидиън се вгледа нервно в мен:

— Нали няма да направите нищо опасно? Трябва ли... да дойда ли с вас?

— Не, ще се справя — казах, надявайки се, че е вярно. — Само излизам на кратка езда.

Кратката ми езда, разбира се, всъщност бе двучасова, извън града, до човека на Уолтър, онзи, у когото беше картината ми. Падаше здрач и аз потеглих с ниско смъкната шапка, надявайки се, че няма веднага да стане очевидно, че съм жена. Денъм беше утвърдена колония и там със сигурност не цареше беззаконие, но притежаваше известен тъмен елемент точно като всяко друго място. А докато светът не се променеше драстично, жена, излизаща да язди сама в нощта, беше изложена на риск.

Но докато излизах извън границите на града и потеглях надолу по притъмнелия път, не можех да позволя на евентуалните страхове да ме забавят. Страхът беше само поредният враг, а точно сега имах прекалено много други врагове, заради които да се тревожа. Спасението на Седрик беше близко, нямаше да бъде победена.

Мира ми беше върнала листа с имената и адресите на Уолтър и сега го носех. Имах у себе си и написано от него писмо, което упълномощаваше агента му да предаде картината. Имах два часа път на юг, после обратно до града, а после още два часа на север до купувача. Щях да отсъствам цяла нощ и беше твърде вероятно да не успея да се върна за началото на процеса утре. Постоянно пришпорвах Бет да побърза, знаейки, че рискувам да я изтопя.

За свое удивление не срещнах почти никого по пътя. Онези, покрай които все пак минах, не ми обърнаха внимание. Беше среднощ, когато влязох в Айдълуд, сънливо село, което показваше обещаващи признаци в крайна сметка да се превърне в процъфтяващ град.

Човекът, при когото ме изпращаше Уолтър, беше ковачът на града и лесно намерих дома му. Вързах Бет близо до голямо каменно корито за вода, от което тя започна да пие с благодарност.

Ковачът беше изненадан да ме види — и още по-изненадан, че съм жена. Прочете писмото и ми го върна, свивайки рамене:

— Предполагам, че сега Уолтър работи с всякакви хора. Елате с мен.

Отведе ме до заключена барака отзад: когато отвори, се показаха най-вече множество безполезни вещи. Разтревожих се в какво ли състояние щеше да е картината ми. Той премести няколко неща настрана и накрая измъкна обвит в брезент, правоъгълен предмет. Разопаковах го и го огледах на светлината от фенера си. Беше моята картина в съвсем същото състояние, в което я бях видяла за последно в избата на Уистерия Холоу.

— Доволна ли сте? — попита той.

— Много. Благодаря ви.

Отново увих картината и той ми помогна да я привържа отзад към седлото на Бет. Не беше идеално за пренасяне, но изпитвах увереност, че платното няма да се скъса. Малко тръскане нямаше да му навреди особено.

С Бет потеглихме обратно по черния път към Кейп Триумф. Луната в първа четвърт не ми помагаше особено да се ориентирам и се радвах, че това беше отгъпан и често използван път. Когато стигнах до покрайнините на града, в крайна сметка го заобиколих. Да отделя допълнително време, ми се струваше по-добър избор, отколкото да ме разпознаят.

Пътят на север беше по-тесен, отколкото онзи на юг, заобиколен от гъсти гори, заради което пътят беше още по-тъмен. Знаех, че е добре да се движа бавно, в случай че се натъкна на незабелязани препятствия, но започвах да се безпокоя заради отминаващото време. Сигурно вече беше след полунощ, а все още ми предстоеше много път — да не говорим за подписването на документите в Кейп Триумф. Имаше само още няколко свидетели в процеса. Не знаех след колко време трибуналят ще вземе решение. Възможно беше документите да преобърнат присъдата. Знаех обаче, че понякога, особено за еретиците, наказанието се изпълняваше веднага. Не можех да губя време.

Пришпорих горката уморена Бет в силен галоп. При всичките ми хвалби, че съм страхотна ездачка, това, което правех, бе невероятно безразсъдно. Получих потвърждение само няколко минути по-късно, когато Бет внезапно се препъна и едва не хвърли мен и картината от гърба си. Успях да се задържа точно навреме, но бързо спря, отказвайки да продължи нататък. Слязох от нея и се опитах да видя в какво препятствие се бе спънала. Както се оказа, беше изгубила една подкова.

— По дяволите — изплаках в нощта. Отвърна ми една кукумявка. По-нататъшният оглед показа, че Бет, изглежда, не беше наранила крака или копитото си, но нямаше начин да продължа да я яздя с предишната бързина. А и съдейки по изтощения ѝ вид, вероятно и бездруго нямаше да ми позволи да го правя още дълго.

Яхнах я отново. Дори при най-лекия тръс всеки учител по езда, когото бях имала някога, би ме упрекнал за това. Имаше риск от допълнително нараняване. Надявах се, че това нямаше да се случи — точно както се надявах, че купувачът на картината ще ми продаде кон.

Но Бет отказа да помръдне. Накрая бях принудена да тръгна пеш, водейки я зад себе си. Всяка стъпка надолу по пътя беше мъчителна — не заради физическото усилие, а заради мисленото. Бях уморена и обзета от безсилен гняв. Луната се придвижваше все по-надалече и надалече из небето и всичко, за което можех да мисля, беше как всяко забавяне излагаше Седрик на риск. Бяха минали поне два часа, когато чух силен тропот на копита зад себе си. Мигновено застанах нащрек, защото не знаех дали това ще е помощ или пречка. При бързината, с която се задавах ездачите, нямаше да има как да се отклоня в гората, затова просто се отместих встрани и зачаках онова, което предстоеше. Сложих ръка върху ножа си.

Приблжиха се петима мъже на коне и забавиха, когато стигнаха до мен. Единият държеше фенер. Всички имаха задебелили от вятъра и слънцето лица и износено облекло, което намекваше за труден живот. Не разпознах никого от тях. Но те ме познаха.

— Графиньо — каза весело единият. — Дошли сме да ви отведем обратно в Осфрид.

Отстъпих една крачка назад, опитвайки се да успокоя забързаното си дишане и блъскащото в гърдите ми сърце.

— Допуснали сте някаква грешка, сър — казах. — Аз съм обикновена работничка, която доставя поръчка.

— Малко е късно за това — каза един от другите мъже. — На мен ми изглежда повече сякаш се опитвате да избягате, преди всичко да хвъркне във въздуха в Кейп Триумф. Не съм сигурен, че ви виня.

— Няма да ви нараним — каза първият. Слезе от коня си, а други двама последваха примера му. — Просто трябва да ви откараме обратно и да си приберем заплащането. Елате с нас и улеснете всички ни.

Стиснах по-здраво ножа и отстъпих още една крачка назад. Почти бях излязла от пътя и се питах колко далече щях да стигна, ако се отправех в гъстата, обрасла с храсталаци гора. Вероятно не много. Теренът изглеждаше груб и суров и вероятно щях да се спъна в някой дънер и да падна, преди да съм изминала и три метра.

— Тя няма да улесни нещата. — Първият посегна към мен и аз замагнах с ножа, срязвах ризата му и му нанесох плитка прорезна рана на гърдите.

— Кучка! — изкрещя той. — Дръжте я!

Другите се хвърлиха напред и разбрах, че не мога да победя такъв многочислен противник. Както и при нападението на Уорън, отказах да направя нещата по-прости. Ако очаквах, че една жена ще е лесна плячка, скоро щяха да научат, че нещата стоят иначе. Когато ме приближиха, се свлякох на земята и те се блъснаха един в друг. Извих се и се отскубнах, доколкото можах, намушквайки единия в прасеца. Имах благоразумието да издърпам ножа и да се отдалеча с подтичване, докато той падна със скимтене на земята. Изправих се тронаво на крака и побягнах, но бързо бях спряна. Една ръка ме сграбчи за косата и рязко ме дръпна назад. Паднах и едната страна на главата ми се удари силно в черния път.

— Не я наранявай! — изкрещя водачът им. — Трябва ни невредима.

— Има на разположение два месеца по море, за да се оправи — възрази мъжът най-близо до мен. Опита се да ме сграбчи, но едно силно замахване с ножа го възпря. Спътниците му приближаваха и един най-сетне успя да избие ножа от ръката ми. Обкръжена, най-накрая забавих ход и приех поражението — засега. Трябваше да ме върнат в Кейп Триумф и да ме качат на кораб. Имах много време да избягам.

Усетили победата си, мъжете спряха и зачакаха следващата заповед. Този миг на тишина внезапно се изпълни с тропота на още копита. Всички се обърнаха и се възряха надолу по пътя — всички, с изключение на мен. Възползвах се от разсейването им, за да се промъкна през двама души и да грабна ножа си.

Но когато ездачите се показаха, бях удивена. Мъж и жена забавиха ход пред нас. И двамата яздеха бели коне и носеха черни маски върху очите. Мъжът най-близо до мен ахна.

— Пирати!

— Том Шортслийвс!

— И лейди Авиел — каза друг. Изрече името така, сякаш то принадлежеше на демон — което бе иронично, защото тя носеше името на един от шестте бляскави ангела.

В ума ми възкръснаха думите на Айана: *Във всички истории има зрънце истина.*

Легендите оживяват. Не бях вярвала истински на историите. Из Кейп Триумф се носеха толкова много слухове, а този ми се бе струвал особено невероятен. Но ако тези заплашителни фигури не бяха наистина двама от най-прочутите пирати на Кейп Триумф, то ги имитираха толкова добре, че нямаше значение. Отговаряха на описанията, които бях чувала безброй пъти по време на партита и разбира се, от Мира, най-голямата им почитателка. Ръкавите на Том бяха наистина къси и едва успях да различа пауновото перо, затъкнато в шапката му. Буйна като грива златиста коса се спускаше по гърба на Авиел над шапка, обшита със стилизирани звезди. Двамата едновременно извадиха саби с отработени и ловки движения.

— Имате нещо, което искаме — каза Том или който там беше в действителност. — Оставете ни лейди Уитмор и си вървете.

Двама от мъжете моментално понечиха да се оттеглят с изпълнени със страх изражения. Главатарят на шайката погледна сурово ездачите:

— Тя и наградата за връщането ѝ принадлежат на нас. Изчезвайте оттук, преди да сме... Ахх!

Том се хвърли напред, стоварвайки дръжката на сабята си върху главата на предводителя. Авиел се раздвижи също толкова бързо и нападна друг от мъжете. Може и да бяха по-малобройни, но конете им даваха преимущество, тъй като всички други мъже бяха слезли от седлата. Страхът, който двамата вдъхваха, вършеше също толкова добра работа. Някои от нападателите се опитваха да се измъкнат, а на онзи, когото бях ранила в крака, му беше трудно изобщо да помръдне.

Обхванах с поглед всичко, докато се колебаех какво да правя. След като в шайката цареше смут, лесно можех да се включа с ножа си и да се справя добре. Но докато гледах Том и Авиел да размахват ожесточено сабите си, реших, че не искам да рискувам с този непознат елемент. Беше време да бягам.

Покатерих се обратно върху Бет. Заради цялата суматоха тя беше много по-склонна да ме носи. Потеглихме в умерен тръс — не толкова бързо, колкото бих искала, но достатъчно, за да се измъкна. Планът ми беше да оставя известно разстояние между себе си и схватката, после да слеза и да рискувам да навляза в гората. Това би означавало да зарежа Бет и картината, но сега беше моментът за трудни избори.

Не стигнах и наполовина толкова далече, колкото се бях надявала. Всъщност едва бях тръгнала, когато Том и Авиел ме настигнаха и препречиха пътя напред. Спрях Бет и се вгледах в тези нови заплахи. Опитах се да не се поддавам на мистичността на страховитата им репутация, но беше трудно да не го направя.

— Вече не е нужно да се безпокоите за онези мъже — каза Том почти весело.

— Мъртви ли са? — попитах.

— Може би — каза Авиел. — Или са избягали. — Стори ми се, че долових в гласа ѝ белсиански акцент. Том определено звучеше като човек от колониите.

— Е, няма значение. Нямах да отида с тях и няма да тръгна и с вас. — Дързостта се появи автоматично, макар че нямаше да мога да

направя много срещу тях. Щях да се върна към плана си да намеря бъдещо спасение.

— Ние не искаме да ви отвеждаме — отвърна Том. — Където и да отивате, ще ви помогнем да стигнете благополучно дотам. Ние сме придружителите ви за нощта.

Не виждах израженията им в тъмнината, но той звучеше искрено.

— Защо? Какво искате?

— Нищо, за което да е нужно да се тревожите. Ние служим само на собствените си интереси. Всичко, което е нужно да знаете, е, че с нас сте в безопасност.

Нямах им доверие. Как бих могла? Нищо от това не звучеше смислено, но пък според всички разкази беше трудно да се отгатнат мотивите на тези двамата.

Когато не казах нищо, Том добави:

— Кобилата ви окуцяла ли е?

— Още не — признах. — Но едната ѝ подкова падна.

— Тогава ще трябва да ви качим на нашите.

Видях го да хвърля поглед към Авиел. Между тях премина нещо — нещо малко напрегнато, и миг по-късно тя слезе от коня.

— Моят няма да се затрудни да носи двама души — каза той. — Можете да яздите нейния.

Оглеждайки едрия боен кон на Том, предположих, че животното би могло да носи и десетима души. По-дребната кобила ми се беше сторила оживена и енергична до фенера и се почувствах окуражена от идеята да имам собствен кон. Това увеличаваше шансовете ми да се измъкна.

— Добре — казах, приближавайки се до нея. — Отиваме в Крофърд.

Авиел тръгна към едрия кон, поколебавайки се само за миг, преди ловко да се покатери върху него заедно с Том. Завързах Бет за едно дърво.

— Съжалявам, момиче. — Потупах я по врата, чувствайки се виновна, че зарязвам този подарък. — Да се надяваме, че ще успеем да те върнем на Гидиън. Или може би някой нов собственик ще ти сложи подкова.

Привързах картината към гърба на новия си кон, а после потеглихме с главозамайваща бързина. Скоростта бе ободряваща след бавната походка на Бет и си позволих да се надявам, че в крайна сметка това можеше и да се получи. Но не бях още дори на половината път до Крофърд и времето още беше срещу мен.

Когато най-накрая стигнахме покрайнините на Крофърд, Том и Авиел забавиха ход.

— Носите ли адреса? — попита той.

— Да.

— Тогава вероятно е най-добре да чакаме тук. Да видят всички ни посред нощ, може да е... обезпокояващо за някои хора.

Можех да повярвам в това. Крофърд беше по-голям от последното село и ми отне известно усилие да открия правилното място. Когато успях, ми стана ясно как този купувач можеше да си позволи картината ми. Къщата му беше вероятно най-голямата в града, красиво имение на отсрещната страна на централния площад. Отвън висяха фенери, но прозорците бяха тъмни. Поех си дълбоко дъх, взех картината и почуках на вратата.

Нужни бяха още две почуквания, преди някой да ми отвори — сънен слуга, който ме изгледа накриво.

— Трябва да се видя с господин Дейвънпорт.

— Мадам — каза слугата с тон, който намекваше, че тази титла е твърде великодушно използвана, — среднощ е.

— Нямаше друг начин. — Вдигнах увитата картина. — Имам нещо, към чието купуване той проявява голям интерес. Една картина. Мисля, че ще се разстрои, ако научи, че сте ме отпратили и съм я продала на някой друг.

Промяната в изражението на слугата ми подсказа, че е запознат с преговорите за картината. Въведе ме във фойето и ме предупреди да не пипам нищо, докато го няма. Минути по-късно влезе сивокос джентълмен по домашен халат. Очите му се разшириха при вида ми:

— Вие... носите картината на Тодорос?

— Ако все още я искате — казах. — В Кейп Триумф има една дама от Мирикози, която проявява голям интерес. — Разопаковах я и той припряно пристъпи напред, навеждайки се близо към платното.

— Великолепно. Видях я преди три седмици и не можех да си я избия от ума. Видях на континента една от другите му творби от тази

серия. И тогава също бях поразен. — Той внимателно докосна платното. — Виждате ли как я осветява слънцето? Тодорос умее да си служи със светлината.

За миг изпитах вина. Този човек беше истински познавач и почитател на изкуството, а аз го мамех. Но толкова нередно ли беше, щом можех да му даря радост и да спася един живот?

Приключихме сделката и излязох от къщата му с тежка кесия злато. Докато вървах обратно към пътя, ми хрумна, че Том и Авиел можеше някак да узнаят какво правя, и да планират да ми отмъкнат парите. Те се материализираха от сенките, преди да успея да обмисля други евентуални начини за действие.

— Свършихте ли? — попита Том, без да прави заплашителни движения. — Тогава да ви отведем обратно. Зазорява се. — Авиел не каза нищо. На светлината от фенерите, висящи в града, косата ѝ проблясваше в златно.

Обратното ни пътуване беше забързано и трескаво, докато се опитвахме да изпреварим изгрева на слънцето. Движихме се толкова бързо, че не виждах Бет, но все пак забелязах мястото, където беше възникнала схватката. Фенерът още гореше на пътя, а наблизко лежаха проснати по очи двама мъже. Не бях сигурна мъртви ли са, или в безсъзнание, и никой не спря, за да разбере.

Скоростта ни беше добра — но не чак толкова добра. Слънцето вече докосваше източния хоризонт, когато стигнахме покрайнините на Кейп Триумф, и тук Том и Авиел ме оставиха.

— Ние изчезваме заедно със зората — каза той с усмивка. — Но се надявам, че вече можете да се справите.

Слязох от кобилата. Краката ми бяха толкова схванати от всичкото това яздене, че насмалко не паднах.

— Благодаря ви за помощта. Нямах да мога да направя това без вас. — Хвърлих поглед към Авиел. — Без двама ви.

— Удоволствието е наше — каза той. Тя просто кимна в знак на благодарност, докато се качваше на коня си. Той ми се поклони набързо от седлото. — *Que Ariniel te garde*^[1], лейди Уитмор.

Не можах да сдържа усмивката си както заради това, че чувам пират да изрича старо пожелание на съвършен лорандийски, така и заради факта че призовават върху мен закрилата на Ариниел. В криптата на родителите си бях пренебрегнала бляскавия ангел, който

помагаше за безопасните пътувания, но помощта ѝ със сигурност щеше да ми дойде добре сега. Помахах на пиратите и конете им скоро се изгубиха от поглед с гръмък тропот на копита.

Влязох в Кейп Триумф сама. Не знаех точно кое време е, но фактът, че видях толкова много отворени магазини, не вещаеше нищо добро. Процесът щеше да започне скоро. Какво ли щеше да си помисли Седрик, когато не ме видеше сред зрителите? Че съм го изоставила. Не. Познаваше ме твърде добре. Щеше да се сети, че работя по въпроса за спасяването му. Просто се надявах да успея.

Отидох в дома на Никълъс Адълтън и го заварих точно когато излизаше. Измери ме с поглед от глава до пети:

— Закъснявам, а бях планирал да отида до съда — изглежда обаче, че вие се нуждаете от мен повече.

— Да не би Гидиън Стюарт да е говорил с вас?

— За неубедителния си план ли? Да. И наистина не мисля, че може да бъде изпълнен навреме... особено частта, в която жената, която си няма нищо, изведнъж се сдобива с петстотин златни долара.

Отметнах назад палтото си и му показах кесията с парите.

Той поклати глава и се засмя:

— С вас дори за миг не е скучно.

— Ще ни помогнете ли? Знам, че е твърде много да ви моля за това след всичко, което ви...

— Госпожице Бейли — прекъсна ме той. — Да вървим да намерим представителите на Уестхейвън.

Те бяха отседнали в един хан в града, един от по-хубавите. Общото помещение беше тихо и спретнато и двамата с Никълъс седнахме на една маса, докато съдържателят доведе представителите на Уестхейвън. Прозях се веднъж, после отново.

— Изглеждате, сякаш всеки момент ще заспите — каза Никълъс.

— Имам нужда само да си отдъхна набързо — казах. — После ще направя втори опит да действам. Или може би на този етап съм вече на третия или четвъртия.

Забелязах, че му беше трудно да изрече следващите си думи:

— Аделейд... не сте направили нищо, въ, незаконно, за да се сдобиете с онези пари, нали?

— Не. — Премислих думите си. — Е, не точно. Може би донякъде. Не знам. Никой не пострада, ако това ви успокоява.

— Донякъде.

До масата ни се приближиха мъж и жена. Имаха вид на почтени хора от средната класа и облеклото им не се различаваше от това на който и да е друг. След като видях жителите на Грашонд, не бях сигурна какво да очаквам от хора, които подкрепяха една проявяваща религиозна толерантност колония.

— Аз съм Едуин Харисън, а това е съпругата ми, Мери. — Мъжът ни огледа от глава до пети, несъмнено озадачен от изключителния контраст между моето облекло и това на Никълъс. — Можем ли да ви помогнем с нещо?

— Бихме искали да купим дял в Уестхейвън — каза Никълъс.

Едуин мигновено се преобрази:

— Абсолютно! Колко прекрасно. Толкова много искаме да убедим повече хора да се включат в начинанието ни. Скъпа, би ли отишла да донесеш един от договорите? — Обърна се отново към нас, докато тя се качваше на горния етаж. — Трябва да ми разкажете повече за себе си, господин и госпожо...

С Никълъс се спогледахме развеселено:

— Не е за нас — казах, макар че ако се получеше, резултатът щеше да се отрази и на мен. — За някой друг е.

Въодушевлението на Едуин понамаля:

— Това е изключително необичайно.

— Въпросният човек е възпрепятстван — обясни Никълъс. — Аз ще служа като посредник.

— *Изключително* необичайно — повтори Едуин. Мери се върна с няколко листа хартия.

— Аз съм негов адвокат — каза им Никълъс. — А тази млада дама е негова...

— Съпруга — довърших.

Никълъс се поколеба, докато възприемаше чутото, а после бързо се съвзе:

— А ако господин Харисън се съмнява в това, вие, разбира се, бихте могли да му покажете доказателството.

— То е при един магистрат в Хадисън — казах. Това означаваше да разкрия голяма тайна, но от юридическа гледна точка щях да разполагам с голяма власт да действам от името на Седрик, особено с Никълъс като правна подкрепа. Предвид неприятностите, които вече

си бяхме навлекли, разкриването на брака ни всъщност не можеше да влоши нещата.

— Нито миг скука — промърмори Никълъс с полуусмивка. Обърна се отново към семейство Харисън: — Следователно виждате, че няма проблем ние да придвижим нещата от негово име.

Едуин се поколеба още миг, а после отстъпи:

— Много добре тогава. Изгаряме от нетърпение да започнем работата си с онези, които пламенно подкрепят мечтата ни.

Двамата с Никълъс започнаха да преглеждат книгата. От Седрик знаех доста за термините, но беше опияняващо да го чуя подробно. Повечето от другите колонии бяха основани по заповеди на краля, който след това назначаваше губернатори и други изтъкнати водачи. Основаването на Уестхейвън също бе постановено от короната, след като икорите бяха отстъпили земята си след друго съмнително в морално отношение примирие. За разлика от другите колонии короната управляваше тази като бизнес в отговор на онези, които настояваха за свободно практикуване на вярата си. Свещениците на Урос може и да искаха да преследват и залавят еретици, но кралят намираще за по-лесно просто да ги товари на кораби и да ги отпраща.

— По същество откупуваме от короната правото да ръководим Уестхейвън — макар че все още сме кралска колония под властта на Осфрид — обясни Едуин. — Всеки дял помага за изплащането на тази цена. Почти сме успели и можем официално да започнем да изготвяме разрешителни за заселване в колонията, макар че вече започнахме някои груби чернови. Онези, които отрано закупуват дял, могат да вземат участие в планирането. От тази група ще изберем кои хора да заемат важните постове — в крайна сметка всички граждани ще участват в такива избори, но това предстои по-нататък.

— И представителите на всяка религия могат да я почитат тук — казах.

Мери ми се усмихна мило:

— Да, това е основната ни цел.

Никълъс прочете подробно всяка част, предлагайки няколко разяснения, срещу които семейство Харисън не възразиха. Когато остана удовлетворен, Никълъс изготви окончателната писмена клетвена декларация от името на Седрик, препотвърждаваща обвързването с Уестхейвън и неговите закони. Подписа като

пълномощник, а после вдигна поглед, задържайки писалката си вдигната над листа.

— Аз, въ, имам да предложа още нещо, за което знам, че е нередно, но освен това бихме искали да изготвим документа със задна дата.

Едуин се навъси:

— Колко назад?

— Около три седмици — казах.

— Някои хора биха могли да сметнат това за лъжесвидетелство — каза Едуин остро. — Нещо, което, сигурен съм, един човек на закона ще знае.

— Ако не го направите, Седрик ще умре — избълвах. — Изправен е на съд за аланзанска ерес и трябва да обявим, че е под закрилата на Уестхейвън.

Смутеното изражение върху лицето на Едуин не ме успокои, но Мери сложи ръка върху неговата:

— Скъпи, не е ли именно *това* смисълът? Да предотвратим подобни зверства?

Едуин се поколеба няколко мига, а после шумно издиша:

— Сложете задна дата — каза на Никълъс. Никълъс го направи, а после Едуин се подписа отдолу като свидетел — също със задна дата. Взе трудно спечелените ми пари.

Идваше ми да заплача, но това може би беше от липсата на сън.

— Благодаря ви, благодаря! Нямате представа...

Вратата на хана се разтвори рязко и вътре надникна работник с широко разтворени очи:

— Обесване! Ще има обесване! Осъдиха онзи аланзански дявол!

Никълъс изпъшка, но аз вече бях на крака.

— Не, не! *Не* сме твърде закъснели. Не може да сме. — Грабнах книжата и спринтирах към вратата. Никълъс ме настигна бързо.

— Изчакайте ме — простолюдието обожава екзекуциите. Там навън ще е истинска лудница.

Беше прав. Вляхме се в поток от хора, отправили се през града, жадни за кръв. Искаше ми се да имахме коне, но не бях сигурна, че щяхме да стигнем далече в тази тълпа. Опитах се да съсредоточа ума си върху пътуването, а не върху представата какво можеше да се случи на Седрик, ако не успееш.

— Знаех, че може да е скоро — провикнах се към Никълъс, надвиквайки шума. — Но се надявах да не е *толкова* скоро.

— Губернаторът разпорежда кога да бъде изпълнена присъдата — каза Никълъс. — А този губернатор има твърде силен мотив да се погрижи точно това така наречено правосъдие да бъде въздадено. Сигурен съм, че ще забавят изпълнението достатъчно, за да привлекат голяма тълпа. Харесва им да има публика — това сплашва хората и ги кара да се държат добре.

Представата за екзекуцията на Седрик бе немислима. Ами ако я извършеха? А аз не бях там в последните му мигове?

Сградата на съда се показва пред погледа ни. Вече бяха издигнали ешафода и на него стояха няколко тъмни фигури. Едната почти несъмнено беше Седрик. Когато накрая стигнахме до целта си, тълпата задръстваше улицата. Всички искаха да виждат добре, но можеха да се приближат само до определено разстояние. Никой не се отказваше от мястото, за което се беше преборил, така че беше трудно да си пробием път напред.

Близо до задния край на тълпата зърнах Айана. Беше заслонила очите си с длан да се предпази от слънцето и оглеждаше тълпата. Забърза към мен:

— Аделейд! Чудех се къде си. Виждала ли си Мира?

— Не, но мислех, че ще е тук. Трябва да се провра през тълпата — казах настойчиво. — Трябва да стигна там горе.

Тя се присъедини към нас без колебание, а Никълъс попита:

— Оправдаха ли Уорън Дойл?

Тя се намръщи и кимна.

Айана ни помогна да си пробием път през тълпите. Спечелихме си множество гневни ругатни, но продължихме упорито нататък. Въпреки това се придвижвахме бавно и едва бяхме изминали половината път, когато губернаторът Дойл излезе пред ешафода. Сега видях Седрик ясно, с вързана зад гърба му здрава ръка, и сърцето ми се сви. Уорън стоеше наблизко заедно с палач с качулка.

— Почтени граждани на Денъм — изкрещя губернаторът. — Тук сме да видим въздаването на справедливост — да помогнем за пречистването на нашата колония и да прогоним всички зли сили от нея.

Тълпата бе поутихнала и реших да рискувам.

— Губернатор Дойл! — изкрещях. — Губернатор Дойл!

Той не ме чу, но няколко поразени зяпачи ми изшъткаха. Опитах се да се приближа.

— Днес ви представям един еретик — не просто какъв да е еретик, а един от мръсните аланзанци. — Около нас се разнесоха съскания. — Еретик, който практикува черни изкуства и извършва нечестиво общуване с шестте разпътни ангела.

Бях се приближила малко и опитах отново:

— Губернатор Дойл!

Той все така не чуваше, но хората пред мен се обърнаха да видят какво става. Направиха ми път чисто и просто от любопитство и при следващия ми опит мъжът ме чу:

— Губернатор Дойл!

Той затърси от коя посока бе дошъл гласът и ме забеляза:

— Лейди Уитмор. Изпуснахте процеса.

Тълпата се раздели, за да мина, и беше лесно да стигна отпред. Забързах към стълбите на ешафода, склучвайки поглед с този на Седрик. Двама войници понечиха да ме възпрат, но Уорън поклати глава към тях.

— Оставете я да се сбогува. — В гласа му нямаше съчувствие.

Вдигнах книгата във въздуха:

— Не можете да го екзекутирате! Той е гражданин на Уестхейвън! Разполагам с доказателството. Позволено му е да практикува там и трябва да уважите това позволение тук.

Снизходителното изражение на Уорън се превърна в злобна гримаса:

— Вземете си фалшифицираните документи и се махайте оттук.

— Не са фалшифицирани — обади се Никълъс отдолу. Двамата с Айана си бяха проправили път в тълпата. — Аз съм юрист и ги изготвих заедно с главния представител на Уестхейвън. Всичко е както трябва. Гражданството на господин Торн вече е било утвърдено в деня, когато сте намерили аланзанските предмети.

— Колко удобно, че това току-що излезе на бял свят — процеди губернаторът. — Трябваше да представите „доказателството“ преди присъдата. Този демон *ще* си получи заслуженото и проклет да съм, ако...

Той млъкна, без да довърши, когато очите му се вторачиха към нещо зад мен. Надигнах се на пръсти и се опитах да видя какво беше привлякло вниманието му. Група ездачи се задаваха с бясна скорост по пътя, без да забелязват нищо, което им се изпречваше. Паникьосаната тълпа се раздели, бързайки трескаво да се оттегли на безопасно място.

— Губернаторе! — изкрещя един от мъжете, когато се приближиха достатъчно, за да бъдат чути. — Икорите са тук! Цяла войска!

Губернаторът Дойл изгледа мъжа, сякаш онзи беше полудял:

— От години не е имало икори в града или където и да било в Денъм.

Мъжът посочи:

— Точно зад мен са! Повикайте войниците!

Но както бях забелязала преди, Кейп Триумф не разполагаше с голямо военно присъствие. Не беше имало нужда, когато икорите и лорандийците вече не го застрашаваха. Короната беше отклонила основната част от военната си мощ към по-уязвими колонии, оставяйки стария форт почти пуст. Днес с обуздаването на тълпата се справяха разпръснати групи от служители на вътрешната охрана и шепа останали войници.

На мен също ми беше трудно да повярвам на твърдението за икорите, но после видях какво се зададе след това по пътя. Идваше група от почти петдесет коня, обкръжени от облак прах. Когато се приближиха, видях ярките карирани вълнени наметала на ездачите. Слънчевата светлина блестеше по глави, покрити с червена и златиста коса. Също толкова ясно се виждаха саби и щитове.

Последва хаос. Тълпата се раздели; хората пищяха, докато бягаха натам, където се надяваха, че е безопасно. Губернаторът Дойл закрепя на вътрешната охрана да се събере, но в тази суматоха положението бе почти неуправляемо. Настоячиво повиках Никълъс с жест да се качи на стъпалата при мен.

Не знаех какво ставаше, но нямаше да оставя Седрик заловен и вързан, когато всеки момент щеше да започне битка. Изтичах до него и прерязах въжетата му.

— Добре ли си? Добре ли си? — попитах, оглеждайки любимите черти.

— Да, да. — Докосна за миг бузата ми и надникна зад мен, усещайки същото, което чувствах аз. — Трябва да се измъкнем оттук. Нагоре по главния път на север — да стигнем до гората.

Никълъс кимна:

— Можем да намерим помощ в градовете там, може би да стигнем до колонията Арчъруд. Тяхната вътрешна охрана е по-голяма и все още им е останала армия.

Обърнахме се към стълбите на ешафода и открихме Уорън да ни препречва пътя. Удивително, само час след като бе обявен за невинен, той се беше добрал до пистолет.

— Няма да си тръгнете — каза той. — Може би всички ще умрем тук, но аз ще съм този, който ще ви довърши.

Трескаво хвърлих поглед към приближаващите икори. Не ни бяха нападнали, но не беше имало нужда, след като всички бягаха. Вътрешната охрана най-сетне бе започнала да се събира, но засега наброяваха само около две дузини.

— Престанете — казах му. — Сега не е моментът за лично отмъщение! Можете да избягате с нас. Отиваме на север.

— Спасявайте собствената си кожа — добави Седрик. — Бива ви в това.

Това навярно не беше най-тактичната реплика, с която да си послужим, когато се опитвахме да привлечем Уорън на наша страна, но се съмнявах, че някоя щеше да бъде. Внезапно прогърмя глас:

— Къде е губернаторът?

Всички се обърнахме. Икорите бяха стигнали до най-долния край на платформата. Все още нямаше признаци за нападение. Изглеждаха забележително спокойни, макар че онези в периферията на групата наблюдаваха колонистите предпазливо и държаха здраво оръжията си.

Кожата на мнозина беше изрисувана със синя боя от сърпица точно като на двамата икори, които бяхме срещнали на пътя — покрита със символи, които ми бяха непознати. Жени воини яздеха редом с мъжете. Медни орнаменти и пера красяха ездачите и конете, а вълнените им карирани наметала образуваха истинско море от цветове. Когато погледнах отблизо, видях, че има определен модел. Няколко ездачи встрани носеха вълнени наметала на червени и бели карета. Друга група носеше червено и синьо. Групата отпред беше в зелено и черно.

В нея беше говорещият. Беше отпред, целият в покрити със загар мускули и бяло руса коса, и...

Беше онзи икори, когото бяхме срещнали на пътя за Хадисън.

— Къде е губернаторът? — Осфридианският му все още бе ясен.

Губернаторът Дойл колебливо пристъпи напред:

— Аз съм губернаторът. Нямаме работа тук. Изчезвайте, преди армията ми да ви смаже. — Това беше блъф предвид факта, че до този момент вътрешната охрана разполагаше вече с най-много трийсет души. Мисля, че няколко бяха избягали.

— Всъщност имаме работа — каза мъжът икори. — Дойдохме да потърсим правосъдие — помощта ви за поправянето на една неправда, която ни бе сторена. — Очите му се стрелнаха към Уорън — Казаха ми, че ще ни трябва повече от двама души, за да ви накараме да чуете исканията ни. Така че ето ни тук.

— Не са ви сторени никакви неправди — каза губернаторът Дойл. — Всички се съгласихме на договорите. Всички им се подчинихме. Вие си имате своя земя, ние си имаме наша.

— Войници навлизат в земята ни и нападат селата ни — войници от мястото, което наричате Лорандия. — Мъжът икори срещна погледа на губернатора, без да мига. — А собствените ви хора им помагат и им позволяват да пресичат териториите ви.

Това предизвика нервно раздвижване сред нашите колонисти, но губернаторът Дойл само се разгневи още повече:

— Невъзможно! Навлизането на лорандийци във вашите земи означава, че ще застрашат нашите. Никой сред нас не би позволил такова нещо.

— Синът ви би го сторил.

От редиците на икорите се появи нова говорителка и изведе коня си до този на мъжа.

И аз я познах.

Не бях забелязала Тамзин веднага. Червената ѝ коса се сливаше с техните и освен това беше облечена като тях в дълга до коленете зелена рокля, поръбена с онзи кариран плат. Косата ѝ се спускаше на две дълги, хлабави плитки с вплетени в тях медни висулки. Бях зашеметена, когато я видях с обитателите на Грашонд. Но това... това беше достатъчно да ме накара да си помисля, че имам халюцинации.

Цялото ѝ излъчване беше спокойно и овладяно, много различно от необуздало емоционалното поведение, което свързвах с нея.

— Синът ви и другите предатели работят заедно с лорандийците, за да подбудят раздор и да изкарат армията на Осфрид от централните колонии — така Хадисън и други ще могат да въстанат срещу короната.

Уорън сниши пистолета и се раздвижи до нас:

— Това е лъжа, татко! Невъзможно е да се каже какво са втълпили тези диваци на това момиче. Какво доказателство има тя за нелепото си твърдение?

— Доказателството на факта, че бях хвърлена от лодка насред буря, когато разкрих плановете ви — отвърна тя.

— Лъжи — каза Уорън. Отстъпи няколко крачки назад, паника изпълни изражението му. — Това момиче се заблуждава и си измисля.

По стълбите внезапно се изкачи един мъж. Уорън се извъртя рязко, за да посрещне този новодошъл. Беше Грант Елиът, твърде неспретнат на вид днес, и не изглеждаше смутен от каквото и да било. Бавно се приближи до мен и имаше вид, сякаш за него едно прекъснато обесване, армия от икори и няколко вероятни предатели бяха част от най-обикновен ден.

— Тя казва истината — заяви той, приковавайки суровия си поглед върху губернатора Дойл, а не върху Уорън. Сприхавият и рязък Грант, когото помнех от бурята, се бе върнал. — Има купчини писма. Очевидци, които са готови да свидетелстват.

— Елиът? — Уорън зяпна. — За какво говориш, мътните го взели?

Тежкият поглед на Грант падна върху Уорън:

— Мисля, че знаеш. За Кортманш. За „куриерите еретици“.

Видях промяната в очите на Уорън — това бе моментът, в който значението на тези загадъчни думи, каквото и да бе то, го извади истински от равновесие. И още преди да вдигне пистолета си към Грант, разбрах какво щеше да се случи.

— Внимавайте! — изкрещях и се хвърлих върху Грант. Не го съборих съвсем, но го изблъсках достатъчно, за да избегне на косъм куршума, изстрелян от пистолета на Уорън. Така се озовах точно пред него за втория куршум от пистолета. И от обезумялото изражение на

Уорън разбрах, че в този момент за него вече нямаше значение кого ще застреля.

Внезапно чух остър свистящ звук и нещо се раздвижи в периферното ми зрение. В следващия миг Уорън вече лежеше на земята, стискаше крака си и крещеше в агония. Предмет с вид на стрела стърчеше от коляното му. Беше същият крак, в който го бях намушкала. Грант коленичи да удържи Уорън, но това, изглежда, не беше необходимо предвид болезнените му вопли.

Подобно на мнозина други опитах да разбера откъде беше дошъл изстрелът. Икорите и хората от неубедителната вътрешна охрана изглеждаха също толкова озадачени. Най-накрая открих онова, което търсех.

И в този момент не можех да преценя кое беше по-невероятно: това, че Тамзин беше сред воините икори...

... или че върху една преобърнатата каруца стоеше Мира с арбалет в ръце.

---

[1] Ариниел да те закриля. — Б.пр. ↑

Втората ми сватба беше по-голяма от първата. И много по-чиста.

Със сигурност пак възразявах, че нямам нужда от никаква церемония или показност, за да заявя любовта си към Седрик. Една баня и няколко хубави дрехи не променяха начина, по който се чувствах. Но нямаше начин да ги откажа.

В Адория сватбите се провеждаха в кабинетите на магистрати по-често, отколкото в Осфрид, така че не беше необичайно да предпочета това пред някоя църква на Урос. Разбира се, след разкритието, че Седрик е аланзанец, никой не беше истински изненадан. Организирахме празненството си след сватбата в Уистерия Холоу, като поканихме всичките си познати и много хора, които не познавахме. Джаспър неохотно се бе съгласил да ни бъде домакин. Все още не беше доволен от предпочитанията на сина си, но се беше предал и бе приел неизбежното.

Прекарахме първата си брачна нощ в къщата на един аланзанец, познат на Седрик, който беше извън града по работа и ни я беше заел. Не притежаваше нищо от великолепието на някогашната ми градска къща — или дори от това на Блу Спринг — но беше очарователна и чиста. И беше наша. Изцяло наша за нощта. Без страх, че други хора ще ни открият. Без страх, че ще бъдем осъдени.

Сякаш не се бяхме виждали истински от цяла вечност. Тъй като почти никой не знаеше, че вече сме женени, бяхме прекарвали двете седмици между процеса и официалната сватба, водейки целомъдрен и отделен живот. Когато се бяхме добрали обратно до къщата след дълъг ден на празненства, внезапното осъзнаване, че най-после сме само двамата, беше толкова необичайно, че почти не знаехме какво да правим.

Но бързо бяхме схванали.

На другата сутрин се събудих от струяща през еркерния прозорец на спалнята слънчева светлина. Седрик лежеше долепен до гърба ми с ръце, обкръжаващи талията ми. Прокарах пръсти по колосаните бели

чаршафи, вдъхвайки ухание, което бе смесица от ветивера на Седрик, препаратът, използван за прането на чаршафите, и парфюма с ухание на виолетки, който Мира и Тамзин ми бяха подарили за сватбата.

— Досещам се, че мислиш — каза Седрик, като притисна буза към гърба ми. — Мислиш много по-усърдно, отколкото би трябвало.

— Опитвам се да запамята това. Всеки детайл. Светлината, миризмите, усещането от допира. — Претърколих се така, че да мога да погледна лицето му. Утринното слънце осветяваше косата му, която беше безспорно разчорлена. — Дори теб. Вече можем да се събуждаме заедно до края на живота си, но ще мине дълго време, преди да заприлича на нещо като тази стая, това легло.

Той отметна косата ми назад, а после прокара ръка по врата ми:

— Да не започна да те хваща страх?

— Едва ли предвид факта, че се омъжих за теб вече два пъти.

— Може би е възможно да намерим повод да останем тук по-дълго.

— И да пропуснем да заминем за Уестхейвън с другите основатели? Това няма да се отрази добре на един така наречен основател и водач на общността. Освен това ще те арестуват и вероятно ще те екзекутират заради ерес, ако не заминеш. А всички онези запаси от храна, които сме складирали долу, ще отидат зян.

— Този списък беше ли изреден в някакъв специален ред? Като например от най-дребното до най-сериозното последствие?

— Аз... не знам. — Ръката, която преди беше до лицето ми, се беше плъзнала под завивките и сега пробягваше по голия ми крак — бавно, възбуждащо. Опитвах се да запазя хладнокръвно изражение и тон, но останалата част от тялото ми ме предаде, докато се свивах на кълбо по-близо до него: — В известен смисъл ми пречиш да се съсредоточа. А имаме много за вършене.

— Да. — Гласът му беше дрезгав, когато приближи устни към шията ми. — Да, имаме.

— Не това имах...

Беше невъзможно да му устоя. Или може би на него му бе невъзможно да ми устои. Разтопихме се един в друг и аз напълно забравих за Уестхейвън и за предстоящите лишения. През следващия час моят свят бе преплетена бъркотия от кожа, коса и завивки. След това изпитах неубедителен порив да стана и да започна деня. Скоро

този порив бе зарязан. Отпуснах се в обятията на Седрик и отново заспах.

Звукът от чукане по вратата ме разбуди рязко и успешно разби всякаква останала леност. Изправих се отривисто:

— Дошли са за запасите ни! Кое време е?

Седрик отвори едното си око и го насочи към прозореца:

— Не е време. Прекалено рано е.

— Е, някой иска нещо — казах, когато чукането продължи. Измъкнах се от леглото и затършувах наоколо, докато открих дълъг, плътен домашен халат. Нахлузих го, забелязвайки, че сватбената ми рокля лежеше на пода в далечния ъгъл на стаята, обърната наопаки. Беше една от роклите, които бях носила като „диамант“, истинска фантазия от бяла коприна и сребро.

— Това как се озова там?

Седрик ме беше гледал как се обличам, вече отворил и двете си очи, и плъзна поглед към ъгъла:

— Имаше нужда от помощ, за да се измъкнеш от нея. — Все едно това беше отговор.

— Джаспър хубавичко ще ни се развика. Трябва да върна това. — Приключих с пристягането на колана си и забързах към вратата на спалнята.

— Мисля, че сега се предполага да го наричаш „татко“ — извика Седрик след мен. Спрях само колкото да го замеря с една възглавничка.

Долу чукането по вратата бе станало по-шумно и по-раздразнено. Затова вероятно не биваше да се изненадвам да откроя, че на верандата ни всъщност стоеше Джаспър. Погледна нетърпеливо джобния си часовник.

— Ето те и теб.

— Съжалявам. Ние още... спяхме. Желаете ли да влезете?

— Няма време. Тръгнал съм да се срещна с един човек, с когото може би ще започна вълнуващо бизнес начинание.

— И времето му трябваше да съвпадне със заминаването ни, а? — Седрик бавно дойде до входа и застана до мен, като се прозяваше. Беше навлякъл набързо снощните си дрехи от сватбата, които бяха целите измачкани. — Или може би ти си определил часа така, че да съвпадне със заминаването?

Което и от двете да беше вярно, Джаспър не отговори.

— На този етап всъщност не ви е нужно нищо от мен — макар че *наистина* трябва да си получа обратно онази рокля. Мога да ѝ взема добри пари. А ако това ново начинание сработи, може би ще имаме потенциал за още повече. Разработваме програма за по-специално намиране на брачни партньори чрез кореспонденция и кратки тематични обяви.

Докато Джаспър оживено бърбеше за подробностите, аз се върнах горе да взема роклята. Трябваша ми няколко минути да я „сглобя“ цялата, тъй като отделните части — горната рокля, фустата, долната риза, воалът — необяснимо се бяха оказали разхвърляни в напълно различни части на стаята. Може би снощи бях изпила повече вино, отколкото си спомнях. Или може би вниманието ми е било твърде заето с други неща, за да ме е грижа. Няколко блещукащи мъниста паднаха от горната част на роклята, когато я пригладих, и аз трепнах, надявайки се, че Джаспър няма да забележи.

Когато се върнах долу, го чух да казва:

— ... да разширим този бизнес повече, отколкото някога сме мечтали, и ти можеше да имаш дял от него. Невероятни богатства. Но не. Трябваше да се ожениш за измамница със синя кръв и да се забъркаш с някакъв култ в пущинака. Надявам се това ново безумие да ти донесе успех.

— Татко, това сигурно е най-милото нещо, което някога си ми казвал.

Джаспър се намръщи:

— Сериозен съм. Направи някои опасни избори.

— Но ги направих сам — каза Седрик. — И това е важното.

Подадох роклята на Джаспър. Ако се съди от присвиването на очите му, май веднага забеляза липсващите мъниста.

— Това на подгъва вино ли е? — попита.

— Благодаря, че ми позволи да я заема — казах със сладък глас.
— Татко.

Когато той си тръгна, двамата със Седрик заставахме на верандата, гледайки, докато се изгуби от поглед надолу по пътя. Вече сами, Седрик ме обгърна с ръка.

— Готова ли си за следващото приключение?

— Винаги.

Сутринта отлетя, докато се приготвихме и се погрижихме запасите ни за пустошта и малкото ни светски притежания да бъдат откарани до кервана за багажа. Много подобно на изпращането ни за Хадисън, голяма тълпа се събираше в покрайнините на града, където фургоните и конете се подреждаха за потегляне. Имаше роднини и приятели, дошли да се сбогуват, както и безделници и любопитни зяпачи. Когато най-сетне бяхме готови за тръгване, Седрик и аз хвърлихме любящ поглед назад към къщата и тръгнахме да се присъединим към тълпите.

Беше толкова претъпкано, колкото бях очаквала — може би дори повече. Едуин Харисън веднага ни забеляза и повика Седрик да се посъветва с него за нещо, оставяйки ме сама да наблюдавам минаващите хора близо до периферията на тълпата.

— Сигурно е изтощително да си омъжена. — Тамзин се приближи бавно до мен. — Изглеждаш, сякаш изобщо не си спала.

Ухилих се и я прегърнах бързо:

— Спах. Малко.

— Е, сигурна съм, че ще си наваксаш, като ще можеш да спиш през цялото време, докато прекосявате пустошта. А и в колибата, която ще имате в Уестхейвън, каквато и да е, вероятно ще е много спокойно.

Спомних си за порутената барака в златоносния участък. Струваше ми се, сякаш е било преди цял един живот.

— Дори още нямаме колиба. Ще трябва да я построим или да наемем някой да го направи предвид дърводелските умения на Седрик. Освен това точно ти нямаш основание да ми говориш за това — след като си живяла в каютата на кораб на икорите.

Тя се усмихна на шегата, но не я коментира. В седмиците, които бяха изминали след разобличаването на Уорън, бяхме научили много повече както за времето, което беше прекарала сред Наследниците в Грашонд, така и за това с икорите. Беше й трябвало дълго време да се отпусне и да заговори, и знаех, че все още имаше неща, които не ни казваше. Надявах се, че щяха да излязат на бял свят след време, когато беше готова. Айана беше хванала натясно Джаспър, като му каза, че от Тамзин е невъзможно да се очаква да се омъжи в близко бъдеще след подобни травматични събития. Айана беше спечелила спора и договорът на Тамзин бе удължен.

Тя се извърна и се втренчи с празен поглед в морето от хора.

— Има нещо — ами, тоест има нещо, за което трябва да говоря с теб. Нещо, за което трябва да те помоля.

Сериозното ѝ изражение беше стряскащо. Дори плашещо, защото смятах, че най-лошите неприятности са приключили. Стиснах ръката ѝ:

— Разбира се.

— Може да е твърде късно... трябваше да го спомена по-рано... но не исках да те обременявам с всичко друго. Но знам, че със Седрик спечелихте много пари от продажбата на златоносния участък в Хадисън, и затова си помислих... тоест...

— Тамзин. — Никога през цялото ни време заедно не я бях чувала да говори объркано и несвързано. — Можеш да ми кажеш всичко. Давай, помоли ме каквото трябва.

Така че тя го направи.

Умълчах се за дълго време след това, опитвайки се да осмисля онова, което току-що бях чула. Колкото по-дълго не проговарях, толкова повече се смущаваше тя.

— Мислиш, че съм ужасен човек, нали?

— Какво? Разбира се, че не. — Отново я притеглих към себе си. Спомних си, когато отдавна ми каза, че нямам представа колко много е заложила на карта. И беше права. — Просто съм изненадана, това е всичко. И разбира се, че ще помогна.

Кафявите ѝ очи блестяха от сълзи:

— Много е да искам такова нещо. И разбирам, ако Седрик не иска да харчиш парите. Негово право е да...

— Седрик не би имал нищо против. И няма значение. Не е нужно да докосвам парите от Хадисън.

Огледах тълпата, наполовина надявайки се, че Никълъс Адълтън може да се е появил. Нямах този късмет. Юридически погледнато, вероятно не се нуждаех от помощта му, но със сигурност щеше да оформи по-добре нещата. След като благодарение на съществените доказателства Уорън се бе озовал обвинен и натоварен на кораб обратно към Осфрид, за да отговаря за заплетения си заговор, беше последвал истински правен кошмар заради земята, която притежаваше в Хадисън. В случаи на държавна измяна земя като тази обикновено преминаваше отново във владение на короната. Той обаче беше имал многобройни наематели, разработващи земята, и във великодушен

жест в крайна сметка съдилищата бяха дарили тези участъци. Вместо да се занимава с разкопаването, Седрик беше продал своя участък за впечатляваща цена — което ни предостави средствата да откупим договора ми и да съберем спестявания за Уестхейвън. Никълъс ни беше оказал съществена помощ в уреждането на нещата, затова, предполагам, беше заслужил да си отдъхне от нас.

Зърнах наблизко един от работниците от Уестхейвън, който отмяташе инвентарен списък с писалка и сноп листове. Придумах го да ми заеме писалката и да ми даде лист хартия. Той беше един от онези, зашеметени и изпълнени с благоговение при разкриването на истината за миналото ми, и когато му благодарих, просто заекна:

— Няма проблем, м-м-милейди.

Коленичих, за да подпра листа на коленете си, и започнах да пиша: *Аз, Елизабет Торн, родена Уитмор...*

Спрях, несигурна какво да напиша нататък. Проблемът не беше в използването на първото ми име по закон. А това, което следваше. Или пък следваше ли нещо нататък? Нямахме ме повече от година. Почти със сигурност сега братовчед ми Питър носеше титлата на прославения Рупърт.

Аз, Елизабет Торн, родена Уитмор, бивша графиня на Ротфорд, упълномощавам отпускането на парите от издръжката си на лейди Алис Уитмор, за да бъдат похарчени при посочените по-долу условия...

Тамзин ме гледаше как пиша всяка дума и бях почти сигурна, че през цялото време не дишаше. Когато подписах документа и приключих, тя го прочете отново, а после ме погледна с надежда:

— Това ли е всичко, което ще е нужно?

— Би трябвало. Тези пари от години са държани встрани от всякакви семейни дългове и по закон са мои сега, когато съм омъжена. Не е голяма сума — ако беше, щях да имам по-малко проблеми. Но е достатъчна за това, което ти е нужно, а баба ще се погрижи всичко да бъде доведено докрай. — Бръкнах в джоба на полата си и извадих сгънат сноп от още книжа. Заедно с копие от брачното ми свидетелство вътре имаше и едно твърде закъсняло писмо. — Просто ще го добавя към това, което вече й изпращам. Сайлъс Гарет трябва да го предаде и да потвърди, че е сравнил лицето ми с това от портрета и ме е видял жива. Просто не съм сигурна къде е той.

Тамзин посочи:

— Ето го там, говори с онзи ужасен Грант Елиът. Отначало ми се струваше толкова любезен, но всъщност е доста надменен, знаеш ли.

И наистина двамата стояха встрани от множеството, водейки, както изглежда, приятелски разговор. Все още не знаех точно какво ги свързваше освен факта, че и двамата бяха изиграли роля в издействането на ареста на Уорън. Сайлъс щеше да откара Уорън обратно в Осфрид, за да бъде изправен на съд за държавна измяна, докато Грант оставаше в колониите.

— Не може да е толкова ужасен — казах на Тамзин, докато вървахме към тях. — Казват, че той осигурил доказателствата, свързващи Уорън с лорандийците.

— Е, просто се радвам, че изглежда, най-сетне се е обръснал — каза тя. — Направил го е, нали? Брадата му изглежда много поспретната от обикновено.

Сивокосият Сайлъс ми кимна за поздрав, когато стигнахме до тях.

— Госпожо Торн, чудех се кога ли ще ви видя. Поздравления.

— Благодаря ви. — Подадох му снопа книжа. — Би трябвало да е лесно да намерите баба ми. Сигурна съм, че ще е все още в Осфро.

Сайлъс пхна книгата във вътрешния джоб на палтото си.

— Ще я намеря. Имате ли нужда да предам нещо друго?

Поклатих глава, но Тамзин колебливо пристъпи напред:

— Ако няма да ви затрудни твърде много, господин Гарет... аз също имам няколко писма. Адресът е в Осфро. Мога да ви платя...

— Просто ми ги донесете, преди да отплаваме след два дни — каза Сайлъс.

— Как е затворникът ви? — попитах.

— Нещастен — отговори Грант. Ухили се и не можех да определя дали усмивката трябваше да е очарователна, или ужасяваща. — Заключен е в трюма на кораба и го посещавам всеки ден просто за да съм сигурен, че ще си остане нещастен.

Мира дойде при нас, дочула този последен коментар:

— Вероятно ще бъде екзекутиран в Осфрид за държавна измяна. Не мисля, че трябва да се безпокоите да не би скоро да се почувства развеселен.

— Предателството на този вероломен кучи син едва не доведе до започване на война, която щеше да въввлече Осфрид, икорите, Лорандия, баланкуанците и Урос знае кой друг. Щеше да опустоши тази земя и да коства безброй животи. Затова наистина не мисля, че прекалявам, като се старая да му утежня живота. — Грант направи почти красноречива пауза. — Обичам да изпипвам нещата докрай.

Мира завъртя очи и се обърна към Тамзин и мен:

— Може ли да поговорим?

Сбогувахме се с мъжете и бавно се отдалечихме. Тамзин едва не се беше разплакала, когато написах писмото, заливайки ме с благодарности, но сега лицето ѝ светеше по онзи привлекателен, лукав начин.

— Ще ни кажеш ли най-после, Мира? — попита настойчиво тя. — Нима ще оставиш бедната Аделейд да се отпрати в някаква затънтена земя, без да ѝ кажеш какво смяташ да правиш? Би било толкова жестоко. Тя постоянно ще се тревожи.

Наскоро Мира ни беше казала, че е „взела решение“ за бъдещето си, но нямахме представа какво е. Може би беше решила да се омъжи за възрастния господин. Може би беше решила да се върне в Осфрид и да работи. Никое от двете не изглеждаше вероятно обаче предвид усмивката, която постоянно виждах на лицето ѝ. След зрелищното ѝ нападение срещу Уорън — заслугата за което, научих, бе на обучението на Айана — вече никоя постъпка на Мира не ме изненадваше.

И изглеждаше, че мистерията щеше да продължи още малко.

— Съжалявам — каза Мира. — Още не мога да ви съобщя. Но скоро.

— Толкова си жестока — повтори Тамзин.

Мира ме прегърна силно:

— Най-вече просто исках да дойда да се сбогувам с теб. Изглежда, вечно все това правим, нали?

Придърпах Тамзин в прегръдката ни:

— И винаги се събираме отново. Сигурна съм, че ще мога да се връщам в Кейп Триумф от време на време. И се надявам, че вие ще ми идвате на гости в Уестхейвън.

— Разбира се — каза Мира.

— Само ни кажи, когато се сдобиеш с истинска къща, в която има достатъчно легла — истински легла, не слама на пода — за всички — каза Тамзин. — И можеш да се обзаложиш, че веднага ще пристигнем.

Посмяхме се. И си поплакахме. Беше ми ясно, че групата от Уестхейвън се приготвяше да потегли, и реалността на онова, което предстоеше да се случи, ме връхлетя с всичка сила. Още едно пътуване. Още една сериозна промяна в живота ми.

— Ето те и теб, Аделейд. Излиза, че просто трябваше да потърся къде тук се леят най-много сълзи. Вие двете няма да повярвате колко сълзи се лееха в дома ѝ, когато се срещнахме най-напред.

Седрик се приближи зад мен и аз се отдръпнах от Тамзин и Мира, за да мога да го прегърна. После го тупнах леко с юмрук по ръката:

— Повечето от онези сълзи бяха по *негова* вина.

— И оттогава си лудо влюбена в мен.

Обърна се, когато се разнесе вик да се събираме, и изражението му стана сериозно. Последва нова поредица от сълзливи сбогувания с Тамзин и Мира, а после Седрик ме хвана за ръката:

— Милейди? Ще потегляме ли?

Отидохме до мястото, където ни чакаха конете — млади, пъргави животни. Не бедната Лизи. Той ми помогна да се кача и аз хвърлих един последен, любящ поглед към приятелките си. Напред пътят се простираше и водеше извън Кейп Триумф и навътре в непознати земи. Докато същата гледка по пътя към Хадисън бе заплашителна, сега внезапно се почувствах, сякаш пред мен се разкриваха всички възможности в света.

Седрик се приведе към мен:

— Знаеш ли, надявам се това ново безумие да сработи в наша полза.

— Мисля, че така ще стане — казах му. — В края на краищата предишното безумие се получи доста добре.

И ние потеглихме.

БЛАГОДАРНОСТИ

Идеята за тази поредица започна с няколко искрици вдъхновение и щом те се събраха, бе невъзможно да възпра пламъка, който ме увлече и понесе, докато бързах да завърша тази книга. Преди всичко дължа многобройни благодарности на семейството си в процеса на писането на тази книга, особено на съпруга и синовете ми, които се примиряваха, докато мъкнех лаптопа си навсякъде и често се „отнасях“, докато умът ми се устремяваше напред към следващата глава. Благодаря също и на агента си, Джим Маккарти, и на несравнимия екип в „Рейзърбил“: всички те видяха потенциала на тази история да гори в мен и помогнаха за разпалването на пламъците ѝ.

Накрая искам да благодаря на всеки, който взе тази книга и се присъедини към мен в Адория. На отдавнашните ми читатели: вие винаги ми се доверявате, следвайки ме към нови светове, и съм ви признателна за това. Към новите ми читатели: добре дошли на това пътуване. На всички ни предстои огромно приключение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.